2 EN YAKIN ARKADAŞ

YALANCILAR. ÂŞIKLAR. BAĞIMLILAR.

1 EPİK AŞK HİKÂYESİ

Sana Bağımlı

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARLARI

KRISTA & BECCA RITCHIE

Bölüm 1

Uyandım. Tişörtüm tüylü halının üstünde kırışık bir şekilde uzanıyordu. Şortum yolunu şaşırarak şifoniyerin üstüne fırlatılmıştı. Sanırım külotum da bir daha bulunmamak üzere ortadan kaybolmuştu. Çarşafların arasında ya da odanın herhangi bir yerinde olabilirdi. Kıyafetlerimi ne zaman çıkardığımı hatırlamıyordum, belki de ben çıkarmamıştım bile. Belki bunları çıkaran kişi *oydu.*

Yanımdaki uyuyan güzele kaşla göz arası baktığımda boynum kızarmaya başladı. Altın saçlı bu çocuğun kalça kemiğine uzanan bir yara izi vardı. Yüzünü bana doğru dön-

düğünde donakaldım. Gözleri hâlâ kapalıydı ve sersem bir şekilde yastığına sarılıyordu. Hatta yastığın beyaz kumaşıyla neredeyse yiyiştiğini söylemek yanlış olmazdı. Horulduyor olmasının yanı sıra ağzı açıktı. Nefesindeki güçlü alkol ve *pepperoni* pizza kokusu direkt burnuma doluyordu.

Bu kokuları elbette ayırt edebiliyordum.

Ustaca yataktan sıvıştım ve odasında parmak uçlarımda ilerleyerek siyah şortumu üstüme geçirdim. Külotum ortalıkta yoktu, görünüşe göre bir külotu daha isimsiz bir çocuğa bağışlamıştım. Yırtık, hatta paçavraya dönmüş olan gri tişörtüme uzanırken önceki gecenin bulanık görüntüleri zihnimde aydınlanmaya başladı. Odasının eşiğine adım atar atmaz *Hulk*'ın öfkeli hali gibi kelimenin tam anlamıyla kıyafetlerimi yırtarcasına üstümden çıkarmıştım. Bu seksi sayılır mıydı? Utanç vericiydi. Ama görünen o ki benimle yatmaktan vazgeçmeyeceği kadar da seksiydi.

Çaresiz bir şekilde, çocuğun yerde duran rengi solmuş tişörtüne uzandım. Ardından tişörtü, omuz hizamdaki kahverengi saçlarımın üstünden geçirdim. Düz saçlarım birbirine karışmış ve yağlanmıştı. Yün şapkamla tam da o an göz göze geldim. Bingo. Şapkayı kafama geçirir geçirmez çocuğun yatak odasından hızla uzaklaşmaya hazırdım.

Boş bira şişeleri dar koridora dağılmıştı. Yerdeki *Jack Daniels* şişesine takıldım. Siyah tükürüğümsü bir sıvıyla doluydu ve biraz da şekerlemeye benziyordu. Solumdaki kapının üstünde, üniversiteye giden sarhoş kızların fotoğraflarıyla yapılmış bir kolaj vardı. Şükürler olsun ki bu benim çıktığım odanın kapısı değildi. Bir şekilde bu sapık *Kappa Phi Delta**

* Yalnızca erkeklerin katıldığı bir üniversite topluluğu. (ç.n.)

üyesini atlatmayı başarıp zaferleriyle reklam *yapmayan* bir çocuk bulmuştum.

Yine de tahmin etmem gerekirdi. *Alpha Zeta Omega*'yla son karşılaşmamdan bu yana erkek üniversite öğrencilerinden oluşan topluluklardan uzak duracağıma yemin etmiştim. Toplulukla tanıştığım o gece; *AOZ,* temalı bir parti veriyordu. Bilinçsiz bir şekilde dört katlı binaya adım attığım anda başımdan aşağı sular dökülmüş ve içerideki erkekler sutyenimi çıkartmam için tezahürat yapmaya başlamıştı. Üst katta gösterilecek pek bir şeyim olmadığından, utançtan kıvranmaya başlamadan önce kollarımı kendime sarmış, önüme çıkan bedenleri yararak oradan uzaklaşmıştım ve farklı yerlerde, farklı insanlarla zevk almıştım.

Beni tapılan bir inekmişim gibi hissettirmeyen insanlarla...

Ancak dün gece bu kuralı yıkmıştım. Neden mi? Benim bir sorunum vardı. Aslında birden çok sorunum vardı. "*Hayır*" diyememek de bunlardan sadece bir tanesiydi üstelik. *Kappa Phi Delta,* bir süre önce bodrum katlarında Skrillex**'in sahne alacağını duyurmuşlardı. Ben de katılan kalabalığın kız öğrenci kulüplerinden ve üniversiteye giden tipik gençlerden oluşacağını düşünmüştüm. Belki müzikten hoşlanan normal bir adam bulabilirdim. Ancak beklediğimin aksine, çoğunluk erkek topluluklarından oluşuyordu. Hem de çok fazlaydılar. İki memesi ve bir vajinası olan herkesi avlıyorlardı.

Ayrıca Skrillex ortalarda yoktu. Sadece berbat bir DJ vardı. Anlayın anlayabilirseniz işte.

---

* Yine yalnızca erkeklerin katıldığı bir diğer üniversite topluluğu. (ç.n.)

** Amerikalı bir besteci. (ç.n.)

Boğuk *erkek* sesleri balkonu ve merdivenleri aşarak mermer korkuluklardan yankılandığı anda ayaklarım yere çakıldı. İnsanlar uyanık mıydı? Alt katta? Olamaz...

Utanç yürüyüşü, dört yıllık üniversite öğrencilerinden oluşan bu toplulukların önünde yapmaktan kaçındığım bir şeydi. İlk olarak, kızarıyordum. Cidden domates gibi kıpkırmızı oluyordum. Sevimli kızarık yanaklardan değildi benimki, tenimdeki kırmızı noktalar sanki utanca alerjim varmış gibi boynuma ve kollarıma yayılıyordu.

Erkek kahkahası şiddetlendiğinde midem, kafamda dönen kâbuslarla çalkalanmaya başlamıştı. Şu, merdivenlere takılıp düştüğüm ve tüm gözlerin bana döndüğü türden kâbuslarla. İfadelerine şaşkınlığın yayıldığı ve hangi "kardeşlerinin" benim gibi dümdüz göğüsleri olan sıska bir kızla yattığını merak ettikleri kâbuslarla. Belki önüme bir parça tavuk atarak yememi söyler ve benimle dalga geçerlerdi.

Üzücü olsa da bu, dördüncü sınıftayken gerçekleşmişti.

Büyük ihtimalle, içlerinden biri tüm bedenime yayılan kıpkırmızı noktaları görüp bana acıyana kadar anlamsız cümleler kurmaya çalışacaktım. Sonra da o beni istenmeyen bir çöpmüşüm gibi kapının önüne atacaktı.

Bu çok büyük bir hataydı (seks değil, topluluğun evine gelmek). Bir daha asla tekilaları kafaya dikmem için birilerinin beni zorlamasına izin vermeyecektim. Baskı yapmışlardı. Bu da beni etkilemişti.

Seçeneklerim şu an için kısıtlıydı. Bir, merdivenler. İki, kaderim. Sırtımdan kanat çıkarıp ikinci katın penceresin-

den uçmazsam elimde bir tek utanç yürüyüşümle yüzleşmek kalıyordu. Balkona doğru yavaşça yaklaşırken yeni çizgi romanımdaki Veil karakterini kıskanmadan edemedim. Genç Yenilmez, yokluğun içine karışıp kaybolabiliyordu. Şu anda işime oldukça fazla yarayabilecek bir güçtü.

En üst basamağa yaklaştığım sırada zil çaldı ve ben de tırabzanlardan aşağıyı gözetlemeye başladım. Topluluktan on kadar kardeş birlikte deri koltuklara yerleşmişti. Farklı modellerde hâkî şortlar giymiş, üzerlerine de renkli tişörtler geçirmişlerdi. En aklı başında olanları kapıyı açmak üzere kendini ortaya attı. Ayağa kalkan çocuğun kahverengi saçları geriye yatırılmıştı ve çenesi garip bir şekilde köşeliydi. Kapıyı açtığı an heyecanlandım.

Evet! İşte görünmeden sıvışmam için aradığım fırsat buydu.

İçimdeki Veil karakterine bağlanarak odadakilerin dikkati dağıldığı için yavaş adımlarla merdivenden inmeye başladım. Yarıya kadar inmiştim ki Köşeli Çene kapıya yaslanarak girişi engelledi. "Parti bitti, dostum." Ağzından çıkan kelimeler yumuşacıktı. Kapıyı dışarıdaki kişinin yüzüne kapattı.

İki basamak geriye çıktım.

Zil yeniden çalmıştı. Bir sebeple bu seferki çalış kulağa daha sinirli geliyordu.

Köşeli Çene homurdanarak kapının koluna sertçe uzandı. "Ne?"

Topluluktan başka bir çocuk güldü. "Ona bir bira ver ve defolmasını söyle."

Birkaç adım daha. Belki gerçekten de başarabilirdim.

Hiçbir zaman şanslı bir insan olmamıştım ama belki de birazcık şansım vardı.

Köşeli Çene elini kapı pervazına yaslamış, geçecek yeri kapatmaya devam ediyordu. "Konuş."

"İlk olarak, saate bakamıyormuşum ya da günün hangi *saatinde* olduğumuzu anlayamıyormuşum gibi mi duruyor? Hadi canım, demek parti yok." Siktir... Bu sesi tanıyordum.

Merdivenlerin dörtte üçünü inmiştim. Kapının pervazı ve Köşeli Çene'nin mandalina rengi tişörtünün arasından gün ışığı sızıyordu. Çocuk kapıyı tekrardan önündekinin yüzüne çarpmak istermiş gibi dişlerini sıktı. Ancak davetsiz misafir elini kapıya uzatmıştı. "Dün gece burada bir şey unutmuşum."

"Buraya geldiğini hatırlamıyorum."

"Buradaydım." Durdu. "Kısa bir süre."

"Kayıp eşya kutumuz var," dedi Köşeli Çene ters bir şekilde. "Neydi?" Kapıdan biraz uzaklaşarak başıyla koltukta oturan birine işaret yaptı. MTV*'de yayımlanan bir gösteriyi izler gibi manzarayı izliyorlardı. "Jason, git de kutuyu getir."

Başımı kapıya çevirdiğimde dışarıdaki çocuk dikkatimi çekti. Gözleri üstümdeydi.

"Gerek yok," dedi.

Hızla onu süzdüm. Açık kahverengi saçlarının yanları kısaydı ve üst tarafa doğru yoğunlaşıyordu. Yakın zamanda bronzlaşan vücudu, solmuş bir *Dockers* pantolon ve bisiklet yaka siyah bir tişörtün altına gizlenmişti. Elmacıkkemikleri

* ABD'de bir müzik ve gençlik kanalı (ç.n.)

buz kadar keskindi, gözleri de viski rengindeydi. Loren Hale, o henüz farkında olmasa bile içkiye benziyordu.

Kapının pervazı, onun bir seksen beşlik boyuyla dolmuştu.

Bana bakan gözlerinde, keyif ve öfkenin karışımını seçebiliyordum. Çenesinin iki tarafındaki kaslar da gerilmişti. Topluluktaki erkeklerin hepsi onun bakışlarını takip ederek hedefe odaklandılar.

Bana.

Yokluğun içinden tekrar var olmuştum.

"Onu buldum," dedi Lo. Gergin ve sert bir gülümseme dudaklarına yayılmıştı.

Yüzümün ısınmaya başladığını hissettiğim an, ellerimle bu küçük düşürücü anı gizlemeye çalışarak kapıya doğru son sürat koştum.

Köşeli Çene, erkeklik yarışını kazanmış gibi kahkaha attı. "Sevgilin tam bir kaşar, dostum."

Daha fazlasını duymadım. Serin eylül havası ciğerlerime dolarken Lo, muhtemelen düşündüğünden daha fazla güç uygulayarak kapıyı çekip kapatmıştı. Az önceki olay tekrar tekrar gözümde canlanırken ellerimi kızaran yanaklarıma bastırdım. Aman. Tanrım.

Lo üstüme doğru gelip beni belimden tutarak kendine çekti. Çenesini omzuma yerleştirmek için eğilmesi gerekmişti. Benden daha uzundu. "O adam buna değmiştir umarım," diye fısıldadı. Sıcak nefesi boynumu gıdıklıyordu.

"Neye değmiştir?" Kalbim boğazımda atıyordu. Yakınlığı hem aklımı karıştırıyor hem de beni baştan çıkarıyordu.

Lo'nun gerçek amacının ne olduğunu hiçbir zaman anlayamıyordum.

Beni de yönlendirerek yürümeye başladı, sırtımda vücudunun baskısını hissedebiliyordum. Doğru dürüst düşünmek bir yana, ayağımı bile zorlukla kaldırabiliyordum. "Topluluk evinden çıkarkenki ilk utanç yürüyüşün. Nasıl hissettirdi?"

"Utanç verici."

Başıma küçük bir öpücük kondurduktan sonra benden ayrılarak yürümeye devam etti. "Hadi bakalım, Calloway. İçkimi arabada bıraktım."

Neler döndüğünü anladığım an gözlerim irileşmiş, az önce yaşanan dehşet verici anlar silinmeye başlamıştı. "Arabayı sen sürmedin, değil mi?"

"*Ciddi olamazsın, Lily,*" dercesine bana baktı. "Her zamanki şoförüm müsait olmadığı için," dedi suçlarcasına kaşlarını kaldırarak. "Nola'yı aradım."

Benim özel şoförümü aramıştı ve neden onu memnuniyetle Philadelphia çevresinde gezdirecek kendi şoförünü çağırma gereği duymadığını sormamıştım bile. Anderson, boşboğaz bir adamdı. Dokuzuncu sınıftayken Chloe Holbrook sinir krizi geçirmişti ve Lo'yla birlikte kızın annesinin evinde bulunan kaçak uyuşturucular hakkında konuşuyorduk. Arabanın arka koltuğunda yapılan konuşmaların arabadakiler arasında kalacağını düşünüyorduk elbette. Ancak Anderson bu sözlü olmayan kuraldan bihaberdi anlaşılan. Çünkü ertesi gün ikimizin de odası basılmış ve hizmetçiler tarafından didik didik aranmıştı. Şansıma, hizmetçi odamda süs olarak

duran şömineyi aramayı unutmuştu. On sekiz yaş üstü tüm oyuncaklarımı orada saklıyordum.

O kazadan ucuz kurtulmuş olsak da çok önemli bir ders çıkarmıştık. Anderson'a güven olmazdı.

Ailemin görevlendirdiği şoförleri çağırmamaya özen gösterdikçe daha da ellerine düşüyordum ama bazen Nola'yı çağırmam gerekli oluyordu. Şimdi olduğu gibi. Az çok akşamdan kalma olan ben ve daima sarhoş olan Loren Hale... İkimiz de araba süremezdik.

Beni, kendi ayık şoförü olarak ilan etmiş ve bir takside neredeyse soyulduğumuz o günden bu yana taksilere para harcamamaya karar vermişti. Ailelerimize olanları hiç anlatmamış, ne kadar korkunç bir olayın eşiğine geldiğimizden hiç bahsetmemiştik. O öğleden sonrayı, bir barda iki sahte kimlikle geçirmiş olmamızın da bunda etkisi büyüktü tabii. Lo, yetişkin bir adamdan çok daha fazla viski içmişti. Ben de hayatımda ilk kez umumi bir tuvalette sevişmiştim. Ahlaksızlıklarımız bir ritüel haline gelmişti ve ailelerimizin bundan haberi yoktu.

Siyah *Escalade,* kaldırımda park halinde bekliyordu. Her biri, bir diğerini gölgede bırakan multi milyonluk evlerin yanı sıra yakınlardaki bir bahçede ters dönmüş bir içki varili uzanıyordu. Varilden akan içkinin etrafına kırmızı bardaklar dağılmıştı. Lo beni geçerek ilerlemeye devam etti.

"Geleceğini düşünmemiştim," dedim yoldaki kusmuk birikintisinin üstünden atlarken.

"Geleceğimi söylemiştim."

Homurdandım. "Her seferinde gelmiyorsun."

Arabanın kapısına yaklaştığımızda durdu, arabanın kararmış camlarının ardında Nola'nın sürücü koltuğunda oturup oturmadığını göremiyordum. "Evet ama bu *Kappa Phi Delta.* Birisiyle düzüştüğünde hepsi kıçından bir parça almak ister. Cidden bununla ilgili kâbuslar görmeye başladım."

Yüzümü buruşturdum. "Kâbuslarında tecavüze uğradığımı mı görüyorsun?"

"Bu yüzden *kâbus* diyoruz, Lily. İç açıcı olmadıkları için."

"Bu benim, erkek topluluklarının partisine son katılışımdı. En azından bu sabah olanları unutana kadar kapılarından geçmeyeceğim."

Sürücü kapısının penceresi açıldı. Nola'nın siyah bukleleri kalp şeklindeki yüzüne düşmüştü. "Bir saate Bayan Calloway'ı havaalanından almam gerekiyor."

"Hemen hazır oluruz," dedim. Pencere kapanarak onu gizledi.

"Hangi Bayan Calloway?" diye sordu Lo.

"Daisy. Paris'teki moda haftası yeni bitti." Bir gecede boyu şaşırtıcı derecede bir sekseni bulan kız kardeşim, lüks moda kriterlerine cuk diye oturuyordu. Annem, Daisy'nin güzelliğinden hemen faydalanmaya başlamıştı. On dördüncü doğum gününde onu vakit kaybetmeden bir modellik ajansına kaydettirmişti.

Lo'nun parmakları çenesine uzandı. "On beş yaşında ve muhtemelen etrafı kendisinden yaşça büyük modellerle doludur."

"Yanında birini gönderdiklerine eminim." Detayları bilmiyor olmaktan nefret ediyordum. Pennsylvania Üniversitesi'ne girdiğimden beri aramaları ve ziyaretleri görmezden gelmek gibi kaba bir alışkanlık edinmiştim. Üniversiteye girdiğim an, Calloway ailesiyle yolumu ayırmam çok kolay olmuştu. Sanki bu kaderimde yazılıydı. Sokağa çıkma yasaklarını çiğniyor, anne ve babamla şirkette daha az vakit geçiriyordum.

"Kardeşim olmadığı için keyfim yerinde. Neyse ki, sende bana yetecek *kadar* var."

Üç kız kardeşle büyük bir aile olunduğunu düşünmüyordum ama altı kişilik bir aile olmanın bazı dikkat edilmesi gereken yanları vardı.

Lo yorgun bir şekilde gözlerini ovuşturdu. "Tamam, bir şeyler içmeliyim ve buradan gitmemiz gerekiyor."

Derin bir nefes alarak ikimizin de kaçtığı o soruyu sordum. "Bugün rol yapıyor muyuz?" Nola yanımızdayken işler hep yazı turaya kalıyordu. Bir taraftan güvenimizi hiç boşa çıkarmamıştı. Onuncu sınıftayken, son sınıf bir futbolcuyla limuzinin arka koltuğunda seviştiğimde bile kimseye bir şey söylememişti. Aradaki cam kapalıydı ve Nola'nın bizi görmesine engel oluyordu ama çocuk çok gürültülü bir şekilde homurdanıyordu, ben de kapıya biraz hızlı vurmuştum. Tabii ki bizi duymuştu ama beni ele vermemişti.

Bir gün bize ihanet edeceğine dair hep bir risk vardı. Para insanların çenesini düşürmeyi başarırdı ve babalarımız para içinde yüzüyordu.

Bunu neden umursuyordum ki? Yirmi yaşındaydım. Sevişme özgürlüğüm vardı. Partileme özgürlüğüm vardı. Üniversite çağındaki gençlerden beklenecek şeyleri yapabilirdim. Ama benim yaptığım pis işlerin listesi uzundu (ki bunlar *gerçekten* pis işlerdi). Sakladığım sırlar, ailemin arkadaş çevresinde skandallara sebep olabilirdi. Babamın şirketi bu tip bir reklamı asla affetmezdi. Annem, yaşadığım ciddi sorundan haberdar olsa beni rehabilitasyona gönderir ve düzelene kadar orada kalmamı sağlardı. Ben sadece hayatımı yaşayıp nefsime uymak istiyordum. Benim nefsim de cinsellik istiyordu.

Bunun yanı sıra, bana ayrılan güven fonu yaptığım yakışıksız eylemlerle anında ortadan kaybolurdu. Üniversite masraflarımı karşılayan bu paraya sırtımı dönmek istemiyordum. Lo'nun ailesi de benimkiyle eşit derecede merhametsizdi.

"Rol yapacağız," dedi Lo. "Hadi, aşkım." Hafifçe kıçıma vurdu. "Arabaya." *Aşkım* kelimesini o kadar sık kullanıyordu ki artık buna takılmıyordum bile. Ortaokuldayken bunun ne kadar cinsiyetçi bir sevgi sözcüğü olduğunu söylemiştim. Her ne kadar İngiliz erkekler bu kelimeyi sahiplenmiş olsalar da Lo'nun bu kelimeden vazgeçmeye niyeti yokmuş gibi görünüyordu.

Onu dikkatle incelemeye başladığım an geniş bir gülümseme dudaklarına yayıldı.

"Utanç yürüyüşü seni felç falan mı etti?" diye sordu. "Seni *Escalade*'ye kadar taşımam mı gerekiyor?"

"Gerek yok."

tg: @kaktusunx

Çarpık sırıtmasına karşı gülümsemekten kendinizi almanız oldukça zordu. Lo bilinçli olarak bana doğru eğildi ve bir elini şortumun arka cebine uzattı. "Kendini bu donuk halinden çözmezsen seni arkaya döndüreceğim. Hızla."

Göğsüm sıkıştı. Aman Tanrım... Dudağımı ısırırken Loren Hale'le sevişmenin nasıl olacağını düşünüyordum. İlk sevişmemizin üstünden uzun zaman geçtiği için hatırlayamıyordum bile. Başımı iki yana salladım. *O konulara girme.* Geri çekilip kapıyı aralamak üzere *Escalade*'ye döndüm. Tam da o an aydınlanmış gibiydim.

"Nola, erkekler topluluğunun bölgesine geldi... Ben bittim. Aman Tanrım. Ben bittim." İki elimi de saçlarımdan geçirdikten sonra karaya vurmuş bir balina gibi derin nefesler almaya başlamıştım. Burada yatacak bir adam aramak dışında mantıklı bir açıklamam olamazdı. Bu da göz ardı etmeye çalıştığım bir gerçekti. Üstelik, Lo ve benim ailelerimiz ciddi bir ilişki içinde olduğumuzu düşünüyorlardı. Lo'nun çılgın parti alışkanlıkları artık değişmiş ve o babasının gurur duyduğu bir adama dönüşmüştü.

Bu, yani beni bir erkek topluluğunun partisinden nefesi viski kokarak aldığı gerçeği ortaya çıkarsa, babası bunu bir kenara yazardı. Bu görmezden gelebileceği ya da kabul edebileceği bir şey *değildi.* Hatta muhtemelen Lo'ya bağırıp çağırır ve onu güven fonuyla tehdit ederdi. Bize miras kalan bu bolluk ve lükse veda etmek istemiyorsak birlikteymişiz gibi davranmamız gerekiyordu. Aynı zamanda iki mükemmel insanmışız gibi de davranmalıydık.

Ama değildik. Değildik. Kollarım titremeye başlamıştı.

"Hey." Lo ellerini omuzlarıma yerleştirdi. "Sakinleş, Lil. Nola'ya bir arkadaşının doğum günü kahvaltısı olduğunu söyledim. Güvendesin."

Olanları anlayacaklarmış gibi hissetmeye devam etsem de en azından gerçeği söylemekten iyiydi. *Şey Nola, Lily'yi erkekler topluluğunun oradan almamız gerekiyor da. Eziğin birisiyle tek gecelik bir ilişki yaşamaya gitmişti.* Sonra Nola, kıskançlıktan patlaması gerektiğini düşünürcesine Lo'ya bakardı. *Ah evet, ben sadece gerektiği zamanlarda sevgilisi oluyorum. Seni kandırdık!*

Lo, gerginliğimi hissetmişti. "Neler döndüğünü anlamayacak." Omuzlarımı yavaşça sıktı.

"Emin misin?"

"Evet," dedi sabırsızca. Arabaya bindiğinde ben de onu takip ettim. Nola, *Escalade*'yi çalıştırmıştı.

"Drake'e mi dönüyoruz, Bayan Calloway?" Yıllarca bana başka şekilde seslenebileceğini söylesem de en sonunda denemekten vazgeçmiştim. Hatta bana *küçük kız* bile diyebileceğini söylemiştim ki bu, aramızdaki resmiyeti kaldırır diye beklerken aksine onu gücendirmeme sebep olmuştu. Babamın, sırf daha resmi davransın diye ona ekstra para verdiğine emindim.

"Evet," dedim. Arabayı Drake apartman kompleksine doğru sürmeye başlamıştı.

Lo bir kahve termosuna uzanıp büyük yudumlar almaya başladı. İçinde kafeinli herhangi bir içecek olmadığına adım

gibi emindim. Ben de soğutucuda bulduğum diyet kolanın kapağını açmıştım. Koyu renkli gazlı içecek rahatsız mideme doğru yol alıyordu.

Lo bir kolunu omzuma attı ve ben de göğsüne doğru yaklaştım.

Nola dikiz aynasından bize bakıyordu. "Bay Hale, doğum günü kahvaltısına davet edilmemiş miydi?" diye sordu arkadaş canlısı gözükmeye çalışarak. Nola ne zaman sorgulama moduna girse bu durum sinirlerimi bozup paranoyamı tetiklemeye başlıyordu.

"Lily kadar popüler değilim," diye cevap verdi Lo benim adıma. Her zaman benden daha iyi bir yalancı olmuştu. Bunu sürekli sarhoş olmasına bağlıyordum. Ben de gün boyu viski yudumluyor olsam şu an olduğumdan daha kendinden emin ve kendine güvenen bir Lily olurdum.

Nola kahkaha attığında tombul göbeği direksiyona çarptı. "Sizin de Bayan Calloway kadar popüler olduğunuza eminim."

Herkes (görünüşe bakılırsa Nola dahil) Lo'nun arkadaşları olduğuna inanıyordu. Çekicilik olarak, müzik grubunun sevişmek istediğiniz o solisti ve *Burberry* ya da *Calvin Klein* podyum mankenleri arasındaki bir seviyede kalırdı. Neredeyse bitmek üzere olan bir viski şişesini kafaya diktiğini gördüklerinde ajanslar tekliflerini geri çekerlerdi tabii. Modellik ajanslarının bile standartları vardı.

Lo'nun bir sürü arkadaşı olması gerekiyordu. Çoğunlukla kız olanlardan. Genelde başına üşüşüyorlardı aslında. Ama bu çok uzun sürmüyordu.

Araba bir başka sokağa girdiğinde zihnimden geçen dakikaları sayıyordum. Lo, bana doğru döndü, parmakları omzumu neredeyse şefkatle okşuyordu. Onunla göz teması kurduğum an bakışları derinleşti. Boynum kızarmaya başladı. Zorlukla yutkunurken göz temasımızı kesmemeye çalıştım. Sevgiliymişiz gibi yapıyorduk ve onun kehribar rengi gözlerinden, kendine güveni olmayan bir kız gibi ürkmemem gerekiyordu.

Lo dudaklarını araladı. "Charlie, bu gece *Eight Ball*'da saksafon çalacak. Bizi, dinlemeye davet etti."

"Bir planım yok." *Yalan.* Şehir merkezinde ismi *The Blue Room** olan yeni bir kulüp açılmıştı. Gerçekten söylendiği gibi her şey maviydi. İçkiler bile. Kesinlikle mavi bir tuvalette birileriyle sevişme fırsatını kaçırmayacaktım. Klozet kapaklarının da mavi olduğunu umut ediyordum.

"Gidiyoruz o zaman."

Söylediği kelimeler havada asılı kaldığında garip bir sessizlik oldu. Normalde şoförü olduğum için ona *The Blue Room* hakkında bir şeyler anlatıp bu geceki alçak planlarımdan bahsederdim. Ama kendimizi sansürlediğimiz bu arabada bu tarz konuşmalara girmek çok daha zordu.

"Buzdolabını doldurdun mu? Açlıktan ölüyorum."

"Markete yeni gittim," dedi. Gözlerimi kısarak iyi bir sevgili olma oyununu devam mı ettiriyor yoksa dolaptaki her şeyi yemiş olabilir mi diye anlamaya çalıştım. Midem gurulduyordu. En azından hepimiz benim yalan söylemediğim konusunda hemfikirdik.

* Türkçesi "Mavi Oda" (ç.n.)

Söylediğinin doğru olup olmadığını anlamadığım için çenesi kasılmıştı. Normalde onu anlayabiliyordum ama bazen o kadar kayıtsız davranıyordu ki aklım karışıyordu. "Limonlu ve kremalı turta aldım. En sevdiğin."

İçten içe öğürdüm. "Almamalıydın." *Evet, gerçekten almamalıydın.* Limonlu ve kremalı turtadan nefret ederdim. Düzgün bir sevgili olduğunu Nola'ya kanıtlamak istediği ortadaydı ama Loren Hale'in düzgün davranacağı tek sevgilisi bir şişe viskiden ibaretti.

Trafik ışıklarında durduğumuzda apartmana ulaşmamıza birkaç blok kalmıştı. Özgürlüğün tadını alabiliyordum. Lo'nun kolu artık beni rahatlatmak yerine omuzlarımdaki bir yük gibi hissettiriyordu.

"Bu gündelik bir etkinlik miydi, Bayan Calloway?" diye sordu Nola. *Ne? Hassiktir.* Çocuğun odasında yerden bulup üstüme geçirdiğim tişörte bakıyordu. Rengi soluktu ve üstünde Tanrı bilir neyin lekesi vardı.

"Aaa...ben, ben," kekelemeye başlamıştım. Lo hemen yanımdaydı. Termosunda kalan içeceği kafasına dikti. "Ben... ben üstüme portakal suyu döktüm. Gerçekten utanç vericiydi." Bu yalan sayılır mıydı ki?

Yüzüm kontrolsüz bir şekilde ısınmaya başladığında ilk kez utançla kızaran yanaklarıma minnettar oldum. Nola anlayışlı bir şekilde bana bakıyordu. Anaokuluna giderken andımızı okuyamayacak kadar utandığımı biliyordu. Beş yaşındaydım ve çekingendim. Var oluşumun ilk birkaç yılının güzel bir özetiydi.

"O kadar da kötü durmuyor," dedi beni rahatlatmak istercesine.

Işık yeşile döndüğünde dikkatini hemen yola verdi.

Kazasız belasız bir şekilde Drake'e ulaşmıştık. Şehrin kalbinde yükselen kestane rengi tuğlalardan oluşan bir yapıydı. Otuz üç katlı bu kompleks binlerce kişiyi bir araya getirerek tepe noktasında bir üçgenle noktalanıyordu. İspanyol Barok tarzının etkisiyle, İspanyol katedralleri ve sıradan Philadelphia otelleri arasında gidip gelen bir görünüşü vardı.

Ama ben burayı, yuvam diyecek kadar seviyordum.

Nola bizimle vedalaştı, *Escalade*'den inmeden önce ona teşekkür ettim. Ayağım yere değdiği an Lo elime uzandı. Diğer eli yavaşça boynuma doğru ilerlerken bakışları da o yöne çevrildi. Parmakları tişörtümün yakasına uzandı. Çıplak kaburgalarıma dokunsa da göğüslerimi Philadelphia'lı insanlardan gizliyordu.

Beni gözlemliyordu. Her küçük hareketimi... Kalbim hızlanmaya başlamıştı. "Bizi izliyor mu?" diye fısıldadım. Niye gözleriyle beni yiyip bitirdiğini merak ediyordum. *Bu yalanımızın bir parçası,* diye hatırlattım kendime. *Gerçek değil.*

Ama gerçekmiş gibi hissettiriyordu. Elleri üstümdeydi. Sıcaklığını yumuşak tenimde hissedebiliyordum.

Altdudağını yaladıktan sonra bana yaklaşarak fısıldadı. "Şu an, seninim." Ellerini tişörtümün kollarından içeri sokarak çıplak omuzlarıma yerleştirdi.

Nefesimi tutarak hareketsiz kaldım. Bir heykel gibiydim.

"Ve sevgilin olarak," diye mırıldandı. "Seni paylaşmaktan

nefret ediyorum." Şakayla karışık boynumu hafifçe ısırdığında oyununa gelerek koluna hızla vurdum.

"Lo!" Vücudum, tenime hafifçe değen dişlerinin etkisiyle kıvranırken ona bağırmıştım. Aniden dudakları bana daha da yaklaştı ve boynumu öpüp emmeye başladı. Yukarıya doğru bir yol izliyordu. Bacaklarım titremeye başlayınca uzanıp kemerine tutundum. Her bir öpücüğün arasında, bana bıraktığı etkinin farkında olarak gülümsüyordu. Dudaklarını çeneme bastırdı... dudağımın köşesine... ve durdu. Onu kollarıma alıp başladığı işi bitirmemek için kendimi zor tutuyordum.

Ardından, dili dudaklarımdan içeri kaydığında hareketlerindeki tüm sahteliği unutarak ona inandım, o an gerçekten benim olduğuna inandım. Öpücüğüne karşılık verirken boğazımdan bir inilti yükseldi. Bu ses onu harekete geçirmiş gibi daha büyük bir baskıyla, daha da yaklaşarak öncekinden daha da sertçe beni öpmeye başladı. *Evet.*

Gözlerimi açtığım an *Escalade*'nin kaldırımda olmadığını fark ettim. Nola gitmişti. Buna bir son vermek istemesem de bitmesi gerektiğini biliyordum. Bu yüzden öpüşmemize ara veren kişi ben oldum, parmaklarım şişen dudaklarıma uzandı.

Göğsü ağır ağır inip kalkıyordu, uzunca bir süre bakışlarını benden ayırmadı.

"Gitti," dedim. Vücudumun hevesle istediği bu şeyden nefret ediyordum. Kolaylıkla beline bacağımı dolayıp onu binanın duvarına doğru itebilirdim. Kalbim bunun heye-

canıyla tekledi. O sıcak kehribar rengi gözlere bağışıklığım yoktu ve o gözlerin sahibi alkoliğin teki olan Lo'ydu. Sevecen, parlak ve keskin gözler. Sürekli *beni becer* diye bağıran... Bu, sonsuza kadar bana işkence edecekti.

Söylediğimin hemen ardından çenesi kasıldı. Yavaşça ellerini benden çekerek ağzına uzandı. Aramızdaki gerginlik elle tutulur cinstendi ve içimden bir ses, küçük bir Bengal kaplanı gibi onun üstüne atlamamı söyleyip duruyordu. Ama yapmadım. Çünkü o, Loren Hale'di. Çünkü bozamayacağımız bir sistemimiz vardı.

Uzun bir andan sonra kafasına bir şey yeni dank etmiş gibi dehşete kapıldı. "Adamın tekine muamele çekmediğini söyle."

Aman Tanrım. "Ben... ah..."

"Lanet olsun, Lily." Parmaklarıyla dilini silmeye başladıktan sonra dramatik bir şekilde elindeki termosta kalan içkiyle ağzını çalkalayarak yere tükürdü.

"Unutmuşum," dedim utançla. "Seni uyarmam gerekiyordu..."

"Eminim öyledir."

"Beni öpeceğini bilmiyordum ki!" Kendimi savunmaya çalışıyordum. *Bilecek olsam çocuğun banyosunda diş macunu ya da ağız temizleme suyu falan arardım.*

"Biz birlikteyiz," dedi. "Tabii ki seni öpeceğim lanet olası." Bununla birlikte termosunu sıkıca tutarak başını Drake'in girişine çevirdi. "İçeride görüşürüz." Bana dönerek geriye doğru yürümeye başlamıştı. "Biliyorsun, *bizim* dairemiz. Bir

çift olarak paylaştığımız." Alaycı gülümsemesi geri dönmüştü. "Çok gecikme, aşkım." Ardından göz kırptı. Bir yanım pelte gibi eriyip un ufak olurken diğer yanım aklı karışmış bir şekilde kalakalmıştı.

Lo'nun ne yaptığını anlamaya çalışmak zihnimi zorluyordu. Gerçek hislerini anlamaya çalışırken peşine takıldım. Bu bir rol müydü? Yoksa gerçek miydi?

Şüpheleri kafamdan atmaya çalışıyordum. Üç yıllık uzun bir *sahte* ilişkimiz vardı. Birlikte yaşıyorduk. Yan odadan orgazm olduğumu duymuştu. Onun kendi kusmuğunda uyuyakaldığını görmüştüm. Hatta ailelerimiz bile nişanlanmamıza çok az kaldığını düşünüyordu. Bir daha asla sevişmeyecektik. Bir kez olmuştu ve bu yeterli olarak kalmalıydı.

Bölüm 2

Buzdolabında neler olduğuna bakıyordum. Boşlukların çoğuna şampanya ve pahalı markalardan rom sıkıştırılmıştı. Çekmeceyi açarak acınası havuç dilimlerine baktım. Pelvis çalışarak sürekli binlerce kalori yakan bir kızdım ve proteine ihtiyacım vardı. Zayıf bedenimle ilgili yeterince eleştiri alıyordum zaten. Ben de kaburgalarımın daha dolgun olmasını isterdim elbette. Kızlar bazen acımasız olabiliyordu.

"Alışverişle ilgili yalan söylediğine inanamıyorum," dedim asabi bir şekilde. Buzdolabının kapağını sertçe kapatarak tezgâha oturdum. Drake her ne kadar tarihi bir bina olsa

da içi oldukça modern döşenmişti. Beyaz ve gümüş rengi beyaz eşyalar, beyaz tezgâhlar, yine beyaz tavan ile duvarlar. Kırmızı ve gri renkle döşenmiş eşyalarımızla Warhol*'dan ilham alınarak oluşturulan tablolarımız olmasa hastanede yaşıyormuşuz gibi görünürdü.

"Eğer Andavallar Sokağı'nda bir mola vereceğimi bilseydim *Lucky's*'de durup bir simit alırdım."

Ona baktım. "Sabah bir şeyler yedin mi?"

Bana *alaycı* bir şekilde bakıyordu. "Kahvaltı dürümü." Tezgâhın üstünde olmama rağmen hâlâ benden uzundu. Çenemi hafifçe sıktı. "Bu kadar kederlenme, hayatım. Sen eve dönüş yolunu bulmaya çalışırken ben her zaman restoranda bekleyebilirim. Zamanı geri sarmak ister misin?"

"Evet ama beni topluluk evinde terk edip Nola'ya söylediğin gibi alışveriş yapmaya gidebilirdin."

Ellerini iki yanıma yerleştirdi. Nefesim kesiliyordu. "Fikrimi değiştirdim. O kadar gerçeklik hoşuma gitmedi." Ona doğru uzanmak istememe rağmen Lo, geri çekilerek beyaz dolapların arasındaki içki şişelerini karıştırmaya başlamıştı. "Nola, seni doyurduğumu düşünmeli, Lil. Biraz sıska görünüyorsun. Nefes alıp verirken kaburgalarını sayabiliyorum." *Erkekler* de acımasız olabiliyordu. Hemen yanımda, kare bir kadehe viski doldurmakla meşguldü.

Dudaklarımı büzerek başının üstündeki dolabı açtım. Sertçe kapattığım an irkilerek viskiyi eline döktü.

"*Tanrım.*" Bir havlu alarak dökülen içkiyi temizlemeye başladı. "Bay *Kappa Phi Delta* görevini yerine getiremedi mi?"

* Andy Warhol, *pop art* akımının en ünlü temsilcilerinden (ç.n.)

"Fena değildi işte."

"Fena değildi," dedi Lo kaşlarını kaldırarak. "Her erkeğin duymaktan hoşlanacağı bir şey."

Kızarıklık kollarıma yayılmaya başlamıştı

"Dirseklerin kızarıyor," dedi. İçkisini yeniden doldururken yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. "*Willy Wonka*'daki Violet'in sihirli bir meyve yemeyen versiyonuna benziyorsun."

İnledim. "Yiyeceklerden konuşma."

Öne doğru eğildiği sırada kaskatı kesilmiştim. *Aman Tanrım...* Bir anlık zayıflıkla aklımdan geçenin aksine, beni kollarına almak yerine şarjdaki telefonuna uzanırken teni çıplak bacağıma değmişti. Tekrardan hareketsiz kaldım. Bu dokunuş onu etkilememiş olsa bile benim içim arzuyla alevlenmeye başlamıştı. Karşımda adını bilmediğim, yüzünde sivilce lekeleri olan bir kızıl olsa bile böyle hissederdim. Yani sanırım.

Belki de hissetmezdim.

Zihnim bir fanteziyle aydınlandı. Lo parmaklarını dizime uzatıyordu. Sertçe bana doğru eğilerek ağırlığını üstüme veriyordu. Sırtımı dolaplara yaslıyordu...

"Eğer gidip duş alırsan pizza söyleyeceğim. Seks kokuyorsun ve yabancı erkek kokusu sınırımı aşmak üzereyim."

Midem kasılırken hızla fantezimden uzaklaşıp gerçekliğe döndüm. Lo'yu yakışıksız bir şekilde kendimle hayal etmekten nefret ediyordum. Çünkü kendime geldiğimde bana bir metre öteden baktığı için aklımdakileri anladığından şüpheleniyordum. Anlıyor muydu acaba?

---

* *Charlie'nin Çikolata Fabrikası* filminin ana karakteri (ç.n.)

Viskisini yudumladığı sırada onu inceledim. Sessiz bir anın ardından kaşlarını çatarak bana *"ne oluyor"* dercesine bakmaya başlamıştı. "Söylediğimi tekrarlamam mı gerekiyor?"

"Ne?"

Gözlerini devirerek büyük bir yudum aldı. Alkolün keskin tadı boğazına yayılırken yüzünü bile buruşturmuyordu. "Sen, duşa. Ben, pizzaya. Tarzan* yemek Jane." Omzumu ısırdı.

Rahatlamıştım. "Tarzan, Jane'den *hoşlanıyor* mu demeye çalışıyorsun?" Topluluk evinin izlerini bedenimden silmek üzere tezgâhtan indim.

Lo alayla başını iki yana salladı. "Bu Tarzan değil."

"Alkol seni kabalaştırıyor," dedim her zamanki gibi.

Ben koridora yönelirken söylediğime katılırcasına kadehini kaldırdı. Âşıkların sığınağı olan ferah ve sahte dairemizde iki yatak odası vardı. Üç yıl boyunca sevgiliymişiz gibi davranmak hiç kolay değildi, özellikle de lisede son sınıfa geldiğimiz dönem... Aynı üniversiteye gitmeye karar verdiğimizde ebeveynlerimiz birlikte yaşamamızı önermişlerdi. Her ne kadar muhafazakâr olmasalar da bir genç kız olarak normalin üstünde erkeği yatağa atmış olduğum bu yaşam tarzımı anlayabileceklerini sanmıyordum.

Annem, en büyük ablamın üniversite deneyimini "sevgilimle" yaşamam için yeterli bir sebep olarak görmüştü. Poppy'nin ev arkadaşı, final haftasında bile saçma sapan saatlerde eve birilerine getiriyor ve iç çamaşırları da dahil olmak üzere kirli çamaşırlarını ablamın sandalyesine atıyordu. O kızın bu

* Tarzan, Walt Disney Pictures için Walt Disney Animation Studios tarafından üretilen 1999 yılı Amerikan yapımı animasyon macera filmi.

düşüncesiz tavrı sayesinde annem, kampüsün dışında bir ev arayarak Lo'yu direkt benim yatak odama itmişti.

Aslında bu durum birçok şeyi çözmüş sayılırdı. Kapılar kapanıp da ailem gittikten sonra omzumdan büyük bir yük kalktığını anımsıyordum. Beni yalnız bırakmışlardı. Kendim olabilecektim.

Garip büyüklükteki banyoya adım attıktan sonra üstüme yapışan kıyafetleri çıkardım. Sıcak duşun altına adım attığım an derin bir nefes verdim. Su, vücudumdaki kokuyu ve kiri söküp atsa da günahlarım tenime yapışmıştı. Hatıralar silinmiyordu ve ben çaresiz bir şekilde bu sabahı zihnimden atmaya çalışıyordum. Uyanmıştım. Seksi seviyordum. Hatırlamak istemediğim kısmı devamıydı.

Elime biraz şampuan sıkarak kısa kahverengi buklelerime uzandım. Bazen geleceğimizi düşünüyordum. Loren Hale, dünyanın en büyük 500 şirketinden birisi olan babasının şirketinde çalışmaya başlamıştı. Yaka kısmı onu boğan dar bir takım elbise giyiyordu. Üzgündü. Hayal ettiğim geleceklerin hiçbirinde onu gülümserken görmüyordum. Bunu nasıl düzelteceğimi de bilmiyordum üstelik. Loren Hale neyi severdi ki? Viski, burbon, rom. Üniversiteyi bitirdikten sonra ne yapabilirdi? Hiçbir şey görmüyordum.

Belki de falcılık yapmamam en iyisiydi.

Bildiğim şeylere odaklanmayı tercih ediyordum. Mesela Jonathan Hale'in, babamın da katıldığı golf buluşmalarına Lo'yu da getirmesi gibi. Ben de babamın yanında oluyordum. Babalarımız her zaman yaptıkları gibi saygın marka-

larının stokları, girişimleri ve ürün yerleştirmeleriyle ilgili tartışıp dururlardı. Lo ve ben de golf sopalarıyla *Yıldız Savaşları* oyunu oynardık. Ancak istemeden sözde ışın kılıcımla Lo'nun kaburgalarını morarttığım bir gün ikimize de fena kızmışlardı.

Lo ve ben, ya arkadaş ya da düşman olacaktık. Sürekli birbirimizi görüyorduk. Sıkıcı konferansların bekleme salonlarında. Ofislerde. Bağış gecelerinde. Hazırlık okullarında. Şimdi de üniversitede. Mesafeli ilişkimiz bir anda daha fazlasına dönüşmüştü. Tüm sırlarımızı birbirimizle paylaşmaya başlamış, birlikte Philadelphia'daki küçük çizgi roman dükkanını keşfetmiştik. Havok'un galaksi maceraları ve Nathaniel Grey'ın zaman yolculukları bizi birbirimize bağlamıştı. Cyclops ya da Emma Frost sorunlarımızı çözemeyecek dahi olsalar hep yanımızdalardı ve bize daha masum olduğumuz zamanları hatırlatıyorlardı. Lo'nun kendini alkole vermediği ve benim her yerde uyuyakalmadığım zamanları... Bize o sıcak, yetişkinliğe adım atmadığımız anlara yeniden dönme şansı sunuyorlardı.

Önceki gecenin ahlaksızlıklarından tenimi arındırdıktan sonra kollarımı bornozuma geçirdim. Kuşağımı belimde bağladıktan sonra mutfağa döndüm.

"Pizza?" diye sordum üzgün bir şekilde. Tezgâhların üstü boştu. Teknik olarak boş sayılmazlardı, artık Lo'nun likör şişelerinin orada olmasına alıştığım için diğer mutfak malzemeleri gibi bana görünmez geliyorlardı.

"Yolda geliyor," dedi. "Bana şöyle bakma. Ağlamak üzereymişsin gibi duruyor." Buzdolabına yaslandığı sırada ba-

kışlarım bilinçsizse kot pantolonuna yöneldi. Bakışlarının bornozumun kemerinde gezindiğini hayal ediyordum. Bu hayali mahvetmemek için bakışlarımı kaldırmadım. "En son ne zaman yemek yedin?"

"Emin değilim." Aklım fikrim tek bir şeydeydi ve bu şey yemek değildi.

"Bu hiç hoş değil, Lil."

"Yiyorum," diyerek kendimi savunmaya çalıştım. Fantezimde beni bornozumdan çektiğini görüyordum. Belki onun yerine bornozu ben çıkarabilirdim. *HAYIR! Bunu yapma, Lily.* Sonunda bakışlarımı kaldırdığımda dikkatli bir şekilde beni incelediğini fark ettim. Yüzüm hızla ısınmaya başlamıştı.

Kadehinden bir yudum alırken gülümsüyordu. Elindeki kadehi bıraktıktan sonra dudaklarını yaladı. "Düğmeleri açmamı ister misin, aşkım? Yoksa önce dizlerinin üstüne çökmeni mi beklemeliyim?"

Utançla ona bakakaldım. Direkt aklımdakileri görmüştü. Düşüncelerim apaçık meydandaydı demek!

Boştaki elini düğmesindeki deliğe uzatarak düğmeyi yavaşça açtı. Siyah dar baksırının kumaşını görebiliyordum. Düzensiz nefes alışverişlerimi izliyordu. Ardından elini pantolonundan çekerek dirseğini tezgâha dayadı. "Dişlerini fırçaladın mı?"

"Kes şunu," dedim boğuk bir sesle. "Beni öldürüyorsun." Cidden, sadece hızla nefes alıp veren ciğerlerim değil *tüm* bedenim bundan etkileniyordu.

Elmacıkkemikleri belirginleşmiş, çenesi kasılmıştı. İçkisini tekrar tezgâha bırakarak pantolonun fermuarını çekti ve düğmesini iliklediği.

Zorlukla yutkunarak kendimi gergin bir şekilde gri, ahşap bar taburesine bıraktım. Titreyen parmaklarım ıslak saçımda geziniyordu. Anı zihnimde canlandırıp durmak yerine hiç olmamış gibi davranarak önceki konuşmamıza döndüm. "Burada hiç yemeğimiz yokken ağzıma sürekli bir şeyler tıkmam mümkün değil." Dışarıda gereğinden *fazla* yemek yiyorduk.

"Ağzına bir şeyler tıkmakla ilgili sorunun olduğunu düşünmüyorum," dedi. "Sadece yiyecekleri tercih etmiyorsun."

Dişlerimi sıkarak ona el hareketi çektim. Onun sözleri beni, diğer herkesten daha çok incitirdi. Ama Lo'nun kafa yorması gereken kendi sorunları vardı. Herkes bunu fark edebilirdi üstelik. Elindeki bardağa ve ardından ona baktığım sırada gülüşü hâlâ dudaklarındaydı. Kadehi dudaklarına götürerek tekrar bana döndü.

Lo'yla *hislerim* hakkında konuşmazdım. Her gece eve farklı bir adamla gelmemin ona nasıl hissettirdiği hakkında mesela. O da bana, onu kayıtsızlığında boğulurken izlemenin bana nasıl hissettirdiğini sormazdı. O beni yargılamazdı ben de onu. Ancak aramızdaki sessizlik ortamın kaçınılmaz şekilde gerilmesine sebep oluyordu. Bazen o kadar geriliyorduk ki çığlık atmak istiyordum. Ama içimde tutuyordum. Geri çekiliyordum. Bağımlılıklarımızı alt üst eden her bir eleştiri, sistemimizi sarsıyordu. İkimiz de bu sistemde iste-

diğimiz gibi özgürce yaşayabilirdik. Ben, istediğim erkeği yatağa atıyordum. O, istediği zaman içiyordu.

Zil sesi odada yükseldi. Pizza! Hızla yerimden kalkarak antredeki küçük hoparlöre ilerledim ve düğmeye bastım. "Buyrun?"

"Bayan Calloway, aşağıda misafiriniz var. Onu yukarı göndereyim mi?" diye sordu kadın güvenlik görevlisi.

"Kim?"

"Ablanız, Rose."

İçten içe sızlandım. Pizza değildi. Her ne kadar etrafta kimseler yokken bana eziyet etmeye devam etse de Lo'yla yine rol yapmamız gerekiyordu. "Yukarı gönderin."

Lo hızla koşmaya başlayarak mutfağa yöneldi. Likör şişelerini kilitli dolapların içine tıktıktan sonra mavi kupanın içindeki içkiyi lavaboya boşalttı. Ben de uzaktan kumandaya tıklayarak düz ekran televizyonu açtım. Lo, gri dikişli koltuğa yerleşip ayaklarını cam sehpaya uzatırken yarım saattir televizyondaki filmi izliyormuş gibi davranıyordu.

Kucağına hafifçe vurdu. "Buraya gel." Kehribar gözleri muzırlıkla parıldıyordu.

"Giyinik değilim," diye karşı çıktım. Ona dokunma mesafesinde olmayı düşündüğüm anda bacaklarımın arası sertçe zonklamaya başlamıştı. Düşüncesi bile sinirlerimi harekete geçiriyordu.

"Üstünde bornoz var," dedi Lo. "Seni defalarca kez çıplak gördüm."

"Çocukken," dedim.

"O zamandan beri göğüslerinin büyümediğine eminim."

Ağzım hayretle açıldı. "Sen var ya..." Yanımdaki sandalyeden yastığı kaparak ona saldırmaya hazırlandım. Bileğime uzanıp beni kucağına çekmeden önce ona iki kez vurmayı başarabilmiştim.

"Lo," dedim uyarırcasına. *Tüm gün* boyunca benimle uğraşarak ona karşı koymamı zorlaştırmıştı.

Bana dikkatli bir şekilde bakarken elleri dizimi aşarak bornozumun kenarına, oradan da bacağımın iç kısmına uzandı. Tam o noktada durmuş, bekliyordu. *Siktir.* Hareketinin daha ileriye gitmesini beklerken altında titriyordum. Düşünmeden elimi onunkine uzattım ve parmaklarını zonklayan o noktaya götürdüm. Ardından içime doğru ittim. Kaskatı kesilmişti.

Yüce Tanrım... Ayak parmaklarım kıvrılırken alnımı geniş omzuna yaslamaktan kendimi alamadım. Elini güçlü bir şekilde tutarak benden izinsiz hareket etmesini engellemiştim. Parmaklarını içeri ve dışarı hareket ettirmeye başladığım sırada kapının tıklatıldığını duydum.

Şaşkınlıkla kendime geldim. Ne yapıyordum ben? Lo'ya bakamazdım. Elini geri çekmesine izin vererek kucağından indim.

Duraksamıştı. "Lil?"

"Bu konuyu açma," dedim utançla.

Rose kapıyı daha gürültülü bir şekilde çalmaya başladı.

Cevap vermek için yerimden kalktığımda *her yere* yayılan gerginlik çok daha fazlaydı.

Lo'nun adım seslerini arkamda duyabiliyordum, bir an sonra musluğu çevirirken çıkan gıcırtı sesi kulağıma geldi. Dönüp baktığımda sabunla parmaklarını yıkadığını gördüm.

Ben bir aptaldım. Kapının tokmağına uzandığım sırada derin bir nefes alarak zihnimi o kötü kombinasyondan temizlemeye çalışıyordum: Seks ve Loren Hale. Ev arkadaşım olması tıpkı bir bağımlının önünde içkiyi kafaya dikmek gibi bir şeydi. Kendimi akışına bıraksam her şey çok daha kolay olacaktı ama ilişkimizdeki arkadaşlığın bitip yalnızca cinsel ilişkiyle yola devam etmemizi istemiyordum. Benim için yatağa attığım erkeklerden çok daha fazla anlam ifade ediyordu.

Kapıyı açtığımda Rose karşımdaydı. Benden iki yaş büyük, iki parmak uzun ve iki kat güzeldi. Salınarak daireye girdiğinde *Chanel* el çantasını kolunda bir silah gibi taşıyordu. Rose buz gibi gözleri ve dondurucu bakışlarıyla çocukları, hayvanları ve yetişkin erkekleri bir hayli ürkütüyordu. Eğer birisi bizim oynadığımız oyunu fark edecekse bu kesinlikle en merhametsiz ablam olurdu.

Şu an bırakın Lo'yla birlikteymişim gibi yapmayı onun gözlerine baktığımda bile rengim atıyordu. Rose'a neden davet edilmeden ya da haber vermeden geldiğini sormadım. Çünkü bu onun rutini haline gelmişti. Sanki her yerde bulunmaya hakkı varmış gibi davranırdı. Özellikle de bana ait yerlerde.

"Neden aramalarıma cevap vermedin?" Sesi buz gibiydi. Büyük, yuvarlak güneş gözlüklerini başının üstüne yerleştirdi.

"Imm..." Antrede durmuş yuvarlak sehpanın üstündeki anahtar yığınını karıştırıyordum. Genelde kaçak telefonum bir yolunu bulup cebimden sıvışıyordu ve çanta taşımamanın da bunda büyük bir payı vardı. Bu da Rose'un gündeme getirmekten çok hoşlandığı bir konuydu. Ama erkeklerden birinin dairesinde ya da yurdunda kaybedeceğim bir eşyaya ihtiyacım yoktu. Çünkü sonra bana geri getirmenin bir yolunu bulacaklar ve bende onlarla ikinci kez iletişime geçmek zorunda kalacaktım.

Rose ofladı. "Kaybettin? *Yine?*"

Elimi yığından çektiğimde içeride birkaç dolar, tel toka ve araba anahtarı bulmuştum. "Galiba. Üzgünüm."

Rose akbaba misali bakışlarını Lo'ya çevirdi, ki o da elini kuruladığı bulaşık havlusunu bir kenara atmakla meşguldü. "Peki ya sen? Sen de mi telefonunu kaybettin?"

"Hayır. Sadece seninle konuşmaktan hoşlanmıyorum."

Ah, utanç içindeydim. Rose'ın içine çektiği yanakları hızla kızarmıştı. Topuklu ayakkabıları parke zemini döverken mutfakta Lo'ya doğru yaklaşıyordu.

Lo'nun parmak boğumları, likörünü saklayan mavi plastik kabın etrafında bembeyaz kesilmişti.

"Ben sizin dairenizde *misafirim*," dedi Rose. "Bana biraz saygılı davran, Loren."

"Saygı kazanılır. Bir dahakine uğramadan önce belki arayıp geleceğini söylersin ya da içeri adım atar atmaz, kraliyetten bir sürtükmüşsün gibi bizi sorguya çekmeden önce '*Selam Lo ve selam Lily, gününüz nasıldı?*' falan demeyi denersin."

Rose başını bana çevirdi. "Benimle böyle konuşmasına izin mi vereceksin?"

Ağzımı açsam da ne söyleyeceğim konusunda şüpheye düşmüştüm. Rose ve Lo sürekli birbirlerini sinir edecek konular bulup tartışıyorlardı ve hiçbir zaman hangisinin arkasında duracağımı bilemiyordum. Bütün nefretini karşısındaki ben dahi olsam can yakana kadar kusarak çok kaba olabilen ablamı mı, yoksa değişmez en yakın arkadaşım ve *sözde* sevgilim Lo'yu mu tutacaktım?

"Bu çok çocukça," dedi Lo eleştirerek. "Lily'ye sanki favori sahibini seçmesi gereken bir köpekmiş gibi yaklaşıyorsun."

Rose'un burun delikleri isyan edercesine genişlese de kedi gibi görünen sarımsı yeşil gözlerindeki ifade yumuşamıştı. "Üzgünüm," dedi, sesi şaşırtıcı derecede mahcuptu. "Sadece senin için endişelendim. Hepimiz endişelendik." Callowayler "yalnızlık" kelimesini de, birinin ailesine karşı mahremiyete ihtiyacı olabileceğini de anlamıyordu. Zengin ve ihmalkâr ebeveynler olabilecekleri bir ortamları varken saplantılılardı. Küçükken bir bakıcımız olsa da annem kendini tamamen bize adamıştı. Gereğinden fazla ilgili ama son derece fedakâr ve anaçtı. Eğer günlük (ve gecelik) etkinliklerimden bu kadar utanıyor olmasam ailemin bu sıkılığı hoşuma bile gidebilirdi.

Ancak bazı şeylerin sır olarak kalması gerekiyordu.

"Tamam, beni gördün. İyiyim," dedim. Lo'ya bakmayı reddediyordum. İki dakika önce onunla yapabileceğim her şeyi yapmaya hazırdım. Doyurulması gereken o *ihtiyaç* azal-

mamıştı, sadece bunu onunla yapmayı düşündüğüm aptalca fikir azalmıştı.

Ablam gözlerini kısılarak beni uzunca süzdü. Sadece bakarak bedenimin nasıl hissettiğini anlayıp anlayamayacağını merak ederken bornozumu sıktım. Lo'nun yapabildiğine deli gibi emindim.

Kısa bir an sonra pençelerini geri çekti. "Buraya kavga etmek için gelmedim." *Doğru...* "Bildiğiniz gibi yarın salı ve Daisy öğle yemeğine gelecek. Önceki birkaç daveti sınavların *yüzünden* kaçırmıştın ama kardeşimizi karşılamak için birkaç saatini ayırabilirsen onun da çok mutlu olacağına eminim."

Boş midem suçluluk duygusuyla kasılıyordu. "Evet, tabii ama sanırım Lo'nun planları vardı, belki o gelemeyebilir." En azından onu bu mecburiyetten kurtarabilirdim.

Rose dudaklarını birbirine bastırırken bakışları öfkeyle Lo'ya döndü. "Sevgilinle bir aile davetine katılmandan daha önemli ne olabilir?"

Her şey, dediğini hayal ettim. Ukalaca bir cevap vermemek için kendini tutarken çenesi kasılmıştı. Daisy katılsa da katılmasa da bu davetin *her* pazar günü tekrar eden bir davet olduğunu söylememek için kendini sıktığına emindim.

"Bir arkadaşımla *racquetball** için sözleşmiştik," diye yalan söyledi rahatça. "Bu etkinlik Greg ve Samantha için o kadar önemliyse buluşmamı iptal edebilirim." Lo, Rose'un yemek sırasında bu konu hakkında konuşup duracağını ve

* Bir tür duvar tenisi (ç.n.)

kolumda o olmadan gidersem ebeveynlerimin ne kadar kızacağını biliyordu. Sanki Lo beni aldatıyormuş ya da genç ken sürekli partilediği o dönemlere dönüyormuş gibi mantıksız yargılara varıyorlardı. Partilemeye hâlâ devam ediyordu (belki biraz daha fazla) ama bunu, onların bilmesine gerek yoktu.

"Bu onlar için çok önemli," dedi Rose. Sanki başkaları adına konuşmaya hakkı varmış gibi rahattı. "Sizinle yarın görüşürüz o zaman." Kapının yanında durarak Lo'nun kot pantolonuna ve düz beyaz tişörtüne baktı. "Ayrıca Loren, uygun bir şeyler giymeyi dene."

Dairemizden çıkıp ilerlemeye başladığında topuklu ayakkabılarının sesi etrafta yankılanıyordu.

Derin bir nefes verdikten sonra zihnimi toplamaya çalıştım. Lo'yla başladığım şeyi bitirme isteği içimi yiyip bitirse de geri dönmemem gerektiğini biliyordum.

"Lily-"

"Odamda olacağım. İçeri girme," diye emrettim. Dün "*Senin Efendin*" adlı bir video indirmiştim. Aslında daha sonra izlemeye niyetlenmiş olsam da sanırım planımı değiştirmem gerekecekti.

"Pizza geldiğinde ne yapayım?" diye sordu koridorda önümü keserken.

"Uzun sürmez," dedim yanından geçmeye çalışıyordum ancak elini duvara koymuştu.

Kol kasları bu hareketle kasılırken geriye doğru büyük bir adım attım. *Hayır, hayır, hayır.*

"Tahrik olmuştun," dedi. Gözleri hâlâ üstümdeydi.

"Eğer benimle uğraşmasaydın bu durumda olmayacaktım," dedim öfkeli bir şekilde. "Eğer bunu bastıramazsam Philly'de öğleden sonra yürüyüşüne çıkıp hızla sevişebileceğim birini bulmam gerekecek. Çok teşekkürler."

Lo yüzünü buruşturarak elini duvardan çekti. "Ben de senin aile yemeğine katılmak zorunda olduğum için bence eşitiz." Geriye çekilerek geçmeme izin verdi.

"İçeriye girme," diye uyardım onu tekrardan. Gözlerim dolmuştu. Eğer girerse ona neler yapabileceğimden daha çok korkuyordum.

"Asla girmem," diye hatırlattı. Ardından mutfağa dönerek el salladıktan sonra viskisinin kalanına gömüldü.

İkinci duşumun ve porno yıldızları ile pahalı bir vibratörün yardımıyla kendimi tedavi edişimin ardından üstüme düzgün kıyafetler geçirdim. Bir kot pantolon ve V yaka kahverengi bir tişört...

Lo oturma odasına oturmuş pizzasını yerken televizyondaki kanallara bakıyordu. Bacağının üstünde yeni bir kadeh viski duruyordu.

"Üzgünüm," dedim hızlıca.

Bakışları tekrardan televizyona dönmeden önce bana çevrildi. "Ne için?"

Parmaklarını içime soktuğum için. "Pazar yemeğine dahil olduğun için." Tereddüt ederek karşısındaki kırmızı televizyon koltuğuna yerleştim.

Her zaman yaptığı gibi beni izleyip o anki durumumu değerlendiriyordu. Ağzındaki pizzayı yuttu. "Dürüst olmak gerekirse yemek benim için sıkıntı değil." Parmaklarını peçeteye sildikten sonra pizzasından ısırdı. "Senin baban, benimkinden iyi."

Başımı salladım. Çok doğruydu. "O zaman... iyi miyiz?"

"*Sen?*" Kaşlarını kaldırmıştı.

"Hı hı," diye mırıldandım. Bir pizza dilimine uzanırken onunla göz göze gelmekten kaçındım, ardından koltuğumun güvenli kollarına döndüm. Güvenli mesafe, tamam.

"Bana pek de bakamadığını göz önüne alırsam bunu *zayıf* bir cevap olarak kabul edeceğim."

"Sorun sende değil, bende," dedim. Ağzım doluydu, parmağıma bulaşan sosu yalamakla meşguldüm.

"İşte, her erkeğin duymak isteyeceği bir şey." Gözlerinin vücudumda gezindiğini hissedebiliyordum. "Şu an üstüne bile gelmiyorum aslında."

"Başlama sakın," diye uyardım onu parmağımı kaldırarak. "Çok ciddiyim, Lo."

"Tamam, tamam." İç çekti. "Bu gece *The Blue Room*'a gideceksin, değil mi?"

Şaşkınlıkla arkama yaslandım. "Nereden biliyorsun?"

Ciddi misin? dercesine bana bakıyordu. "Aynı kulübe nadiren üç ya da dört kez gidiyorsun. Bir süredir de şehir değiştirmemiz gerekebileceğini düşünüyordum şey için..." Durdu, uygun kelimeleri bulmaya çalışıyordu. "...Düzüşmen için." O acı dolu gülümsemesi geri dönmüştü.

"Çok komik." Peynirin üstündeki *pepperoni*lerden birini aldım. "Bu gece ayık bir şoföre ihtiyacın var mı? Gitmeden seni bir yerlere bırakabilirim." Bira ve sert içkilerini kapı dışarı etmek benim için sorun değildi.

"Hayır, seninle kulübe geleceğim."

Şaşırarak iç çektim. Benimle sadece belirli gecelerde dışarı çıkıyordu ve ne sıklıkla bana katılacağı değiştiği için buna bir türlü anlam veremiyordum. "*The Blue Room*'a mı gitmek istiyorsun? Buranın duman altı kuytu bir bar değil de dans kulübü olduğunun farkında mısın?"

Bana tekrardan bir bakış attı. "Oldukça farkındayım." Kadehindeki buz küplerini sallarken içkisine dönmüştü. "Her neyse, en azından bu eve geç kalıp da yarınki yemeği kaçırmamıza engel olur."

Haklıydı.

"Şey yapacak olsam senin için sorun olur mu, hani..." Sorumu içimden bile tamamlayamıyordum.

"Bir herifle düzüşmek için beni yalnız bırakman mı?" dedi ayağını önündeki sehpaya, pizzanın yanına uzatarak.

Ağzımı açtım ama yine ne söyleyeceğimi unutmuştum.

"Hayır, Lil," dedi. "İstediğini alırken yoluna çıkmayacağım."

Bazen onun arzularını merak ediyordum. Belki benimle birlikte olmak istiyordu. Belki de rol yapmaya devam ediyordu.

Bölüm 3

Diğer çocuklardan farklı olduğumu anladığım o ilk anı hatırlıyordum. Üstelik bunun erkeklerle, cinsel fantezilerle ya da ailemle hiçbir alakası yoktu. Altıncı sınıftayken İngilizce dersinde en arkada oturmuş hazırlık okulundaki tüm öğrencilerin giydiği düz eteğimi aşağıya doğru çekiyordum. Öğretmen gider gitmez çocuklardan birkaçı sandalyelerini bana doğru yaklaştırmışlardı. Ben daha bu yakınlıklarına anlam veremeden ellerindeki gazlı içecekleri açmaya başladılar. *Diyet Fizz. Fizz Light. Meyveli Fizz.* Sadece *Fizz.*

Birkaç yudum alarak içeceklerini dağınık bir şekilde masama bırakmışlardı. Son kalan çocuk da içeceğinin kapağını

açtıktan sonra fesatça gülümsedi. "Al," dedi elindekini uzatırken. "Seninkini ben açtım."

Dönüp baktığımda bu kadar gazoz aldıkları için onlara teşekkür etmem gerekirdi. Otomatlardan aldıkları her bir gazlı içecek öyle ya da böyle benim cebimi dolduruyordu. Muhtemelen kendileri petrol krallarının oğulları ve kızları olduğu için babamın önceki sene *Pepsi*'yi geçen bir şirket kurması hiç ilgilerini çekmiyordu. Ayrıca ben de masama gömülüp görünmez olmanın hayalini kurmak dışında hiçbir şey yapamayacak kadar utanmıştım.

Lo'yla bazı açılardan benziyorduk. Ailesinin zenginliğiyle reklam panolarında ya da restoranlarda karşılaşmıyordu ama anne olacak herkes *Hale Co.* ürünleri hakkında az çok bir şeyler bilirdi. Bebek pudraları, yağları, bezleri... Kısaca yeni doğan minikler için ihtiyaç olan her şeyi içeren bir şirket kurmuşlardı. *Fizzle* gazozları da tüm dünyaya yayılmış olsa da en azından üstündeki etikete Calloway soyadı eklenmemişti.

Sadece ailemizin sosyete çemberine ve yatırımcılarımıza karşı endişelenmemiz gereken bir itibarımız vardı. Tüm bunların dışında biz sadece iki şımarık zengin çocuğuyduk.

Hazırlık okulu boyunca erkekler Lo'yla uğraşıp ona *bebek* diye hitap ediyorlardı, ki kendisi birazcık bile sevimli değildi. Hatta soyunma odasındaki dolabına *Hale Co.* markalı pişik pudralarından dökerek ona zorbalık yapmışlardı. Lo kolay hedefti. Benim gibi zayıf, kısa ya da utangaç olduğu için değil. Ona zorbalık eden çocuğun kaslı bir bedeni vardı

ve yükselen bir futbol oyuncusuydu. Ancak Lo, yeni *Mustang*'ini çizdiğini öğrendiği an onu koridorlarda yakalamıştı.

Lo'nun ergenlik çağı boyunca tek bir arkadaşı olmuştu. Erkeklerden oluşan bir arkadaş çevresi olmadığı için erkeklerin bir numaralı düşmanıydı. Toplumdan dışlanmış biriydi.

Hareketlerimin birçoğundan pişman olduğumu söylemem sanırım yanlış olmazdı. Lise hayatım tamamen yanlış ve kötü kararlarla çevriliydi. Lo'ya eziyet edenlerden biriyle yatmam da buna büyük bir örnekti... O an bunu hiç umursamamış olsam da sonrasında inanılmaz utanmıştım. Hâlâ utanıyordum, bunu bir savaş yarası gibi taşıdığımı söyleyebilirdim.

Üniversite hayatı her şeyi daha iyi bir hâle sokmuştu. Küçük hazırlık okulumdan uzaklaştıktan sonra hakkımda yapılan dedikoduların aileme ulaşacağına dair endişelenmeme gerek kalmamıştı. Özgürlük bana daha çok fırsat sunuyordu. Partiler, kulüpler ve barlar benim ikinci evim hâline gelmişti.

Bu gece ise *The Blue Room*'daki tavan yüzlerce ampulle parlıyordu. Üstümüz geceye karışan kumaşlarla örtülmüştü ve tıpkı gökyüzü gibi bizi sarıyordu. Adına yaraşır şekilde bu devasa kulüpteki her şey mavinin bir tonuyla donatılmıştı. Dans pisti deniz mavisiydi ve üst kattaki eşyalar lacivert kadifeyle kaplanmıştı.

İki beden bir tuvalete sıkıştığı için siyah şortum terleyen bacaklarıma, gümüş rengi halter yaka atletim de çok uzun olmamasına rağmen nemli tenime yapışmıştı. Tuvaletler mavi miydi? Evet. Seksten sonra havalara uçacağımı zannet-

sem de karşımdaki adam zevklerimi zorlukla doyurabilmişti. Ayrıca sıcaklık her şeyi iğrenç bir hâle sokuyordu.

Bakışlarım, barda çenesini sıkıp diğer taraftaki barmeni izleyen Lo'yu buldu. Tezgâhın önü servis yapılmayı bekleyen genç müşterilerle doluydu. Lo, normale göre daha öfkeli görünüyordu. Hemen sol tarafındaki taburede oturan sarışın, bedenini sararak çıplak bacaklarını uyluklarına kadar açıkta bırakmış kırmızı bir elbise giyen kadını fark ettim. Lo, kadının yaklaşımından habersizmiş gibi görünüyordu, kararan bakışları barmenin arkasında bir kule şeklinde dizilmiş içki şişelerinde geziniyordu.

"Hadi ama Lo," diye destekledim onu alçak sesle.

Ardından bir adam sessizce bana yaklaşarak belime uzandı ve arkamda dans etmeye başladı. Onu görmezden gelmeye çalışsam da kendini bana doğru sürterek kalçalarıma uzanmaya çalışıyordu.

Lo'nun yanındaki sarışın dudağını ısırarak tutkulu bir şekilde elini saçlarından geçirdi. Yaklaşarak Lo'ya bir şeyler söylediğinde duyabilecek kadar yakında olmayı diledim.

Lo'nun kaşları çatıldığında bu konuşmanın nereye gideceğini çoktan anlamıştım. Kıza cevap verdiğinde kızın ifadesi sanki aşağılanmış gibi hemen değişti. Gözlerindeki zehirle birlikte sertçe bir şeyler söyledikten sonra yabanmersinli martinisini alarak oradan ayrıldı.

Küfrederek arkamda dans eden adamdan kurtulmuştum bile. Hızlıca bara doğru ilerledim ve sarışının yerine geçtim. "O da neydi?" diye sordum.

"Git başımdan. Meşgulüm ve hâlâ etrafta becerebileceğin

bedenler var." Birasından büyük bir yudum alarak söyledik-lerini sindirmişti.

Sertçe iç çektim ve bu yorumunu duymazdan gelmeye çalıştım. Bu anlık huysuzluğunu göz ardı etmeye çalışıyordum. Bazen seksi oluyordu. Bazense tek bir bakışla seni ezip geçiyordu. Gözlerimi kısarak elindeki koyu mavi şişeye baktım, üstünde *"Meyveli Bira"* yazıyordu. "Ne içiyorsun sen?" Aylardır Lo, porto şarabından daha hafif bir şeyi ağzına sürmemişti.

"Bütün içkileri lanet olasıca *mavi*," diye isyan etti. "Mavi viski içmeyeceğim. *Ya da* mavi yabanmersinli votka."

En azından öfkesinin kaynağını bulmuştum. Barmen bana doğru yaklaşsa da başımı iki yana salladım, ayık şoför olma planım hâlâ geçerliydi. O da benim yerime yanımdaki iki kızın siparişini aldı.

Dirseğimi tezgâha yaslayarak yüzümü Lo'ya döndüm. "Eminim o kadar da kötü değildir."

"Bir yudum verirdim ama ağzını nerelere sürdüğünü bilmiyorum."

Ona ters ters baktım. "Meyveli biranı istemiyorum zaten."

"Güzel."

Şişeyi hafifçe tezgâha vurarak diğer kadın barmenlerden birine döndü. Kadın bir başka şişeyi açarak Lo'ya doğru itti.

Arka taraftaki deniz mavisi dans pistine baktığımda gözlerim birisiyle kesişti...

Olamaz. Aceleyle arkamı dönerek bakışlarımı içki şişelerinin süslediği raflara gömdüm ve başımı ellerimin arasına

aldım. Belki de beni görmemişti. Belki de göz teması kurmamıştık. Belki de hepsi kafamdaydı!

"Hey, sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" dedi omzuma dokunarak. Omzuma *dokunuyordu.* Avucumun üstünden Lo'ya bir bakış attım. Durumla alakası yokmuş gibi duruyordu. Bacağının yarısı sandalyesinden sarkmıştı. Eğer ihtiyacım olduğunu düşünürse bana alan tanımak için gitmeye hazırdı.

"Adını öğrenemedim," diye ekledi adam. Yanımdaki kızıl saçlı kız kalktığında geri gelmesi için ona bağırmak istedim. *Kıçını sandalyenden kaldırma!* Kız gider gitmez adam yanımdaki sandalyeye yerleşmişti ve bedeni bana dönüktü.

Şansım resmi olarak tuvalet deliğine düşmüş durumdaydı.

Başımı kaldırdığımda gür sarı kaşları ve çenesindeki seyrek sakalları görmezden gelmeye çalıştım. Aynen, tuvalete götürdüğüm adam buydu. Kapıyı kilitleyen, çamaşırımı indiren ve homurdanarak benim inlediğimi duyan adamdı. En azından yirmilerinde falan görünüyordu ama tam olarak yaşını tahmin edemiyordum. Sormazdım. Doğrusu, *hiçbir şeyi* sormazdım. Özgüvenim titrek bir ışık misali doruk noktasından aşağı yuvarlanırken utançtan kulaklarımın kızarmaya başladığını hissediyordum.

Mırıldanarak cevap vermeyi başardım. "Adım Rose." Yine bir yalan.

Lo buna karşı güldüğünde adam kollarını barın tezgâhına yaslayarak benim kişisel alanıma doğru eğildi ve yanımdaki arkadaşımı görmeye çalıştı. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Öyle de denebilir," dedi Lo. Diğer birasını bitirmişti. Barmen kadına tekrardan bir işaret yaptı.

"Onun eski sevgilisi falan değilsin, değil mi?" Adam merakla soru sorarken biraz geriye çekilmişti. *Ah evet, lütfen çek git.*

Lo parmaklarını yeni Meyveli Bira'ya sardı. "Tamamen senindir, adamım. Şansını dene."

İçten içe ölüyordum.

Adam bana doğru başını salladı. "Ben Dillon." *Umurumda değil. Lütfen çek git.* Sersem bir gülümsemeyle elini uzatırken belki de ikinci raundun hayallerini kuruyordu. Sorun şuydu ki, ikinci rauntlar bana göre değildi. Bir adamla yatınca, her şey biterdi. Daha fazlası ya da tekrarı olmazdı. Bu zamana kadar devam eden kişisel bir kural gibiydi. Bunu bozmayacaktım, özellikle de *onunla.*

Elini sıkarken ona kaba davranmadan nasıl kurtulabileceğimi hiç bilmiyordum. Bazı kızlar *hayır* deme konusunda oldukça iyiydi. Diğer taraftan bense...

"Ne içiyorsun?" El sallayarak bir grup kıza servis yapmakla meşgul olan barmene döndü. Kızlardan birisi taç takmıştı ve üstünde *"Ben 21 oldum!"* yazan bir kurdele vardı.

"Hiçbir şey," dedim. Ardından yırtık şortu ve göbeği açık tişörtüyle barmen kadın bize doğru yaklaştı.

"Sana ne getireyim?" diye sordu müziği bastırmaya çalışarak.

Ben tekrardan *içmeyeceğimi* söyleyemeden Dillon lafa atladı. "Bir rom ve *Fizz*, bir de *Mavi Göl*."

* İngilizce anlamı "Lagoon" olan bir kokteyl çeşidi (ç.n.)

"Bizde sadece yabanmersinli rom var," diye hatırlattı kız.

Yanımdaki adam başını salladı. "Sorun olmaz."

Kız siparişlerimizi hazırlamaya başladığında zar zor dudaklarımı araladım."Aslında ben içmiyorum."

Adamın yüzü düştü. "İçmiyor musun?" Ses tonundaki şüphe benim bile kendimi sorgulamama sebep olmuştu. Sanırım kulüplerde ayık birilerine rastlamak zor oluyordu. "Yani..." Kirli sakallarını kaşıdı. "Şu an ayık mısın?"

İkinci kez yerin dibine girmiştim. Bir gece kulübünde ayıkken seks yaptığım için ucube olduğumu düşünüyor olmalıydı. Boynum kızarmaya başlamıştı, kafamı bir yere gömmek istiyordum. Mesela buzla dolu bir kovaya. "İçiyorum," diye mırıldandım alçak sesle. "Ama bu gece değil. Araba süreceğim."

Barmen, mavi kokteyli peçetenin üstüne yerleştirdikten sonra Dillon bardağı bana doğru yaklaştırdı. "Bir şey olmaz. Her zaman taksi tutabilirsin." Bakışlarındaki art niyeti görebiliyordum. Ayıkken pek iffetli olmadığım için sarhoşken neler yapabileceğimi hayal ediyordu. Ama o öncedendi. Şimdiyse açlığım oldukça azalmıştı. En azından ona karşı.

"İstemiyor işte," dedi Lo. Birasını o kadar sıkı tutuyordu ki şişe parçalanacak gibi görünüyordu.

"Şansımı deneyebileceğimi söyleyen sen değil miydin?" diye sordu Dillon, eliyle tırnak işareti yapmıştı.

"O, eve dönüş yolculuğuma burnunu sokmadan önceydi. Ona ayıkken ihtiyacım var, o yüzden git de mavi volkan ısmarlayabileceğin başka bir kız bul."

"*Mavi Gol*," diye düzelttim onu.

"Her neyse," derken Lo birasından bir yudum almıştı.

Dillon'ın bakışları karardı. "Kızın ağzı var. Bırak kendisi konuşsun."

Vay canına, işler karışıyordu.

Lo bedenini ilk kez Dillon'a doğru çevirdi. "O ağzıyla ilgili her şeyi bildiğine eminim, öyle değil mi?"

"Aman Tanrım," diye mırıldandım anlamsızca.

"Hey, onunla sakın bu şekilde konuşma." Dillon onurumu toparlamaya çalışıyordu.

Neler oluyordu böyle?

Lo kaşlarını kaldırdı. "Demek birden yiğitlik taslamaya başladın, şimdi onu koruyacak mısın? Tuvalette onu *beceriyordun*. Burada kahramanmışsın gibi davranmana gerek yok."

"Kes artık, Lo." Kıpkırmızı olan yanaklarımın altındaki ifadem uyarırcasına ona döndü. Eğer kavga başlatırsa kulüpten men edilecektim.

"Evet, Lo... *kes şunu*," dedi Dillon meydan okurcasına. Yüzüm o kadar çok ısınmıştı ki ikinci derecede yanık olma ihtimalim çok yüksekti. Lo uzunca bir süre gözlerini kırpmadan Dillon'a baktı.

"Bu saçmalığa katlanacak kadar sarhoş değilim," dedi Lo. Sandalyesinden kalkarak hızla kasaya doğru ilerledi. Gelmesini beklerken Dillon bileğimi tutmuştu ve ben de ondan kurtulmaya çalışıyordum.

"Numaranı alabilir miyim?" diye sordu.

Lo cüzdanını tekrardan cebine yerleştirdi. "Nasıl *'hayır'* diyebileceğini bilmiyor. Bu yüzden onun yerine bunu ben

yapıyorum." *Teşekkür ederim.* Ama sesli olarak dile getirmemiştim. Lo, adama el hareketi çekti.

Dillon'a bakmadım. Lo'ya da. Ya da *The Blue Room*'daki herhangi birine. Hızlıca kulüpten çıkarken bir anlığına yok olup havaya karışmak dışında hiçbir şey istemiyordum.

Spor *BMW*'me atladıktan sonra Lo sessizce bana katıldı. Eve dönüş yolumuzda Lo'nun matarasının kapağını açış sesi ve sanki Sahra Çölü'nde bir hafta kapana kısılmış gibi hevesle içkiyi kafasına dikiş sesi dışında hiçbir şey yoktu. Eve girdiğimizde geçirdiğimiz kötü gece hakkında konuşmaktan kaçınmıştık.

Anahtarlarımı kapının yanındaki kutuya attığım sırada Lo aceleyle kilitli içki dolabına yönelmişti. Elim titrediği için saçımı kulağımın arkasına ittim. Rahatlamam gerekiyordu.

Şişelerin birbirine çarparken çıkardığı o tanıdık ses mutfağı doldurdu. "İçecek bir şeyler ister misin?" diye sordu Lo, kendi uydurma karışımına odaklanmıştı.

"Hayır. Arayıp birini çağıracağım. Eğer sabah hâlâ burada olursa her zamanki gibi yapar mısın?"

Viski şişesi kadehin üstünde duraksadı, tereddüt ediyordu. "Belki kendimden geçebilirim. Bütün gece boktan bira içtim." Demek sarhoş olacaktı.

"Sabah kahvaltıya katılacağız," dedim, ses tonum gergindi. Aramızda kavga başlatacak birkaç şey vardı ve birinin demlenmeye başladığını hissediyordum.

"Biliyorum. Kahvaltıya çoktan uyanmış olurum ama sana yardım edemeyebilirim. Söyleyebileceğim tek şey bu."

İç geçirdim. "Gecemi mahveden sensin. Benimle kulübe gelip tartışma başlatmana gerek yoktu," diye sızlandım. "Şimdi bunun cefasını ben çekmek zorundayım, peki neden? Çünkü lanet olasıca mavi votkadan içmek istemedin."

"Tamam, o zaman kulübe dönüp tüm geceni o şerefsizle geçir. Sana iyilik yaptım, Lily."

Saçma öfkem içimi doldururken sertçe taburelerden birini ittim. Yere çarpan taburenin tekerleklerinden birisi kırılmıştı. Bir eşyayı kırdığım için içten içe pişman oldum.

"Yok artık," dedi Lo. "*Hulk*'a dönüşüp ortalığı yıkma."

Onun bağımlılığı, benim bağımlılığımla çakışıyordu. Alkol, sekse karşı baskın çıkıyordu ve bu canımı aşırı sıkıyordu. En azından benim, tercihen beş dakikadan daha uzun süre birisiyle sağlam bir şekilde yatmam *gerekiyordu.*

Kırık tabureye bakarken kendimi aptal gibi hissediyordum. Eğilerek yerdeki tabureyi kaldırdım. Ruh halim çalkantılıydı. Lo, bir şeylere muhtaç bir ucube olmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyordu ama yine de onun gözlerine bakamıyordum.

"Sen büyüdün, Lil," dedi sessiz kaldıktan bir süre sonra. İçeceğine buz attığını duyabiliyordum. "Eğer biriyle takılacaksan onu kovacak kişi de sen olmalısın. Seks yapmana engel olmuyorum."

Neden bana öyle geldiğini ya da söylediklerinin beni bu kadar üzdüğünü bilmiyordum. Lo, yeni alınmış telefonumu cebimden çalarken kıpırdamadım. Rehberimde gezinip kayıtlı numaralardan erkek eskort hizmeti veren numarayı

bulduğunda kıpırdamadım. Arama tuşuna bastı ve telefonu kulağıma uzatarak içkisinden bir yudum aldı.

Telefonu ondan alarak, *"Teşekkürler,"* diyerek dudağımı oynattım.

Yavaşça omuz silkse de omuzlarındaki kaslar gergindi. Hiçbir şey söylemeden yatak odasına çekildiği sırada içimdeki beklenti büyümeye başlamıştı.

Aramaya cevap verilmişti. "Merhaba, size nasıl yardımcı olabiliriz?"

Telefonumun alarmı üçüncü kez çalarken rahatsız edici arp melodisini artık ciddi ciddi dikkate almam gerekiyordu. Yatak örtülerinin arasında kıpırdanırken yan tarafıma yayılan erkek vücuduna çarpmamaya özen gösteriyordum. Geceyi burada geçirmesine izin vermemeliydim ama saatin kaç olduğunun farkına varmamıştım. Üstelik bu... *jigololar* dakik olmalarına rağmen karşılarındaki kişinin orta yaşlı ya da obez biri değil de genç bir müşteri olduğunu gördüklerinde gözleri heyecanla parlıyordu. Bu yüzden bazen *onlar* da fazla mesai için istekli olabiliyorlardı. Fakat bu sefer benim kabahatimdi.

Acaba kahvaltıya kalmak ister miydi? Jigolo protokolünün nasıl işlediğini, ne söylemem gerektiğini ya da sonrasında ne yapmaları gerektiğini hiç bilmiyordum. Genelde Lo kapımı yumruklayarak adama defolup gitmesini söylerdi. Bu daha kolaydı. Beyaz komodinimdeki dijital saatin kırmı-

zı ışıkları parlıyordu. Sabahın onuydu. Kendime çeki düzen verip duş alarak Villanova konağındaki öğle yemeğine hazırlanmak için bir saatim vardı.

Hızlıca kalçalarımın altında biten bir tişörtü üstüme geçirerek bana engel olan kişiye döndüm: Kaslı, otuzlarında, gövdesi dövmelerle kaplı bir adamdı. Kolları ve bacakları mor çarşaflarıma dolanmış, seksten resmen bitap düşmüştü. Şimdiye kadar buna alışmış olması gerekmez miydi? Beni hiçbir zaman bir şişe uyku hapını kafaya dikmişim gibi bir halde bulamazdınız.

"Hey," dedim çekingen bir şekilde. Adam neredeyse hiç hareketlenmemişti bile. *Tamam, Lily, kendini topla.* Lo bunu yapabileceğime inanıyorsa kesinlikle yapabilirdim. Öyle değil mi?

Derin bir nefes aldım. Hem yanaklarıma oturan kızarıklıkla hem de gerilmeye başlayan sinirlerimle savaşıyordum. *Lütfen benimle iletişim kurmaya çalışma.*

"Hey!" Bacaklarını sarstığımda uzunca, bir ayı gibi homurdandı. Evet! Jigolo gözlerini ovuşturarak dirseğinin üstünde doğrulmuştu.

"Saat kaç oldu?" diye geveledi.

"Geç oldu. Gitmen gerekiyor."

Uzun mızmızlanmaya benzer bir iniltiyle kendini tekrar çarşaflara bıraktı. Bu da neydi? Ölmüş müydü yoksa? "Uyanmama izin verecek misin?"

"Bir yere yetişmem gerekiyor. Gitmelisin."

Gözlerini kısarak bana baktı. Uyuşuk gözlerine odadaki

aydınlık fazla geliyor olmalıydı. "Sen üstünü giyinirken ben de bize kahve yapayım. Ne dersin?"

"Sana takılmak için para ödemedim," dedim. Bir şekilde içimde kendime güven bulabilmiştim. Bu neden çok zordu? İsteklerim acaba fazla mı mantıksızdı?

Sinirli bir şekilde bana baktığında kendimi sürtük gibi hissettim. Olduğum yere sinmiştim.

"Anlaşıldı." Yerinden kalkarak kot pantolonunu aldı ve iliklemeye başladı. *Evet, gidiyordu.* Ama sonra duraksayarak bakışlarını vücudumda gezdirmeye başladı. Oturduğum yerde doğruldum. "Dün gece çekingen olmak dışında her şeyi yapan birine göre şu an fazlasıyla rahatsız gibi görünüyorsun." Açıklama yapmamı bekliyordu.

Ağzımı açtım ama hemen kapattım, ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Seks, standartlarına göre iyi değil miydi?"

Başımı çevirdim. "Sadece gidebilir misin?"

"Utanıyor musun? Anlamıyorum..." Tabii ki *utanıyordum.* Çaresizlikten bir jigolo çağırmıştım çünkü mantıklı gelmişti ve içimdeki sızıyı dindirebileceğini biliyordum. Keşke cinsel zevklerini keşfetmek istedikleri için bunu yapan o kızlardan biri olsaydım ama ben, bana azap çektirmekten başka hiçbir işe yaramayan o arzumu bastırmak için onu çağırmıştım. Alt tarafımın gecemi kontrol etmesine müsaade etmiştim. Sanki seksi tamamen kafamdan atıp sadece bir *saniyeliğine* normal bir kız olamazmışım gibi. Tek bir saniye.

"Seni incittim mi?" diye sordu. Sesi artık endişeli geliyordu.

"Hayır," dedim hızlıca. "Harikaydı. Ben sadece..." *Kaybol-dum.* "...Teşekkür ederim."

Sözlerimle ifadesini üzüntü kapladı. "Eğer gidersem bir şeye kalkışmayacaksın değil mi..." İntihara meyilli olduğumu mu düşünüyordu?

Derin bir nefes aldım. "Gitmen gerekiyor böylece ben de aile etkinliğimize katılabileceğim."

Başını anlıyormuş gibi salladı. "Tamam." Gömleğinin kalan düğmelerini kapattıktan sonra ekledi. "Bu arada yatakta olağanüstüydün."

"Teşekkürler," diye mırıldandım çarşaflarımı çekiştirirken.

Kapı kapandığı an tam da tahmin ettiğim gibi kaslarım gevşemedi. Aramızdaki konuşma zihnimde tekrar dönerken kendimi garip hissediyordum. Beni anlamıştı. Birçok insanın aksine.

Kendimi değersiz görmekle kaybedecek vaktim yoktu. Yemek bir saatten kısa süre içinde başlayacaktı. Duşa ilerlerken yerdeki bir çift spor ayakkabıya takıldım. Dün gecenin kirini tenimden temizlediğim sırada Lo'yu uyandırmam gerektiğine karar vermiştim. Yine de onu ailemle bir araya gelmeye zorlamaktansa sarhoş bir şekilde uyumaya devam etmesini yeğlerdim.

Bu süre zarfında hızlıca duş alıp nane yeşili bir elbise giymiştim. Lo'yu kontrol etmeye karar verdim, uyuduğundan emin olmak istiyordum. Kendinden geçtiğinde nadiren kusuyordu ama bu, böyle bir şey olmasını isteyeceğim anlamına gelmiyordu. Odamdan çıkmadan önce dolabıma

uzanarak ara sıra kullandığım çantayı aradım. Annemin laflarından kendimi koruyabilmem için mümkün olduğunca normal olmam gerekiyordu. Bir çift kırık topuklu ayakkabının yanında altın zinciri olan beyaz bir *Chanel* bulmuştum. Rose'un bana aldığı bir doğum günü hediyesiydi.

Klipsini açtığım an kayıp telefonum ortaya çıkmıştı. Ancak kayıtlı numaraları ve rehberimi çoktan yeni bir *iPhone*'a aktardığım için hiçbir işe yaramazdı.

Yeni bir telefon almadan önce bu telefona gelen aramaları ve mesajları kontrol ettim. Rose'dan gelen bir mesajı gördüğümde kalbim tekledi. Dairemizden çıktığı an gönderilmişti.

Jonathan Hale de yemeğe geliyor. Loren'a söyle. -**Rose**

Hayır, hayır, hayır. Lo'nun bugün evde kalabileceğini düşünmüştüm. "Hasta oldu" bahanesini hazır etmiştim ve bu, benim aileme göre küçük bir suç sayılacaktı. Onun babasına göreyse bu intihardı.

Apar topar telefonumu yatağa atarak odasına yöneldim. Hazırlanmak için bir buçuk saatten az vakti vardı, ucu ucuna yetişecektik.

Kapıyı bir kere tıklatarak içeriye girdim.

Benim yatak odamın aksine Lo'nun duvarları ve rafları kişiselleştirilmişti. Kırmızı mavi bir saat ve başı sallanan bir süs eşyası gibi Penn*'e ait şeyler kuytu köşelerdeydi. Neredeyse her yere fotoğraf asmıştı. Çoğu dikkat çeksin diyeydi. Şifoniyerinde, o benim yanağımı öperken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Bana göre bu fotoğraf zorlama görünüyordu ve

* Pensilvanya Üniversitesi'nin kısaltılışı (ç.n.)

böyle küçük şeyler midemin alt üst olmasına sebep olarak bana en büyük yalanımızı hatırlatıyordu.

Ablalarım, daha fazla alana ihtiyacım olduğu için kıyafetlerimi misafir odasının dolabına yerleştirdiğimi düşünüyorlardı. Ama aslında o minimalist odada kalmayı seviyordum. Fotoğraf yoktu. Sadece Leonid Afremov'un açık renk Paris tabloları vardı. Tabii bazen başımı döndürüyorlardı.

Lo, şampanya rengi örtülerin üstünde tamamen giyinik bir şekilde uzanıyordu. Bir tarafa kıvrılmıştı ancak açık kahverengi saçlarının her biri farklı yöne bakıyordu. Sağ elinde sarıldığı on bin dolarlık boş bir *Macallan* viski şişesi vardı.

Yere yayılan beş içki şişesi daha vardı. Bazıları yarısına kadar doluydu, bazıları bitmişti. Ama onlar muhtemelen önceki gecelerden kalmış olmalıydı. Evet, yüksek bir alkol toleransı vardı ama *o kadar da* yüksek değildi. Şişelerin hepsini toplasak bir futbol takımının tamamını bayıltacak kadar içki vardı ve muhtemelen bu kadarı onu öldürürdü. Bunu düşünmemeye çalıştım.

Banyoya giderek bir havluyu sıcak suyla ıslattım. Odasına dönüp yatağına eğilmiştim, bacağım çarşaflara çarpıyordu. Ona doğru yaklaşarak havluyu alnına bastırdım.

"Lo, uyanman gerekiyor," dedim yavaşça. Yerinden kıpırdamadı. Lo'yu ilk kez önemli bir şey için uyandırmaya çalışmıyordum.

Onu yatakta baygın bir şekilde bıraktıktan sonra odasında koşuşturarak boş şişeleri temizleyip dolu olanları kenara koydum. Alkolden kurtulduğumda dikkatimi tekrar ona vermiştim. "Loren Hale!" diye bağırdım.

Sessizlik.

Kollarını, bacaklarını, gövdesini sallamayı denedim. Onu kaldırıp hayata döndürecek her şeyi deniyordum.

Boşluk.

Bu dünyadan tamamen kopmuş gibiydi ve içten içe zil zurna sarhoş olmak için bugünü seçmiş olmasına küfrediyordum. Zaman geçiyordu ve her saniye nabzım daha da hızlanıyordu. Onu bırakamazdım. Lo, bunu bana yapmazdı ve batacaksak da birlikte batardık.

Elbisemin fermuarını açıp üstümden çıkardım. Üstümde bir erkek baksırı ve düz bir sutyen dışında hiçbir şey yoktu. En azından önceki deneyimlerimden bu durumda ne yapmam gerektiğini biliyordum. İşe yarayacağını umut etmekten başka şansım yoktu.

Tüm gücümü üst vücuduma vererek onu koltuk altlarından tutup yataktan dışarıya sürükledim. İkimiz de yere çarptığımızda hafifçe homurdandı.

"Lo?"

Bilinci tekrar kapandığında hızla ayağa kalkarak ağır bedenini banyoya doğru sürüklemeye başladım. "Bana. Çok. Borçlusun," dedim her bir hareketimde. Ancak bu doğru değildi. İkimiz de birbirimize o kadar çok iyilik yapmıştık ki artık saymayı bırakmıştık.

Duşakabinin cam kapısını tekmeleyerek açtıktan sonra son bir güçle onu içeri çektim. Başı, kucağımdaydı ve altımda bej rengi bir çamaşır olsa da utanmıyordum. O kollarımda bu kadar savunmasız bir şekilde uzanırken nasıl utanabilirdim ki? Bunu muhtemelen bir saat sonra unutmuş olacaktı. Elbisemin ıslanmasındansa çamaşırlarımın ıslanmasını tercih ederdim.

Dizlerimin üstünde durarak nefes nefese musluğa uzandım ve suyu en soğuğa getirdim.

Su ikimizin üstüne de akmaya başladığında Lo on saniye içinde hızla kendine gelmişti. Sanki onu boğuyormuşum gibi ağzındaki suyu tükürdü. Suyu bu sefer daha sıcağa çevirdiğimde kendini toparlayıp kucağımdan kalkmaya çalıştı. Fayansla kaplı duvarlara yaslanmaya çalışırken kaymıştı.

Gözleri tembel bir şekilde kapanıp açılıyordu. Hâlâ tek kelime etmemişti.

"Banyo yapman gerekiyor," dedim durduğum köşeden. "İçki kokuyorsun."

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanırken gözleri sıkıca kapalıydı. Bunun için vaktimiz yoktu. Yerimden kalkarak şampuanı ve sabunu aldım, su üstümüzden akarken ona doğru yaklaştım.

"Hadi," dedim yavaşça. Böyle kötü sabahlarda "normal" sesimi kullanmamdan nefret ettiğini hatırlıyordum. Belli ki sesim bebek pandaların bıçaklarla katledilmesine benziyordu. O böyle söylüyordu, ben değil.

Tişörtünü başından çıkarmama müsaade ederken kollarını deliklerden çıkararak bana yardım etti. Su damlaları karın kaslarının üstünden akıyordu. Genelde kıyafetlerin altında gizli kalan bir sporcu vücuduydu bu. Kimse onun bu kadar fit olacağını ya da ara sıra spor salonuna gittiğini aklından geçirmezdi. Halihazırda zaten yakışıklı olan birinin altından *daha da* fazlasının çıkması güzel bir sürprizdi. Onunla ilk kez vakit geçiren tüm kızların yaşadığı bu hissi kıskanıyordum. Başımı

iki yana salladım. *Odaklan.* Bakışlarımı kol kaslarından *ayırarak* kot pantolonuna odaklandım. İkinci kez düşünmeden düğmesini açıp pantolonu indirmiştim.

Ağır ve sırılsıklam kot pantolon baldırlarına yapıştığı için gözleri titreyerek açıldı. Onu ilk kez soymuyor olsam da istemsizce kızardım.

Yukarıdan bana bakıyordu. "Lil..." diye mırıldandı. Sesi uykuluydu.

Tamam, *bunun* için vaktim yoktu. Hızla çektim. Sertçe. Sonunda lanet olasıca kaslı baldırlarından pantolonu ayak bileklerine indirmeyi başarabilmiştim ki buradan sonrası daha kolaydı. Siyah baksırı dışında üstüne ıslak olan hiçbir şey yoktu. Tüm gücümü toplayıp tek görevime odaklanmalıydım.

Sabunu alıp lifi köpürttükten sonra zayıf gövdesini yıkamaya başladım, karın kaslarına indim...Hımm... O kısmı atladım... baldırlarına ve bacaklarına indim. Sırtını yıkayacak kadar vaktim yoktu, zaten çok da gerekli olduğunu sanmıyordum.

En kötü kısım kokuydu. Viski kokusu tüm gözeneklerine dolmuş gibiydi. Bir sürü sabun ve parfüm deneyerek sonunda rahatsız edici kokuyu maskeleyecek bir şey bulmuştuk.

Bağımlılığı bazen beni korkutuyordu. Alkolizm karaciğerleri ve böbrekleri mahvediyordu, Lo alem yaptığı bir gecenin sabahında uyanamayabilirdi. Ama ona durmasını nasıl söyleyebilirdim ki? Kendi koltuk değneklerimden kurtulmaya hazır değilken onu nasıl yargılayabilirdim? Şimdilik yapabileceğimin en iyisi buydu.

Saçlarını şampuanladığım sırada gözlerini sürekli açıp duruyordu. Kalan son gücünü bilincini açık tutmak için kullanıyor gibiydi. Bilinci yerine geliyordu ama henüz nerede olduğumuzun farkına vardığını sanmıyordum. "Eğleniyor musun?" diye sordum, parmaklarımla kafasına masaj yapıyordum.

Hafifçe başını salladığında bakışları sutyenime inmişti. Bej ve artık iç gösteren sutyenime. *Ah...*

Kolunu çimdiklediğim an başını tekrar kaldırdı. Gözleri değişmişti. İrislerinin kehribar rengi, buharın altında yüzüyor ve yoğunlaşıyor gibiydi. Derin bir şekilde, çok yoğun bakıyordu. Bana böyle bakmasından nefret ediyordum ve bunu biliyordu. Elini uzatıp boynumun arkasını okşadı. *Neeee...* Şaşkınlığımdan kurtularak kaşlarımı çattım ve geri çekildim. Bu akşamdan kalma, deli hareketleriyle uğraşmaya vaktim yoktu.

Bana sırıttı. "Pratik yapıyorum."

"Saatin kaç olduğunu biliyor musun?" Plastik bir kap alıp suyla doldurdum ve başından aşağı döktüm. Şampuanın gözlerini yakması umurumda değildi. Hızla gözlerini kısarak bir küfür mırıldandı ama gözlerini ovuşturamayacak kadar yorgundu.

Sabun köpükleri akıp gittiğinde kolunu omzuma alarak bedenini yatak odasına sürükledim. Bu sefer harekete geçip bana yardım etmişti.

Kendini örtülerin üstüne bıraktığında birkaç dakika köpeğimi kuruluyormuşum gibi havluyla onu kurulamakla uğraştım. Tavana bakarken donakalmış gibiydi. Onunla konuşmaya çalıştım, yemek için ondan onay almam gerekiyordu.

"Dün gece Charlie'nin *Eight Ball*'daki saksafon gösterisinden çok geç döndük," diye hatırlattım çekmecelerinde uygun bir kıyafet ararken.

Alçak sesle kahkaha attı.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Charlie," dedi hoşnutsuz bir şekilde. "*En* iyi arkadaşım."

Zorlukla yutkunarak derin bir nefes aldım, her şeyi toparlamam gerekiyordu. Bunu yapabilirdim. Bir tane iç çamaşırı bulduktan sonra pantolonla bebek mavisi bir gömlek çıkardım. Ona döndüğümde aletini görmeme gerek olup olmayacağını kafamda tartıyordum.

Sırılsıklam çamaşırı yorganını da ıslatmıştı. Pantolonun altına giyilemeyecek kadar ıslaktı.

"Kendi başına giyinebilir misin?" diye sordum. "Penisini gördüğüm zamanlara bir sınır koymak istiyorum da."

Doğrulmaya çalıştığında yatakta dik durmayı başardı. Etkilenmiştim. Aynı zamanda penisi hakkında konuştuğuma pişman olmaya da başlamıştım. Özellikle o bana bu şekilde bakarken. Gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. "Yatağa bırak." Kıyafet yığınını onun yanına bıraktıktan sonra sandalyesine attığım elbisemi aldım.

Göğsüm hâlâ endişeyle doluydu. Odama döndüm ve ıslanan çamaşırlarımı değiştirerek elbisemi üstüme geçirdim. Sohbet edebilecek kadar iyi durumda olacak mıydı?

Hazırlık okulundayken babası, Lo'nun eve gecenin bir saatinde döndüğünü ya dışarıda içip ya da içki dolabını boşalttığı için sendelediğini görmeye alışmıştı. Lo'nun notları

düşmeye başladığında ise Bay Hale, oğlunu genç erkekler için bir askeri okula göndermekle tehdit etmişti. Bu okulun serseri gençler için faydalı olduğunu düşünüyordu. Karşılaştıkları olaylara baktığında Lo'nun gerçek sorununun alkol olduğunu anladığını hiç sanmıyordum.

Aksine onun *AA*'ya katılması ya da rehabilitasyona gitmesi gerekiyordu, asil insanlar üreten bir kampa değil. Bunun yerine ona, beni verdim. Sürekli alem yapmasının günah keçisi... Anlaşmamızı o yaz yaptık ve hiç vakit kaybetmeden Jonathan'a, Greg Calloway'ın kızıyla çıkmaya başladığını söyledi. Artık temiz bir sayfa açmıştı. Bay Hale sırtına vurarak Lo için iyi olacağımı ve eğer olmazsam davranışlarını değiştirmek için kendi yöntemlerini kullanacağını söylemişti. Bizde hayatlarımıza devam etmek için gerçek hayatlarımızı maskelemek zorunda kalmıştık.

Lo, ergenlik yıllarında uygun bir vatandaş olmasa da ebeveynlerim ilişki haberimizi alınca çok sevinmişlerdi. Calloway-Hale birleşimi, koluma taktığım adamın kaliteli olduğunu gösteriyordu. Sanki 1794 yılındaydık ve evliliğimiz askeri bir güç ya da toprak hakkı getirecekti. Selam, biz kraliyete mensup *değiliz*.

Yeni ittifakımızla birbirimiz için yalan söyleyerek ve taşkınlıklarımızı gizleyerek aptal bir çift gibi davranmaya başladık. Batmaya devam ettikçe çıkmamız daha da zorlaşıyordu. Biri sırlarımızın farkına vardığında ikimizin de artık nefes alamayacağı o anın gelmesinden korkuyordum. Her an,

* *Alcoholics Anonymous*, alkolle mücadele için kurulan anonim bir örgüt (ç.n.)

ayaklarımızın altındaki zemin parçalara ayrılabilirdi. Beni hem heyecanlandıran hem de korkutan tehlikeli bir oyun oynuyorduk.

Lo'nun odasına döndüğümde onu tamamen giyinip yatak başlığına yaslanmış bir şekilde bulunca rahatladım. Gömleğini düğmelememiş ve uçlarını pantolonunun içine sokmamıştı.

En azından pantolonunu giymişti.

"Bana yardım eder misin?" diye sordu gelişigüzel bir şekilde. Hem de kekelemeden!

Başımı sallayarak ona doğru yaklaştım. Gömleğinin kenarına uzandığımda sıcak, alkol kokan nefesi tenimi gıdıklıyordu. Hislerime kapılmadan aklıma, evden çıkmadan yanıma bir paket naneli şeker almayı yazdım.

"Oraya gidene kadar iyi olurum," dedi bana güven vermek istercesine.

"Biliyorum." Parmaklarım gergin kaslarının üstündeki düğmelere uzandığında göz teması kurmaktan kaçınıyordum.

"Üzgünüm," dedi alçak bir sesle ardından güldü. "En azından tatmin bankanı dolduracak bir şeyler verdim."

Ağır bir şekilde iç çektim. Tahrik olmak için *bilinçli* olarak Loren Hale'i düşünmüyordum. Yoksa gözlerine her baktığımda çok garip olurdu. Kazara böyle bir şey yaşanmış olması zaten garipti. "Tatmin bankamda sen yoksun, Lo." Bundan şikâyet edeceğini ya da güleceğini düşünmüştüm ama aklı karışmış ve incinmiş gibi görünüyordu. Bunun altında ne anlam olduğunu arayacak vaktim yoktu.

"O zaman üzgünüm," dedi sıkıntılı bir şekilde. Kötü hissettiğini fark edince keşke ona ayak uydursaydım diye düşündüm. Sarhoşluk sersemliği hâlâ devam ettiği için dengesini kaybederek yatağa doğru devrildi. Yere yapışmamak için kollarına sıkıca sarılmıştım ancak bu da beni direkt onun üstüne çekmişti. Zaman yavaşlamaya başladığı an başımın göğsüne yaslandığını fark ettim. Bacaklarım onunkilerin üstündeydi ve bizi ayıran tek şey onun pantolonu ve elbisemdi.

Derin bir nefes aldığında ağırlığımın altındaki kasları gerildi. Derinlerimde uyanan bir şeyler vardı, kötü bir şeyler. Elleri belimin altında, kalçamdaki gamzenin hemen üstündeydi. Dudaklarını yalayıp beni istekli ve arzulu bakışlarıyla incelerken beynimin o hassas noktası devreye girdi. Dudaklarımı aralayarak, "Baban da yemeğe gelecek," dedim.

Rengi attığı an beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırıp ayaklarımın üstüne bıraktı. "Gitmemiz gerekiyor," dedi kalan birkaç düğmesini açık bırakarak. Bakışları saatteydi. "*Şimdi.*" Endişesi, akşamdan kalmalığının büyük bir kısmını silmişti ve kalanının da biz Villanova'ya ulaşana kadar gitmesini umut ediyordum.

Bölüm 4

On dakika geç kalsak da geç kalan sadece biz değildik. Babam, New York'tan Philadelphia'ya olan uçağını özel pilotu grip olduğu için kaçırmıştı. Özel jetiyle yeni bir uçuş ayarlaması gerekmişti. Bu zorlu sınavın çok uzun sürmemesi gerekiyordu ama babam tüm şoförlerinin ve pilotlarının özgeçmişini kontrol ederdi. Yeni pilotun da muhtemelen en az bir saat sürecek bir deneme uçuşuyla yeterliliğini kanıtlaması gerekiyordu. Annem, babamı her zaman karşıladığı için o da bu *önemli* olması gereken öğle yemeğini kaçırıyordu.

Ama şikâyet ettiğim falan yoktu. Ekstra vaktimizin olma-

sı Lo ve benim için daha iyiydi. Terasta, büyük sonsuzluk havuzu ve sarı gül çalılarının manzarasını karşımıza almıştık. Öğle güneşi, mimozayla dolu şampanya bardaklarından yansıyordu. Orman meyveleri, peynirler, krakerler ve küçük sandviçler beyaz masa örtüsünün üstüne sistematik bir şekilde dizilmişti. Kayık tabakların ve dantel altlıkların üstüne dizilen her şey yerli yerindeydi.

Midem guruldamaya başladığında şükürler olsun ki yemeğe oturmak için anne babamı bekleyen kimse yoktu. Jonathan Hale de henüz gelmemişti. Trafiğe yakalandığını söylese de babam gelmeden yemeğe katılmak istemediği için arabasında beklediğinden şüpheleniyordum.

Lo kolunu oyunumuza uygun bir şekilde sandalyemin sırtına uzatmıştı. Yakınlığı beni gerdiği için sandalyemin ucunda, *onun* elinden mümkün olduğu kadar uzakta oturuyordum. Bu mesafenin dışarıdan çok anlaşılmadığını umut etmek dışında bir şey yapamazdım. Daha günahkâr bir şekilde dokunulmayı arzu etsem de şu an bunun pek uygun bir zaman olmadığının farkındaydım. Üstelik sözde erkek arkadaşımın yanında olmam *gerekiyordu.* Her şey çok karışıktı.

"Kitabı buraya uzatsana," dedi Poppy elini kaldırarak. Calloway kızlarının kalanı gibi en büyük kardeşim de diğer herkesten farklıydı. Dudağının üstünde Marilyn Monroe seksiliğinde küçük bir ben vardı ve teni o sanki bronzlaşmış gibi hepimizden daha esmer görünüyordu. Poppy'le alışveriş merkezinde ya da bir mağazada gezerken bütün gözler ona dönerdi. Bazen bana da aynı şey oluyordu ama bu tavuk bacağına benzeyen bacaklarımın kırılacak kadar ince olma-

sından kaynaklanıyor olmalıydı. Çekici olmadığımın farkındaydım, annem sık sık bunu bana hatırlatırdı.

Daisy modellik kitabını Sam'e uzattı ve o da karısına uzattı. Poppy sayfaları çevirirken gülümsüyordu. "Bunlar harika, Dais."

Bu övgü en küçük kardeşimizi pek etkilemiş gibi görünmüyordu. Sanki geçen ay hiçbir şey yememiş gibi kendini küçük sandviçlere fazlasıyla kaptırmakla meşguldü.

"Moda Haftası nasıldı? Hoş çocuklarla tanıştın mı?" Kirpiklerimin altından ona bakarken şakalaşmaya çalışsam da muhtemelen şapşal gibi görünüyor olmalıydım.

Daisy alayla güldü. "Bence annem önüme çıkabilecek tüm fırsatları mahvetti." Kahverengi saçlarını atkuyruğu yaptığı için kusursuz cildi ve dar yüzü daha da ortaya çıkmıştı.

"Bekle? Annem seninle mi geldi?" Bu kadar şaşırmamam gerekiyordu. Annem, Rose'un her bir bale provasına katılmış, hatta alıştırma yaparken onu kaçırmamak için aile yemeklerini bile ekmişti. *Dans Anneleri** ekibine kolaylıkla katılabilirdi.

"Ah, *evet*," dedi Daisy. "On beş yaşındayım, hatırladın mı? Beni yalnız başıma Moda Haftası'na göndermesi için cehennemin buz tutması gerekiyor. Bunu nasıl bilmezsin?"

"Olayların biraz dışındayım."

"*Bu* söylediğin az kalır," dedi Rose.

Poppy gülümsedi. "Kabalaşma, Rose. Lily'i iki ay daha kaçıracaksın." Kimin iyi abla olduğunu hepimiz biliyorduk.

* *Dance Moms*, Amerika'da bir televizyon programı (ç.n.)

Ama yine de Rose'u daha çok sevmekten kendimi alamıyordum. Belki yaşıma en yakın o olduğundan belki de sürekli hayatıma dahil olmaya çalıştığından böyle hissediyordum. Onu diğer herkesten daha çok görüyordum.

Rose gergin dudaklarıyla mimozasını yudumladı.

Daisy ise suçlarcasına parmağını bana uzatmıştı. "Sen *iki aydır* pazar yemeklerine gelmiyor musun?" Beni dikkatlice incelerken sanki gerçekten bir yara alıp almadığımı anlamaya çalışıyordu. "Nasıl ölmemiş olabilirsin?"

"Ben de hep aynı soruyu soruyorum," dedi Rose araya girerek. "Ben bir tanesini kaçırsam çarmıha gerilirim."

"Bir Hale'le çıkmanın artıları," dedi Poppy. Bu sefer ses tonu da sertti.

Soy ismini duyunca Lo'nun sandalyemdeki parmakları gerildi.

Boğazının da gerildiğini görebiliyordum. Poppy, erkek arkadaşının ailemiz tarafından kabul edilmesi ve onun Callowaylere dahil edilmesini sağlamak için yıllarca uğraşmıştı. Sam'in kazancı altı haneli olmadığı için anne ve babam, onun Poppy'i mirası için istediğini düşünmüşlerdi. Bu yüzden de babam, Sam'in yalnızca lise diploması ve *Dairy Queen*'de iş deneyimi olmasına rağmen onu *Fizzle*'da işe almıştı. Eninde sonunda babam, Sam'in niyetinin iyi olduğuna karar verdiğinde evlenmelerine razı olmuştu. Akabinde annem de onlara onay vermişti tabii.

Şimdiyse Sam'in koyu renk saçları ve parlak mavi gözleri-

* Fast-food ve dondurma restoran zinciri (ç.n.)

ne sahip sevimli bir ufaklık buralarda koşuşturuyordu. Poppy sürekli gülümsüyordu ve bizim annemizden daha yoğun bir anne şefkati vardı. Ama niyetleri iyi olsa da anne ve babamın, Sam'i yargılayıp işi uzatmış olmalarını hiç unutmuyordu.

Lo'yla ilişkimiz güzel bir şekilde karşılandığı anda bana içerlemişti.

"İsmimi değiştirebilsem, değiştirirdim," dedi Lo. Etrafa rahatsız edici bir gerginlik yayılmıştı.

Poppy, "Hangisini?" diye sordu. Bununla birlikte ortam yumuşamaya başlamıştı. Kızlar Lo'ya gülseler de bu, kasların gerilip kaçamak bakışların masada gezinmesinden daha iyiydi. Lo tam adını kullanmayı tercih etmiyordu. Rose'un ona bu yüzden sürekli Loren dediğini düşünüyordum.

"Ne zaman bu kadar komik oldun, Poppy?" diye sordu Lo. Poppy'nin kucağına bir üzüm atmıştı. Çiçekten gelen ismine hakaret etmek yerine şakalaşmaya devam ettiğinde şaşırdım. Annem dördümüze de çiçek isimleri koymuştu. Hepimiz bir arada olduğumuzda bu çok utanç verici oluyordu.

"Yemek savaşına bu kadar erken mi başlıyorsun, Loren?" diye araya girdi Rose. "Yemek daha resmi olarak başlamadı bile."

"Şimdi, aylarca biz gelmesek bile bunu neden umursamadıklarını anlamışsındır," dedi Lo. "Gizem çözüldü."

"Daisy'nin kitabına bakabilir miyim?" diye sordum Poppy'e.

Masanın üstünden kitabı bana uzattığında şampanya bardağıma çarpmıştı. Hızla küfrederek portakal suyu elbisemi lekelemeden yerimden kalktım.

Lo da hızlıca bir mendil alarak benimle kalktı. Elini koluma uzatarak göğsüme sıçrayan damlaları kurulamaya başladı, art niyetli hiçbir şey yoktu. Birlikte olduğumuz için (gerçekte olmasak da) hiç kimsenin yanlış bir şey düşündüğünü de sanmıyordum ama benim zihnim serbest düşüşe geçmişti. Bir garson havlularla yanımıza geldiğinde hareket edemeyecek kadar yanıyordum.

"Üzgünüm." Kimden özür diliyordum? Sakar olduğum için kendimden mi?

"Ah, Lily güle* dönüyor," dedi Poppy dalga geçerek.

Rose, aşağılama olarak kendi isminin kullanıldığını duyduğunda ona dönmüştü, ben ise daha da kızarmıştım.

Lo peçeteyi masaya bırakarak kulağıma fısıldadı. "Sakin ol, aşkım. Sadece birazcık damladı." Keyifle gülümsediği sırada nefesi tenimi gıdıklıyordu. Kollarına bayılıp kalmak üzereydim. Dudaklarıma çok hafif bir öpücük kondurup geri çekildiğinde düşündüğüm tek şey dudaklarının, dudaklarıma dönmesiydi.

Görevliler, terasta birer arı gibi çalışarak etrafımızdaki dağınıklığı temizlemeye başlamışlardı.

Herkes yerleştikten sonra ben de kendime geldiğimde dimdik yerime oturarak Daisy'nin kitabına bakmaya başladım. Fotoğraflara bakmak için Lo da bana doğru eğilmişti ve bacağı benimkine çarpıyordu. *Fotoğraflar.* Evet. Gözlerimi kırparak tekrar odaklandım. Çoğunda Daisy, makyajsız bir şekilde beyaz arka planın önünde duruyordu. Yakın çekim

* Burada hem kızarmasına hem de isminin anlamı "gül" olan ablası "Rose"a gönderme yapılıyor (ç.n.)

olduklarını düşünüyordum. Diğer sayfayı çevirdiğimde ağzım açık kaldı.

Çıplaktı! Ya da neredeyse çıplaktı. On santimlik topuklu ayakkabıların üstünde bir erkek ceketiyle duruyordu. Başka hiçbir şey yoktu. Çekim uzun, çıplak bacaklarına ve göğüslerinin kenarlarına odaklanmıştı. Saçları sıkı bir atkuyruğu yapılarak geriye yatırılmıştı ve yüzündeki makyaj onu on beş değil, yirmi yedi yaşındaymış gibi gösteriyordu. Daisy'nin kalçaları bu pozda garip bir şekilde eğik duruyordu. Buradaki tek avuntu bunun, lüks moda kabul edilmesiydi.

Lo uzun uzun ıslık çaldığında o da benim kadar şaşkındı.

"Sorun ne?" diye sordu Daisy. Başını uzatıp fotoğrafı görmeye çalışıyordu.

"Hiçbir şey giymiyorsun." Kitabı kaldırıp hangi fotoğraftan bahsettiğimizi ona gösterdim. Oldukça sakin görünüyordu, hiç utanmamıştı bile. "İç çamaşırı giyiyorum. Ama ten rengi."

"Annem bunu gördü mü?"

"Evet, daha olgun fotoğraf çekimleri yapmamı o önermişti. Değerimi arttırırmış."

Değerini. Açık arttırmaya sunulan bir domuz gibi. "Modellik yapmayı seviyor musun?"

"Fena değil. Bu işte iyiyim." *Tamaaam.* Bu duymak istediğim bir cevap değildi ama ben onun annesi de değildim. Bu haftalık etkinlikleri kaçırmamın tek bir sebebi vardı ve olaylara kendimi kaptırmam, Calloway hanesinden fark edilmeden uzaklaşabilmemi sağlamayacaktı.

Lo ağzını açıp kapatırken doğru kelimeleri arıyor gibiydi. "Sen on beş yaşındasın, Daisy. Kameralar için kıyafetlerini çıkartmaman gerekiyor." Parmakları omzumu okşarken kulağıma fısıldadı. "Bunu sen bile yapmadın."

Sanki cinsellik standartlarını ben belirliyordum. Şaşırarak bacağını çimdikledim. Elime uzanıp parmaklarını, parmaklarıma dolamıştı. Elimi çekmem gerekse de bunu hiç istemiyordum.

Rose araya girdi. "Doğum gününü bile hatırlamıyorken ona ağabeylik taslama, Loren."

Lo'nun çenesi kasılmış, elmacıkkemikleri ortaya çıkmıştı. Mimozasına uzanıp ardından çantamı aldı, içinde ince matarasını arıyordu.

Çalışanlar hızla içeri doğru girmeye başladıklarında aklım durmuştu. Lo'nun koluna dokunduğumda bakışlarımı takip ederek taş gibi kaskatı kesildi.

Ebeveynlerimiz gelmişlerdi.

Son yirmi dakikadır ebeveynlerimizin dikkati ikimizin de üstünde değildi. Annem önceki çarşamba günü kaldırımdan düşüp ön dişini kıran Poppy'nin ufaklığına gözlerini dikmişti. Eğer tekrar *plastik cerrahi* lafını duyarsam dört mimozayla bir yakışıklı garsona ihtiyacım olacaktı.

Jonathan Hale ve babam masanın başında fısıldaşırken kendi özel sohbetlerinden gayet memnunlardı. Bu soyutlanma durumu annemi rahatsız etse de hiç belli etmiyordu.

Dikkatle Poppy'i dinlerken parmakları boynundaki inci kolyede geziniyordu.

"Penn nasıl?"

Bu soruyla birlikte hızla sersemliğimi bırakıp yeniden canlandım. Rose, Princeton'a gittiği için babamın bu soruyu Lo ve bana sorduğu ortadaydı.

"Zor, çalışacak çok şey var," dedi Lo dürüstçe. Kolu belime dolanmıştı. Onu arzulamak beni çok geriyordu.

"Aynen," diye mırıldandım. Ailede sessiz olan ben olduğum için az heceli cevaplar vererek kurtulabiliyordum.

Annem yeni bir sohbet başlattı. "Lily, küçük hercai menekşem, sen nasılsın?"

Yüzümü buruşturdum, adımı "hercai menekşe" koymadığı için şanslıydım. Bunun seçenekler arasında olmasına aklım ermiyordu bile. "İyiyim."

"Bu dönem siz ikiniz birlikte ders alıyor musunuz?" Kenarında kırmızı ruj lekesi olan şampanya kadehiyle bizi işaret etti.

"Sadece bir tane. Yönetim Ekonomisi ve Oyun Kuramı." İşletme bölümünde olduğumuz için Lo'yla bazı derslerimiz ortaktı ama mümkün olduğunca az ortak ders almaya çalışıyorduk. Loren Hale için azlık kavramı yok gibi bir şeydi.

Jonathan viski kadehini masaya bıraktı. Var olan ironiyi düşünüyordum. "Senin nasıl gidiyor?" diye sorarak araya girdi hemen ardından. Gözleri direkt oğlundaydı. O da babam da *Armani* takımlarının içinde çok şık görünüyorlardı. Saçları beyazlamamıştı ve tertemiz tıraş olmuşlardı. Fark, kişiliklerin-

de yatıyordu. Jonathan size sanki kalbinizi sökebilecekmiş gibi bakardı. Babamsa her an size koşup sarılabilecek gibiydi.

"A aldım," dedi Lo. Kaşlarım şaşkınlıkla havalanmıştı. A mı? Ben zar zor geçiyordum ama Lo neredeyse hiç çalışmamıştı. Demek doğuştan zekiydi.

Jonathan bana döndüğü an sandalyeme gömülmeye başladım. Göz bebekleri, ona bakamayacağım kadar sertti. "Şaşırmış görünüyorsun. Yalan mı söylüyor?"

"Ne? Hayır, ben...ben." Kekeliyordum. "Notlarımız hakkında konuşmuyoruz..."

"Bana inanmıyor musun, baba?" Lo göğsüne dokundu. "İncindim."

Jonathan sandalyesine yaslanmıştı. "Hımm." *Hımm mı?* Bu da ne demekti?

Babam boğucu havayı dağıtmaya çalışarak söze girdi. "Eminim Lily, önemli şeylere odaklanmana yardımcı oluyordur."

Lo sırıttı. "Ah, kesinlikle öyle."

"İğrenç," dedi Rose ifadesizce. Sanki babamın seksten *değil,* içkiden bahsettiğini anlamamış gibiydi. Annem kınayarak ona bakarken Rose'un ondan aldığı gözleri buz gibiydi.

"Mezuniyet planınız var mı?" diye sordu babam.

Lo'nun geleceğini tekrar düşündüm. Dar bir takım elbise giyip babası için çalışacak ve dudakları sabit bir şekilde somurtacaktı.

"Karar vermek için hâlâ bir yılımız var," diye cevap verdi Lo.

"İkinizin de bir plan yapmaya başlaması gerekiyor." Babamın ses tonu bizi eleştirir gibiydi.

Bir plan. Lo'ya o kadar odaklanmıştım ki üniversiteden sonraki hayatımı hayal etmeye başlamamıştım bile. Nerede olacaktım? *Ne* olacaktım? Bomboş beyaz bir sayfam vardı ve üstüne ne çizeceğime emin değildim.

"Tüm dikkatimizi okula vermek istiyoruz. Notlarımız bizim için gerçekten önemli." *Aynen, öyledir.*

Babam peçetesini katlayarak masaya bıraktıktan sonra konuyu değiştirdi. "Jonathan'la, *Fizzle* ve *Hale Co.* olarak sponsor olduğumuz, yaklaşan Noel Bağış Gecesi'ni tartışıyorduk. Basın haftalardır bu etkinliği bekliyor ve herkesin katılıp desteğini göstermesi çok önemli."

"Orada olacağız," dedi Lo kadehini kaldırarak.

"Yüzük haberi yok mu?" diye sordu Poppy muzip bir sırıtışla.

"Hâlâ yirmi yaşımdayım," diye hatırlattım, çekinmiştim. Bu tavrıma karşılık annem, bana "küstüm çiçeği" diye takılma şansını kaçırmıştı neyse ki.

"Bir *gelişme* yok mu?" diye sordu Rose, ifadesi sertleşmişti.

Çekinerek başımı iki yana salladım. Nereye varmaya çalışıyordu?

Dudakları ince bir çizgi haline geldikten sonra Poppy'e bir şeyler fısıldadı, o da hemen cevap verdi.

"Hanımlar," dedi annem azarlayarak. "Kabalaşmayın."

Rose doğrularak soğuk bakışlarını bana çevirdi. "Sadece portakal suyu ve su içmen bence garip."

"Araba kullanıyorum," dedim. Herkesin, benim ayık kal-

ma tercihimle ilgili sorunu neydi? Birinin yemek sırasında alkol almak istememesi ne zaman anormal olmuştu?

Annem ofladı. "Nola bunun için var, Lily."

"Anderson da öyle," diye ekledi Jonathan.

Muhbir Anderson. *Asla.*

"Bence içmek istememenin altında araba kullanmaktan başka bir sebep var," dedi Rose. *Ne?*

"Neyi ima ediyorsun?" Kalbim deli gibi çarpıyordu. Lütfen düşündüğüm şey olmasın, diye geçirdim içimden. Lütfen, lütfen, lütfen. Lo beni rahatlatmak istercesine bacağımı sıktı ama her ne geliyorsa iyi değildi.

"Evet Rose, neyi ima ediyorsun?" diyerek annem de beni savundu.

"Penn'e giden bir arkadaşım var. Lily'i geçen ay gebelik merkezinden çıkarken görmüş."

Geçen ay... Ah, olamaz. Gözlerimi elimle kapatarak kendimi sandalyeme gömdüm. Masayla resmen göz hizasındaydım.

Babamın içkisi boğazına kaçmış, Jonathan'ın da bir anda rengi atmıştı ki İrlandalı teninin bu kadar soluklaşabileceği aklımın ucundan geçmezdi.

"Bu doğru mu?" diye sordu annem.

Evet.

Ağzımı açtım. Gerçek cevabı veremezdim. *Evet, oraya gittim. Cinsel yolla bulaşan bir hastalığım var mı diye birkaç günde bir gidiyorum, oldu mu? Gebelik testi de yaptırıyorum. Sağlıklı olduğumun bilinceydim. Birçok insan bunun bilincinde değil.*

Aslında tüm gerçek şuydu: *Bir öğleden sonra pembe çizgiyi görünce ödüm koptu. Ultrason çektirmek için beni gebelik merkezine yönlendirdiler. Şükürler olsun ki yanlış alarmmış.*

"Lily, açıkla," dedi annem neredeyse bağırarak.

Lo uzunca bir süre bana baksa da kelimeleri bir araya toplayamayacağımı fark ettiğinde yalana tek başına devam etti.

"Sadece tedirgin olmuştuk," dedi ve ardından Rose'a döndü. "Bir aydır bilmene rağmen bunu şimdi gündeme getirmen komik."

"Lily'nin bana söylemesini bekliyordum. Yakın olduğumuzu düşünmüştüm."

Nefesim kesilmişti.

"*Bana* neden söylemedin?" dedi annem.

Zorlukla yutkundum.

"Ya da bana," dedi Poppy.

Daisy elini kaldırarak kendini işaret etti. "Bana!"

Gözyaşlarım akmaya başlamadan önce parmaklarımla gözlerime bastırdım. "Önemli de-değildi."

Annemin burun delikleri genişledi. "Önemli değil mi? Plansız bir hamilelik mi *önemsiz?*"

Babam araya girdi. "Önünüzde kocaman bir gelecek var ve çocuk yapmak hayatlarınızı sonsuza kadar değiştirir. Bunu geri alamazsınız." Bir çocuğun, hayatlarımıza engel olacağına kesinlikle katılıyordum, bu kadar dikkatli olmamın sebebi de buydu. Onlara her şeyi anlatacak kadar yüreğim yoktu. Eğer o gün pembe çizgi haklı olsaydı bile çocuk Lo'ya ait olmayacaktı.

Yerimden hızla kalktığımda kafama sanki helyum gazı pompalanıyor gibiydi. Düşünceler süzülürken kelimeleri bir araya getirdim. "Hava almam lazım."

"Dışarıdayız," dedi Rose.

Lo sandalyesinden kalktı. "Senin solumadığın bir hava." Elini sırtıma yerleştirdi.

"Loren," diye homurdandı Jonathan.

"*Ne?*" diye karşılık verdi. Bakışları babasının viskisine düştüğünde kehribar rengi irislerine kıskançlık ve hoşnutsuzluk dolmuştu.

"Uzun bir öğlen oldu," dedi babam. "Lily solgun görünüyor. Onu içeri götür, Loren."

Kimse fikrini değiştirmeden Lo beni Fransız tarzı cam kapılardan içeri sokarak en yakındaki banyoya götürdü. Kendimi tuvaletin üstüne bıraktım.

"Neden bunu yaptı?" Her nefesimde göğsüm kasılıyordu. Göğüs kafesimi saran dar kumaşı çekiştirdim. Ya arkadaşı beni cinsel sağlık kliniğinden çıkarken görseydi? Cinsel yolla bulaşan hastalıklar için test olduğumu onlara nasıl açıklayacaktım?

Lo önümde diz çökerek sıcak suyla ıslattığı havluyu alnıma bastırdı. Aynı şeyi benim ona yaptığım görüntü gözlerimin önüne gelmişti. Birkaç saat öncesiyle rollerimiz değişmişti.

"Rose acımasız olabiliyor," diye hatırlattı bana Lo.

Başımı iki yana salladım. "Beni üzdü." Rose Calloway işte böyle misilleme yapardı. "Önce ona söylememi istiyormuş."

Gözlerimi ovuştururken titriyordum. Acaba Rose birileriyle yattığımı duysa ne yapardı? Sonrasında benden nefret mi ederdi? Hiçbir fikrim yoktu. Onun tepkisini tahmin etmeye çalışmak uykularımı kaçıracağı için gece yaptıklarımın bana kalmasının daha güvenli olacağına karar vermiştim. Herkes için daha iyi olurdu.

"Nefes al, Lil," diye fısıldadı. Ben senkronize bir şekilde nefes alıp verirken o da havluyu kenara bırakıp matarasına uzanmıştı. Birkaç yudum aldıktan sonra eliyle ağzını silerek lavabonun dolabına yaslandı.

"Bu gittikçe zorlaşıyor." Sanki soyut yalanlarımız avuçlarımdaymış gibi ellerime bakıyordum.

"Biliyorum," dedi nefes alarak. O kelimeleri söylemesini bekledim, *Rol yapmaktan sıkıldım.*

Ancak sessizliğe gömülmüştük. İçkisini yudumlarken çıkan ses ve benim burun çekişlerim ıstırabımızın müziği gibiydi.

Biri kapıyı tıklattığında Lo matarasını çantama sıkıştırdı.

"Lily? Seninle konuşabilir miyim?" diye sordu Poppy.

Lo ne yapmak istediğimi anlamak için bana döndüğünde başımı onaylarcasına salladım. O da ağzını musluğa dayayarak biraz su aldı ve kapıyı açmadan ağzını çalkalayarak lavaboya tükürdü.

Poppy'nin yüzünde sıcak bir anne gülümsemesi vardı. "Baban seninle konuşmak istiyormuş. Küçük salonda bekliyor."

Lo çıkarken kapıyı çarparak kapattı.

Ben siyah mermer zemine bakarken Poppy parmaklarıyla oynamaya başladı. "Rose'un bir şey söyleyeceğini bilmiyordum. Bana bu sabah söyledi ve ben de annemle babama açıklamadan önce seninle konuşma fırsatı bulabileceğimizi düşünmüştüm."

Topuklu ayakkabımın tokasını açarak ayak parmaklarımı serin mermere bastım. Bir şey söyleyecek kadar güçlü değildim.

Boşluğu Poppy doldurmuştu. "Rose zor bir zamandan geçiyor. Daisy'nin modellik kariyeri var, sen Loren'a sahipsin ve ben de kızımla meşgulüm." Durdu. "Calloway Modaevi'nin *Saks*'ın gerisinde kaldığını biliyor musun?"

Kaşlarımı çattım, farkında değildim.

Rose, Calloway Modaevi'ni on beş yaşındayken annemle bir yan iş olarak kurmuştu. Yıllar sonra da Rose'un kendine ait olarak nitelendirdiği kârlı bir moda şirketine dönüşmüştü. Ona neler yaptığını veya hayatının nasıl olduğunu hiç sormuyordum. Yine de o beni arayıp nasıl olduğumu soracak bir vakit buluyordu.

"Seni aramayı denedim," diye ekledi Poppy. "Hem de iki ay boyunca ama sen cevap vermedin. Lo da cevap vermedi. Eğer Rose uğrayıp da senin hayatta olduğunu söylemeseydi ne yapacağımı..." Kelimeleri havada kalmıştı. "Bizi hayatından attığını düşünmekten kendimi alamıyorum."

Ona bakmaya cesaretim yoktu. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu ama kendimi tutuyordum. *Böylesi daha iyi,* diye hatırlattım kendime. *Bir şey bilmemeleri daha iyi. Kaybolmak daha kolay.*

"Ben de üniversiteye gittim ve sosyal hayatın ile derslerinin ailenin önüne geçebileceğini biliyorum ama bizi tamamen kesip atmak zorunda değilsin." Tekrar duraksadı. "Maria üç yaşında. Onun hayatının bir parçası olmanı çok isterim. Ona çok iyi davranıyorsun. Etrafında olduğun zamanlarda tabii..." Öne doğru bir adım atarak bana uzandı. "Senin için buradayım. Bunu bilmeni istiyorum."

Titreyen iki bacağımın üstünden kalkarak Poppy'nin kollarını omuzlarıma sarıp beni sıkıca kendine çekmesine izin verdim. "Üzgünüm," diye mırıldandım. Burnunu çekerken gözyaşları sırtıma damlıyordu. Geri çekildiğimizde derin bir nefes aldım. "Teşekkürler, Poppy."

Kelimeleri beni yenilgiye uğratıp direncimi kırmıştı. Verecek başka hiçbir şeyim yoktu. Kendimi koruyabileceğim bir teselli kalmamıştı. İçini dolduran ruhun dönmesini bekleyen bir kabuk gibi hissediyordum.

Bölüm 5

Günler, puslu bir miskinliğin altında rasgele bedenler ve dünyevi zevklerle geçiyordu. Sözümü tutup ablalarımın aramalarına cevap vermeye çalışıyordum ancak hâlâ anne ve babamınkileri görmezden geliyordum. Yine de kimi zaman telefonum öfkeli bir ergen gibi kaybolup duruyordu. Çünkü çok bencil olduğum için kendimi bedensel arayışlara kaptırıyordum.

Telefonumu kapatmam için geçerli bir sebebim de vardı.

Ders.

Penn'deki işletme ve ekonomi dersleri çok zamanımı alı-

yordu. Belki de kendime daha basit bir alan seçmem gerekiyordu çünkü yeteneklerim yalnızca yatakta bir çocukla yiyişirken devreye giriyordu. Birçok kız benim alanımda başarılı olabilirdi.

Bir sanat ya da müzik dehası olsam muhtemelen hayat çok daha anlamlı olurdu. Bir yönelime, amaca ulaşırdım. Hem belki de geleceğim bu kadar boş görünmezdi.

Ancak sanatsal becerilerim tamamen çöp adam çizip ıslık çalmaktan ibaret olduğu için istatistiklerin arasına sıkışıp kalmıştım. Öğlen, konferans salonunun arka sıralarında Lo'nun yanında oturuyordum. Yönetim Ekonomisi ve Oyun Kuramı gerçekten var olan bir dersti. Profesörün anlattıklarının yalnızca %1.111'ini anlıyordum.

Lo ayağını ön taraftaki boş sandalyeye uzatmıştı ve ben de hararetle bilgisayarıma not almakla uğraşıyordum. Parmaklarım klavyenin üzerinde geziniyordu. Birkaç dakika sonra not almaktan yorulduğumda olan oldu. Başka bir ekran açarak favori sitelerimden birine girdim.

Gözbebeklerim sevinçle irileşti. Tahriketbeni.net, profesyonel bir futbol oyuncusu (bir porno yıldızı) ve bir hayranı (bir diğer porno yıldızı) arasında geçen şehvetli pozisyonlarla ilgili bir video yüklemişti. Adam, kadının boynunu spor salonunun duşakabininde okşarken başımı eğdim. Ah, şehvetliydi.

Videoyu tabii ki sessize almıştım ama adamın kasları, hayranı olan kızı sıcak ve ıslak fayansların arasında tuzağa düşürdüğünde nefesim hızlanmaya başlamıştı.

Bir kahkaha koptuğunda başımı bilgisayardan kaldırdım, yüzüm yanıyordu.

Ancak kimse bana bakmıyordu.

Aksine, herkesin gözleri profesöre odaklanmıştı. Kesha ve simlerle ilgili bir şaka daha yaptı, konu dışı bir espriydi. Yutkundum. *Tamam*, aklım bana oyun oynuyordu. Pornonun penceresini küçülterek notlarımı büyüttüm.

Lo kaleminin ucunu kemirirken ne öğrencilerin ne de profesörün farkındaydı. Başını eğmiş *iPad*'inden *X-Men*'in son çıkan çizgi romanını okuyordu, diğer elinde de termosu vardı.

"Notlarımı ödünç alamayacaksın," diye hatırlattım ona fısıldayarak.

"İstemiyorum zaten." İçkisinden büyük bir yudum aldı. Bu sabah portakal, limon ve viskiyi karıştırarak mide bulandırıcı bir karışım yaptığını görmüştüm.

Kaşlarımı çattım. "Nasıl çalışmayı planlıyorsun?"

"Oluruna bırakacağım."

Her zaman böyle söylüyordu. Yanılmasını umuyordum. *Hayır, ummuyordum.* Evet, umuyordum. Hemen hemen. Ben kaygıyla yerimde otururken o sakince sandalyesine yayılıyordu.

"Gerçekten babanı çileden çıkartmak mı istiyorsun?" diye sordum. Daisy'nin söylediğine göre geçen haftaki yemekte babası Lo'yu kenara çekip hem dersleri konusunda hem de benimle daha dikkatli olması için onu azarlamıştı. Daisy, adamın ağzından tükürükler fışkırdığını söylemişti

ki bu tamamen doğruydu. Jonathan Hale'in, Lo'nun ensesini bir köpek yavrusu gibi tutup onu elinden kurtulmak için acıyla kıvrandıracak kadar sıktığını daha önce görmüştüm. Babasının, Lo'nun bakışlarındaki kırgınlığın da onun üstünde ne kadar güç uyguladığının da farkında olduğunu sanmıyordum.

"Kızacak bir şeyler zaten bulur, Lil," diye fısıldadı. "Okul ya da seninle ilgili olmasa da geleceğim ve *Hale Co.* hakkında bir şeyler söyler. Çuvalladığımda beni acemi birliğine falan göndermeyecek, yetişkin olduğum için yapamaz. Ne yapacak peki? Güven fonumu mu kesecek? O zaman gelecekteki karıma nasıl destek olacağım?"

Bu geleceği öngörmüyordum. Yalanımızın evliliğe kadar uzandığı geleceği... Sesindeki acı tona bakılırsa onun da bunu hayal ederken zorlandığını söyleyebilirdim. Kuruyan dudaklarımı yalayarak dikkatimi profesöre verdim. Bu sohbet yüzünden önemli bir kısmı kaçırmıştım ve sınıfta notlarını alacağım hiç arkadaşım yoktu. Tekrar hızlı bir şekilde not almaya başladım.

Birkaç dakika sonra Lo sıkıntıyla iç çekerek bana doğru eğildi. "Buradan kimseyle daha önce seks yaptın mı?"

"Neden umursuyorsun?" Aynı anda derse odaklanmaya da çalışıyordum. Ekranın alt tarafındaki küçük pencere diğer yandan dikkatimi dağıtıyordu: *Profesyonel Futbolcu, Hayranına Zevk Veriyor, Videonun Tamamını BURADAN İzleyin.*

"Uyuyakalmak üzereyim."

Hah? Notlarımda bir kısmı vurgulamaya odaklandım. "O zaman neden geldin?"

"Katılım, notun yüzde onunu karşılıyor. En azından o kısmı kontrol edebiliyorum." Omzunu bana yasladığında sıcaklığı benim alanıma girmişti. Sert kol kasını kendi yumuşak kolumun yanında hissedebiliyordum. Göğsümdeki nefesim soldu. "Soruma cevap vermedin."

Bakışlarım konferans salonuna benzeyen odadaki yüz farklı bedende gezinmeye başladı. Fötr şapka takan kısa boylu çocuğa baktım, şapkasının altındaki kahverengi saçları görebiliyordum. İki yıl önce. Onun dairesinde. Misyoner. Küçük bir atkuyruğu yapılmış neredeyse siyah saçlarıyla bir başka çocuğa döndüm. Beş ay öce. Külüstür Volkswagen'inde. Tersten *cowgirl*. O anlar zihnime dolup tekrar etmeye başladı. Bu görüntülerle kalp atışlarım hızlanmıştı ama Lo'nun sorusuna vereceğim cevabı düşünürken duraksadım. Yüz kişilik bir sınıfta *en az* iki çocukla yatmıştım. Bu benim ne olduğum anlamına gelirdi? *Kaşar, sürtük.* Ayıplamalar kulağıma doluyordu.

Yine de ekranımdaki küçük pencereye bakınca göğsüm heyecanla pırpır ediyordu.

"Evet?" diye baskı yaptı Lo.

"Bilmiyorum." Yalan söylemiştim.

Tek kaşını kaldırdı. "Bilmiyor musun?" Ben ifadesini anlamaya çalışırken o can sıkıcı keyifli havasına girmişti. "Bu oldukça komik."

"Biriyle yatman lazım," dedim ona dönerken. *Kendi var olmayan seks hayatını düşünmeye ne dersin?*

"Senin de bir içkiye ihtiyacın var."

"Ha ha."

"Sen başlattın."

Klavyeme uzandığımda o benim alanımdan çıkmış, kolunun ağırlığı da gitmişti. Sıcaklığı, serin bir havayla dolmuştu. Derin bir nefes alarak karnımdaki ya da bacaklarımın arasındaki boşluğu düşünmemeye çalıştım.

Parmağım kayarak rasgele bir tuşa tıkladı.

"*Ahh, bebeğim. Tam orası, tam ORASI!*"

Tüm oda sessizliğe gömülmüştü. Herkesin kafası arkaya, sevişme seslerinin yükseldiği yere, *bana* dönmeye başlamıştı.

Aman Tanrım. Porno pencerede oynamaya devam ederken profesyonel sporcu zirveye ulaştıkça sesler de artıyordu. Kadının inlemeleri. Adamın homurdanmaları. Parmaklarım el verdikçe hızlı bir şekilde tuşlara basıyordum ve ne zaman pornonun açık olduğu pencereyi kapatmaya çalışsam "*Yanıt Vermiyor*" hatası alıyordum.

Lo parmak eklemlerini dudaklarına bastırmış, çaresiz bir şekilde sırıtmasını gizlemeye çalışıyordu.

"*Bana kıçımdan sahip ol. Lütfen, lütfen!!! Ahh!!!*" Kadın inlemeye devam ediyordu.

BİR ŞEY YAP!!! İçten içe feryat etmeme rağmen bilgisayarım, insan zekâsına karşı çıkmaya karar vermişti. Ben de bilgisayarın kapağını indirerek gözlerimi kapattım. Işınlanma gücüme ulaşmak için dualar ediyordum. Var olduğunu biliyordum.

"*AAAAHHHHH!*"

Başımı, kollarıma gömdüm. Sonunda sesler kesildiğinde

konferans salonu garip bir sessizliğe gömülmüştü. Kolumun arasından hafifçe başımı kaldırdım.

"Virüs bulaşmıştı," diye mırıldandım utanç içinde. Virüsün *bilgisayarıma* bulaştığını söyleyip cümlemi tamamlayamayacak kadar utanıyordum.

Profesörün koyu renk kaşları çatılmıştı, bu durumdan hoşnut değildi. "Dersten sonra yanıma uğra."

İnsanlar bize doğru bakarken bu merakları yüzümün utançla kıpkırmızı kesilmesine sebep olmuştu.

Lo bana doğru eğilse de maskülen kimliği artık beni tahrik etmiyordu. İdam edilmişim gibi hissediyordum. "Anal porno izlediğini bilmiyordum."

Beni bu kelimelerle neşelendirmek istese de gülmemiştim. Ateş karıncalarından oluşan bir ordu bedenimde geziniyordu. "Ben bittim," diye mırıldandım o korkunç düşünce zihnime dolarken. "Ya annemle babam öğrenirse?"

"Burası lise değil, Lil."

Bu, daha iyi hissetmemi sağlamamıştı. Avuç içlerime bakarken kendi içime çekilmiştim. Omuzlarım öne doğru düşmüştü, başım eğikti.

"Hey." Lo, çeneme uzanarak bakışlarımı kendine çevirdi. Bana anlayışla, empati kurarak bakıyordu. Sakinleşmeye başladım. "Aileni aramayacaklar. Sen yetişkinsin."

Ailem geleceğimle fazlasıyla ilgili oldukları ve bu kadar çaba gösterdikleri için bunu hatırlamam zordu.

"Ne sıklıkla kıçtan yapıyorsun?" Lo bunu çarpık bir gülümsemeyle sormuştu.

İnleyerek başımı tekrar kollarıma gömdüğümde dudak-

larım küçük bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Ancak bunu görmesine de izin vermedim.

Bilgisayarımın korkusundan yavaş yavaş aldığım notlarla bir yarım saat daha geçmişti ve ders bitmişti. İnsanlar kalkarken bana doğru dönüp (Sınıfta) Porno İzleyen Kız'ı hafızalarına kazımak istiyorlardı.

Yerimden kalktığımda yanımda uzanan ellerim titriyordu. Lo sırt çantamı bana verdiğinde omzuma aldım. Eli kısa bir anlığına belime doğru uzanmıştı. "Sonra görüşürüz. Belki mola vaktinde birlikte öğle yemeği yeriz."

Başımı salladığım an geri çekilerek beni bunun gerçek mi yoksa sahte mi olduğunu düşünürken yalnız bıraktı. Kalçama dokunmayı gerçekten istemiş miydi yoksa bu yıllar süren oyunun bir parçası olarak bilinçsizce gerçekleşen bir hareket miydi, bilmiyordum.

Korkunç kısmı da neredeyse bunun gerçek olduğunu umut etmemdi.

Sırtında neredeyse boş, eski bir *JanSport* çantasıyla uzaklaşmasını izledim. Defter yoktu. Kalem yoktu. Bilgisayar yoktu. Sahip olduğu şeyler bir *iPad*, telefon ve termostan ibaretti. Hiçbir endişe ya da umursama belirtisi göstermeden çıkarken kapının üstündeki çerçeveye hafifçe dokunmuştu. Bu kendine güvenen doğasında, rahatlığında beni büyüleyen bir şeyler vardı.

"Adın?"

Transtan çıkarak kürsüde durup beni bekleyen profesöre döndüm.

"Adın ne?" diye sordu tekrar. Sorusu kısa ve özdü. Dizüstü bilgisayarını çıkardı. Sonraki ders için öğrenciler içeri girmeye başlamıştı ve asistan da tahtadaki ekonomi sorularını siliyordu.

Kürsüye yaklaşmıştım. "Lily Calloway."

"Lily," dedi ilgisizce. Masadaki bilgisayarına uzanmıştı. "Eğer dersime temiz bir bilgisayar getirmezsen notlarını kalem ve kâğıtla alman gerekecek. Bir daha bu yaşanırsa yeni kuralı herkese uygulatırım. Herkesin elinden bu fırsatın alınmasına sebep olan o kız olmak istemezsin." Hayır, istemezdim. Yalnızca bir arkadaşım vardı ve o da çoktan kendini izole etmişti. Ama bu düşmanım olmasını istediğim anlamına da gelmiyordu.

"Üzgünüm," dedim.

Başını sallayarak tek kelime daha etmeden oradan ayrıldı.

Bölüm 6

Kendimi güçlükle Drake'in lobisine attığımda saat gece yarısını geçmişti. Topuklu ayakkabılarım krem rengi mermer zemine çarpıyordu. Kaslarım, bale salonunun küçük dolabına sıkıştığım için ağrıyordu. Rose ve Poppy'nin yanında toplam on dakika kalabilmiştim. Sonra bilet gişesinde beni süzen çocuğu bulmak için ortadan kaybolmuştum. Çocukla takıldıktan sonra hızlıca yerime dönmüştüm ve planladığımız bu abla kardeş vaktinden çaldığımı fark etmemişlerdi bile. Balenin kalanını, erkek dansçıların gösteriden sonra benimle eve geldiklerini düşünerek geçirmiştim. Perdeler

kapandığında içimden bir ses gidip içlerinden birini bulmamı söylese de kardeşlerimle vakit geçiriyordum. Onlarla oturup, seks düşünerek. Aptalın tekiydim.

Altın rengi asansöre binip en üstteki numaraya bastım, sırtım ağrıyordu. Beni askılara itmesine gerçekten gerek var mıydı?

Asansör kapanmadan bir adam koşarak parmaklarını kapıların arasına soktu. Dokunuşuyla kapılar tekrar açılmıştı.

Derin nefesler alırken elinin kalın kahverengi saçlarında gezinmesini izledim. Benim bastığım tuşun hemen altına bastığında asansör harekete geçmişti.

Parmağında yüzük var mı diye baktım. Yoktu. Kömür rengi takımı pahalı görünüyordu ve altın saati beni şüpheye düşürmüştü. Yirmilerinin sonunda ya da otuzlarının başındaydı. Avukat olduğunu tahmin ediyordum. Ama çok da umurumda değildi. Bedeni bu kadar sert ve güçlü görünürken umurumda olmazdı.

Bu kolay kısmıydı. Onu tanımıyordum. Bir anlığına tutkumun beni tüketmesine izin veriyordum. En iyi yaptığım şey buydu. Kendime güvenim artarken gözlerimi kapatıp derin, düşünceli bir nefes aldım.

Ateşli bakışları zarif ve sırtı açık beyaz elbisemin açıkta bıraktığı çıplak bacaklarımda geziniyordu. Yavaşça siyah ceketimi sıyırarak imalı bir şekilde geriye doğru bıraktım. Sırtımın küçük bir kısmını görebiliyordu. Çıplak olan ve kavranması gereken kısmını.

Elimi asansörün duvarına uzattığımda sessiz ve gergin bir

şekilde nefes alıyordum. Bedeni bana doğru kayarak büyük avuçları kalçalarımı kavradı. Bir elimi aşağı doğru indirerek bacaklarının arasına yerleştirdim. Sertleşiyordu. Boğazımda hapsolan sesle birlikte ellerimi asansörün duvarından ayırmıyordum. İçeri girmenin bir yolunu buluyordu. *Evet.*

Belimdeki parmakları kasılırken elbisemi sıyırarak yukarı çekti. Ellerinden birini omzuma iterek kendini daha da derinlerime itti. Son bir hareket ve-

Bing.

Gözlerim hızla açıldığında aklımda kurduğum fanteziyle kıpkırmızı kesilmiştim. Adam, kendisiyle ilgili ahlaksız hayaller kurduğumdan bihaberdi. Duvarın yanında dikilerek ellerimi ceketimin ceplerine yerleştirdim. Gergin nefesimi tutuyordum.

Adamsa arkasını dönmeden, hatta varlığımdan haberdar dahi olmadan asansörün kapısı açılır açılmaz dışarı adım atmıştı.

Fantezim beni germiş olsa da rahatlayamamıştım. Kapılar kapandığında kafamı arkamdaki duvara vurdum. *Aptal, Lily.*

Kendi katıma ulaştıktan sonra koridor boyunca yürümeye başladım. Şu an lisedeki hâlime dönmek istiyordum. Belki ayda bir seks yaptığım o halime. Zamanımın çoğu porno ve hayal gücümle doluydu. Şimdiyse beni heyecanlandıran çok az şey vardı ve bu şeyi bulduğumda sürekli onu düşünüyordum. Bir adamın elleri beni tatmin edip de bedeni, bedenime çarpmadan bir günü zor geçiriyordum.

Benim sorunum neydi?

Anahtarlarımı sepete attıktan sonra ceketimi asarak topuklu ayakkabılarımı çıkarttım. Az önce olan şeyi düşünmemeye çalışıyordum. Viskinin kokusu etrafa yayılmıştı ve kendi odama yönelip Lo'nun kapısının önünden geçerken bir anda durdum.

"Hey." Bir kız kıkırdıyordu. "Yapma..." İnliyordu. *İnliyordu.*

Orada, o kıza ne yapıyordu? Garip düşünceler zihnime dolarken tırnaklarımı kemirdim, Lo'yu hayal ediyordum.

Elleri bacaklarımda, ellerim göğsünde, dudaklarıysa dudaklarımın üstünde. Ben onun üstündeyim. Lily, diyor nefes nefese beni kendine çekerken. Beni çok sıkı tutuyor. O kehribar rengi gözleri zevkten kısılmış bir şekilde bana bakıyor. Bana ne yapacağını çok iyi-

"Ah... Tanrım!" Lo, doğru noktayı bulduğunda kız çığlık atmaya başlamıştı. Yatakta iyi olmalıydı. Kendimi, kızın gitmesini isterken buldum. Odasına bir kız atmışsa ne olmuştu? Ona seks yapmaya ihtiyacı olduğunu söylemiştim. Ve yapıyordu. Sonunda biriyle yattığı için sevinmem gerekirdi.

Ama bunun çok da hoşuma gittiği söylenemezdi.

Zihnime dolmaya başlayan hisleri alıp bir kenara attım. Odama girdiğimde duş almaya hazırdım ancak telefonum bir mesaj sesiyle titremişti.

Unutma, yarın kıyafet alışverişine çıkacağız. Bu gece geldiğin için teşekkürler. Seni seviyorum. **-Poppy**

Kıyafet alışverişi. Aynen öyle. Noel Bağış Gecesi için. Aylar olsa da kızlar etkinlik için harika elbiseyi şimdiden bul-

mak istiyorlardı. Mücevherleri, topuklu ayakkabıları ve çantaları da. Tüm bu işkence saatler sürecekti ama ben de orada olacaktım.

Tak, tak, tak.

Lo'nun yatak başlığı. Duvarıma çarpıyordu. Boğazım düğümlendiğinde rehberimde aşağı inmeye başlamıştım bile. Eskort çağırmaya biraz çekiniyordum. Son jigolomun duygusal yaklaşımından sonra biraz temkinliydim. Yatmak için para ödediğim adamlarla iletişim kurmaktan kaçınıyordum.

Telefonumu mor örtülerimin üstüne attım.

Tak, tak.

Duş almam gerektiğini kendime hatırlattım. Evet, banyoya geçmek en mantıklı seçenekti.

Tak. Tak. Tak.

Yüce Tanrım.

Musluğu sıcağa çevirerek kıyafetlerimi çıkarttım ve duşa adım atıp gözlerimi kapatırken seks dışında bir şeyler düşünmeye çalıştım. Ve Loren Hale dışında.

Bölüm 7

Soyunma kabininin lobisindeki Viktorya tarzı koltukta oturuyordum. Etrafım bir sürü ayna ve askıda elbiseyle doluydu, bir kısmı gelinliğe benziyordu.

Kız kardeşlerim uzun, kalın kumaştan koyu kış renkleri tercih ederken bense onların kuyumculardan ve ayakkabıcılardan aldıkları onlarca paketi koruyordum. Erik rengi, kolları dantel bir elbise seçtikten sonra -ki bu ilk seçimimdi- Bağış Gecesi'nde ne giyeceğimin stresinden kurtulmuştum. Dışarıda mutlu bir şekilde oturmuş diğer koltukta oturan hoş çocukla bakışıyordum. Parmağındaki yüzükle oynarken

saatini kontrol eden adam Rose'ın hemen solundaki kabindeki karısını bekliyordu.

İhaneti, hıyaneti, aldatmayı ya da her ne derseniz onu desteklemiyordum. Hiçbir zaman bilinçli olarak evli bir adamla yatmamıştım ve şu an da böyle bir planım yoktu ama bakmak... İşte bu kurallarıma aykırı değildi.

Her neyse, buna karşı koyamıyordum. Çenesine tam da ellerinizi gezdirebileceğiniz türde kirli bir sakal yayılmıştı. Açık yeşil gözleri etrafta gezinmiyordu. Sanırım böylesi daha iyiydi ama bir yanım da delicesine bana bakmasını istiyordu. Ayağa kalkmasını ve gelip-

"Bu çok çirkin."

Daisy soyunma odasından çıktığında yerimden sıçramıştım. Lobideki aynaların karşısına geçerek hafifçe etrafında döndü. Utanmıştım. Gerçekten de elbisedeki kıçın üstüne yerleştirilen büyük kurdelenin hiç yardımı dokunmuyordu. Rengi de kusmuk yeşiliydi.

"Bu iğrenç," dedi Rose kabinin perdesini açıp bize katılırken.

"Ah, seninkini beğendim." Daisy resmen bağırmıştı.

Rose, aynadan mavi kadife elbisesine baktı. Kumaş üst kısımdan oturup zayıf bedenini mükemmel bir şekilde sarıyordu. "Ne diyorsun, Lily?" Şu yemekteki sözde gebelik fiyaskosundan bu yana aramızı düzeltmiştik. Rose bizim dairedeki bir kahvaltıda benden özür dilemişti. En sevdiğim her şeyli açmadan getirmişti ve sonra ben de özür dilemiştim. Yanında çok olamadığım, ilişkimizin ne yöne gittiği ve onu

hayal kırıklığına uğrattığım için... İlişkimiz bu şekilde ilerliyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Hiçbir zaman unutmayacak olsa da beni affetmişti ve kaldığımız yerden devam etmiştik.

"Üstünde güzel durdu ama son on beş elbise de öyleydi."

Soyunma kabininden Poppy'nin sesi yankılandı. "Herkesi zora sokuyorsun. Bu kadar huysuz olma." Yorgun bir şekilde iç çekti. Birkaç saniye sonra yanındaki küçük esmer kızıyla lobiye girdi.

"Ah, Maria, çok hoş olmuşsun," dedi Daisy. Maria'nın beyaz taytlı pembe dantel elbisesine uzanmıştı. Poppy sonunda Maria'yı ikna ederek kucağından indirdi.

"Ne demelisin?" Poppy, kızına dönmüştü.

"Teşekkürler, teyzeciğim." Başparmağını ağzına götürdüğünde Poppy hızla parmağını çekti.

"Bunun için artık büyüdün."

Üç yaşındaydı ve Calloway klanı için tuvalet eğitimi, yürüme, okuma, heceleme ve yazma gibi beceriler belli bir yaşa gelmeden kazanılmalıydı yoksa normal birer insana dönüşürdük.

Rose, yüzünü asan Maria'dan uzaklaşarak bana yaklaştı. Çocuklardan bu kadar nefret ediyor olması komikti. Eziyet çekmesini izlerken gülümsediğimi fark ettiğinde aklında bin bir türlü şeytanlık dönüyormuş gibi hissettim.

"Kiminle geliyorsun?" diye sordu.

Ah. Çok da kötü değildi. "Lo'yla, tabii ki." Gülümsemem genişledi. "Bence asıl senin *kiminle* geleceğini sormamız ge-

rekiyor." Rose her zaman bir yere tek başına gidebileceğini savunuyordu çünkü hiçbir erkek onun imkânsız standartlarını karşılayamıyordu. Ama annemiz ısrarla birileriyle çıkmasını söyleyip eğer yalnız gelirse ucuz ve istenmiyormuş gibi görüneceğini söylüyordu. Buna katılmıyordum çünkü Rose benden daha öfkeliydi. Anneme karşı çıkmak beni yoruyordu ama Rose'u sakinleştirmek için annemin gözyaşı dökmesi gerekiyordu. Rose gözyaşlarından da çocuklardan ettiği kadar nefret ediyordu.

"Bunun üstünde çalışıyorum."

Genelde tüm davetlere kolunda Sebastian'la gelirdi ama bu yıl kendi erkek arkadaşı için Rose'dan vazgeçmiş gibi görünüyordu. Geçen hafta bu konuda sızlanıp durduğunu dinlemek zorunda kalmıştım ve aynı konu açılırsa yeniden kendini kaptıracağını düşünüyordum.

Daisy araya girdi. "Ben muhtemelen Josh'la geleceğim."

Kaşlarımı çattım. "Josh kim?"

Kahverengi saçlarını atkuyruğu yapmıştı. "Sevgilim. *Altı aydır,*" diye açıkladı, sesi hâlâ tizdi.

"Üzgünüm," diye özür diledim. "Ben sadece..." Onu görmek için eve hiç gitmemiştim. Ya da sevgilisini. Üstelik onları dinlemiyordum da.

"Sorun değil."

Bunun doğru olmadığının farkındaydım.

Omuz silkerek kabine girdi ve yeşil ucube elbisesini çıkardı.

Rose'un buz gibi bakışları üstümdeydi. "Bütün gün kiminle mesajlaştığını sanmıştın ki?"

Mesajlaşıyor muydu? "Babamla?" demeyi denedim.

Rose dramatik bir şekilde gözlerini devirdi.

Maria bale ayakkabısını bana fırlatmıştı. Yüce İsa!

"Maria!" diye araya girdi Poppy.

Rose gürültülü bir şekilde kahkaha atıyordu. Sanırım ilk kez bir çocuğa gülümsüyordu. Üstelik ayakkabısıyla beni dövdüğü için!

"Onlar aptal!"

Hayretle iç çektim. Bize aptal mı demişti o? Gerçekten herkes bana kızgın mıydı? Bir çocuk bile?

"O kelimeyi kullanma," diye azarladı onu Poppy. "Lily'den özür dile."

"Ayakkabılardan nefret ediyorum!" *Tamam, güzel.* En azından birileri beni sevmeyi tamamen kesmemişti. "Aptal, aptal, aptal!"

"Bunlara ne dersin?" Pembe tokaları olan simli, gümüş renk düz bir ayakkabı kutusunu işaret ettim. Maria'nın gözleri irileşirken sakinleşmişti. Gülümsedim. "Rose'un çocuğu olmadığına emin miyiz? Önüne *Prada* koyunca sesini kesiyor."

Rose'un kahkahası solmuştu. "Çok komik."

Poppy lafa daldı. "Ben Maria'yı tuvalete götüreceğim." *Ona dayak atmayı planlıyordu.* Annem de bizi tahta bir kaşıkla tehdit ederdi. Bilirsiniz, acıtan bir şey. Oldukça korkutucu olmasına rağmen hem annemin öfkesinden hem de dayaktan daha çok korktuğum için umumi yerlerde sessiz kalmayı öğrenmiştim. "Soyunma kabinime bakabilir misin, Lil? Çantam hâlâ içeride."

"Evet, tabii."

Görüş açımızdan uzaklaştığında Rose birkaç çantayı kenara iterek yanımda kendine yer açtı. "Loren mı?"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Sarımsı yeşil gözleri benimkilerle buluşmuştu. "Seni bizden uzaklaştırıyor mu?"

Midem bulanmaya başladı. Lo beni onlardan uzaklaştırıyor muydu? Buna karşı gülmek, ağlamak, bağırmak ya da herhangi bir şey yapmak istiyordum. Belki de gerçeği haykırırdım. *Sizi programıma sıkıştıramıyorum çünkü programım seksle dolu ve siz de bunu anlamazsınız.*

"Lo'yla ilgili değil. Sadece çok meşgulüm, bazen onun için bile meşgulüm."

"Bana yalan söylemiyorsun, değil mi?"

Ellerime baktım, küçük bir yalandı ama anlayacağını sanmıyordum. Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Sessiz kaldıktan sonra ekledi. "Anneme, Penn'in senin için zor olacağını söyledim. Tabii ki dinlemedi. *Dalton*'da da örnek öğrenci değildin."

Az bile söylemişti, güldüm. "Notlarım berbat." *Dalton Akademisi* beni birçok yönden zorlamıştı. Ailemin başarıları olmasa *Ivy League*'e* kabul edilmem mümkün değildi. Bu açıkça ortadaydı.

"Başvurularını yaptığımızı hatırlıyorum," dedi Rose dudaklarını büzerek ama gözlerinde bir parıltı vardı. Demek ki o anı güzel bir hatıra olarak görüyordu. Bense zar zor hatırlıyordum. Muhtemelen o sırada internette porno arıyordum. Seks düşünüyordum.

* Akademik ve sosyal alandaki prestijleriyle tanınan, üniversite ve fakültelerden oluşan bir grup (ç.n.)

"Güzel bir iş başardın," dedim. "Üniversiteye girdim."

"Ne fark eder ki? Princeton'ı değil, Penn'i seçtin." Yerinden kalkıp aynada kendine bakıyormuş gibi yaptı ama gerçek hislerini saklamaya çalıştığını söyleyebilirdim. Üniversiteye onunla değil de Lo'yla gitmeye karar verdiğimde çok kavga etmiştik. Benimle hiç ev arkadaşı olmak istediğinden bahsetmemişti ama sonra Poppy, Rose'un çoktan birlikte kampüsün dışında bir ev tutacağımızı düşünüp eşya seçmeye başladığını söylemişti.

O zaman ben de suçu Lo'ya atıp Princeton'a kabul edilmediği yalanını uydurmuştum. Tabii ki kabul edilmişti ama Rose'a yakın olursam özgürlüğümün tadını nasıl çıkaracaktım? Çıkaramazdım. Tüm erkeklerden haberdar olurdu. Beni reddedip hayatından sonsuza kadar çıkarırdı. Reddedilmeye de eleştiriye de açık değildim. Özellikle ondan. Özellikle de gerçekten taparcasına sevdiğim birinden.

"Üzgünüm," dedim çok sessiz bir şekilde. Yaptığım tek şey özür dilemekmiş gibi hissediyordum.

Rose boş boş bakıyordu. Tamamen kendini kapatmıştı. "Sorun yok. Ben şu siyah elbiseyi deneyeceğim." Perdeli kabine geçerek beni yalnız bıraktı. Tamamen yalnız değil tabii.

Diğer Viktorya tarzı koltuğa döndüm.

Kalbim kırıldı. Çünkü boştu. Adam gitmişti. Harika, şimdi arzuyla süzeceğim biri de kalmamıştı.

Pantolonumun cebindeki telefonum titredi. Telefonu çıkartıp bilinmeyen numaraya kaşlarımı çatarak baktım. Hımm. Mesajı açtım.

Takılmak ister misin? - **215-555-0177**

Bir adama seviştikten sonra sarhoşken numaramı vermiş olmalıydım. Genelde bana bağlanmalarını ya da beni rahatsız etmelerini önlemek için kişisel bilgilerimi paylaşmazdım.

Mesajı atan kişinin kim olabileceğini merak ederken dudaklarımdaki gülümseme genişledi. Bu heyecan aslında beni şaşırtmıştı. Eğer onunla tanıştığımızda sarhoşsam muhtemelen onu hatırlamayacaktım. Anonimdi. Teknik olarak bu ilk karşılaşmamız sayılacaktı.

Kararımı verdim.

Nerede buluşmak istersin?

Bölüm 8

Diğer sabah delicesine bir baş ağrısı ve baş dönmesiyle uyandım. Mesajdaki adamı zar zor hatırlıyordum, aklımdaki canlandırabileceğim kadar bile net değildi. İçkiyi seviyordu ve tekila *shot* atmam için bana baskı yapmıştı. Ama yine de kalp atışlarımın nasıl göğsüme çarptığını hatırlıyordum. Kapısına gidip de açması için tıklatırken de vücudunun yapabileceği birçok yolla adam beni davet ederken de kalp atışlarımın nasıl olduğunu anımsıyordum. Anonim sekse, yani karşı taraftaki adamı tanımadan seks yapmaya, fazlasıyla bağımlıydım.

Uzanmaya devam ederken kafam cidden güzeldi ve korkunç bir akşamdan kalmalık üstüme yayılmıştı. Lo'yu merak ettim. Dersin ortasında porno açtığımdan beri onu görmemiştim. Öğle molamda, sınavdan önce bir şeyler atıştırmıştım ve onunla kampüste buluşmamıştık. Cumartesi günü de elbiseler, ayakkabılar ve kardeşlerimle geçmişti. Ne yaptığını ya da nerede olduğunu bile bilmiyordum ki bu sık karşılaşmadığımız bir durum değildi. *Her zaman* birlikte değildik zaten. Ayrı vakit geçiriyorduk. Sanırım.

Bedenimi yataktan sürükleyerek üstüme bol bir tişört ve kot şortumu geçirdim. Lo'ya, eve getirdiği o kızı sormak istiyordum. Belki bana, o kıza ne yaptığını anlatırdı. Bu garip olmaz mıydı?

Koridora adım attığımda varla yok arası bir kahkahanın mutfaktan yayıldığını duyunca duraksadım. *Kız* kahkahası.

Kaşlarımı daha çok çatmıştım. Aynı kız mıydı? Hayır, olamazdı. Midem düğümlendi. Öyle miydi? Çekinerek daha da yaklaştım ve kapının yanında durdum.

"İyi yemek pişiriyorsun," dedi kız. Sesi tanıdıktı.

Neden benim gibi tek gecelik ilişkiler yaşaması gerektiğini düşünmüştüm bilmiyordum. Neden öyle düşünmüştüm ki? Demek kız gece buradaydı. Cuma *ve* cumartesi.

Lo mutfakta oyalanırken iki *bloody mary** hazırlayıp ocakta yumurta kırmakla uğraşıyordu. Bacak bacak üstüne atıp bar taburesinde oturan kızı incelemeye başladım. Lo'nun tişörtünü giymişti ve yan taraflardan iri göğüslerini

* Alkollü bir kokteyl (ç.n.)

seçebiliyordum. Kömür grisi kumaşın altından da kırmızı iç çamaşırı görünüyordu.

Doğal sarışındı ve yeni duş almış gibi saçları ıslaktı. Yüzünde makyaj yoktu ve sevişip ailenizle tanışmaya götüreceğiniz bir komşuya benziyordu.

Daha çok midem bulandı.

Lo yumurtaları iki tabağa bölmüştü. Başını kaldırdığında sonunda benim garip bir şekilde kenarda dikildiğimi fark etti. "Selam, Lily." Sarışını işaret etti. "Bu Cassie."

Cassie bana yavaşça el salladı. "Selam."

Gülümsemesine karşılık verirken içten içe solmuş bir çiçek gibi titriyordum. Kız hoştu.

"Kahvaltı ister misin?" diye sordu Lo. Bu normal bir rutinmiş gibi davranıyordu. Onun eve kız getirmesi. Hem de ismiyle hitap edecek şekilde. Ne zamandan beri misafirlerimizin isimlerini soruyorduk? Hiçbir zaman. Tamam, bu daha çok benim kuralım sayılırdı ama Lo'nun da buna dahil olduğunu düşünmüştüm. Üniversiteye başladığımızdan beri.

"Hayır," diye mırıldandım. Arkamdaki koridoru işaret ettim. "Ben gidip..." *Kendi halime acıyacağım.* "Bir duş alacağım." Koridorun derinliklerine gömülerek kendimi güvenli odama attım. Tamam, bu çok garipti. Ben gariptim. Tüm bu durum fazlasıyla garipti. Eve adam attığımda Lo böyle mi hissediyordu? Bu düşünceyi kafamdan sildim. Tabii ki öyle hissetmiyordu. Erkekleri sergileyip acaba onlardan sevgili olur mu diye test etmiyordum. Hiç vakit kaybetmeden onları sepetliyordum.

Sadece tek bir şey dikkatimi Lo'dan ayırmamı sağlayabilirdi. Hızlıca siyah günlük bir elbise giyip saçımı taradım, çok yağlı görünmediğine şükrediyordum. Biraz parfüm sıktıktan sonra ayağıma dolgu topuk bir ayakkabı alarak telefonuma uzandım ve üç mesaj attım. Hepsi anonim numaralardı, kaderime boyun eğecektim.

Ne yazık ki mutfağa girip antreye ulaşmam ve ön kapıdan çıkmam gerekiyordu. Görünmezlik pelerinimi takıp yürümeye başladım, hedefim çıkıştı. *Git, git ,git!*

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Lo. Hoşnutsuzluğunu sesinden anlayabiliyordum.

"Dışarı." Sepetten anahtarlara uzandım ama ardından geri bıraktım. Kucağında Malibu *Barbie*'si olduğu için Lo'ya şoförlük yapmama gerek yoktu. Tam da bu yüzden bugün sarhoş olacaktım. Belki dönüşte taksi çağırırdım.

"Bir şey mi yaptım?" Cassie'nin gürültülü fısıltısı ben evden çıkarken kulağıma dolmuştu.

Koridorda asansörü beklerken Lo yanıma yaklaştı. Hâlâ gözlerine bakamıyordum. Yersiz bir şekilde öfkeliydim ki bu olayları daha da kötü bir duruma sokuyordu.

"Senin neyin var?"

Parlayan düğmeye üç kez daha bastım.

"Lily, bana bak." Lo kolumu tutarak bedenimi kendine çevirdi. Sonunda onun sıcak, kehribar rengi gözlerine bakmıştım. Bakışlarında kafa karışıklığı ve aşağılama vardı. "Neler oluyor böyle? Garip davranıyorsun."

"Onunla çıkıyor musun?"

Kaşlarını sertçe çattı. Kıskandığımı mı düşünüyordu? *Öyle* miydi? Ah, olamaz. "Konu bu mu? Onu lanet olasıca iki gündür tanıyorum," dedi. "Biriyle yatmamı bana söyleyen sendin, hatırlıyor musun?" Evet, kızın ses tellerini sökebilir miyim acaba?

"Hatırlıyorum ama onunla tek gecelik bir ilişki yaşayacağını düşünmüştüm." Vay canına, kulağa kötü geliyordu.

"Ben sen değilim."

Göğsüm kasıldı. Her şey olması gerekenden daha fazla canımı yakıyordu. Bana fazla gerçek ve fazla kaba şeyler söylüyordu. Bakışlarımı gözlerinden bir kez daha kaçırarak ayaklarıma indirdim.

Eli omzuma uzandı. "Hey, üzgünüm. Sadece benimle konuşur musun, lütfen?"

"Korktum." Aklıma gelen ilk şeyi söylemiştim. Nasıl hissettiğimi aslında bilmiyordum. Aklım karışmıştı, kızmıştım ve üzgündüm. Kafama kazıdığım o bahaneler bir bir dudaklarımdan dökülmeye başladı. "Babanla tanışmak istediğinde ne olacak? İnsanlara Loren Hale'le çıktığını söylerse ve o insanlar Rose'un arkadaşı çıkarsa ne olacak?" Bunların hiçbirini umursamıyordum. Bu maskaralığa istediği kadar devam edebilirdi. Sadece bensiz hayatına devam ettiğini görmek istemiyordum.

"Onunla *çıkmıyorum,*" diye açıkladı.

"O bunu biliyor mu? Çünkü seni iki gündür tanımasına rağmen çok rahat davranıyor." Lo'nun tişörtünü giyip *benim* bar taburemde yarı çıplak oturuyordu. Onu evden kovmak

istiyordum. *Rose*'un onu evden kovmasını istiyordum çünkü o benden çok daha güzel bir iş çıkarırdı.

Mantıksız davranıyordum. Ve kabaydım ve çok, çok iki-yüzlüydüm. Buradan gitmem gerekiyordu.

"Yanımıza taşınmıyor, Lily. Geceyi burada geçirdi, hepsi bu."

"İki kez!" diye bağırdım. "Ve seninle kahvaltı ediyor. Ona kahvaltı *hazırladın*." Genelde *bana* kahvaltı hazırlardı. Rasgele kızlara değil.

"Çünkü herkes seksten sonra korkmuş küçük bir fare gibi davranmıyor," dedi acımasızca. Yüzüm kırgınlıkla düştüğünde kendi yüzünü buruşturdu. "Bekle, öyle söylemek..."

"Artık dur," dedim elimi kaldırarak. Asansör gelmişti ve kapıları açılmıştı. Ancak onun parmakları hâlâ bileğime sarılı olduğu için henüz buradan gidemiyordum.

Sesi alçaldığında kapılar kapandı. "Sen, benim hayatımın daimi parçasısın. Hiçbir yere gitmiyorsun." Neden böyle ifade etmek zorundaydı ki? Sanki o başka bir kadının parmağına yüzük takarken ben tavana asılı bir avize olarak kalacaktım.

Onu kendimden uzaklaştırdım. "Birlikte olmadığımızın farkındayım, tamam mı?"

"Lil-"

"Her şeyi mahvedecek!" Lo'yu o kızla evde görmek canımı yakıyordu. Bu bizim rutinimizdi. Düğmeye sertçe bastım. Beni buradan kurtaracaktı.

"En azından bana nereye gittiğini söyle."

"Bilmiyorum."

"Anlamadım?"

Asansöre geçtiğimde elini kenara yerleştirip kapıların kapanmasına engel olmuştu.

"Bilmiyorum, dedim. Kulübe gitmiyorum. Spontane olarak biriyle buluşacağım. Muhtemelen bir motele ya da onun evine gideriz."

"Ne?" Göğsünün kasıldığını ve alnının kırıştığını görebiliyordum. "Ne zamandan beri bunu yapıyorsun?"

"Dünden beri."

Çenesi beni azarlarcasına kasılıyordu. "Arabayı alıyor musun?"

Asansör, kapıları uzun süredir tutulduğu için öfkeli bir şekilde ötmeye çalıştı. Lo'nun kolunu ittiğimde bir adım geri çekildi. "Hayır," dedim. "Senin olsun. İçmeyi planlıyorum."

"Lily," dedi. "Bunu yapma."

Asansörün kapıları kapanmaya başlamıştı.

"Lily!" Elini araya sokmaya çalışsa da kapılar kapandı. "Lanet olsun," dediğini duydum. Derin bir nefes alırken onu görebilmiştim. Onun beni korkuttuğu gibi benim de onu korkuttuğum gerçeğinden zevk alıyor olmam gerekiyordu ama almıyordum.

Bölüm 9

Arabayı almıştım. Belki de Lo'nun ısrarı bir şekilde aklıma yatıp bilinçaltımda beni etkilemişti. Ya da belki içten içe içmek istemiyordum. Sebebi her ne olursa olsun pis bir apartmanın önündeki BMW'de oturuyordum. Bir çocuğun yatak odasından sızan duman ciğerlerime dolmuştu. Beni sertçe ıslak dudaklarıyla öptükten sonra boynumu emmeye başlamıştı. O an kendimden geçmek istemiştim. Beni alıp götürmesini beklemiştim. Hoş görünümlüydü ve yirmilerinin sonlarında olduğunu tahmin ediyordum. Fit değildi, kibar da değildi. Ama tatlı gözleri ve gamzeli yanakları vardı.

Yetmişlerden kalma tüylü bir halısı ve pis turuncu bir renkte duvarları vardı. Lav lambası dikkatimi dağıtıyordu. Dizlerim çarşaflarına gömüldüğü sırada gözlerim dalmış, zihnim bir düşünceden diğerine atlıyordu. Elleri görevini yerine getirmediği için benim de kafam yerinde kalamıyordu.

Lo'yu düşündüm. Geçmişi düşünüyordum. Cassie'yle birlikte olduğunu düşünmek canımı neden bu kadar yakıyordu? Bir anı zihnime doldu.

Lo babasının oturma odasına bir battaniye atıp DVD oynatıcıdan *Battlestar Galactica*'nın ilk sezonunu açtığında ben de kendimi tüylü kumaşa sarmıştım.

"Bu sezonu pazartesi gününden önce bitirebilir miyiz?" diye sordum.

"Evet, o kadar uzun sürerse burada kalabilirsin. Starbuck'a ne olduğunu öğrenmemiz gerekiyor."

On dört yaşımdaydım ve ailem hâlâ herhangi bir kızın yan komşusuna âşık olabileceği gibi, benim de Lo'dan hoşlandığımı düşünüyorlardı. Bu fikirden oldukça uzak olsam da buna inanmalarına izin vermiştim.

Sonra babası gelip elindeki kristal viski bardağıyla kapıda dikilmeye başladı. Ortamın havası değişmişti. Hava bir anda solmuştu ve panikle göğsümüze çarpan kalp atışlarımızı resmen duyabiliyordum.

"Seninle konuşmam gerekiyor." Jonathan Hale dilini dişlerinde gezdirirken cümlesini kısa kesmişti.

Lo on dört yaşında uzun, ince bir çocuktu. Gergin bakışlarıyla babasına bakıyordu. "Ne?"

* Eski bir bilimkurgu dizisi (ç.n.)

Babası bana döndüğünde keskin bakışları, bedenimin devasa deri koltuğa gömülmesine sebep oldu. "Dışarıda." Bir elini Lo'nun omzuna yerleştirerek onu karanlığa çekmişti.

Gergin konuşmaları kulaklarıma doluyordu. "*Dokuzuncu* sınıf cebir dersinden kalıyorsun."

Bunu hatırlamak istemiyordum. Önümdeki adama konsantre olmaya çalıştım. Sırtüstü uzanarak beni üstüne çekti. Otomatik olarak pantolonunun düğmesini açmaya başladım.

"O benim karnem değil."

"Bana yalan söyleme."

Unutmak istiyordum. Ama Jonathan Hale'le ilgili ters giden, aklımı karıştıran bir şeyler vardı. Ben de zihnimde canlandırmaya devam ettim. Hatırladım. Sessiz kaldıkları o an kafamda canlandı. Sadece çalkantılı bir ilişkisi olan babaların ve oğullarının yaşayacağı bir andı. Nefret ve söylenmeyen gerçeklerle doluydu.

"Tamam, benim," dedi Lo. Avantajını kaybetmişti.

"Öyle mi?" dedi babası alayla. Ayak sesleri duydum sonra bir şey duvara çarptı. "Bu kadar nankör olma, Loren! *Her şeye* sahipsin."

Bu görüntü canımı sıktığı için gözlerimi kapatıp bir dakika bekledim. Adamın pantolonunu indirirken de gerçekten durmuştum.

Jonathan homurdandı. "Fırsatın varken bir şey söyle."

"Ne fark eder ki? Hiçbir şey senin için yeterince iyi değil."

"Sen, *benim* ne istediğimi biliyor musun? İş arkadaşlarımla senin hakkında konuşup övünebilmek istiyorum. Onlara

kendi oğlumun, onların küçük pisliklerinden daha iyi olduğunu anlatmak istiyorum. Ama onlar çocuklarının başarılarından ve notlarından konuşmaya başlayınca lanet olasıca ağzımı kapatmak zorunda kalıyorum. Ya kendini toplarsın ya da seni adam edecek bir yer bulurum."

Adam doğruldu. "Hey, iyi misin? Pozisyon değiştirmek ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, hayır. İyiyim." Bacaklarımı açarak üstüne oturmuş, parmaklarımı göğsünden baksırına doğru uzatıyordum.

Jonathan Hale'in ayak seslerinin uzaklaştığını duydum ama Lo, on dakika boyunca odaya dönmedi. Sonunda yanıma geldiğinde gözleri kızarmış ve şişmişti. Yerimden kalkıp ona doğru giderken hislerimin beni yönlendirmesine izin vermiştim.

Şimdiki zamanda da yerimden kalktım. "Üzgünüm," diye mırıldandım dalıp giderken. Kıyafetlerimi alıp mümkün olan en hızlı şekilde giyinerek adamın evinden kaçmıştım. Doğru adam değildi. Başkasına ihtiyacım vardı. Daha fazlasına.

Arkamdan seslense de duymazdan geldim. Kapıdan çıkıp da soğuk hava bedenimi sardığında uyanarak o ana döndüm. Arabam, apartmanın otoparkında duruyordu. Hızla yürümeye başlasam da hatıralar kafamdan silinmiyordu. Oradalardı.

"Hadi diziyi izleyelim." Lo bana bakmıyordu.

Birini iyi hissettirmenin tek bir yolunu biliyordum. Daha

iyi olacağına inanmıştım. Düşünmeden eline uzandım. Elini tuttuğumda kaşlarını çatıp şaşkın bir şekilde bana bakmaya başlamıştı. Aynı zamanda kızaran gözleri onu rahatsız eden bu acıdan başka bir şeye tutunmak istiyormuş gibi bakıyordu.

Otoparka girdim. Arabanın kapısını açıp BMW'ye atladım ve beceriksizce telefonumda henüz aramadığım birkaç numara bulmaya çalıştım. Birkaç buluşma ayarlamıştım. Evet. Evet. Evet. Hayır.

Lo'nun dudaklarını öptüm. Yavaşça, nazikçe. Sonra onu ellerimizin birbirine aç bir şekilde sarılacağı, bedenlerimizin tutkuyla hareket edeceği ve günahlarımızı besleyip diğer her şeyi kafamızdan atacağımız o koltuğa yönlendirdim.

İlk kez seks yapmıştık. *Tek* bir kez.

Sonrasında Lo unutmak için içmeye başlamıştı. Ben de koltukta uzanırken bir daha Loren Hale'le yatmayacağıma dair kendime yemin etmiştim. O sınırı aşmayacaktım. Bir kez aşmam yeterdi. Arkadaşlığımızı mahvedebilirdi ama hiçbir şey yaşanmamış gibi davrandık. *Sanki o an ruhlarımız yükselip, kafalarımız karışırken kendimizi kaybetmiştik*

Elimizdekini kaybetmemize sebep olacak o hataya düşmeyecektim. Telefonumu cebime atarak arabayı otoparktan çıkarırken yeni planlar yaptım. Boş yüzler ve boyanmamış tuvallerle ilgili. Onun dahil olmadığı planlar.

Bölüm 10

Sonraki birkaç gün bulanıktı. Eve girip çıktığım her seferinde Lo'dan uzak durmayı başarabilmiştim. Drake'de uyuduğum zamanlarda kulaklığımı takıp Lo ve Cassie'nin sevişme seslerini bastırıyordum. Genelde gecelerimi başka yerlerde geçiriyordum. Gizemli adamlarla karşılaştığım anonim seksleri içeren yerlerde.

Yeni keşfim uyanma saatimi etkiliyordu. Eğer bilinmeyen bir dolu numara arasında gezinmiyorsam Craigslist*'te takılacak birilerini aramakla uğraşıyordum. Daha önce biri-

* Bir seri ilan sitesi ve forum (ç.n.)

leriyle yatmak için online siteleri hiç kullanmamıştım ama bir yandan da beni cezbediyordu. Takip edebileceğim sadece bir kullanıcı adı varken kendimi ekranın diğer ucundaki kişiyi hayal ederken buluyordum. Nasıl göründüğünü hayal ediyordum. Onlarla yatakta neler yapabileceğimi hayal ediyordum.

Lo kendini çektikçe ben daha çok sekse dönüyordum. Ulaşabileceğim tek şey buydu. Aramıza büyük bir boşluk koymuş gibi hissediyordum. Koca bir haftadır ona şoförlük yapmamı istememişti ve birlikte gece ne yapacağımıza dair plan yapmıyorduk. Normalde onun planlarını, sanki kendi planımmış gibi hemen benimseyebiliyordum. Şimdiyse önceki gece yatağa bayılmadan uzanıp uzanmadığını bile bilmiyordum.

Mor yatak örtülerimin üstüne uzanıp küçük varlığımı düşünüyor ve güneşe bakıyordum. Gökyüzünün tepesindeydi ve parlak ışıkları perdelerin ardından odama ulaşıyordu. Bir kol, çıplak sırtıma uzandı. Onu uyandırmak istemiyordum. Ben uyuma numarası yaparken gözlerini açmasını umut ediyordum. Sabahın beşinde uyanmıştım ve o saatten beri aynı noktaya bakıp düşünüyordum. Güneşe. Pencereme. Hayatıma.

Bam! Kapımdan gelen sesle yerimde sıçradım. "Lily!" Lo yumruğunu tekrar beyaz ahşap kapıya indirdi.

Kalbim, boğazımda atıyordu. Başımın üstüne bir yastık çekerek arkamı döndüm ve içki sonrası yaşadığım bu gelgitten kurtulmaya çalıştım. Kapı açıldığında Lo'nun da bir anahtarı olduğu için küfrettim.

Uyku sersemi misafirim yerinden doğrulmuştu. "Sen kimsin?" diye sordu esneyerek.

"Çok gürültülüsün," diye homurdandı bir başka ses. *Ne?* Yapmamıştım... Yapmış mıydım? Yatağımda *iki* adam vardı! Yapmamıştım... İkisiyle de sevişmiş olamazdım. Hafızamı tazelemeye çalışsam da bardaki anonim buluşma dışında her şey boşluktu. İçki o an tüm hatalarımı örtüyordu ama sabahı için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Resmen donup kalmıştım.

"İkiniz de siktirin gidin," dedi Lo alayla. "Şimdi!"

Hızlıca iki adam da kıyafetlerini toplayıp giyinirken ben kendimi çarşaflara gömüp sessiz bir şekilde battaniyenin altına sindim. Sonunda gittiklerinde odaya bir sessizlik çöktü.

Normalde Lo gelip de bir adamı odamdan kovduğunda ifadesi çok bezmiş gibi olurdu. Bazen zavallı adama gitmeden önce kahve ikram ederdi. Bu normal değildi.

Ben onun bakışlarından kaçarken Lo odada gezinmeye başlamıştı. Bir plastik sesi duyduğumda çarşafların arasından ona baktım.

Odamı mı temizliyordu?

Çarşafın bir kısmıyla göğsümü kapatarak yerimden doğruldum. "Ne yapıyorsun?" Sesim çok kısık çıkmıştı. Cevap vermedi. Bunun yerine yerdeki boş bira şişelerini ve kıyafetleri siyah bir torbaya doldurmaya devam etti. *Erkek* kıyafetleriydi.

Günler sonra ilk kez odama *bakıyordum.* Yerde farklı iç çamaşırları ve içki lekeleri vardı, şifoniyerime de beyaz bir

toz bulaşmıştı. İğrençti. Yer, ahlaksızlıklarım ve günahlarımla dolmuştu. Çarşaf yığınları kenarda dururken kullanılmış kondomlar halıma yayılmıştı. Sanki başkasının yatağında uyanmış gibiydim.

"Dur," dedim. Utançtan gözlerim yaşarmıştı. "Bunu yapmana gerek yok."

Bana bakmadan önce boş bir kondom kutusunu çöp poşetine attı. İfadesini anlamamak beni daha da çok korkutuyordu. "Gidip duş al. Giyin, sonra çıkacağız."

"Nereye?"

"Dışarı." Sırtını dönerek çöpleri toplamaya devam etti. Onun odasını sayısız kez temizlemiştim ama ben bunu yaparken onun bilinci hep kapalı oluyordu.

Mor çarşafı bedenime sardıktan sonra banyoya doğru ilerledim. Saçlarımı şampuanlayıp bedenimin her bir santimini sabunladıktan sonra duştan çıktım. Havlu kumaştan yapılma bornozumu üstüme geçirmiş ve terliklerimi giymiştim. Odama geçtiğim anda gördüm. Açık kapının hemen dışında, koridorda dolu bir çöp poşeti vardı. Mutfaktaki musluğun sesini duyuyordum.

Giyinme odama girerek üstüme rahat, siyah pamuk bir elbise giydim. Nereye gidiyorsak orası için uygun giyinip giyinmediğimi bilmiyordum. Başım da bedenim kadar uyuşuk ve soğuktu.

Tekrar odama döndüğümde Lo kapının yanında duruyordu ve çöp poşeti gitmişti. Titreyen parmaklarımla saçlarımı küçük bir atkuyruğu yaparken hızla beni süzdü. "Hazır mısın?" diye sordu.

Başımı sallayarak onu dışarıya takip ederken anahtarlarımı almıştım. Yürürken bedenimdeki tüm ağrı ve acıyı hissedebiliyordum. Dirseklerimde ve kalçalarımda morarmalar vardı. Muhtemelen dün gece bir yerlere çarpmıştım ancak hatırlamıyordum. Sırtım da sanki bir kapı kolu falan bana çarpmış gibi ağrıyordu. Yaşlar gözlerimi yaksa da dökülmelerine izin vermemeyi başarmış olmam harikaydı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum tekrar. Lo yapamayacağı için sürücü koltuğuna ben geçmiştim.

"Kliniğe. Test yaptırman gerekiyor."

Midem kasıldı. Haklıydı. Test yaptırmalıydım. "Gelmene gerek yok."

Uygun bir cevap bulmaya çalışırken onu izledim fakat yavaşça mırıldandı. "Sadece sür."

Arabayı çalıştırarak tanıdık yollarda ilerlemeye başladım.

"En son ne zaman derslere katıldın, Lil?" diye sordu yavaşça. Pencereden dışarı bakıp yanından geçtiğimiz binaları inceliyordu.

"Geçen çarşamba." *Sanırım.*

"Dün mü?" Kaşlarının ortası kırışmıştı.

"Bugün perşembe mi?" diye sordum, irkilmiştim. Neden cumartesi sanıyordum? Ellerim tekrar titremeye başladığında direksiyonu daha da sıkı kavradım. Sıcak gözyaşlarım bana ihanet ederek akmaya başlamışlardı. "İşler biraz karıştı." Bu noktaya nasıl gelmiştim?

"Biliyorum."

Gergin bir nefes alarak arabayı birkaç farklı sokağa sok-

tum ve ardından paralel olarak park ettim. Kapıyı açmak için uzandığımda Lo elini omzuma uzattı.

"Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Gergin bir şekilde koltuğuma yaslandım. Gözlerim arabanın ön panosundan ayrılmıyordu. Nihai sonum bu muydu? Hayatımda yaşayacağım en korkunç anın hamile olduğumu düşünmek olduğunu sanmıştım ama yatakta tanımadığım iki adamla uyanmak bambaşkaydı. *Günleri* nasıl karıştırabilirdim? Seks ve alkol aklımı karıştırmıştı... Araya biraz da uyuşturucu karışmış olabilirdi. Hatırlamıyordum bile.

Keşke Lo'nun yerinde olsaydım. Bunu çok sık düşünmezdim ama şu an onun "faal" alkolikliğini kıskanıyordum. Agresifleşmiyordu, fiziksel bir eylemde bulunmuyor ya da hafızasını kaybetmiyordu. Tüm gün tüm gece içmesine rağmen yalnızca toleransını aştığı için bayılmakla karşı karşıya kalıyordu.

Kıstığı bakışlarını üstümden ayırmadan derin bir nefes verdi. "Penn'e geldiğimizde ikimiz de birinci sınıfların pijama partisine katılmıştık, hatırlıyor musun?" Ah, evet, Pijama Kalabalığı. Bu anı ikimizin de kaşlarını çatmasına sebep olmuştu. "Beni sabah yerde baygın bulmuştun."

Sansürleyerek anlatıyordu. Yanağı kendi kusmuğuna bulanmıştı ve onu kollarımın arasına alıp kaldırırken en yakın arkadaşımın sonunda en büyük kusuruna yenildiğini düşünmüştüm. Yaşadığım en korkunç andı.

Lo'nun sesi kalınlaştı. "Hatırladığım tek şey hastanede, üstümden yirmi tonluk bir kamyon geçmiş gibi hissederek uyandığım."

"Sadece mideni yıkamışlardı," diye hatırlattım.

Lo başını salladı. "Hemşire, babamı aramak istediğinde onunla tartıştığını duyabiliyordum. On sekiz yaşında olduğum için bunu gizli tutması gerektiği konusunda ısrar ediyordun."

Hastane odasına girmek için kardeşi gibi davranmam gerekmişti. Çok aptalcaydı. Her şey. Tüm gece. Şimdi de öyleydi. Ama olanları, yaşadıklarımızı düzeltmek benim kontrolümün dışındaydı. Bir yanım değişimin hep gerimizde kaldığına inanacaktı. Belki de nasıl yaşadığımızı ve nasıl öleceğimizi çoktan kabul etmiştik.

Yatağımda iki adam olduğunu anımsayınca gözlerim yanmaya başladı. Bunun tekrar olmasını istemiyordum. Bildiğim tek şey buydu.

"O zaman anlaşma yapmıştık, hatırlıyor musun?" diye devam etti. Kelimelerini dikkatli bir şekilde seçiyordu. "Senin ve benim aramızdaki bu şey, yani Lo ile Lily'nin istediği her şeyi yapması ve kendileri olması devam edecekse kendi sınırlarımı çizip onları aşmamam gerekiyordu. Dürüst olmak gerekirse ben hiç... Bunun senin için de bir sorun olabileceğini düşünmemiştim." Titreyen elini saçlarından geçirirken derin bir nefes aldı. "Seks bağımlılarının sınırları olabileceğini bilmiyordum, Lily ama bir noktada... bir noktada o sınırı aştın. Benim aklımı kaçırmama sebep olacaksın. Günlerdir seni yakalayamıyorum. Ben uyuduğumda sen evde olmuyorsun. Uyandığımdaysa gitmiş oluyorsun. Seni ilk kez böyle görüyorum ve..." Ağzını kapatarak bakışlarını kaçırdı.

Kalbim çok hızlı atıyordu. Ne yapacağımı ya da ne diyeceğimi bilmiyordum. Aramızdaki gerilim artıyordu ve bu iyi türden bir gerilim değildi, canımızı yakıyordu.

Ellerimle sıcak gözyaşlarımı silerken sesini kıstı. "Sana durmanı söylemeye hakkım yok. Söylemeye çalıştığım şey bu değil ama bu anlaşmanın yürümesi için sınırını bilmen gerekiyor. *Bu*, adamlarla motellerde yatma işi, *benim* aramalarıma cevap vermeme ve..." Tekrar duraksamıştı. "*İki* adamla... sevişme işi. Bunlar bitmeli. Ya sana zarar verirlerse?"

Gözlerimi kapattığımda yaşlar akmaya devam ediyordu. "Onları hatırlamıyorum."

"Sarhoştun," dedi. Bunun farkına vardığında ifadesi kararmıştı. "Bundan sonra ne gelecek? Seks partisi mi? Cinsel aşağılanma mı?"

"Dur." Gözlerimi silerken aklımda canlanan görüntülerden utanıyordum.

"Kafan neredeydi?" diye mırıldandı.

Bunu tekrar yapamazdım. "Bunu yapmayı keseceğim. Seksi değil ama motelleri, bilinmeyen numaralarla mesajlaşmayı, *Craigslist*'i-"

"*Craigslist* mi?" diye bağırdı. "Ne bok yiyorsun sen, Lily? Kimler seks için oraya ilan veriyor biliyor musun? Çocukları taciz eden sapıklar. Yasadışı olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Kullanmadım!" diye bağırdım ben de. Yanaklarım yanıyordu. "Sadece bakıyordum."

Ellerini uzatarak derin, sakinleştirici bir nefes aldı. Elleri

yumruk olmuştu. "Benimle konuşamayacak gibi mi hissediyordun?"

İçimi Lo'ya dökmek konusunda hiç sorun yaşamamıştım. Bu konuda ikimiz de sorun yaşamıyorduk ama aramızdaki dinamik değişmeye başladığında anonim insanlarla sevişmek doğal bir şeymiş gibi hissetmiştim. "İşler değişiyor," diye mırıldandım çok alçak bir sesle. Söylediğimi muhtemelen anlamamıştı.

Ne söylediğimi sormadığında belki de beni hiç duymadığını düşündüm. "Şerefsizin teki olduğumu biliyorum. Ama seni seviyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve bir sorun yaşadığımda anlatabileceğim tek kişisin. Lanet olasıca sahte bir ilişkinin içinde olmamız hiçbir şeyi değiştirmez. Birbirimizle konuşmamız gerekiyor. Kendini derinlere kaptırmadan önce bana gel, tamam mı?"

Akan son gözyaşlarımı silerek burnumu çektim. "Cassie nasıl?"

"Günlerdir eve gelmiyor, Lily," dedi. Zihnim pusluyken kaçırdığım zamanları bana hatırlatıyordu.

"Ne oldu?" Göğsüm hafiflemiş gibiydi. Onun yalnızlığından keyif aldığım için kendimden nefret ettim.

"Evimden kaçan bir kız var." Duraksadı. "Oldukça kötü görünüyordu. Saçlarını bile taramamıştı ki bu onun için alışılmış bir şey değil." Omuz silkerek devam etti. "Ama sinirlenmiş gibi görünüyordu ve ilişkimizde değişen tek şey bar taburesinde oturan, *yeni* tanıştığım sarışın kızdı. Ben de onu gönderirsem bir iki sorunu çözmüş olurum diye düşündüm." Ben onun söylediklerini sindirirken başını eğerek bekledi.

Göğsüm kabarmıştı.

"Oldu mu?" diye sordu.

Hayır desem muhtemelen daha iyi bir insan olurdum ve güzel, taş gibi bir sarışınla normal bir hayat yaşamasına izin verirdim. Ama benim azıcık bile ahlakım yoktu. "Belki."

Gerçekten gülümseyerek elini enseme uzattı. Ben düşüncelere dalmadan önce alnımı öperek geri çekilmişti. Dudakları kulağıma değiyordu. "Ben senin için buradayım. Daima."

Derin bir nefes aldım. Söyledikleri başımı eğmeden omuzlarım dik bir şekilde kliniğe girmem için yeterliydi. İyi olacaktım. Ne olursa olsun, en azından Lo benim yanımdaydı.

Klinikten çıktıktan sonra Lo kendine bir içki hazırlarken ben de yaklaşan sınava hazırlanma planları yapıyordum. Bilgisayarımı açmış, not kâğıtlarımı tezgâha yaymıştım. İki hafta boyunca ekonomi dersini boşladığımı fark edince konuların ne kadar gerisinde kaldığımı fark ettim.

Ancak iyi bir haber de vardı. Temizdim. Hastalığım da yoktu, aklımı karıştıran kararlarım da yok olmuştu. Rehabilitasyona ya da kürtaj kliniğine gitmem gerekmiyordu. Testim çıktığında Lo'ya öldüresiye sarılıp içim rahatladığı için ağlamıştım. Eğer sırrımı bilmese ve kendi sorunlarımla baş başa kalsam ne yapardım bilmiyordum.

Sahte ilişkimize başlamadan çok önce Lo'ya bağımlılığı konusunda her fırsatta yardımcı oluyordum. O akşamdan kalma bir şekilde uyuyakalana kadar Villanova'daki misafir

odalarımdan birinde onu saklamıştım. Hizmetçi gelip de *Jim Beam* ve *Maker's Mark* şişelerini bulmadan yatağın altına itmiştim çünkü babası, oğlunun palavralarına inanmıyordu.

Aynı şekilde o da hafta sonu planlarımla ilgili kardeşlerime yalan söylüyordu. Çoğu vaktimi okuldaki çocuklarla partilerde geçiriyordum. Benimle ilgili Dalton'da yayılabilecek dedikoduların önünü kesmek için farklı okullardan çocukları beceriyorum. Hepsini hesaplamıştım.

Sonra soğuk bir ekim gecesi, Lo'nun penceresinden içeri girdim. Jonathan Hale, New York'ta bir konferansta olduğu için kapıyı da kullanabilirdim ama o zamanlar *Dawson's Creek* izlediğimden, uygun bir şekilde ortama girmenin tek bir yolu olduğunu düşünüyordum.

On yedi yaşındaydım ve gözyaşlarım yüzümde çizgiler oluşturmuştu, yeni seks yapmıştım. Lo ise parke zemine oturmuştu. Bir elinde telefonu bir elinde de *Glencairn* viskisi vardı. Keçe gibi saçlarımı ve yüzüme yayılan rimeli fark eder etmez yerinden kalkmıştı.

"Kimdi bu çocuk? Seni incitti mi?" Lo deli gibi bedenimi incelerken bir yara arıyordu.

"Hayır," dedim yüzümü buruşturarak. "Yapmadı...o yapmadı."

Lo'yu akıl karışıklığıyla bırakarak masasına ilerledim ve *Maker's Mark* şişesine uzandım. Ben daha kapağını açamadan şişeyi elimden almıştı. "Bu benim," dedi.

"Şimdi de paylaşmıyor musun?"

"Asla paylaşmam."

Kollarımı birbirine doladığımda üşümüştüm ve kendimi boş hissediyordum. Sanki meraklı bakışları benim çözülmemi sağlayabilecekmiş gibi bana bakıyordu. Sanırım bunu başarmıştı da.

"Parti baya kötüydü," diye mırıldandım nefeslerimin arasında.

"Seni ağlatacak kadar kötüymüş belli ki," dedi soğuk bir şekilde. Kendi sesinden rahatsız olmuş olacak ki şişeden bir yudum aldı. Ardından geriye doğru bir adım atıp ağzını silerken bakışları yumuşamıştı. "Bana her şeyi söyleyebileceğini biliyorsun, Lil. Hiçbir yere gitmem."

Lo, o zamanlarda kirli sırlarımın birçoğunu biliyordu. Seks. Porno. Daimi öz sevgi. Ama *bunu* ona söylemek arkadaşlığımızın en zor anıydı. Doğal olmayan bir şeyi kabullenmişim gibi hissetmiştim.

Lo elinde şişesiyle başlamamı bekliyordu, boynu öfkeyle kızarmıştı.

"İyiydi. Seks iyiydi."

Lo sıkıntıyla şakaklarını ovuşturdu. "Lily. Söyle şu lanet şeyi. Beni deli ediyorsun."

Bakışlarımı yere indirdim, ona bakamıyordum. "Sonrasının aynı olacağını düşünmüştüm. Ama kıyafetlerimi toplarken beni durdurdu."

Bakışlarımı kaldırdığımda Lo'nun elmacıkkemikleri aşırı keskin görünüyordu. Küfrederek sözümü bölmeden önce aceleyle devam ettim. "Beni incitmedi. Sadece bir soru sordu."

Zorlukla nefes alarak ellerimle tişörtümün eteğiyle oynamaya başladım. Ardından dudaklarımı aralasam da bir türlü söyleyemiyordum.

"Tahmin mi edeyim?" diye sordu Lo. Göğsü endişeyle inip kalkmaya başlamıştı. Ben cevap veremeden hızla aklına gelen soruları sıralarken odanın içinde volta atmaya başladı. "*Bakire miydin? Bunu sık sık yapıyor musun? Tekrar yapmak ister misin?*" Durup titreyen elini saçlarının arasından geçirdi. "Ne sormuş olabilir?"

"Arkadaşımla yatmak ister misin?" dedim. Sesim bir fısıltıdan farksızdı.

Lo elindeki şişeyi bıraktığında, şişe gürültülü bir *tak* sesiyle yere çarptı.

"Eğlenceli olacağını düşünmüştüm. Çocuk çıktı ve arkadaşı içeri girdi. Ve bu da..." Kalbim utançla ikiye ayrılırken altdudağım titredi. "Lo," diye mırıldandım. "Benim sorunum ne?"

Bana yaklaşarak göz hizama eğildi. Dikkatli bir şekilde başımın arkasına uzandığında parmakları kahverengi tutamlara sarılmıştı. Derin kehribar rengi gözleri, gözlerime odaklandı. "Senin *hiçbir* sorunun yok," dedi. Başımı omzuna yasladığında kolu rahatlatmak istercesine bana sarılmıştı. Bir süre beni o şekilde tuttu.

Geri çekildiğinde saçlarımı kulağımın arkasına itti. "Zarar görmekten korkuyor musun?"

"Bazen. Ama bu beni durdurmuyor." Gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum. "Sence... sence senin gibi miyim?"

Onun alkole olan bağımlılığını ya da ergenlik çağındaki bir çocuğa göre çok fazla içiyor olmasını daha önce hiç açık açık konuşmamıştık.

Kederli bakışları bana dönmeden önce parmaklarını yavaşça avucumda gezdirdi. Başıma bir öpücük kondurarak doğrulmuştu. Gergin bir şekilde dudaklarını araladı. "Geçen gün eski *İnanılmaz Örümcek Adam* baskımı buldum. Okuma maratonu yapmalıyız." Gergin bir şekilde ilerleyerek sedir ağacından yapılan sandığa yaklaşmasını izledim.

O gece, bana cevap vermemişti.

Ama anlamıştım.

Okulda o rasgele cinsel ilişkiye giren kızlardan biri olmadığımı ilk kez o zaman fark etmiştim. Sadece eğlenmek için seks yapmıyordum ya da özgüvenimi arttırmıyordu. O hissi, telaşı ve içimde büyümeye devam eden boşluğun dolmasını seviyordum.

Bölüm 11

Gece olduğunda anonim buluşmalar dışında kulüplerdeki ve barlardaki günlük rutinime dönmüştüm. Şaşırtıcı olsa da Lo çoğunlukla bana eşlik ediyor ve ben arka odalarda ya da tuvaletlerde birileriyle takılırken o da içiyordu. Yine de gündüzleri yaptığım anonim buluşmalardaki adrenalini özlüyordum. Bağımlılığımı son birkaç haftada biraz zorladığım için kendimi mahvetmiştim.

Ama denemiştim. Telefonumdaki tüm yabancı numaraları silip canım istediğinde *Craigslist*'e girme alışkanlığımı kenara atmıştım. Yatakta kimliği meçhul iki adamla uyandığım anı aklıma getirmemin faydası dokunuyordu.

Akşam olduğunda siyah tulumumu giymiştim ki telefonum titremeye başladı. Normalde telefonu yatağa fırlatıp susmasını beklerdim ama çalan telefonum Lily 2.0 olandı.

Bu yüzden yeşil tuşa dokundum. "Selam, Daisy."

"Lily!" Cevap verdiğim için şaşırmış gibiydi.

"N'aber?"

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," dedi ancak duraksamıştı.

Sorunu olduğunda iyilik isteyebileceği ablası ben değildim anlaşılan. Aranacak ilk kişi Rose olurdu. Eğer kendisine ihtiyaç duyuluyorsa kelimenin tam anlamıyla o günkü tüm planını değiştirirdi. Sonra onun kadar kardeşçe davranan Poppy gelirdi. Ama vaktini yiyen bir kızı olduğu için ayak uydurama-yabilirdi. Bense en az güvenilir ve müsait olan ablaydım.

"Şey," diye konuya girdi. "Annem ve babam yine başladılar. Noel Bağış Gecesi'nin dekorasyon bütçesi hakkında kavga edip duruyorlar. Annemin gelip tüm tartışmayı bana anlatmaya başlayacağına eminim ve buna dahil olmak istemiyorum." Duraksadı. "Size gelip bu gece misafir odasında kalabilir miyim?"

Kaşlarımı çattım. Rose'u ya da bir sürü boş odası olan Poppy ve Sam'i arayıp aramadığını merak ediyordum. Bunu sormak ayıp olur muydu? Özelikle beni aradığı için bence ayıp olurdu. Bir nefes aldım. "Tabii."

Hemen ciyaklamıştı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim! Yarım saate orada olurum." *Bu kadar çabuk mu?* Telefon kapandığında odama baktım...misafir odasına. Uyuyacağı yere. Siktir.

"LO! LO!" diye bağırmaya başladım delirmiş gibi.

On saniye sonra koşarak odaya girdiğinde bakışları gayet ayıktı. "Sorun ne?" diye sordu, paniklemişti.

"Daisy geliyor."

Hızla sakinleşirken titreyen parmaklarını saçından geçirdi. "Yüce İsa, Lil. Bir şey oldu sandım. Kan kaybından falan ölmüyorsan bana öyle bağırma."

"Beni duydun mu?" dedim. "Daisy geliyor. *Geceyi burada geçirecek.*"

Gözleri karardı. "Neden önce bana sormadın?"

Yanaklarım ısınmaya başlamıştı. "Be-ben düşünmedim. Sordu ve tamam dedim." Hay aksi, Lo'yu unutmuştum. *Ayrıca*, herkesin onunla yattığımı düşündüğünü de unutmuştum ki konu bu değildi. "Bilinçsiz bir tepki verdim, kabalık yapmak istememiştim."

İç çekerek gözlerini ovuşturdu ve odama baktı. "Yatak örtülerini çıkarıp makineye at ve pornolarını sakla. Ben de içkileri kaldıracağım."

Ayrılıp kendi işlerimizi halletmeye başladık. Yirmi dakika sonra misafir odasını Daisy için temizleyip uygun bir hâle sokmuştuk. Zamanımın çoğunu yatağımın altındaki iç çamaşırlarını toplarken geçirmiştim. Zil çaldığında ise daha yeni çamaşır makinesinin kapağını kapatıp da başlatma tuşuna basmıştım.

Mutfağa ilerlerken Lo ve Daisy'nin çoktan sohbete başladıklarını gördüm. Küçük sohbetleri beni fark ettiklerinde bölününce gülümsedim. "Selam, Dais." Kardeşime sarıldım.

"Buraya gelmeme izin verdiğiniz için tekrar teşekkür ederim." dedi. Tasarım alışveriş çantasını kolundan çıkartarak bar taburesine yerleştirmişti.

"Sorun değil."

"İçecek bir şeyler ister misin?" diye sordu Lo. Gözleri haylazlıkla parıldıyordu. Bir misafir geldiğinde daima içecek bir şeyler ikram ederdi, böylece kendine de bir bardak doldurması şüphe çekmiyordu. Çarpık bir gülümsemeyle bana baktı, sırrını bildiğimin farkındaydı.

"Su iyi olur," dedi Daisy. "Çalışanlarınızın olmaması garip mi?"

"Kendi işimizi halletmemizden mi bahsediyorsun?" diye seslendi Lo. Buzdolabına yönelmişti. "Nasıl zorlanıyoruz bir bilsen..." Dolaptan bir şişe su alıp Daisy'e uzattı.

"Pislik yapma," dedim.

Lo kolunu belime dolayarak beni göğsüne çekti. Dudakları kulağımı gıdıklıyordu. "Asla yapmam," dedi gözlerini benden ayırmadan.

Tüm göğsüm kasılmıştı. *Bu gerçek değil. Oyun oynuyor. Hepsi bu.*

"Demek burada kalıyorsunuz," dedi Daisy, bakışlarını Lo'dan ayırarak. Barın arka tarafına ilerleyerek oturma odasını, sol ve sağ taraftaki koridorları incelemeye başladı. Pek bir şey yoktu. Oturma odasındaki kitap rafında duran fotoğraflara baktı. Daisy'nin daha önce buraya hiç gelmediğini unutmuştum. En gencimiz o olduğu ve hayatıma çok dahil olmadığı için onunla sık sık konuşmuyorduk. Sanırım bana

yakın olmanızın tek yolu kendinizi hayatıma sokmanızdı çünkü ben hayatınıza dahil olmak için bir hamle yapmazdım. Bu korkunçtu, değil mi?

"Eğer sizin çocuğunuz olursa bu fotoğrafı yakmanız gerekecek," dedi Daisy kahkaha atarak. Lo'nun dilini kulağıma uzatırken benim iğrenerek geri çekildiğim bir fotoğrafı elinde tutuyordu. Tüm fotoğraflarımız arasındaki düzmece olmayan birkaç fotoğraftan birini seçmişti. On altı yaşındaydık ve henüz sahte ilişkiye başlamamıştık.

"Kulak şakasını bilmiyor musun?" diye sordu Lo. Termosundan büyük bir yudum alarak tezgâha bırakmış ve Daisy'e yaklaşmıştı. Fotoğrafı alırken gülümsemesi büyüdü ve yüzüne yayıldı.

"Parmağını yalayıp kulağına sokman gerekiyordu," dedi Daisy, Lo'ya aptalmış gibi bakarak. "Kulağını yalaman değil."

"Katılıyorum," dedim, ki gerçekte katılmıyordum. Lo'nun bana yaklaştığını düşünmek bile vücudumun ısınmasına sebep oluyordu. Tüm bu işkence beni düşündüğümden çok daha fazla zorluydu.

"Ah, öyle mi?" dedi Lo başını yana yatırırken şaşırmış gibi kaşlarını kaldırmıştı. "Doğru hatırlıyorsam o gün hiç de şikâyetçi değildin." Bana doğru yaklaştı. "Kıpkırmızı kesilmiştin."

"Ben her zaman kıpkırmızı kesiliyorum," dedim. Yaklaştıkça nefesim sıklaşmıştı ve onun da dudaklarına oyunbaz bir gülümseme yayılıyordu. Tehditkâr bir şekilde parmağımı ona doğru kaldırdım. "Yapma."

Sırtım tezgâha çarptı, köşeye sıkışmıştım. Bunun gerçek mi, yoksa kafamda kurduğum hayallerden biri mi olduğunu anlamıyordum. Onun dokunuşundan kaçmanın bir yolunu bulmak istemiyordum ve kardeşimin hâlâ oturma odasında dikildiğini unutmuş gibiydim. Sahte ve gerçek olan hatıralarımıza bakıyordu.

"Lafını geri al," dedi Lo. "Sevmiştin."

"Ben... sevmemiştim," dedim nefes nefese. İki elini de tezgâhın üstüne, *benim* yanıma koymuştu ve bedeniyle yolumu kapatıyordu.

Gözlerimi kırptım. Hayal kuruyordum. Öyleydi. Bu gerçek değildi. Lo bana bakıp delici bakışlarıyla beni soyarken bir anda gözlerimiz kenetlendi. Sanki gerçek niyetinin ne olduğunu bilmediğimi anlamış gibiydi. Bu da, oynadığımız oyunu onun için daha eğlenceli bir hâle getiriyordu. En azından şu anda keyif alıyormuş gibi görünüyordu.

Aniden beni öptü. Yoğun, sert bir şekilde. Ah... *bu* hayal olamazdı.

Sırtım tezgâha yaslandığında kollarını bana sararak bedenimi göğsüne çekti. Beni kendine daha da yaklaştırıyordu. Bedeni bacaklarıma ve gövdeme karışırken dili, dilimi bulduğunda ona teslim oldum. Büyük eli boynumu okşarken arzumuz bizi daha da birbirimize çekiyor, ikimizi yakıp kavuruyordu.

Bir anda geri çekilerek dilini kulağıma uzattı. Ciyaklayarak kendime gelir gelmez onu ittim.

Dolu dolu kahkaha atıyordu. Sırtını bana dönüp termo-

suna uzandı. Dudakları benimkiler gibi *yoğun* öpüşmemizden kızarmış ve şişmişti. Sanırım hepsi benim haksız olduğumu göstermek içindi.

"Buna gerek yoktu," dedim.

"Şimdi de dilimin, ağzında olmasından hoşlanmadığını mı söyleyeceksin? Bunun fazlasından hoşlandığını biliyorum. Belki de dilimi senin-"

"Dur," dedim, bedenim gerilmişti. Oturma odasında, bir fotoğraf albümünü karıştıran Daisy'e baktım. Lo'ya döndüğümde ağzım resmen açık kalmıştı. Bilerek terleyen kaşını, siyah tişörtünün ucuyla sildi. Böylece öne çıkan karın kaslarını görebilecektim. Nefesim derinleşirken kızarmış ve rahatsız olmuştum ama bunu bana başkası yapsa da aynı şeyi hissederdim... Galiba.

Tekrar bana doğru eğildiğinde pantolonumun kenarına uzanarak beni kendine çekti. "Sakin ol, aşkım," diye fısıldadı oyuna devam ederken. "Sonra devam ederim." Boynumu sertçe emdiğinde boğazımdan bir ses yükseldi.

Tamam, bu çok fazlaydı. Onu kendimden uzağa iterken benimle uğraşma işinde saçmaladığı için onu uyaramayacak kadar arzuluydum. Lo, hassas noktalarımı bulmak konusunda çok iyiydi. Sonra aklıma Cassie ve iniltileri geldi. Lo bu konuda tahmin ettiğimden daha başarılı olabilirdi. Acaba yatakta gerçekten iyi miydi? *Oralara girme, Lily. Bir kere girersen oradan dönüş yok.*

Sinirlerim hâlâ gergindi. Bunun üstüne Lo da refleks olarak altdudağını yalayıp tezgâha yaslandı ve giderek daha da

kızarmamı izlemeye başladı. Bacaklarımın arasında atan o nabız bambaşka bir şeyi arzulamama sebep oluyordu. Öpüşmek ve okşamalardan daha fazlasını. Aman Tanrım.

Daisy oturma odasından yanımıza geldiğinde yüzünde rahatsız bir ifade vardı. İçten içe bunların *hiçbirine* şahit olmadığını umut ediyordum. Ben korkunç bir ablaydım. Gerçekten korkunçtum. "Aslında size engel olmak istemiyorum," diye itiraf etti. "Sizin için de uygunsa misafir odasında kalıp televizyon izleyeceğim."

"Sorun yok, Dais." Ona misafir odasını gösterirken parmağımı sızlayan dudaklarıma bastırdım. İçeri girip çantasını yatağa attığında ben de çıkıp kapıyı kapatmıştım. Lo, bir ayağını duvara yaslamış holde dikiliyordu. Başıyla kendi odasını işaret etti, her gece birlikte uyuduğumuzu sandıkları odayı...

Peşinden girdiğimde kapıyı kilitledi.

Şifoniyerdeki *iPod*'umu alarak hoparlörü açtım. Çok gürültülü olmasa da özgürce konuşmamızı örtebilecek bir seviyedeydi. Bu duvarların ince olduğu ortadaydı. Örnek olarak Lo'nun Cassie'yle yaşadığı *tak tak tak* cinsel maceraları gösterilebilirdi.

Buzlu camdan yapılma dolaplar tüm duvarı kaplıyordu. Yirmi bölmenin yedisinde gizli kilitler vardı ve o kısımlar manyetik bir anahtarla açılıyordu. Paranoyak olduğunu söyleyebilirdim ama geçen kış Rose'a lavabonun altındaki bir düzine tekila şişesini açıklamak zorunda kaldığım gün aklıma gelmişti. Lo'nun en zorlu haftalarından biriydi ve benim

de gelişigüzel bir şekilde onun arkasını toplamam gerekmişti. Ama belli ki yeterince iyi toplayamamıştım.

Rose'a bir hikâye uydurmuştum ve o da beni sorgulamak yerine Meksika temalı partimize onu çağırmadığım için şikâyet etmişti. Çağıracak hiç arkadaşımız olmadığı için bu aptalca yalana kahkahalarla gülmek istesem de aklıma, Lo'nun yalnızca bir haftada, evde yapılacak bir partinin tümüne yetecek kadar içkiyi tek başına içtiği gelmişti.

Lo bir kadeh alarak kehribar rengi sıvıyla dolu olan şişeye uzandı.

Yatağına çıktığımda kalbim hızla atmaya devam ediyordu. Atmamalıydı. Bu Lo'ydu. Birlikteymişiz gibi yapmalıydık. Sevgi dolu olmalıydık ama olanları aklımda başa sarmaktan başka bir şey yapamıyordum. Kızarmama ya da sıcaklamamama, hatta onun beni direkt buraya getirmesini dilememe engel olamıyordum. *Hayır, hayır, hayır. Oralara girme.*

Sırtımı meşe yatak başlığına yaslayarak, "Bana bir şey hazırlar mısın?" diye sordum. Sesim kulak tırmalıyordu. Boğazımı temizledim. Neyim vardı böyle? Normalde Lo'nun yanında bu kadar rahatsız olmuyordum ama bu durum kaygımı ve arzularımı körüklüyordu. Bacak bacak üstüne atarak zorlukla yutkundum.

Gözleri üzerimde gezinirken bilmiş sırıtmasını gizlemeye çalışıyordu. Kristal kadehlerinden birini daha çıkartarak masasına bıraktı. İçinde gizli bir mini buzdolabı olan ikinci dolabı açmıştı. Biraz buz alarak çabasız bir şekilde duraksamadan ve sıçratmadan içkiyi kadehe döktü. İşini bitirdiğin-

de yatakta yanıma gelmiş ama oturmamıştı. Bunun yerine ikimizin de bardaklarını havaya kaldırdı.

"Bunu istediğine emin misin?" diye sordu. Sesi boğuktu ve bir yanım benimle mi, yoksa içkiyle mi konuştuğunu anlamaya çalışıyordu. *Evet, hepsini istiyorum* Gözlerimi kırptım. Hayır, içkiyle konuşuyor olmalıydı. *Hayal kurmayı bırak, Lily.*

"Neden istemeyeyim?"

Dudaklarını yaladı. *Bunu yapmaya bir son ver.* Nefesimi tuttum. "Güçlüdür," dedi. Beni yakından izliyordu, çok yakından.

"Kaldırabilirim."

Lo, kadehi avucuma bıraktıktan sonra başımda dikilmeye devam etti. Bu otoritesi yeni, alışmadığım bir şeydi. Yerimden kalkıp durumun kontrolünü ele almak istiyordum ama Lo ayaklarımı yere koyduğum an bana engel oldu.

Kadehin yarısını tek yudumda kafasına dikerken kolayca yutkunmuştu. Kendininkini bitirmeden önce benim, içkimin tadına bakmamı bekledi. "Neyi bekliyorsun?"

Kalbimin atmayı bırakmasını. Küçük bir yudum alarak öksürdüm. Hassiktir. Resmen boğuluyordum.

"Hey, yavaş ol," dedi. "Su ister misin?"

Başımı iki yana sallayarak bir yudum daha almayı denedim, bu yakıcı hissin geçeceğini düşünmüştüm. Aksine daha da kötüleşmişti.

Elimdeki içkiyi alarak komodine bıraktı. "Sana daha yok."

Yumruğuma doğru öksürmeye devam ederken içkiyle ra-

hatlayacağımı düşündüğüm için kendime küfrettim. Lo'nun yarı yarıya zararlı ve aklı başında bir insan için fazla etkili bir içki hazırlayacağını tahmin etmem gerekirdi.

Sakinleştiğimde derin bir nefes alarak doğruldum. "Oturacak mısın?"

"Oturup oturmamamın ne önemi var?" diye sordu. Yerinden biraz bile kıpırdamamıştı.

"Beni geriyorsun."

"Üstüne atlamamdan mı korkuyorsun?" Yüzündeki sinsi gülümsemeyle içkisini yudumlamaya devam ediyordu. Kendi kadehini bitirdikten sonra benimkine başladı.

Evet. "Hayır."

"O zaman burada durmamda hiçbir sorun yok." Gözleriyle tekrar o şeyi yapmıştı. Sanki çıplak ve arzuluyken nasıl görüneceğimi hayal ederek gözleriyle beni süzmüştü.

Onu görmezden gelerek duvarlarını ve raflarını süsleyen hatıraları incelemeye başladım. Buraya sadece onu uyandırmak için ya da kendi kusmuğunda boğulmasına engel olmak için giriyordum. Etrafa dikkat etmeye çok fırsatım olmuyordu. Hatıraların bir kısmı yalanlarımıza ayak uydurmak için buradaydı.

Tam karşımda duran duvardaki masasının üstünde çerçevelenmiş çizgi romanlar vardı. Tüm *Marvel* çizgi romanları. *Yenilmezler, Örümcek Adam, X-Men, Cable* ve *Thor.* Alt köşelerinde San Diego'daki Comic-Con*'a yaptığımız sayısız ziyarette topladığı imzalar vardı.

* Çizgi roman fuarı (ç.n.)

Geçen sene bir çizgi roman buluşmasına katılmıştık ve Chewbacca'yla, daha doğrusu *Yıldız Savaşları* karakterlerinden birisi olarak giyinen bir adamla yatmıştım. En utanç verici zaferlerimden biriydi ve Lo da hiç güzel vakit geçirmemişti. Kaptan Amerika'nın kendisine verdiği bir içkiyi içmişti ve görünen o ki Kaptan çok da şerefli olmadığından içkisine hap atmıştı. Bu ucubeler, korkunç insanlara dönüşebiliyordu.

"Chewbacca'yla yattığını hatırlıyor musun?" Lo muhtemelen benimle aynı postere bakıyordu. Masasına ilerleyerek kendine bir kadeh daha hazırladı.

Ona döndüm. "En azından bana yaklaşan her maskeli süper kahramanın verdiği içkiyi kabul etmiyorum."

"Öyle mi? En azından hayvanlarla ilişkiye girmiyorum."

Gözlerimi kısarak yataktan bir yastık aldım ve tüm gücümle ona vurmaya hazırlandım. *Asla* öyle bir şey yapmazdım. İğrenç, iğrenç, iğrençti.

Lo yastıktan kaçtığında viski şişesine çarparak onun bir bowling lobutu gibi yere düşmesine sebep oldum. Lo'nun ifadesi kibirle kararmıştı. "Dikkat et, Lily." Şişeyi aldı, kırılmamıştı. Sanki çocuğuna vurmuşum gibi davranıyordu.

Üzgün olduğumu söylemedim. Bu sadece içkiydi ve bir sürü içkisi daha vardı. Gözlerim başının üstündeki rafa odaklandığında kalbim teklemişti. "O fotoğraf ne zamandır orada?" Yataktan hızla kalktım. Onu yakmış olması gerekiyordu!

Şişeleri dikkatli bir şekilde güvenli yerine kaldırdıktan

sonra neye baktığımı görmek için bana döndü. Fotoğraf beni o kadar utandırmıştı ki onu masadan uzaklaştırmak için kollarımı açıp benden çok daha uzun olmasına rağmen fotoğrafı görmesine engel olmaya çalışıyordum.

Başarısız girişimime karşı uzanarak çerçeveyi raftan kolaylıkla aldı. Ona uzanmaya çalışsam da kolunu yukarıya kaldırıp benimle oynuyordu.

"Ver şunu," dedim ellerimi kalçalarıma indirirken. Ciddi olduğumun farkına varmasını istiyordum.

"Posterlere uyuyor," dedi keyifle. Bakışları çerçeveye sıkışıp kalmış o anıyı düşünürken gülümsüyordu.

"Lo," diye sızlandım. Fotoğrafın uyumlu olduğu konusunda haklıydı. O da Comic-Con'da çekilmişti ve Lo'yla birlikte Cyclops ve Profesör X'in maketlerinin yanında duruyorduk. Üstümde lateks bir tayt, parlak siyah bir sutyen ve parmaklarımın arasından uzanan plastik bıçaklar dışında hiçbir şey yoktu. Normalde olduğumdan daha fazla kendime güveniyormuşum gibi görünüyordum çünkü Lo arkasına saklanmaya bir son vermem için bana yalvarmıştı. Yarı giyinik olmam onun suçuydu. X-Men'deki favori kadın karakteri olarak giyinmem konusunda o ısrarcı olmuştu. O da Hellion olarak giyinmişti, telekinezi gücü olan yeni bir mutanttı. Üstünde siyah ve kırmızı bir kostüm vardı. Ben de iyi bir arkadaş olarak o gün Wolverine'in kadın klonu olan X-23 gibi giyinmiştim.

Bu fotoğrafın, bomboş hatıralarla dolu olan bu odada olmasından nefret etmiştim. Birkaç çerçeve ötede Fransa'ya

yaptığımız bir aile gezisinde Eyfel Kulesi'nin altında el ele çekilmiş bir fotoğrafımız duruyordu. Sahteydi. Bir diğerinde beni çardakta öpüyordu. Sahteydi. Yunanistan'a yaptığımız yat gezisinde kucağında oturuyordum. Sahteydi. Neden arkadaşlığımızdaki gerçek anılarımızı sahte ilişkimizdeki düzmece anılarla değiştirmek zorundaydık ki?

"Lütfen," dedim yalvararak.

"Sevgili olduğumuzu nasıl kanıtlayacağım o zaman?" diye karşı çıktı. Bu durumu daha da tuhaf hale getirmek için bana yaklaşmıştı. Sırtım masasına çarptığında mutfakta yaşadığımız olayın tekrar yaşanmamasını umut ediyordum. Ama sonra ben harekete geçtim.

"Teknik olarak..." dedim bakışlarım göğsünde gezinirken. "...Burası *benim* de odam."

"Öyle mi?" Fotoğrafı yukarıdaki rafa tekrardan yerleştirdi ve ben arkamı dönüp uzanamadan bileklerimi sıkıca tuttu. Kollarımı sırtıma sabitlemişti. Aman Tanrım.

"Lo," diye uyardım onu.

"Buranın senin odan olduğuna beni inandır."

"Kes sesini," dedim hızla. Neden böyle söylediğimi bilmiyordum bile.

"Bu çok ikna edici değil."

Ciddi miydi? "Burası *benim* odam," dedim inatla. Bunun yeterli olup olmadığını bilmiyordum.

"Öyle mi?" diye devam etti oyununa. Bana daha da fazla yaklaşmıştı. "Çok emin görünmüyorsun."

Ellerimi kurtarmaya çalışsam da bileklerimi sıkıca tutuyordu. Bacaklarını açarak beni masayla arasında kıstırdı.

Evet, tam da mutfaktaki gibiydik, hatta daha kötü (ya da daha iyi) durumdaydık çünkü kollarımın kontrolü bende değildi. Azıcık bile.

"Geri çekil." Sesimin güçlü çıkmasını sağlamaya çalışsam da öfkeli ve yetersiz çıkmıştı.

"Neden buranın, senin odan olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu. "Burada uyumuyorsun. Burada sevişmiyorsun. Burada yemiyor ya da içmiyorsun. Burası nasıl benim olduğu kadar senin oluyor?"

"Nedenini biliyorsun," dedim. *Rol yapıyorduk, değil mi?* Aklım çok karışmıştı. Benim için şu an neydi? Arkadaş, sevgili ya da bambaşka bir şey mi?

"O kapı eşiğinden adım attığında," dedi Lo. "Benim alanıma girdin." Sıcak, viski kokan nefesi boynuma çarpıyordu. "Buradaki her şey bana ait."

Başım dönmeye başlamıştı. Bugün sevişmemiş olmam çok kötüydü. Bedenimin Loren Hale'i arzuluyor olması çok kötüydü. Belki zihnim de onu arzuluyordu...

Odaklanmaya çalıştım. Odaklanmak zorundaydım. "Onu aşağı indir," dedim tekrar.

"Hayır, fotoğrafın orada durması hoşuma gidiyor."

O aptal fotoğrafı neden bu kadar umursuyordu?

Ben bunu soramadan beni döndürerek karnımı masasına yasladı. Bileklerim hâlâ ellerinde, sırtıma sabitlenmiş bir şekilde duruyordu. Ondan kurtulmaya çalıştığımda bedenini bana bastırdı. Sayısız kez hayalini kurduğum bir pozisyondaydık. Tam da böyle (belki bu kadar uysal olmayan versiyonu-

nu) hayal etmiştim. O arkamdayken ve leğen kemiği sırtıma sürterken. Şaşkınlıkla iç çektim, içten içe ölüyordum. Neyse ki ağzımın açık kaldığı bu ifadeyi görmüyordu.

Derin bir nefes aldım. "Kabalaşıyorsun ama," dedim. Seks yapmadığımı biliyordu. On sekiz yaşımızdayken bir gün bana, doruk noktama ulaşmadan bir gün geçirmemin nasıl olduğunu sormuştu. Sanki birisi kafamı kuma gömmüştü ve uzuvlarımı o kadar güçlü bir şekilde çekiyordu ki kendimi kopup serbest kalmanın hayalini kuran gergin bir lastikmiş gibi hissettiğimi söylemiştim. Bu arzu beni boğarken diğer yandan bedenimi aleve veriyordu.

Bu paradoksu anlayabildiğini söylemişti.

"Bundan keyif aldığını biliyorum."

Evet, çok fazla. "Lo," diye fısıldadım. "Eğer benimle seviş-meyeceksen geri çekilmen gerekiyor. *Lütfen.*" Çünkü hayır diyebileceğimi sanmıyordum. Bedenim onu o kadar çok istiyordu ki ağırlığının altında titriyordum ama zihnim daha dirençliydi. Sadece bana sataşıyordu. Hepsi bu kadardı. Buna son vermediği için utansam da bitmesini istemiyordum. Beni o şekilde sevmiyordu. Benim gibi birini istemezdi.

Beni serbest bırakarak geriye doğru üç adım attı. Çalışma masasına yasladığım bileklerime masaj yaparken henüz ona dönmemiştim. Kendimi, içimde baştan çıkarılan tüm hislerimle birlikte toparlamaya çalıştım. Cesaretimi topladığımda arkamı döndüm. Bakışlarım öfkeliydi. "Senin sorunun ne böyle?" Seksi bana karşı bu şekilde kullanamazdı.

Çenesi kilitlendi, kendine yeni bir içki doldururken ge-

reğinden fazla vakit harcamıştı. Bana cevap vermeden önce iki büyük yudumda içkisini bitirerek yeniden doldurdu. "Bu kadar ciddi olma," dedi yavaşça. "Sadece sana takılıyordum."

Kelimeleri, bir dolu okun göğsüme saplanmasına sebep oldu. Canımı yakmıştı. Yakmaması gerektiğini biliyordum. Söylemesini istediğim şeyler bambaşkaydı. *Hepsi gerçekti. Ciddiydim. Hadi birlikte olalım.* Gerçekten birlikte olmamızın bir dolu zorluğu yolumuza çıkaracağını biliyordum. Aksine o, bizim oyunumuzu güçlendiriyordu. Hepsi yalandı.

"Oynamaya devam etmek ister misin?" Bedenim resmen yanıyordu. Hızlıca içki dolaplarına ilerleyerek manyetik anahtarını buldum ve vakit kaybetmeden kapakları açtım.

"Hey, hey, hey!" diye bağırdı Lo. Elini bileğime uzatmadan önce iki şişe almayı zar zor başarmıştım. Onları ya çöpe ya da camdan aşağı atacaktım. Henüz karar verdiğim söylenemezdi.

"*Lily*." İsmimi, sanki sözlükteki en ahlaksız kelimeyi söylermiş gibi hırlayarak söyledi. İkimiz de öfkeliydik ve ben haklıydım. Bakışlarımı kaçırmadım. İfadesi sertleşirken neredeyse kafasında dönen çarkları görebileceğimi düşünmüştüm.

"Hadi konuşalım, Lo," dedim gergin bir şekilde. Henüz hareket etmemiştim. "Benim yaptığımın, senin bana yaptığından ne farkı var?"

Derin bir nefes aldı, gözlerini kısmıştı. Her zamanki gibi konuşmadan önce kelimeleri kafasında toparlıyordu. "Üzgünüm, tamam mı? Duymak istediğin bu mu? Benim tarafımdan dokunulmaya katlanamadığın için üzgünüm. Beni

becerme fikri senin mideni bulandırdığı için üzgünüm. Her azgın olduğunda yanında ben olduğum için *üzgünüm.*"

İşte tam o noktada derin bir nefes verdim. Ne söylemeye çalıştığını anlamıyordum. Beni istiyor muydu yoksa seks bağımlısı olmam onu deli mi ediyordu? Dikkatli bir şekilde şişeleri masaya bırakırken tutuşundan kurtuldum. Banyoya girip o yaklaşırken kapıyı kilitledim.

"Lily," diye seslendi.

Soğuk fayanslara uzanıp gözlerimi kapattım. Zihnimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Hareketlerimizdeki, ilişkimizdeki gerçekleri bilmeden buna daha ne kadar katlanabileceğimi merak etmeye başlamıştım. Beni deli ediyordu.

Bedenim, bugün yeterince tahrik olmadığım için titremeye başlamıştı. Gözlerimi kapatıp geçmesini bekledim ama kapının kilidine sokulan anahtarın sesi tuvaleti doldurdu. Kapı açıldı ve Lo anahtarı cebine attı.

Uzandığım yerden hareket etmeden bakışlarımı beyaz tavanda gezdirdim.

Lo yanıma oturup sırtını jakuzinin küvetine vermişti. "Daisy bizi duyar diye endişelenmene gerek yok. Normal çiftler kavga eder."

Aynen, bizimki oyundu. Sessizlik sürerken ona eziyet çektirdiğim için kendimle gurur duyuyordum.

Yerini değiştirerek dizlerini kendine çekti, kolları gevşek bir şekilde dizlerine sarılmıştı. "Yedi yaşımdayken babam beni ofisine götürüp küçük gümüş bir tabanca göstermişti," dedi ve durdu. Elini ağzına götürüp küçük, tatsız bir kahkaha attı.

Anlattığı şey dikkatimi çekse de ifademi değiştirmedim.

Lo devam etti. "Tabancayı avucuma koydu ve onu tutmanın nasıl hissettirdiğini sordu. Ne dediğimi anlıyor musun?" Bana bakıyordu. "Korktuğumu söyledim. Kafamın arkasına vurdu ve dedi ki, 'Lanet olasıca bir tabanca tutuyorsun. Sadece diğer ucundaki insanların korkması gerekir.' " Başını iki yana salladı. "...Neden öyle düşündüğümü bilmiyordum ama aklımdan çıkmıyor. Tabanca elimde ağır ve soğuk bir şekilde uzanırken tetikten de onu bırakmaktan da çok korkmuştum. Ve sonra babam... hayal kırıklığına uğradı."

Yerimden doğrularak ona dönebilmek için diğer tarafa kaydım. Üzgün olduğu ifadesinden belliydi ve bu, Loren Hale'ın özür dilediğini anlamam için yeterliydi. "Bana bu hikâyeyi daha önce anlatmamıştın."

"Bu hatırayı sevmiyorum," diye itiraf etti. "Çocukken ona karşı hissettiğim bu güçlü hayranlığı şimdi düşününce midem bulanıyor."

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve cevap vermemi beklediğini de sanmıyordum. Aramızdaki sessizlik biraz daha uzadı. Bastırmaya çalışsam da istemsizce titredim.

"Sen iyi misin?" diye sordu Lo, gözleri endişeyle dolmuştu. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Vibratöre falan?" Bu, garip *değildi...*

Başımı iki yana sallayarak gözlerimi sıkıca kapattığımda ellerimde ve ayaklarımda yoğunlaşan acının, ben boşalmadan geçmeyeceğini biliyordum. Uzuvlarım çok gergindi. Patlamak üzere olan bir lastik gibiydim.

"Benimle konuşur musun?" diye sordu, sinirlenmişti.

"Vibratör işe yaramaz," dedim gözlerimi açarak.

"Neden ki? Pili mi bitti?"

Ruh halim hiç uygun olmasa da gülümseyerek ona döndüm. "Sadece... yeterli gelmez." Bana garip bir şekilde baktı. "Tıpkı fıçı bira gibi."

Burnunu buruşturdu. "Anladım." Bedenimi süzmeye başladığında gözlerimi kaçırdım. Çünkü bakışları bana ateş basmasına sebep olduğu için bundan rahatsız oluyordum.

"Ben sadece... bu gece buna karşı koyacağım."

"Dışarı çıkabilirsin," diye önerdi Lo. "Eğer Daisy uyanıp seni sorarsa ona şey derim... ekonomiden kalmak üzere olduğun için acil bir çalışma grubuna katıldığını söylerim."

"Buna ben bile inanmam. Sorun değil, Lo."

"Şerefsizlik yapan bendim, bu yüzden yardım etmek istiyorum," dedi nefessiz bir şekilde. "Geriye de tek bir seçenek kalıyor."

O kadar sertçe kaşlarımı çatmıştım ki alnım ağrıyordu. Gerçekten *o* konuya mı girecekti? Benimle seks yapmak mı istiyordu? Gerçekten mi?

"Kafanı öyle güzel yapacağız ki seksi düşünemeyeceksin. Sonra, yarın Daisy gidene kadar bayılacaksın."

Bu önerisi beni şaşırtmıştı çünkü duymayı beklediğim şey bu değildi. Daha farklı bir şey söylemesini bekliyordum. Mesela, *benimle yat, seninle birlikte olmak istiyorum, gerçekten* gibi bir şey. Kesinlikle evet, diye cevap verirdim. Loren Hale'le birlikte olmak için tabii. Sanırım hep bunu istemiştim. Onun-

la olmak. Ama onun aynı şeyi hissettiğini sanmıyordum. Bu bir hayal kırıklığı olsa da en azından bir çözümdü. "Güzel bir fikir."

"Değil mi?" Bunu hızla kabul ettiğim için hayal kırıklığına uğramış olabilir miydi? Emin değildim. "İşin güzel tarafı alkol konusunda uzman olan birini tanıyorum. Seni güzel bir şekilde sarhoş edebilir."

"Lütfen bu arkadaşına, beni kusacak kadar sarhoş etmemesini söyle," diye uyardım.

"Kusmak kabul edilmiyor, anlaştık." Yerden kalkarak tekrar yatak odasına girdik. Titremelerim yeni bir şey için, daha doğrusu onun etkisiyle heyecanlandığım için azalmıştı. Normalde gece boyunca içmezdim. Lo bana açık bir şekilde söylememiş olsa da beni ayıkken daha çok sevdiğini düşünüyordum. Belki araba kullanabildiğim ve bilincini yerine getirmeye yardımcı olabildiğim içindi ama bazen de altında bundan daha fazlası olduğunu düşünüyordum.

Yatağının köşesine oturarak ayak bileklerimi kendime çektim. "Bana gerçekten içebileceğim bir şey yapacak mısın?"

"Sanırım bir yerlerde aromalı rom olacaktı. İçmesi daha kolay." Birkaç dakika boyunca oldukça büyük bir su şişesinde *fazlasıyla* büyük olan bir karışım hazırlamakla uğraşmıştı.

"Ahhh..." Soğuk karışımı elinden aldım. "Ölecek miyim?"

"İçinde romdan çok *Diyet Fizz* olduğuna emin olabilirsin."

Denemek için bir yudum aldığımda boğazımı yakmamıştı, ben de daha büyük bir yudum aldım.

Gülümsemesi genişledi. "İyi mi?"

"Hindistan cevizi tadında."

"Rom tadı." Kendini yatakta yanıma bıraktığında elinde daha küçük bir kadehte viski vardı. Hesaplı yudumlar alıyordu. Dakikalar sonra tüm içeceği bitirmiş olmama rağmen hiçbir şey hissetmiyordum. Belki de henüz etki etmemişti.

Lo'ya baktım. Beni kendinden geçmiş bir şekilde izliyor olması bedenimin alev almasına sebep oluyordu. Sadece üstümde olmasını istiyordum. İçimde. Yüce Tanrım. "Daha fazla," dedim. "Belki birkaç *shot* atmalıyımdır."

"Sınırlarını bilmiyorum," dedi doğrulurken. "Burada dikkat ettiğimiz nokta kusmayacak olman." Hafif bir içki daha hazırladı. Bedeninin üstümde olduğunu hayal etmeden ona bakamıyordum bile.

Masanın yanında ona katılarak bir *shot* bardağı aldım. "Alkol oranı daha yüksek bir şeye ihtiyacım var." O karşı çıkmadan önce viskisinin birazını *shot* bardağına döktüm.

"Viski *shot* mı?" Bunu kaşlarını kaldırarak söylemişti. "Gerçekten mi? Kesinlikle öğüreceksin, Lily."

Meydan okurcasına gözlerimi kıstım ve likörü kafama dikip boğazıma gönderdim.

Öğürmüştüm. Ama bir şekilde ağzımdakini tükürmeden yutmayı başardım.

Başını sanki "*Ben söylemiştim*," dercesine yana eğmişti.

Boynuma dokundum. "Bu korkunçtu. Sanırım içim yanıyor." Boğazımı temizlemeye çalıştım.

"Sadece dramatik davranıyorsun."

Bir *shot* bardağını şeffaf, diğerini de tam tersi bir içecekle

doldurduktan sonra ikisini de bana uzattı. "Votka. Kızılcık suyu."

Başımı sallayarak önce ilkini sonra da ikincisini kafama diktim. Ah, daha iyiydi.

Bana doğru başını salladı. "Tamam mısın?"

Bakışlarımı karın kaslarında gezdirdiğimde bacaklarımın arasındaki o nokta kasıldı. *Hayır, hayır, hayır.* "Bir tane daha."

Mırıldadığını zorlukla duymuştum. "Bu aptalca." Hey, bu onun fikriydi ama yine de bunu gözden geçiriyordu. Hatta fazlasıyla. Bir saat sonra bir içki ve üç *shot* daha içtim. Tüm dünya dönmeye başladığında kendimi yatağa bırakmıştım. Vay canına.

Sanırım etki ediyordu.

Geriye doğru çarşaflara düştüğümde artık ayaklarımı görmüyordum. Her şey dönüyordu ve ben artık... birazcık bile... seks düşünmüyordum. Lanet olsun, vücudumu şu an kendi kendine hareket ettirebileceğimi de zannetmiyordum.

Uyuşukça yatağa uzanarak odanın içinde dolanıp dökülen içkileri ve şişeleri toplayan Lo'ya baktım.

"Lo...ren," dedim. İsmi ağzımdan komik bir şekilde dökülmüştü. "Ren... lo." Aptal gibi gülümsedim.

"Benim ismimi de kardeşlerinin isimleri kadar komik bulmana sevindim," dedi. Açık kalan dolapları kilitliyordu. Ardından yanıma oturduğunda gözlerimi kapattım. "Nasıl hissediyorsun?"

"Başım dönüyor," diye mırıldandım.

"Bunu düşünme," dedi yol gösterircesine. "Örtülerin altına girebileceğini düşünüyor musun?"

"Hımm?"

Her şey bulanıklaşmaya başlamıştı. Karanlığa gömülüyordum.

Saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim midemde gürleyen ve dışarı çıkmak isteyen bir canavar olduğuydu. Lo'nun yorganının altında olsam da buraya girip başımı yastığa uzattığımı hatırlamıyordum. Lo, diğer tarafta uyuyordu ve yüzü bana dönüktü. Ancak elleri kendi tarafındaydı.

Gerçekten midemin bulanıp bulanmadığını kafamda tarttım. Buradan banyoya gitmek çok yorucu, acı verici ve hem zihnen hem de bedenen çok külfetli bir işti. Ama bulantım artmıştı. Midemdekiler boğazıma yükselmeye başlamıştı.

Kalkmam gerekiyordu.

Hızlı bir şekilde banyoya koşarak tuvaletin kapağını kaldırdım. İçtiğim her şey, sihirli bir numara yapmışım gibi klozetin içine dolmuştu.

"Lily?" Lo, banyonun ışıklarını açtı. "Siktir." Bir havlu alıp musluğun altına tuttu ve hemen ardından arkama doğru eğildi.

Kusmaya devam ediyordum ve her kusuşumda bir şekilde kendimi daha iyi hissetmeye başlıyordum.

Sırtımı sıvazlayarak yüzüme düşen tutamları geriye çekti. Birkaç dakika sonra kuru kuru öğürmeye başladığımda artık kusmuyordum. Sifonu çekerek benim yerime elindeki havluyla ağzımı sildi.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. Yanağımı neredeyse tuvalete yaslamak üzereyken nazikçe beni göğsüne çekti ve ben de başımı ona yasladım.

"Özür dileme," dedi. Sesi acı çekiyormuş gibiydi.

"Lo?" diye fısıldadım.

"Evet?"

"Lütfen... kıpırdama, tamam mı?" Yerimden kalkmanın ya da hareket etmenin düşüncesi bile tekrardan kusmak istememe sebep oluyordu.

"Kıpırdamam." Kollarını bana sararak soğuk mermerin üstündeki bedenimi sıcak tuttu. Bir süre öylece bekledik. Sonra tekrar uykuya dalmaya başladım, gözlerim ağırlaşıyordu. Ardından çok kısık bir şekilde sesini duydum ama bunu kafamda kurmuş olmalıydım.

"Seninle sadece seks yapmam gerekiyordu."

Bölüm 12

Sabah güneşi gözlerimi yakıyordu. Kendime gelmeye çalışarak gözlerimi kıstım ve ardından doğruldum. Neredeydim? Aklıma gelen ilk korkunç düşünce bu olmuştu. Bacaklarımın üstündeki şampanya rengi yorgana bakarken saçlarımı güzelce atkuyruğu yaptım. Dün gecenin görüntüleri zihnimde canlanmaya başlamıştı.

Lo, beni banyodan yatağa taşıyıp örtülerin altına sokmuş ve kirli saçlarımı ağzımdan çekmişti. Dün gece elinden bir viski şişesi kaptığımı anımsıyordum. Karşı çıkmasına rağmen aptal gibi içmiştim. İşte ben de *bu tür* bir sarhoştum.

Yorgun ve öfkeli bir homurtu dudaklarımdan firar ettiğinde çıkan bu kaba sesle dalga geçen kimse olmamıştı. Dönüp yatağın sağ tarafına baktım. Belirgin bir kıç izi dışında yatak boştu. *Gerçekten güzel bir kıçı vardı.* Yüzümü yastığa gömerek daha yüksek bir sesle homurdandım. *Bunu* düşünmekten nefret ediyordum.

Sarhoşken söylediğim veya yaptığım aptalca şeylerin üstünde durmamam gerekiyordu. Gözlerimi ovuşturarak doğrulduğumda gömleğimin, daha doğrusu onun gömleğinin üstüne tutturulmuş kâğıdı fark ettim. Üstümü mü değiştirmişti? Diğer tişörte kusmuş olmalıydım.

Kâğıda hızla göz attığımda yanaklarım kızarmaya başlamıştı. Bu not o kadar hızlı yazılmıştı ki el yazısı zor anlaşılıyordu. Gözlerim korkuyla irileşti.

"Ne oluyor be?"

Ailen burada hemen kalk.

Ailem burada ne yapıyordu ki? Lo'yla benim gerçekten birlikte olmadığımızı öğrenmişler miydi? Lo'nun alkolik olduğunu mu düşünüyorlardı? Onu rehabilitasyona mı göndereceklerdi?

Titreyen bacaklarımla ayağa kalktığımda masanın üstündeki dört aspirin ve bir bardak suyla karşılaşmıştım. Minnettar bir şekilde ilaçları içerek ne giyebileceğime bakmaya başladım. Kıyafet dolabındaki seçenekler geniş olmasa da acil durumlar için buraya birkaç kıyafet bırakmıştım.

Yağlı saçlarımın, annemin gözünde birkaç puan kaybetmeme sebep olacağını bildiğimden onu etkilemek için la-

vanta rengi bir elbise giydim. Dişlerimi dört kez fırçalayıp koltuk altıma *roll-on* sürerek doğal bir kızarıklık vermek için yanaklarımı sıktım. Bir sığınak olan Lo'nun yatak odasından çıkacak cesareti toplamaya çalışıyordum.

Oturma odasından yükselen sesler holün duvarlarında yankılanırken derin bir nefes aldım.

"O nerede, Loren? Sabah bitmek üzere," dedi annem yakınarak. Keşke Lo, "hastalandı" bahanesini kullanmış olsaydı. Ama öyle olsa bile Callowayler için hasta olmak, bir hastane günü ve daha fazla vakit geçirmek demekti. Aksi takdirde, yaşayanların dünyasına girmeye uygun kabul edilirdiniz.

"Gidip onu kontrol edeyim," dedi Lo, sesi gergindi.

Tam gri koltuktan doğrulduğu sırada oturma odasına adım atmıştım. "Ah, işte burada," dedi babam parlak bir gülümsemeyle. Annem ve Daisy, gri dikişli koltukta oturmuşlardı ve ikisinin üstünde de spor, çiçek desenli hoş elbiseler vardı. Ben girdiğimde sanki kraliçeymişim gibi herkes ayağa kalktı. Ardından duvara yaslanan *Hermes* bavullar ve valizler dikkatimi çekti. Bu çantalar birbirine eş bir takımdı. Lo'nun ve benim.

Neler oluyordu burada? Öğrenmişlerdi, değil mi? Bizi ayırıyorlardı! Belki birbirinden uzak iki rehabilitasyon merkezine. Ayrılacaktık. Yalnız kalacaktık. Gerçekten.

Titreyen elimle ağzımı kapatırken tekrar kusmama saniyeler kalmıştı. Lo koşarak yanıma geldi. "Bu hafta sonu babanın doğum günü var."

Nefes almaya çalıştım. Kaşlarım hayretle havalanmıştı.

Annem ince boynunu saran incilere uzandı. "Tanrı aşkına,

Lily, sana aylardır hatırlatıp duruyorum. Kutlamak için yatla Bahamalar'a açılıyoruz."

Tatillerle de başka insanların planlarıyla da aram hiç iyi olmamıştı. Ben hariç her yere bakan Daisy'e döndüm. "Neden bana söylemedin?"

Lo'nun elmacıkkemikleri keskinleşmiş, çenesi kasılmaya başlamıştı. Bir noktayı atlıyordum. Daisy boğazını temizlerken bakışları yerdeki halıya çevrildi. "Bir bahane sunacağını biliyordum.... Ve biz de bir karar verdik..." Sözü yarıda kesilmişti.

O an fark ettim. Yalan söylemişti. Dün gece burada kalmak istememişti. Yardım için arayacağı ablaları listesinde ben yoktum. Bu bir tuzaktı.

"Unutacağını biliyorduk," diye açıkladı annem. "Bu, baban için önemli bir seyahat. Çok yoğun çalışıyor ve hediye olarak ona *tüm* ailemizi sunmak istedik. Eğer bu, Daisy'nin sen sabah kaçma diye yanında kalması anlamına geliyorsa sorun yok. Ama artık uyandığına göre gitmemiz gerekiyor. Rose ve Poppy uçakta bizi bekliyorlar." Yatla Bahamalar'a açılmamız için önce uçakla Florida'ya geçmemiz gerekiyordu.

Başım dönmeye başladı. Bu aile etkinliğinden kurtulmak için dilimin ucuna bir sürü bahane geliyordu. Babamın doğum günü bile olsa beni kandırmamalılardı.

Lo elini koluma uzatarak, "İyi misin?" diye fısıldadı benim duyabileceğim şekilde. Belki de tekrardan kusacağımı düşünüyordu.

Öğrendiğim şey bir tokat etkisi yaratsa da başımı salladım.

"Yüzüne bir gülümseme yerleştir. Dehşete düşmüş gibi görünüyorsun Lil," dedi Lo.

Söylediğini yaparak anneme küçük bir gülümseme gönderdim. Omuzları gergindi ama dudaklarıyla gülümsememe karşılık verdi. Yeterince iyiydim.

Apartmandan çıktığımız an kafama ancak dank etmişti. Yirmi dört saatten fazladır seks yapmamıştım ve Lo'da tüm gece benim başımda durduğu için yeterince alkol tüketmemişti. İkimiz de yatla açılmak üzereydik. Ailemle.

Bu, işleri yalnızca daha da kötüleştiriyordu.

Bölüm 13

Yatla açılmadan önce binlerce bahane sunmayı denemiştim. Lo'yla, Charlie ve Stacey'le birlikte çifte randevu yapmayı planlamıştık. Ekonomiden kalıyordum (doğruydu) ve yaklaşan sınava hazırlanmam gerekiyordu (daha da doğruydu). Hiçbirini kabul etmemişlerdi.

Yatın yan tarafından kustuğumda "dün-gece-çok-şarap-içtim" bahanesiyle akşamdan kalma olduğumu kabul etmek zorunda kalmıştım. Annem bu tavrımdan hiç memnun kalmasa da en azından Lo'nun akşamdan kalma karışımından özgürce içebiliyordum. Kahverengi içeceğin içinde ne oldu-

ğunu hiç sormamıştım ama tadına bakınca az kalsın tekrar kusacaktım.

Lo sağ elinde bir bardak *Fizz* tutuyordu. Bir süre önce barmenin yanına gidip ne zaman gazoz isterse kendisine viski servis etmeleri için ona beş yüz kâğıt verdiğinde hemen yanındaydım. Aynı zamanda odamıza gönderilen içki şişelerini de gizliyorlardı. Güzel bir kaçamaktı.

Azmine hayran olsam da kendimi mükemmel derecede destekleyici hissedemiyordum. Yatın güneş güvertesinde uzanmıştım ve bir yandan midem bulanıyordu, diğer yandan da migrenim tutmuştu. Güneş ışınlarının hassas gözlerime gelmesini engellemek için başımın üstüne bir havlu koymuştum. Arada köşesini kaldırıp belli belirsiz etrafıma bakınıyordum. Güneş ışınları açık tenime çarpıyordu. Güneş kremim 15 SPF'di ve sıcaktan kavrulacağımı biliyordum. İçten içe de yanmak istiyordum. Belki o zaman bu lanet olasıca yattan kurtulabilirdim.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu Poppy. Lo'nun şezlongunun yanına bir şezlong çekiyordu. Bakışlarımın, Lo'nun karın kaslarında ve güneşin altında parıldayan teninde *gezinmemesi* için çok çaba sarf etmiştim. Muhtemelen bronzlaşmayacaktı çünkü 90 SPF bir güneş kremi kullanıyordu.

Poppy, yerine oturmadan önce *Ralph Lauren* havlusunu sererek büyük güneş gözlüklerini ve kenarları sarkan şapkasını takmıştı.

"Hayır," dedim. "Diğer herkes nerede?"

"Hâlâ dışarıda öğle yemeği yiyorlardı. Bir şey istemediğine emin misin? Sana bir sandviç getirebilirim."

Yiyecek kokusunu düşünmek bile inlememe sebep olmuştu.

"Bu kesinlikle hayır demek sanırım."

Başımı salladım. "Kesinlikle hayır."

Rose ve Daisy, "hamilelik" sırrımı ortaya attıkları için resmi olarak Brütüs madalyası kazanmışlardı ve annem de bana ters bakışlar atıp duruyordu. Muhtemelen taşa dönüşmemi falan istiyordu.

"Eğer suya atlasam beni fark ederler mi?" diye sordum doğrulurken. Akşamdan kalmalık içeceğimden büyük bir yudum almadan önce burnumu tıkamıştım. Öğürdüm. İğrençti.

Lo, hızla uykuya daldığı için tek kelime etmemişti. *Fizz-viskisi* hâlâ parmaklarının arasındaydı. Dün tüm gece uyanık kalıp benimle ilgilenmiş miydi, merak ediyordum. İçkiyi üstüne dökmemesi için nazikçe parmaklarının arasından aldım.

"Burası çok da kötü değilmiş," dedi Poppy. Kitabının cildini aralarken dinleniyordu. Onun yerinde ben olsam, ben de gün ışığının, kitap okumanın, uzaklara dalıp her konuda hayal kurmanın tadını çıkarmak isterdim. Bence oldukça güzel bir fikirdi. Ama bakışlarım geniş, büyük ve uçsuz okyanusa döndüğünde, bedenimin başka bir beden üstünde hareket ettiğini düşünmeye başladım. Zihnimin en üst noktasına ulaşmanın tadını tekrardan çıkarıyordum. Asansör. Takım elbiseli adam. Tutku. Hepsi zihnime gömülüydü ve

bana aynı hissi tekrar, tekrar ve tekrar yaşamamı söyleyip duruyordu.

Ama yapamazdım. Burada olmazdı. Aynı zamanda hiçbir zaman ulaşamayacağım bir şeyin açlığını çekiyordum.

Sürgülü kapı *uğuldayarak* açıldığında Rose elinde bir tekila kokteyliyle yanımıza geldi. Ayakları zemine sürten şezlongunu, diğer herkesin önüne doğru sürüklemesi çok fazla vaktini almıştı. Doğru yere getirdiğinde açık mavi bir plaj havlusu serip oturdu, bana doğru dönmüştü.

"Sana da bir tane getirmemi ister misin?" dedi alayla. Alkollü içeceğini bana doğru kaldırmıştı.

"Çok komik," dedim, midem hâlâ guruldamaya devam ediyordu.

Lo tatlı karışımlardan nefret etse de tüm gece dikkat çekmeden meyveli içeceklerden içip durmuştu. Dikkati kendi üstüne çekmemeye çalışıyordu. İçeceklerini o kadar hızlı değiştiriyordu ki insanlar, biz birlikte olmadan önceki eski, sarhoş ve partilerle geçen yıllarına döndüğüne dair şüpheye dahi düşmüyorlardı. Hazırlık okulundaki partiler hariç o günler sona ermemişti elbette ama içki artık yoktu. Ya da kimse bunu bilmiyordu diyelim.

"Seni o mu sarhoş etti?" diye sordu Rose. Sanki Lo'ya *vodoo* iğneleri saplamak istermiş gibi uyuyan bedenini süzüyordu.

"Hayır," diye yalan söyledim. "Aslında beni durdurmaya çalıştı." Yarı yarıya doğruydu.

Rose kuşkuyla Lo'nun şezlonguna tekme atarak onu uyandırdı.

Lo irkilerek doğruldu. "Ne oluyor?"

"Rose," dedim başımı iki yana sallarken. "Yorgundu."

"Gerçekten mi? Fark etmemişim."

Lo eliyle saçlarını geriye iterken birkaç hakaret fısıldadı. Hemen ardından şezlongunu oturur pozisyona getirdi. "İstenmeyen ot...?"

"Ne?" dedi Rose.

Lo kaşlarını kaldırmıştı, aklı karışmış gibi görünüyordu. "Ne, *ne*?"

"İstenmeyen ot ne? Götün yiyorsa cümleni bitir."

"Haklısın, götüm yemiyor. Sen kazandın." Lo etrafa bakarken içkisini arıyordu. Bardağı ona uzattığımda içkisini güvende tuttuğum için minnetle bana baktı. Yarısını tek yudumda içmişti bile.

Cümlesini tamamlamasa bile Rose'u alttan alttan aşağılamak için bunu söylediğine emindim.

"Sanırım yanacaksın, Lily," dedi Poppy.

Harika. Diri diri yanma planım Poppy'nin anaç endişesiyle mahvolmuş saylırdı.

Bana bir güneş kremi uzattı.

"İyiyim, cidden. Önce yanıp sonra bronzlaşıyorum. Renge ihtiyacım var." Havacı gözlüklerimi burnumun yukarısına doğru ittim.

Rose güler gibi bir ses çıkarttı. "Bu uzun zamandır duyduğum en aptalca şey."

"Hiç sanmam," dedim. "Maria'nın, gökyüzünün aslında turuncu olduğuna dair bir şey söylediğine eminim. Sen de oradaydın."

"Çocukları buna dahil etmiyorum."

Lo gülümsedi. "Ah, Rose, çocuklara iltimas gösteriyorsun demek. Dünya ne hâle gelmiş."

Rose *bana* bakıyordu. "Hâlâ onu getirmenden nefret ediyorum. Poppy, kocasını ve çocuğunu evde bırakacak kadar bilinçli."

Lo içeceğini bitirdi. "Farkındaysan ben buradayım."

Rose onu duymazdan gelerek bir cevap vermemi bekliyordu.

"Lo'nun bakması gereken bir çocuğum yok. Eğer Maria doğmuş olmasaydı Sam burada olurdu, değil mi Poppy?"

Poppy ifadesizdi. "Bu konuya girmiyorum." Bazen aile tartışmalarında tarafsız kalınması diğer herkes için fazla can sıkıcı oluyordu.

Lo içeceğini bıraktıktan sonra güneş kremine uzandı. İrlandalı tenine biraz daha güneş kremi süreceğini düşünsem de kalkarak bacaklarımı, göğsüme doğru itti. Bacaklarını açarak şezlonguma oturduğu sırada hareketleriyle nasıl göğsümün hareketlendiğini, nefeslerimin sığlaşıp kalp atışlarımın hızlandığını fark etmemişti.

Üstümdeki ince bikiniyle daha fazlasına hazırdım. Güneş tenimi yakıyordu ve sarhoş edici sıcaklık aklımdakileri karıştırıp başımın dönmesine sebep oluyordu. Eninde sonunda bir volkan misali patlayacak olan hislerimi bastırmaya çalışırken ayak parmaklarım içe doğru kıvrılmıştı. Ona ihtiyacım vardı. Tüm bunlardan kurtulmam gerekse de aptalca bir duruma düşmeden bunu ondan nasıl isteyeceğimi

bilmiyordum. Bu ona viski ya da rom vermekten çok daha farklıydı. *Bedenini* istiyordum. Normal değildi.

"Ben yapabilirim," dedim. Güneş kremini açtığı sırada sesim boğuktu.

"Bunu yaptığın için seni daha çok sevmiyorum, *Loren*," diye ekledi Rose.

"Biliyorum," dedi Lo, sırtı ablama dönüktü. "Doğrusu bu hiç umurumda değil, *Rose*." İsmini vurgulayınca aynı etkiyi vermiyordu. Lo eline biraz krem döktüğünde geri çekildim.

"Gerçekten, kendim yapabilirim."

Sanki, *Biz birlikteyiz, seni geri zekâlı* dercesine gözlerini irileştirmişti. Evet, doğru. "Omuzlarına yapayım." Öne doğru kayarak kolumu o büyük eline aldı. Parmakları, hassas tenime masaj yapıyor gibiydi.

Güneş kremini, kaburgalarımın alt kısmına sürmeye başladığında gözlerimi kapattım. Siyah dar bikinimin bir tarafını kaldırarak kenarlarına da krem sürmüştü. Göğsümün nasıl inip kalktığını ve nefesimin ne kadar ağır ve gergin olduğunu hissediyordu.

Vücudumu şezlongda yüzüstü olacağım şekilde döndürdü. Bir an bekledikten sonra kürekkemiklerime ve belime doğru güneş kremini sürmeye başlamıştı. Bikinimi açtığında dokunuşunda kayboldum. *Siktir*...

Sürgülü kapı bir *uğultuyla* daha tekrar açılmıştı. "Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu garsonlardan biri. Beyaz yakalı bir tişört ve siyah pantolon giyiyordu, yat hizmetlilerinin üniformasıydı. Yirmilerinin sonlarındaydı,

altın sarısı saçları ve kemikli bir yüzü vardı. Bu da onu çok meleksi, çok yakışıklı ve sızlayan bedenim için çok çekici bir hâle getiriyordu.

"Ben bir içki alırım," dedi Poppy. *Hayır. Bırakın gitsin!* "Neyiniz var?"

Dolgun menüyü listelemeye başladığı sırada Lo başparmaklarıyla bana masaj yapıyordu. Ah... harikaydı.

Başımın altındaki havluya tutundum, bedenim gerçekten kötü bir şeye hazırlanıyordu. Lo'ya durmasını söylemek istesem de nefessiz kalmadan kelimeleri toparlayabileceğimden emin değildim.

Parmakları daha yoğun bir şekilde sırtımı yoğurup tenimde bir ürperti kol gezerken dişlerimi sıktım, ihtiyaçlarımla oynuyordu. Ondan şu an nefret ediyordum. Bunu bu kadar fazla istediğim için nefret ediyordum.

Bakışlarım çekici garsonu bulduğunda kontrolü kaybetmiştim. Sırtımın yükselmesine, bedenimin titremesine engel olabilmiştim ve gözlerim geriye doğru kaymaya başlamadan hemen önce gözlerimi kapatmayı da başarmıştım. Dudaklarımdan boğuk bir ses kaçsa da ben kendime gelene kadar ablalarım bunun farkına varmamıştı bile. Ama gözlerimi fazlasıyla utançla açtığımda garson bana bakıyor, bedenimi süzüyordu. Anlamıştı.

Başımı havluya gömdüm. *Kaybol*, diye emrettim.

"Sen." Bu Lo'nun sesiydi.

Garsonun adım sesleri zemini döverken bize doğru geliyordu. Aman Tanrım? Lo ne yapıyordu böyle? "Ne istersiniz?"

"Lanet olasıca sevgilime bakmaya son ver," dedi Lo. Yüzü ne acımasız bir gülümseme yerleştirmişti. "Bu harika oldu, teşekkürler."

"Lo!" diye bağırdı Poppy.

Rose kahkahalarla gülüyordu. Çıldırmış gibilerdi ve ben ise onlara bakmayı reddederek başımı havlulara gömmüş, çıplak göğsüm şezlonga yapışmış şekilde bekliyordum.

"Bakmıyordum," diye karşı çıktı garson. Sesindeki gerginliği gizleme gereği duymamıştı. "Eğer bir şey istiyorsanız zevkle getiririm. İstemiyorsanız gidiyorum."

"Harika," dedi Lo. "Ben bir *Fizz* alayım."

"Viski ve *Fizz* mi demek istediniz?" diye cevap verdi garson meydan okurcasına. Ha siktir.

"Hayır, sadece *Fizz* demek istedim."

Garson hemen cevap vermişti. "Tüm gün viski içtiniz, Bay Hale. Bir tane daha istemediğinize emin misiniz?"

"*Tüm gün* sert içki mi içtin?" dedi Rose, sesi bir anda cansızlaşmıştı.

"Hayır," diye karşı çıktım Lo'dan önce. Havlumun altından garsona bir bakış atarken Lo'nun iyiliği için biraz özgüven bulmaya çalışıyordum. "Yanılıyor olmalısın. İçtiklerinin tadına baktım."

Garson uzunca bir an beni süzerken ifademi okumaya çalışıyordu. Bakışlarımı yumuşatmaya çalışarak bunun onun lehine olacağını göstermeyi denedim. Ya da neyse. Her neyse. Menüdekileri sıralamasını *izlerken* inlemiştim. Ve görmüştü de. Yalnızca buradan ilerlemem gerekiyordu.

"Evet," dedi garson. Kurnaz ve hoşnut bir şekilde Lo'ya baktı. Daha sonra benimle yatıp bu zengin şerefsizi alt edeceğini düşünüyordu. Bunu yapmasını istemesem de korkarım ki yapacaktı. Ben de ona izin verecektim. "İçeceğinizi getireyim."

"Gerek yok," dedi Lo bikinimi tekrar bağlarken. "İşin sonunun nereye gideceğini hepimiz biliyoruz, tükürüklü *Fizz* içmemeyi tercih ederim. Gidebilirsin."

Ardından Poppy ekledi. "Benim siparişimi de iptal edebilirsin. Sanırım içeride kalman daha iyi olacak."

Garson başıyla onayladıktan sonra ortadan kayboldu.

Hızla yerimden kalktım. "Ben tuvalete gideceğim, sonra da belki havuza girerim." Aceleci kelimelerimi Lo dışında hiç kimse sorgulamamıştı. Lo da eşyalarını toplayarak beni içeriye, kamaramıza takip etti.

Ona bakmıyordum. Küçük, minicik banyoya girerek tek kişilik duşu dondurucu soğuğa getirip açtım.

Bir tıngırtı duyunca başımı çevirerek direkt şişeden viski yudumlayan Lo'ya dönmüştüm. Sinirli görünüyordu. Dudaklarını yalayarak elinin tersiyle ağzını sildi. Bakışları benimle buluştuğunda sonunda dudakları aralanmıştı. "Orgazm oldun mu?"

Tüm bedenim kızarmıştı. "Sayılmaz," diye mırıldandım.

Başını sallarken sersem bir şekilde yere bakıyordu. "Benden mi yoksa o çocuktan mı tahrik oldun?"

Kaşlarım çatılmıştı. "Fark eder mi?" Olanlardan ötürü zaten kendimi rezalet hissediyordum. "Benimle o şekilde uğraşmaman gerekiyordu Lo. Zaten yeterince gerginim."

"Yardım etmeye çalışıyordum," dedi.

"Güneşlenme güvertesinde sevişmek istememi sağlayarak mı?" diye patladım. "*Hiç* yardımcı olmuyor. İşleri daha da kötü duruma soktun."

İfadesi öfke ve kırgınlıkla gölgelenmişti. Kendini iki kişilik yatağın ucuna bırakarak şişeyi tekrar dudaklarına dayadı. Ardından ekledi. "O sikik herifle sevişirsen aramızdaki biter."

Banyoda duraksadım. "Ne?" Sesim kısık çıkmıştı. Nedense arkadaşlığımızdan bahsettiğini düşünüyordum. Ruhsuz bakan kızarmış gözleri bana bunu söylüyordu.

Ben kendi içimde delirerek onsuz bir dünyayı düşünürken sözlerinin havada kalmasına müsaade etti. Onsuz ve yapayalnız.

"Ne demek istiyorsun, Lo?" Kalbim deli gibi çarpıyordu.

"Aramızdaki biter," dedi. "Beni çalışanlarından biriyle aldattığını öğrenince ailen bunu kabul eder mi sence? Hayır. Ayrılmak zorunda kalırız."

Sahte ilişkimiz, demek bundan bahsediyordu. Nefes verdim. "Dikkatli olacağım."

Parlayan gözlerini kıstı. "Yani onunla yatacaksın?"

Omuz silktim. "Pek bir seçeneğim yok."

Başını iki yana salladı. "İnanamıyorum." Yerinden kalkıp şişesini de aldıktan sonra sırtını bana döndü.

"Anlamıyorum," diye başladım. Aceleyle bedenimin muhtaçlığını çektiği bu şeyi savunmaya geçmiştim. "Bunu aklımdan atamıyorum, Lo. Bacaklarım titriyor. Ellerim ti-

riyor. Sanki bir mikserin içindeymişim gibi hissediyordum. Sadece birine ihtiyacım var..."

"Yeter." Sesi tekrar acı çekiyormuş gibi çıkmıştı. "Gerçekten... yeter."

Aklım karışmıştı. "Ne yapmamı istiyorsun? Bu olmadan yapamıyorum. Sen içiyorsun!" Bu hiç adil değildi. "Ben neden sevişemiyorum?"

"Çünkü birlikte olmamız gerekiyor!" diye bağırdı. "*Benim* sevgilim olman gerekiyor." Bunun ne anlama geldiğini soramadan benden bilinçli bir şekilde kaçarak kapıya ilerledi. "Ben havuzda olacağım."

Bölüm 14

Günümün çoğunu duşta titreyerek geçirirken Lo ile garsonu ve garsonun vücut parçalarını aklımdan atmak için kendimi zorluyordum. Öz sevgi, beni hüsrana uğratmak dışında hiçbir işe yaramadığından soğuk fayanslara gömülüp acımın dinmesi için ağlamıştım.

Lo aklımı karıştırıyordu. Benimle olmak istiyor muydu? Yoksa hayatını mahvetmemden mi korkuyordu? Söylediklerini her ne kadar aklımda evirip çevirsem de bir türlü ona anlam veremiyordum.

Akşam yemeğine gitmesem de Rose odama dalarak tuvaletin kapısını tıklattı. "Orada ne yapıyorsun?"

Musluğu kapattım ve havluyu ıslak, buruşan bedenime

sardım. Banyodan çıktığımda beni süzmüştü. "Kavga ettik," diye mırıldandım.

"Sen ve Lo mu?" Bakışları sertleşti. "Ne yaptı?"

Başımı iki yana salladım. "Anlayamıyorum." Yaşlar tekrar gözlerime yükselmişti.

"Ah, o pislik," dedi bavuluma ilerlerken. "Akşam yemeğinde bir sorun olduğunu anlamıştım." Bitkin mi görünüyordu? Lo'nun benim yüzümden kendini içkiye verdiğini düşünmek bile yüreğimi parçalıyordu.

"Nasıl yani?" diye sordum.

Kömür rengi bikinimi bana uzattı. "Çok sessizdi," dedi bunu art niyetli olarak söylemiyordu. "Erken kalkmak için müsaade istedi sonra da onu güvertede günbatımını izlerken gördüm."

"Ah," dedim yavaşça. Bikiniyi işaret ettim. "Bu ne için?"

"Poppy, Daisy ve ben jakuziye gireceğiz. Sen de katılmalısın diye düşündüm."

"Kendimi çok da iyi-"

"Biliyorum ama belki etrafında sevdiğin insanların olması iyi gelir."

Kalbimin kırılmış olmasından bahsetmiyordum. Havluyu tutarken bile ellerim titriyordu ve sevişmeden daha ne kadar süre dayanabileceğimi bilmiyordum. Garsonu bulmam gerekiyordu ama Lo'nun tepkisi yüzünden harekete geçmeye çekiniyordum. Ona ihanet etmek istemiyordum. Bir şeyler -küçük bir ihtimal dahi olsa- varsa bunu mahvetmek istemiyordum. Hiçbir şekilde. Ama bir yandan endişeliydim de.

Rose'la tartışmaya girecek gücüm olmadığından bikinimi giyerek havluyu kenara bıraktım.

"Kavganız ciddi miydi?" diye sordu. Yatağa oturup bacak bacak üstüne atmıştı.

Ona bir bakış attım. "Bakıyorum da çok mutlusun."

"Ne? Üzüntünden keyif almıyorum ama siz ikiniz ayrılırsanız üzülmüş gibi de yapamam."

"Ondan neden bu kadar nefret ediyorsun?" Bikinimin iplerini boynumdan bağlıyordum.

"Ondan nefret etmiyorum," diye karşı çıktı. "Beni gıcık ediyor ama ondan *nefret* etmiyorum. Hoşlanmıyorum, diyebilirim." Denizcilik desenleriyle süslü yatak örtüsünde parmaklarını gezdiriyordu. "Senin için iyi olduğunu düşünmüyorum. Daha iyi birini bulabileceğini düşünmem çok mu kötü?"

"Hayır," diye fısıldadım. Tamamen giyinmiştim. "Ama Lo ve ben..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum. "Birbirimiz için iyi olmayabiliriz ama bazen beni sevebilecek tek erkek oymuş gibi hissediyorum." Gerçek buydu. Çünkü kim bunu severdi ki? Birileriyle yatan bir kız. Bir fahişe. Bir sürtük. Atılması gereken bir çöp. Herkesin gördüğü buydu.

"Kendini çok aşağıda görüyorsun," dedi Rose doğrulurken. "Eğer sen kendini sevmezsen Lily, başkaları nasıl sevecek?" Bir kolunu omzuma doladı. "Ayrıca seni tamamlayacak bir erkeğe ihtiyacın yok. Umarım bunu unutmazsın."

Ben de bunun doğru olmasını umut ettim.

Yatın pruvasındaki köpüklü jakuzinin sıcak suyunda tüm kardeşler olarak dinleniyorduk ve başımızın üstün-

de yıldızlar parıldıyordu. O kadar sessizdi ki bizim dışımızda var olan kimse yokmuş gibi hissediyordum.

Geldiğimizden bu yana otuz dakika geçtiğinde bunun kötü bir fikir olduğunu hemen anlamıştım. Sırtımın arkasından fışkıran su, fantezilerimi karanlık ve şehvetli bir hale sokmak dışında hiçbir işe yaramıyordu. O kadar dalgındım ki nasıl uyuyakalıp ateşli bir seks rüyası görmediğime anlam veremiyordum.

Bunun tek sebebi ablalarımın oynadığı "Daha Önce Hiç" tarzı oyunlar yüzündendi, ki bu oyunda Rose ve Daisy'nin hâlâ bakire olduğunu öğrenmiştim. Aferin onlara. Şükürler olsun ki Rose konuyu Lo'dan ve ilişkilerden uzak tutuyordu. Ben genellikle Daisy'nin, Paris'te geçirdiği haftadan ve hoş modellerden bahsetmesini dinliyordum. Bu da bana hiç yardımcı olmuyordu.

Sonra, ahşap zeminde ilerleyen ayak sesleri duydum. Omzumun üstünden bakıp da çekici garsonla karşılaştığımda gürültülü bir şekilde iç çekmemeye, inlememeye ve aptalca bir hareket yapmamaya çalıştım. Dördümüz için birer havlu bırakırken benimle açık bir şekilde göz teması kuruyordu. Bu, gitmeden önce verdiği bir işaretti.

İşte bu kadar. Hayır demek istesem de sevişmezsem ne olacağını görmek beni korkuyordu. Lo da bana bunu önermemişti. Yani...

Hadi bakalım. Yalandan esnedim. "Ben uyumaya gidiyorum, kızlar," dedim jakuziden çıkarken.

Rose beni izliyordu. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Evet. Zaten Lo'yla konuşmam gerekiyor."

"Eğer desteğe ihtiyacın olursa zevkle tırnaklarımı çıkarırım," dedi gülümseyerek.

Gülümsemesine kolaylıkla karşılık verdim. "Eğer ihtiyacım olursa sana haber veririm."

Hepsi bu kadardı. Yatın içine girerek garsonun oyalandığı bara ilerlediğimde yaşlı barmenle konuştuğunu gördüm. Garson beni süzdükten sonra merdivenlere ilerlemeye başlamıştım. Dönüp arkama bakarak beni takip ettiğine emin oldum.

Ediyordu.

Kamaralarımıza inen her bir basamak gözümde büyüyordu. Sahte ilişkimizi mahvedecek miydim? Lo'nun paranoyası zihnimde büyüyordu. Bundan sonra *arkadaşlığımızı* mahvedersem ne olacaktı? Ya da gelecekte daha fazlası olabileceğine dair ihtimaller? Bunları zihnimden attım. Bu, diğer günlerden farksızdı. Daha iyi hissedecektim ve Lo mutlu olup kimseye yakalanmadığım için gurur duyacaktı. Hiçbir şey değişmeyecekti. *Hiçbir şey değişmeyecek*, diye tekrarladım.

Merdivenlerin sonuna geldiğimde donakaldım. Lo odamızın dışında elleri bomboş bir şekilde oturuyordu. Başı eğikti ancak beni görünce ayağa fırladı. Olduğum yerde taş kesilmiştim, garsonun arkamdaki bedeninin sıcaklığını hissediyordum.

Lo ona bakmadı bile. Yoğun bakışları direkt benim üstümdeydi. "Seninle konuşmam gerekiyor."

Konuşmak. Benim konuşmama gerek yoktu. Başka bir

şey gerekiyordu. "Meşgulüm." *Söylesene! Onu istediğini söyle ve bunu bitir.*

Ben bir korkaktım.

Burun delikleri genişledi. "Lütfen."

İlişkimizin parçalarını toplayıp anlam vermeye çalışan garsona döndüm. Çok, çok fazla alışılmadık olduğunu söylemek mümkündü.

Hayır demek konusunda korkunçtum. Bedenim tüm gücüyle karşı çıksa da başımla onaylayarak kamaraya girdim. Lo kapıyı kapatarak garsonu dışarıda bırakmıştı.

Tekrar yaptıklarımı savunmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. "Lo, buna gerçekten ihtiyacım var. Üzgünüm. Cidden." Gergin bir nefes aldım. "Başka ne yapacağımı bilmiyorum." Konuşup duruyordum. Söyleyeceği şeyden korktuğum için kelimeler dudaklarımdan firar ediyordu. "Bunu aklımdan atamıyorum ve gerçekleşmeden sona ermeyeceğini de biliyorum."

"Sevişmek mi yoksa *onunla* sevişmek mi?" Kapıyı işaret etti. "Eğer gerçekten onu istiyorsan Lily, o zaman git. Onunla seviş. Boşalmasını, bağırmasını sağla. Eğer daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, git ve bunu yap."

"Bekle," dedim, başım dönüyordu. "Bekle, bu değil. Hayır..." Yutkundum. "Onunla alakalı değil. Sadece seks." Onunla karşı karşıya kaldığımız en gergin an buydu, parmaklarımla oynuyordum. Şu an rol yapmıyorduk. Birbirimize söylediğimiz şeyler oldukça gerçekti. "Tam anlamıyla doyuma ulaşmazsam titremeye başlıyorum. Bu sanki... sanki

bende bir sorun varmış gibi ve rahatlamamın tek yolu bunu yapmam. Anlıyorsun... değil mi?"

Dudaklarını ovuşturdu. "Evet, evet anlıyorum."

İçimdeki suçluluk duygusunu bastırıp bana izin vereceğini düşünerek derin bir nefes aldım. "O zaman, sorun yok değil mi?"

Şaşkınlıkla gözlerini kıptı. "Ne?" Sorduğum şeyi sonradan anlamıştı. "Siktir Lily, hayır. Onunla sevişmenin sorun olmadığını söylemiyorum."

"Bunu bana neden yapıyorsun?" Artık bağırıyordum. "Elinden hiçbir zaman kadehini almadım. Bu adamdan nefret ettiğini biliyorum ama başka kimse yok. Yaşlı barmenle mi yatmamı istiyorsun? Adam babamın yaşında!" Bazı standartlarım vardı.

Sertçe kaşlarını çatarak kendi göğsüne dokundu. "Ben de bir seçeneğim ama sen *hâlâ* bana soramıyorsun. Bunu bir türlü anlamıyorum. Senin gözünde bu kadar iğrenç miyim? Benim yerime gidip şerefsizin tekiyle yatmayı mı tercih ediyorsun?"

Bir cevap ararken hayretle iç çekmiştim. *Benimle* yatmak mı istiyordu? "Seni diğer adamları kullandığım gibi kullanmayacağım," diye mırıldandım.

"Lanet olsun, Lily," diyerek küfretti. "Karşına dikilmiş seninle sevişmek istediğimi söylüyorum ve sen hâlâ kabul edemiyorsun. İlk sevişmemiz o kadar mı kötüydü, sorun bu mu?"

"Ne? Hayır..." İlk sevişmemiz yanlıştı, fevri ve aceleciydi. O zamanlar, birbirimizi iyi hissettirmeye çalışan iki çocuktuk.

İkinci sevişmemizin böyle olmasını istemiyordum. "Bunun için benimle sevişmemelisin. Biz arkadaşız," dedim. "Bu hafta listeme giren adamlardan herhangi biri olmayacaksın. Tamam mı?"

Ağır ağır nefes alıyordu. Bir anda aramızdaki mesafeyi kapatmaya başladı.

"Lo," diyerek onu uyardım.

"Bunu hiç düşündün mü?"

Adımlarının yaklaşmasını izlerken kalbim deli gibi atıyordu.

"İçinde olduğumu hiç düşündün mü?"

Geriye doğru sendelemek üzereyken kolunu belime uzatarak beni tuttu.

"Birlikte olduğumuzu hiç düşündün mü?"

Zorlukla nefes aldım. "Birlikte mi?"

"Seni başka adamlarla paylaşmadığımı?"

Her zaman. "Evet." Uykumdan uyanmayı bekliyordum.

"Seni doldurmaya yetebilecek olsam bana izin verir miydin?"

Ona baktım. "Evet."

"O zaman bırak deneyeyim," dedi. Eli yüzüme uzanmıştı. "Bırak sana yetmeyi deneyeyim."

"Bu büyük bir vaat," dedim. Vücudum ona çekiliyordu.

Dudakları benimkilere değdiği an fısıldadı. "Bunu vaat edebilecek kadar büyüğüm." Ah... "*Bana* izin ver. *Sana* yardım edeyim." Avucumu, mayosunun üstüne, tam kasığına yönlendirdi. *Evet.*

"Bunu istediğini bilmiyordum... hiçbir şey söylememiştin," diye kekeledim. Ciğerlerim biraz nefes alabilmek için mücadele ediyordu. Aramızdaki üç yıllık o gerilim artık patlama noktasına ulaşmıştı.

Hızlı bir şekilde bana daha da yaklaşarak ikimizi yatağa doğru yönlendirdi. "Nasıl olur da *bilmezsin?*"

"Ben kirliyim," dedim, sıcak yaşlar gözlerimden taşıyordu. "Beni istemezsin."

Yüzü acıyla kasıldı. "Ben öyle düşünmüyorum. Sen de düşünme." Dudakları boynumu sıyırarak kulağıma ulaştı. "Lil, benden rica etmeni istiyorum. Bunu yapmana ihtiyacım var."

Alnını şakağıma yaslamıştı ve beni yavaşça çarşaflara doğru yaklaştırıyordu. Elleri kalçalarımdaydı. Zorlukla nefes almaya çalışıyordum. Artık ne istediğini biliyordum.

Bunun gerçek olmasını istiyordu.

Ben de yaptım.

"Bana yardım et," dedim soluk soluğa.

Boynumun arkasını tutarak sertçe dilini ağzıma itti. Bacaklarım çarşafa çarptığı an sırtım artık yataktaydı. Beni kaldırsa da dudakları aç bir şekilde benden ayrılmıyordu.

Şişeler gürültüyle yere düştü ama Lo buna engel olmak için hiçbir şey yapmadı. Bir eliyle göğsümü sıkarken diğeriyle bikinimi çıkartmıştı. Çıplak sırtına uzandım, bir yerden destek almaya ihtiyacım vardı. Üste geçmek için onu itmeyi denesem de isteğime karşı çıkarak beni ağırlığı altında ezmeye devam etti.

Sertliğinin ve kaba hareketlerinin bana hükmetmesine izin verdim. Bir bacağımı kalçasına doladığında diğer bacağım yatakta uzanıyordu.

Normalde kontrolün bende olmasını ve avıma saldırmayı seviyordum ama burada, her bir hareketimiz eşit yoğunluktaydı. Parmaklarım yumuşak saçlarında dolaşıyordu. Tam da o sırada Lo meme ucumu ağzına almış, diliyle etrafında şekiller çiziyordu. Ah...

"Lo," diyerek inledim. Buna daha fazla dayanamazdım. Çok uzaktaydı. Aramızda çok mesafe vardı. "Daha yakın."

Kollarımı tutup başımın üstünde sabitleyerek gerilmeme sebep oldu. Ayak parmaklarım kıvrılmıştı ve inleyip duruyordum. "Sana ihtiyacım var. Lütfen... Ah..." Havaya girmiştim.

Şortunu sıyırırken tekrar üstüne geçmeyi denedim ama kollarımı tutarak beni bir kez daha sabitledi. Yoğun bakışları gözlerime sabitlenmişti. Vücudu mükemmel bir şekilde benimkine karışıyordu. "Ben, senin zaferlerinden biri değilim," dedi. Sesi derinden geliyordu. "Ne istediğini biliyorum ama almana gerek yok. Sana verebilirim."

Parmakları altımdaki bikinin içine uzanarak o hassas noktayı buldu. Ardından hızla parmaklarını içeri sokup çıkardı, çok hızlıydı. Titreyerek inlediğim an bir şeyler söylemek istedim ancak kelimeler bir türlü ağzımdan çıkmadı. Bir mağara kadını gibi homurdanıp duruyor ve feryat ediyordum.

"Kımıldama," diye emretti yataktan kalkarken. Ağırlığı

üstümden çekilmişti. Odanın diğer tarafına tamamen çıplak bir şekilde ilerledikten sonra bavulundan birkaç tane kondom aldı. Tüm vücudunu inceliyordum. Hatta onun... vay canına. Son gördüğümden bu yana uzadığı ortadaydı.

Kondomun paketini yırtarcasına açtıktan sonra yatağa döndü. Saniyeler geçmiyor gibiydi, sabırsızca kıpırdandım.

Gülümseyerek beni tekrardan öptü, uzun ve sertçe. Ah... Titriyordum. Ve sonra içimi doldurdu. Kalçaları her hareketinde beni eziyordu. İçime girip çıktığı her seferde bana mümkün olduğunca daha da yaklaşmaya çalışıyordu. Gözlerimi kapatarak başımı çevirdim. Hissettiğim yoğunlukla yaptığım bilinçsiz bir hareketti.

Çeneme uzandı, hâlâ içimde hareket ediyordu. Yüzümü kendine çevirdi. "Bana bak."

Gözlerimi hızla açtığımda, söylediği şey kontrolü kaybetmeme sebep olmuştu. Resmen haykırıyordum. "Lo..." Destek almak istercesine sırtına daha da sıkı tutundum. "Daha fazla."

Kendini iterken kehribar rengi gözleri bana sabitlenmişti. İçime girip çıkıyordu. Girip çıkıyordu. Derine ve daha da derine. Viski rengi irislerinde tamamen kaybolmuştum. Bana bakışında kaybolmuştum. Hiç kimse bana bu şekilde bakmamıştı.

Her şey patladı.

Dünyanın en keyifli hissiyle bedenim yükselmişti.

Ve asla alçalmak istemiyordum.

Bölüm 15

Çoğu gece yanımdaki adamla iletişim kurmaktan kaçmak için seviştikten sonra bilinçli olarak uyuyakalırdım. Ancak bu mutluluk yayılırken gözlerimi kapatamıyordum. Yaşadığımız şey yüzünden başım dönüyordu ve çaresizce az önce olan şeyi kafamda ölçüyordum.

Lo sessizce yataktan kalktıktan sonra üstüne siyah bir baksır geçirdi. Devrilen bir viski şişesini ve bir kadehi tezgâhtan kurtardı. Göğsüme çektiğim koyu mavi örtüleri sıkı sıkı tutarken yatağa atlamıştı. Altımdaki çarşaflar gerildi.

Daha nazik bir şekilde ayaklarını da yatağa yerleştirdi.

Konuşmak istiyordu. Sanırım ben de istiyordum. Belki de bu ilk yanlış yaptığımız yer olabilirdi.

"Teşekkürler," dedim önce.

Bakışları koyu renk içkiden bana döndü. "Bunların hepsini senin için yapmadığımı biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

Dudaklarını yaladı. "Aklın nerede?"

"Kafam karışık," dedim dürüstçe. "Bence uzunca bir zamandır kafam karışık. Yalanımızı mı oynuyorduk yoksa gerçekten kendi isteğinle mi bana öyle dokunuyordun bilmiyordum." Bunu söylemek iyi gelmişti.

Yoğun bir şekilde bana bakıyordu. "İlk seferden beri seninle sevişmek istiyordum," diye itiraf etti. "Ama tüm bu kuralları sen koydun ve ben de senin bağımlılığından faydalanmaya çalışan klişe azgın adam olmak istemedim. Bu yüzden tekrar yapmamız için senin bana *sormanı* bekliyordum."

Kaşlarımı çattım. Neden sormamıştım? "Bu, yalanın bir parçası zannettim. Sadece rol yaptığını düşündüm." Daha fazlasını istediğini nereden bilebilirdim ki?

Çenesi kasılmıştı, başını iki yana salladı. "Hiç rol yapmadım, Lil. Bunun lanet olasıca bir yalan olduğunu düşündüğün zamanlarda bile birlikteydik. Sadece seks yapmıyorduk." Kadehine bakıyordu. "Kötü günlerde, sana olması gerekenden fazla dokunduğumu itiraf etmeliyim. Daisy geceyi bizimle geçirdiğinde olduğu gibi. Ama sonunda gözlerinin açılıp da benim orada olduğumu fark etmeni bekliyordum. Acı çekmene ya da başka bir adam tarafından doyuma ulaşmana gerek yoktu. Ben tam karşındaydım."

"Beni kışkırttığını sanmıştım."

Başıyla onayladı. "Farkındayım. Planladığım gibi gitmedi." Bakışları, kadehinde döndürüp durduğu alkoldeydi. "Bağımlılığını anlıyorum ama canımı yalnızca diğer adamlar sıkıyor çünkü seni o noktaya getiren benim. Benimle tamamlayacağını düşünerek seni tahrik ettiğim için kendime kızıyorum. Çünkü bunu asla yapmıyorsun ve sonunda benim istediğim şeyi şanslı piçin teki alıyor. Seninle her şeye sahibim. Seks hariç gerçek bir ilişkinin iyi ve kötü tüm yanlarına." Derin bir nefes aldı. "Bunu istiyorum ama senin şartlarınla."

"Altı yıldır bekliyorsun," dedim dalgın bir şekilde. Yanlış anlaşılmayla geçen altı yıl. Birimizin açılması gerekirken bunun yerine aramızdaki gerginliğin büyüyüp bir yalana dönüşmesine izin vermiştik.

"En kötü kısmı da seni duymaktı." Başını iki yana salladı. "Anlarsın ya, uyanık kalıp seni dinliyordum. Adamlardan biri senden faydalanmaya ya da seni incitmeye karar verdiğinde iniltilerinin korkuya dönüp dönmeyeceğini bekliyordum. Ama ben..." Kelimeleri havada asılı kaldı.

Fakat biliyordum. "Bana durmamı söyleyemedin." Çünkü bu iki yüzlülük olurdu. O ne benim için ne de başka bir sebeple içmeyi bırakmayacaktı.

"Evet." Uzaktan beni süzerken seks sonrası vücut dilimi inceliyordu. "Senin için nasıldı?"

Mükemmel. "Puan falan vermemi mi istiyorsun?" Havayı dağıtmaya çalışıyordum.

İfadesi keskinleşti. Tüm sert yüz hatları buz gibiydi, tamamen Loren Hale. "Eleştiriye açığım." İçkisini kafasına dikti.

Onu puanlayamazdım. Hiçbir şekilde ölçülemezdi. Daha önce hiç kimseye kontrolü onun eline verip bu kadar tutkulu bir şekilde ilerlemesine müsaade edecek kadar güvenmemiştim. "Yeterliydin," dedim, sesim kısıktı. Hemen ardından ekledim."Ama yalan söyleyemem. Gelecekte yeterli olmamandan endişeleniyorum. Sonra ne olacak? Daha önce bir erkeğe hiç bağlı kalmadım, Lo. Senin için denerim ama ya... başarısız olursam?"

"Hâlâ seks yapıyor olacaksın," dedi. "Yalnızca o deli dolu, bezdirici seksi benimle yapıyor olacaksın. Her gün. Senin şartlarınla. Eğer hata yaparsan da sorun yok."

"Hayır," diye itiraz ettim aceleci bir şekilde. "Hayır, sorun var. Eğer gerçekten birlikte olacaksak seni aldatamam. Bu bir sorun olur." Denemem gerektiğinin farkına varmıştım. Ne olursa olsun işlerin yolunda gitmesi ve ihtiyacım olan her şeyi Lo'da bulmak için denemem gerekiyordu. Bazen zor olsa da bunun mümkün olduğunu biliyordum. "Sana ihtiyacım olacak, anlıyor musun?"

Lo başıyla onayladı. "Tabii ki, Lil."

"Peki saat sekizden önce içip de sızdığın günler ben ne yapacağım?"

"Taviz vereceksin, benim de aynısını yaptığım zamanlarla birlikte bu adil olacak. Kendi programımızı hazırlarız." Elini ayak bileğime uzattığında omurgamdan bir ürperti yükseldi. "Seni, bunu sevdiğimden daha çok sevmek istiyorum." Elindeki şişeyi salladı. "Ortada kaybedecek bir şey yokken de bunu nasıl yaparım bilmiyorum." Bahis daha da büyümüştü. Eğer kaybedersem bu, onu aldattığım anlamına geliyordu.

Eğer o kaybederse bu, beni aldatmaya mecbur bıraktığı anlamına geliyordu. Her iki şekilde de yalnız ve bomboş kalacaktık. Birlikte olma fikrini hiç düşünmemiştik çünkü ikimiz de daha az içmek ya da tek gecelik ilişki yaşamamak gibi küçük fedakârlıklara hazır değildik. Bu heyecanı başka bir yerde bulmamız gerekiyordu.

Yalanlara boğulmuş bir halde geçen üç yılın ardından, bir anda her şeyi kaybetmeye hazır olduğumuz gerçek bir şey bulmuştuk.

"Tamam o zaman." Gözlerimi sert göğsünde, karanlık ifadesinde ve arzulu bakışlarında gezdirdim. "Yarın uyanıyoruz ve gerçek bir çift oluyoruz. Rol yapmak yok. Sana karşı tek eşli oluyorum ve sen de bana yardım etmek için içmeyi azaltıyorsun. Bunu yapmak istediğine emin misin? Geri dönüş yok. Eğer ayrılırsak..." Her şey değişir.

"Lily." Kadehini kenara bırakarak bana daha da yaklaştı. Yüzümü avuçlarına almıştı. Sanki bana daha önce hiç dokunmamış gibiydi, bu yakınlığı kalbimin deli gibi atmasına sebep oluyordu. Bu iyiye işaretti. "Önemli tarihleri hatırlamak, üniversite ve arkadaş edinmek gibi birçok konuda berbatız ama orta yolda buluştuğumuz tek konu birlikte olmamız. Bu denemeyi kendimize borçluyuz."

"Tamam," dedim kısa bir nefes alarak.

Gülümsemesi genişledikten sonra sanki yeni anlaşmamızı mühürlüyormuş ya da eski olanı kırıyormuşçasına beni sertçe öpmeye başladı. Sırtım tekrar denizci örtülerine çarptığında kollarımı mutlu bir şekilde ona dolayarak sıkıca sarıldım ve hiç bırakmadım.

Bölüm 16

Yolculuğun kalanında, Lo'nun elime uzanmasının ya da kolunu belime dolamasının ne kadar gerçek olduğunu sorgulamadım. O sabit şaşkınlığım olmadan gösterdiği ilgi yüzde yüz gerçekti.

Philadelphia'ya döndüğümüzde güneşin yerini bulutlar almıştı ve karşılaştığımız en tropik olay meyveli içkilerin üstündeki küçük şemsiyelerdi. Sonbaharla birlikte gerçeklerle de yüzleşmiştik ve tıpkı Noel Bağış Gecesi gibi, sınavların da eli kulağındaydı. Erkek vücutlarının olduğu kıyıya ayak bastığım için zihnimi yalnızca Lo'ya karşı eğitmem gerekiyordu. Sokak-

taki sosisli satıcısı ya da binalara girip çıkan avukatlara karşı değil.

Lo'yu aldatamazdım ama bazen *"yapamam"*lar *"sorun değil"* anlamına gelen *"belki"*lere dönüşürdü. Ben de bu tür olayları nasıl kontrol edebileceğimden bihaberdim. Ancak ekonomi dersi düşüncelerimi Lo'dan, hatta seksten bile uzaklaştırmama yardımcı oluyordu.

Başımı kalın ders kitabına vurdum. "Geberin sayılar, geberin."

İçki şişelerinin mutfakta birbirine çarptığını duyabiliyordum ve bu tanıdık ses şu an beni çıldırtıyordu. Bütün suç üniversitenindi. "Lo," diye seslendim oturma odasından. "Bu ödevi yaptın mı? Bana yardım edebilir misin?" Ondan destek bekliyorsam gerçekten çaresiz durumdaydım.

Kahkaha atarak bana cevap vermeye gerek bile duymadı. Çok güzel. Kalacaktım. Sanki ailemin peşimi bırakmaması için bir sebebe daha ihtiyacım varmış gibi... Dünya bize yalan söylüyordu. On sekizinize girdiğinizde özgür ve kendine yeten bir varlığa dönüşeceğinizi, üniversite topluluğuna adım attığınızda aile bağlarınızdan kopacağınızı söylerlerdi. Ama bizim ekonomimizde neredeyse on üstünden dokuzluk bir oranla, gerçek bir işe girene kadar finansal olarak ailenize bağımlı olmaya devam ederdiniz. Büyük bir multi milyarder iş adamının kızı olarak ben bile destek için sırtımı aileme dayıyordum. Bu sistemde son derece yanlış olan bir nokta olduğu ortadaydı ve bunu fark etmek için lanet olasıca ekonomide iyi olmama gerek bile yoktu.

Tırnak etlerimi kemirirken kitabımı çarparak kapattım. Lo'nun iki eliyle tezgâha yaslanmasını izliyordum. Tişörtü yukarı sıyrılmıştı ve gözlerini kısarak bilgisayar ekranına bakıyordu. Birkaç butona basarak dikkatli bir şekilde açılan sayfayı inceledi.

Onu hayal etmeye başladım. Bana doğru yürüyüp denizde yaptığı gibi beni gözleriyle süzmesini düşündüm. Dizginleri eline alacak kadar beni iyi tanıyordu. Ve bunu isteyerek yapmış, bacaklarımı iki yana ayırmıştı...

Lo doğrularak dizüstü bilgisayarını kapattığında bu hareketi beni fantezimden uyandırmaya yetmişti. Tamam, aklımda yalnızca ahlaksız fikirler dönerken kâr marjlarına odaklanamıyordum.

Sessizce mutfakta, Lo'nun kendine bir içki hazırladığı yere yaklaştım. Kaliteye değil, miktara odaklanıyordu. Burbon ve viski, koyu renkli favori içkileri bunlardı ve tezgâhların üstünde bir yığın şişe vardı.

Meyve kâsesine yaklaşarak ezik bir şekilde elmaları inceliyormuşum gibi yaptım. Şehre döndüğümüzden beri son iki haftadır, tuhaf hissetmeden nasıl Lo'ya yaklaşacağımı bir türlü çözememiştim. Kalkıp da şöyle söyleyecek biri değildim: "*Selam, Lo, lütfen benimle yatar mısın?*" Bu kelimeleri dile getirdiğimi düşünmek bile kızarmama sebep oluyordu. Bunu yabancılarla yapmak farklıydı. Onları bir daha görmek zorunda değildim ve nadiren kelimeleri kullanırdım. Onlara derin, sürtükçe bir bakış attığım an nereye gitsem beni takip ederlerdi. Bu sinekkapan tekniğini Lo'ya karşı kullanmak

ucuz ve aşırıymış gibi geliyordu. Bunun yerine burada aptal gibi dikiliyordum.

Bardan bir şey sipariş ediyormuşum gibi seks yapmak istediğimi söylemek istemiyordum. Bu neden kolay değildi ki?

Bir soru sorarak bu rahatsız edici konuşmadan kaçınmaya çalıştım. "Bu hafta bir sınavımızın olduğunun farkında mısın? Hiç çalışmayı düşünüyor musun?"

"Doğaçlama yapacağım." Rahat bir şekilde içkisinden bir yudum alarak dirseklerini tezgâha dayadı. Başını yana eğmiş dikkatlice beni izliyordu.

Belki de bu, sormak için yanlış bir soruydu. Şimdi ikimiz için de gerilmiştim.

Normalde bu saatlerde, henüz akşam bile olsa üstüme parlak bir bluz giyip kulübün yolunu tutardım. Ama artık tek eşli olduğum için yalnızca bir seçeneğim vardı ve o da bir şişe viskiyi kafasına dikip kendi bağımlılığına gömülmüştü.

Onu geri çekmeli miydim acaba? Bu beni, ilişkide ilgi bekleyen ve bencil olan taraf mı yapardı?

"Lily."

Sesi düşüncelerimi bölmüştü. Volta atmayı bıraktım. Hassiktir, ne zaman volta atmaya *başlamıştım*?

"İyi misin?"

"İyiyim." Tekrar meyvelere döndüm.

"O elmalardan garip bir şekilde büyülenmiş gibi duruyorsun."

"Aynen."

"Tamam, yeter." Kadehini bırakarak bana yaklaştı. "Bahamalar'dan döndüğümüzden beri *açıkça* sekse ihtiyacın oldu-

ğu her an gergin ve asabi oluyorsun. Her gece ne zaman ve nerede seks yapacağını bana anlattığını unuttun mu?"

"Bu *seninle* olmadan önceydi," diye savundum.

"Yani bu daha kolay olmalı," dedi, aklı karışmış gibiydi.

"Değil. Bunu sormaktan hoşlanmıyorum. Yattığım adamlar benimle sevişmek istiyorlardı." Utandım. Bu kulağa doğru gelmiyordu. "Yani demek istediğim şu," dedim kollarım kızarmaya başlamıştı bile. "Onlar da tek seferlik takılacak birilerini arıyorlar. Koltukta birlikte takılmıyoruz ya da internette gezmiyoruz. Bunun günlük basit bir olay haline gelmesini ya da kendi sorunlarımla senin kişisel hayatını etkilemek istemiyorum."

"Emin ol sevişmek günlük basit bir olay değil, hele de seninleyken. Sorunlarına gelecek olursak da evet, ilişki böyle bir şey Lil. Senin sorunların artık benim sorunlarım. Hatta neredeyse her zaman benim sorunlarımdı. Şimdi sadece ödülü aşağılık bir herifin kapmasını izlemek yerine ben alıyorum."

"Ama benim içmeme ihtiyacın yok. Benden bir viski kokteyli hazırlamamı istemene gerek yok. Senin bağımlılığın benimkinin sana yaptığı gibi benim hayatıma sızmıyor."

"Evet sızıyor ama farklı şekillerde. Bunu gerçekten gözü kapalı mı kabul ettiğimi düşünüyorsun?" Bir tutam saçımı parmağına doladı. "Ne kadar seks yaptığını biliyorum. Yapmadığın zamanlarda izleyecek porno aradığını biliyorum. Aptal değilim, Lil. Yıllardır senin en yakın arkadaşınım ve şimdi sevgilin oldum diye bildiğim her şeyi unutmadım."

Haklı noktalara parmak basıyordu. "Tamam ama yine de bunu istemek garip geliyor."

Lo, parmağını kot pantolonumun bel kısmına uzatarak bluzumdan açıkta kalan tenimi süzmeye başladı. "O zaman isteme," dedi eli zayıf bir şekilde belime uzanıyordu. "Ne zaman yapacağımızı benim seçmemi istiyorsan yapabilirim. Ama bunu senin elinden almak istemem."

Elini omurgama doğru uzatarak becerikli bir şekilde sutyenimi açtı. Şaşkınlıkla sendelediğim sırada her bir yanım alev almaya başlamıştı. Benimkinin hemen altındaki koluna baktı, kıpırdanmamam için kolunu bana sarmıştı. Bedenlerimiz baştan uca birbirine değerken sert göğsü benim yumuşak göğsümün üstündeydi. Zar zor nefes alıyordum.

Lo dudaklarını şakağıma bastırarak fısıldadı. "Bana güveniyor musun?"

Zorlukla yutkundum, odaklanmaya çalışıyordum. *Ona güveniyor muyum?* "Evet," dedim. "Ama... çok beklememen gerekiyor." Kelimeler, düşündüğümden daha heyecanlı bir şekilde dudaklarımdan fırlamıştı. "İki seferden fazla olmalı ve aralarında vakit olmalı. Stres olduğumda normalden daha fazla yapmam gerekiyor ve-"

Dudakları benimkileri bularak beni susturdu. Omuzlarım düşerken hiç vakit kaybetmeden kendimi bırakmıştım. Tutuşunu gevşettiğinde kollarım ensesini buldu. Dans ediyorduk. Ama ayaklarımız hareket etmiyordu. Sanki hava hafifleşmiş ve bulutların üstünde *Güzel ve Çirkin* tarzı bir vals yapıyormuşuz gibi hissediyordum.

Yavaşça öpücüğümüzü sonlandırarak alnını benimkine dayadı. Hâlâ öpücüğün etkisinde olduğum için başım dönüyordu. Dudaklarım, dudaklarındaydı. En şaşırtıcı olan buydu.

"Hiçbir şey kaybetmiyorsun," dedi Lo beni rahatlatmaya çalışırken. "Kendiliğinden gelişiyor. Nasıl hissettirdi?"

Ağzımı açsam da kelimeler dudaklarımdan dökülmedi.

Sırıtması genişlerken halinden memnundu. "O kadar iyiydi, ha?"

"Hımhım." Mırıldayarak cevap verebilmiştim.

"Mutfakta bulaşıkları yıkıyor olabilirdin," diye fısıldadı, dudakları kulağımı gıdıklarken devam etti. "Ben de buraya gelip..."

Eli yavaşça belime uzanarak kot pantolonumdan kalçalarıma doğru uzandı...

İkna olmuştum.

Tişörtümü çıkarttığımda sutyenim çoktan çözülmüştü. Beni kolaylıkla kaldırarak tezgâhın üstüne bıraktı. Gözlerinde şimdiye kadar hiç fark etmediğim bir arzu görüyordum. Beni, kendisinin yeterli olduğuna ikna etmek için azimle doluydu.

Ben de yeterli olmasını umuyor ve bunun için dua ediyordum. Bunu zaman gösterecekti.

Bölüm 17

Sarımsaklı ekmek ve domates sosunun kokusu açlığımı tetikliyordu. Oturduğum yerde kıpırdanarak uyluklarıma kadar sıyrılan siyah kokteyl elbisemin eteğini çekiştirdim. Üniversiteden beri gittiğim en güzel yer, pahalı peynir ve antepfıstığı servis eden bir bardı. En az yüz dolarlık servislerin bulunduğu, lezzet testlerinin gerçekleştiği durumlar yalnızca ailemle çıktığımız akşam yemeği partilerinde gerçekleşiyordu. Zaten annem de o zamanlarda topuklu ayakkabı giyinmem için beni zorlarken gülümsemem için kolumu çimdikliyor oluyordu.

Üstümdeki kuşkulu bakışlar kendimi iyi hissetmeme çok da yardımcı olmuyordu üstelik. Orta yaş ve daha yaşlı aristokratlar bize doğru yargılayıcı bakışlar atarken yemeklerimizi yiyip parayı ödemeden tüymemizi bekliyor gibilerdi. Lo, yaşlarımızdan ötürü bize yapılan bu kaba yaklaşımı sezmiş olacak ki alnına hızla kırışıklıklar yayılmıştı.

Buraya bir hafta öncesinden rezervasyon yaparken bunun ilk "gerçek" buluşmamız olduğunu vurgulamıştı. Yavaşça şarabımdan bir yudum aldım. *House Merlot** sipariş ettiğinde şaşırmıştım. Aylardır "işe yarar" alkol olarak adlandırdığı şaraptan hiç içmemişti. Bizi *La Rosetta*'ya getiren Nola olsa da Lo, nadiren benim için içki söylerdi. Herhangi bir içki...

Şimdiyse resmi bir çift olduğumuz için onun jestlerine kafa yormayı bırakmam gerekiyordu ama özellikle ilişkimizdeki değişiklikleri fazlasıyla düşünmeye başlamıştım. Bazen beynimi durdurabilmek için bir uzaktan kumandam olmasını istiyordum. Bir anlık sakinlik için.

Garson bir sepet "premium" ekmekle döndü. Somundan bahsederken tam da bu kelimeyi kullanmıştı ve oldukça burnu havada görünüyordu. Belki de *pahalı* bir restoranda olduğumuzu fark ederek gözlerimizin büyümesini beklemişti. *Premium* ekmek ve pahalı ravioli** satan bu yerin henüz yetişkinliklerinin başlarında olan iki gence uygun olmadığını anlamamızı beklemişti.

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" diye sordu yanaklarını içe çekerek. Bu hareketi bana fazlasıyla annemi hatırlatmıştı.

Capellini alla Checca ve *Filetto di Branzino* arasında gidip

* Bir kırmızı şarap türü (ç.n.)
** İtalyan usulü mantı (ç.n.)

geliyordum. Makarna mı levrek mi? Lo kararsızlığımı fark ettiği için garsona döndü. "Bize birkaç dakika daha verin."

Garson ağırlığını diğer ayağına vermişti. A-ah. Bu bakışı biliyordum. Kabalaşmak üzereydi. "Burası, bedava patates kızartması yiyip kalkabileceğiniz bir Meksika restoranı değil. Ekmek ücretli." *Ah, demek premium ekmek ücretliymiş! Kim düşünebilirdi ki?* "Eninde sonunda sipariş vermeniz gerekecek."

Lo menüyü hızla kapatarak ellerini masanın üstünden kenarlarına uzattı. Masayı devirmek üzereymiş gibi görünüyordu. *Babası yapardı*, diye düşündüm ve bu nefesimi kesti. Onları kıyaslamak istemiyordum. Hiçbir zaman. "Dedim ki, 'Bize birkaç dakika daha ver.' Ödemeyeceğime dair herhangi bir şey ima etmiş miyim?"

"Lo," diye uyardım. Parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. *Lütfen masayı devirme.*

Garson, Lo'nun ellerine bakarken müdür de masamıza doğru ilerlemeye başlamıştı. Diğer masalardaki çizgili masa örtülerinde ve mumlarda gezinen bakışlar bir gösteri izliyormuşçasına bize çevrilişti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu müdür. Garsondan biraz yaşlıydı ve her ikisinin de üniformaları beyazdı.

"Hayır," diye cevap verdi Lo önce. Parmaklarını masadan uzaklaştırarak cüzdanını çıkardı. "Paket olarak en pahalı şampanyanızdan bir şişe istiyorum. Sonra kalkacağız." Siyah *American Express* kartını müdüre uzatmıştı.

Düşük çeneli garson doğruldu. "*Pernod-Ricard Perrier Jouet*. Dört bin dolardan fazla ediyor."

"Bu kadar mı?" dedi Lo başını eğerken yüzüne yalandan bir şaşkınlık yayılmıştı.

Müdür gergin bir şekilde elini garsonun omzuna uzattı. "Ben hemen getiriyorum, Bay Hale." Ah, kredi kartındaki soyadını kullanmıştı. Müdüre ekstra puan. Garsonu bizim görüş alanımızdan uzaklaştırdığı sırada Lo bir tavuğun ya da kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp kaçan bir adamın boynunu kırabilirmiş gibi görünüyordu.

"Yani burada yemiyoruz," dedim az önce gerçekleşen şeyi dile getirerek.

"Burada mı yemek istersin?" Siyah yakalı gömleğinin üst düğmesini açarken neredeyse bağırmıştı.

"Pek değil." İnsanlar bakmaya devam ettikçe yanaklarıma çirkin bir kırmızılık yayılıyordu.

Lo, gömleğinin kollarını sıyırdı. "Lanet olasıca bir restoranda saygı kazanmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu."

"Gömleğinle uğraşmayı bırakabilir misin?"

"Neden?" diye sordu sakinleşirken. Vücut dilimi inceliyordu. "Seni tahrik mi ediyor?"

Öylece baktım. "Hayır. Mutfağa koşup garsonun canını çıkarmaya hazırlanıyormuşsun gibi görünüyor." Ki bu gülünçtü. Lo çoğunlukla kavga etmekten kaçınırdı ve daha çok suratınıza bağırmaya eğilimli tiplerdendi. Bir yumruk sallamaktansa sözel saldırıları tercih ederdi.

Gözlerini devirse de ricam üzerine gömleğinin kollarıyla oynamayı bırakmıştı.

Bir dakika sonra müdür elinde altın rengi bir şişe ve *Ame-*

rican Express kartıyla döndü. Lo kalkarak bana da kalkmamı işaret ettikten sonra müdürün uzattıklarını aldı. Restorandan çıktığımız sırada herkese kızgın bir bakış atmıştı. Bizden özür dileyerek güzelce teşekkür etmek dışında hiçbir şey yapmayan müdüre bile...

Ellerimi uzun yün montumun ceplerine attım. "Nola, bir saat daha burada olmayacak," dedim.

"Biraz yürürüz. *Taco* standı on blok ötede. Sence başarabilir misin?"

Başımla onayladım. Kısa topuklularım kaldırımdaki çatlakların arasından çimenlere saplanıyordu ama bundan şikâyet etmemeye çalıştım. "Sen iyi misin?" diye sordum ona. Şişeyi tutan eli titrese de diğer sıcak elini uzatarak benim soğuk elimi sıkıca tuttu.

"Sadece bundan nefret ediyorum," dedi kaşından akan teri silerken. "Yirmilerimizde olmamıza rağmen bize hâlâ çocuk gibi davranılmasından nefret ediyorum. Cüzdanımı çıkarıp saygıyı satın almak zorunda kalmaktan nefret ediyorum." Yaya geçidine yaklaşınca durduk. Üstümüzdeki lambada yanan büyük kırmızı el beklememizi söylüyordu. "Babam gibi hissediyorum."

Bunu kabul etmesi beni şaşırtmıştı. Elmacıkkemikleri keskinleştiğinde midem birbirine karıştı. İtiraf edemeyeceğim kadar çok Jonathan Hale'e benziyordu.

"Sen, o değilsin," diye fısıldadım. "O olsa masayı devirip dağınıklığı temizlemeleri için işi çalışanlara bırakırdı."

Lo buna kahkaha attı. "Öyle mi yapardı?" Üstümüzdeki

lamba *yeşil* yandığında duran arabaların önünden karşıya geçtik. Sokakta sıralı bir şekilde duran arabaların önlerinde ve arkalarında farlar yanıyordu. Babasından bahsedişimizi öylece ardımızda bıraktık.

Aramızda biraz mesafe olsa da birçok farklı renkle aydınlanan *taco* standını görebilmiştim. Yoğun sokağın karşısında küçük bir park vardı ve birkaç üniversiteli genç fıskiyenin yanında oturmuş *burrito*'larını yiyorlardı. Bizim uyum sağlayabileceğimiz bir ortama benziyordu ama ne zaman Lo'yla bir yere girsek dışlanmışız gibi hissediyordum. Liseden bu yana bazı şeyler hiç değişmemişti.

"Üşüdün mü?" diye sordu Lo.

"Ha? Yok, iyiyim. Montum kürklü."

"Hoşuma gitti."

Gülümsememi gizlemeye çalıştım. "Etikete baksana."

Kaşlarını çatarak hızla montumun arkasına uzandı. "Calloway Modaevi mi?" Tekrar karşıma geçmişti. "Demek Rose tasarladı," diye ekledi. "Sözümü geri alıyorum. Çirkinmiş."

Kahkaha attım. "Sana da bir yelek tasarlamasını isteyebilirim."

"Kes şunu," dedi utanarak.

"Ya da harflerden oluşan bir tişört. Tam kalbinin üstüne L-O-R-E-N harflerini ekler-"

Kalçamı çimdiklediğinde bağırdım ve ikimiz de aynı anda kahkaha attık. Beni *taco* standına yönlendirirken dudakları kulağımdan ayrılmıyor ve durmaksızın bana yapmak istediği müstehcen şeyleri fısıldayıp duruyordu.

* Dürüm şeklinde bir Meksika yemeği (ç.n.)

"*Taco*ları geçsek mi?" diye sordum, birden ısınmıştım.

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Arzularımı doyurmak yerine satıcıya döndü. Şimdilik. "Ben üç tavuklu *taco* alacağım. Onun için de ekstra marullu bir etli lütfen." Siparişimi ezbere biliyordu. Sürekli buraya geldiğimiz için bu garip olmasa da artık birlikte olduğumuz için şu anda kulağa daha seksi gelmişti.

"Tavuklarda acı sos istiyorsunuz, değil mi?"

"Hayır, bugün değil."

Kaşlarımı çattım. "Sen her zaman acı soslu yersin."

"Ve sen de acılı yemeklerden nefret edersin."

Neeeee...Ahhh. Geç dank etmişti. Yakın zamanda beni öpmeyi düşünüyor olmalıydı. *İşte bu*, hoşuma gitmişti. Yiyeceklerimizi aldıktan sonra ödemeyi yaparak sokağın karşısındaki fıskiyeye yerleştik.

Lo nazikçe şampanya şişesinin tıpasını açtığında küçük bir ses çıktı. Ardından ikimizin de köpük bardağına şampanya doldurdu.

Bu sırada ben de *taco*mdan büyük bir ısırık almıştım ve çenemden aşağı sos damlıyordu. Aceleyle rüzgârdan uçmayan birkaç peçeteye uzansam da Lo bu utanç verici anıma şahit olmuştu.

Gülümsememek için çok çaba sarf ediyordu. "Sosyeteye takdim balosuna katıldığını hatırlıyorum. Yoksa bu bir hayal miydi?"

Alayla güldüm, işimi hiç kolaylaştırmıyordu. "Zorla. Tüm gece Jeremy Adams'la dans etmek zorunda kalmıştım ve

benden bir kafa boyu kısaydı. Çünkü *birileri* baloya Juliana Bancroft'la katılmaya karar vermişti."

Kahkahasını bastırmak için tavuklu *taco*sundan büyük bir lokma aldı.

"Bunu bana neden yaptığını hâlâ anlayamıyorum. Korkunç bir kızdı." Şampanyadan büyük bir yudum aldığımda köpükler burnumun gıdıklanmasına sebep olmuştu. Şimdiden rahatlamış hissediyordum. Alkolün verdiği cesaret Lo'nun farkında olduğu bir şeydi ama bana kalırsa alkol tüketmeden de yeterince cesurdu.

"O kadar da kötü değildi," dedi. Tepsiye düşen tavuğu tekrar tortillasına soktu.

"Okuldaki dolabımı prezervatifle doldurmuştu."

"Onun yapıp yapmadığını bilmiyorsun."

"Erkek arkadaşıyla yatmıştım. Julia'nın otuz kilometre ötedeki o devlet okulundan biriyle yattığını bilsem o çocuğa asla dokunmazdım."

Dalton Akademisi'ndeki erkeklerle yatmaktan kaçınıyordum. Sürtükçe bir şöhretim olmasını istemediğim için zaferlerimi çok, çok dikkatli bir şekilde seçiyordum. Ama belli ki *o kadar da* zeki değildim çünkü çocuk bekar olduğunu söylediğinde bunun bir yalan olduğunu anlamamıştım. Şans meleği yanımda olsa gerekti. Çünkü Juliana kendinden daha "düşük" seviyede biriyle çıktığını kimsenin bilmesini istemediğinden ses çıkarmamıştı. Korkunç çilemin yanı sıra bu, küçük bir artıydı.

"Diğer kızlardan biri de olabilir," diye karşı çıktı Lo. Beni

gıcık etmek için bunu yaptığını düşünüyordum. Şampanya bardağına uzandı.

İç çektim. "Prezervatiflerde parlak çıkartmalar vardı. Okulda başka kimin Lisa Frank*'a fetişi vardı ki? *Dokuzuncu sınıftayken* üstünde gökkuşağı ve tek boynuzlu at olan bir yapıştırıcı getiriyordu. Sadece zalim değil, aynı zamanda işlediği suçun üstüne imza atacak kadar da gösterişçiydi." Durdum. "Bu hikâyedeki üzücü kısım ne biliyor musun? O prezervatifleri gerçekten kullandım."

Şampanyası boğazına kaçınca öksürmeye başladı.

Sırtına vurdum. "Sakin ol bakalım. Belki de kaldırabileceğin bir şey içmelisin. Ben bir içki tutkunuyum. Bana kulak ver." Gülümsedim.

"Öyle mi?" dedi. Öksürmekten yüzü kızarmıştı. Boğazını temizlemek için bir yudum daha aldı.

"Neden Juliana'yla gittin?" Merak ediyordum. "Buna hiç cevap vermedin."

Omuz silkti. "Hatırlamıyorum."

"Ben de sana inanmıyorum, Loren Hale."

"Tam adımı kullanıyorsun, Lily Calloway ama otorite beni etkilemiyor." Kendini beğenmiş bir gülümseme dudaklarına yayıldı.

"O balodan önce bir sürü baloda bana eşlik etmiştin," diye hatırlattım. "Ne değişti?" Israr etmemem gerekiyordu ama merakım, anlayışıma ağır basıyordu.

Boş tepsisini kenara iterek şampanya şişesini bacakları-

* Tuhaf ticari tasarımlarıyla bilinen iş insanı (ç.n.)

nın arasına aldı. Doğru kelimeleri seçerek cevabını şekillendirmesini bekledim. Çiçekli altın baskıyı inceliyordu. "Juliana bana sormadan önce eve sarhoş dönmüştüm. Bir çocuğa bana Jim Beam alması için para vermiştim ve öğleden sonrayı eski ilkokulumuzun arka tarafında içerek geçirmiştim." Gözlerini devirdi. "Kulağa bir çocuk suçlu gibi geliyor olmalıyım. Sıkılmıştım. Ama sanırım bu artık yeterli bir sebep değil. Babam beni sendelerken görünce değerbilmez olmamla ilgili konuşmaya başladı." Bakışları tuğla duvara odaklanmıştı. "Bugün bile ne söylediğini hatırlıyorum. 'Sana ne kadar fazla *lanet olasıca* şey verdiğimin farkında bile değilsin, Loren. Bir de bana böyle mi karşılık veriyorsun?' "

Lo'ya dokunmaya korkuyordum. Bir çeşit transa girmiş gibiydi ve kolumu ona uzatsam suratsız ve mutsuz bir şekilde beni itecekmiş gibi hissediyordum. Öyle görünüyordu.

Suratını asarak devam etti. "Bir saat boyunca atıp tutmasını dinledim. Sonra senin hakkında konuşmaya başladı."

"Benim mi?" Bu tür bir muhabbete dahil olduğuma inanamıyormuşum gibi göğsüme dokundum.

Başıyla beni onayladı. "Evet, benim için fazla iyi olduğunu söyledi, hiçbir zaman büyüyüp senin gibi bir kızla olamayacağımı söyledi. Gençtim, asiydim ve o bana *git* derken ben *kal* diyordum. O *Lily* dediğinde ben *Juliana* dedim."

"Ah," diye mırıldandım. Gerçeğin bu kadar derin olacağını düşünmemiştim.

"Kayıtlara geçmesi için söylüyorum," dedi. Sesi rahatlamıştı. "Tüm gece onun atlarından bahsetmesini dinlerken acınası

haldeydim. Eğer doğru hatırlıyorsam sen de Jeremy'nin kısa boyunun avantajını kullanmıştın."

Bu anıyla birlikte kulaklarım kızardı. Düştüğüm rezil durumdan saklanmak için ellerimle kendimi gölgeledim. "Önceki zaferlerimi bu kadar eğlenceli bulmaman gerekiyor," dedim fısıldayarak bağırıyordum. Diğer yandan hâlâ kendimi gizliyordum.

Dudakları alayla kıvrıldı. "Her şeyini seviyorum." Bir parmağıyla çenemi kaldırarak beni o kadar dikkatli bir şekilde öptü ki karşımdaki adamın kim olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Bu hassasiyeti beni içine çekerken kısa bir an içinde nefes nefese kalmıştım.

Ondan uzaklaşan ilk ben oldum. Vahşi ve tutkulu bir seks vaadi olmadan onu bu şekilde öpmeye devam edemezdim. Kaşlarını kaldırıp bardağını dudaklarına götürürken sırıtıyordu. Evet, şu anda tam olarak nasıl hissettiğimi biliyordu. Fazlasıyla şeffaftım.

Fıskiyeye doğru erimeden önce konuyu değiştirdim. "Poppy bana doğum gününü sorup duruyor. Arkadaşlarımızın bizim için *sözde* düzenleyecekleri partide tüm arkadaşlarımızla özellikle Charlie ve Stacey'le tanışmak istiyor."

Sakinliğini koruyordu. "Sen ne dedin?"

"Partinin onun hoşuna gitmeyeceğini söyledim. Çok fazla sarhoş üniversite öğrencisi olacağını ve arkadaşlarımızla başka bir zaman tanışabileceğini söyledim. Çabucak oltaya geldi. Zaten yalandan arkadaş ürettiğimize inanması için hiçbir sebep yok."

"Keşke Stacey'den daha iyi bir isim seçseydin. Daha önce hiç ismi Stacey olan bir arkadaşım olmadı."

"Bu isim önyargıya müsait ve toy."

"Önyargıya müsait isim diye bir şey yok ama kulağa toy gelmediğini de söyleyecek değilim. Çok hata yaptım."

"Doğum gününe gelince," diyerek konumuza dönerek ekledim. "Öğle vakti sarhoş olmayacağına göre seni kutlamak için dışarı çıkarabilir miyim?"

Şampanya etiketinin kalanını şişeden sıyırdı. "Sanmıyorum."

"Hadi ama. Kostüm giyip bir partiye gidebiliriz."

"Neden evde kalıp, içki içip seks yapmıyoruz?"

"Bunu her gün yapıyoruz, Lo," dedim sinirli bir şekilde. Birlikte olduğumuzdan beri geç saatlere kadar kulüpte takılma alışkanlığım yok olmuştu. Lo'nun aksine ben apartmanda bu kadar tıkılı kalmaya alışık değildim. "Cadılar Bayramı'nın doğum günün olmasının bazı artıları olmalı."

Şampanya şişesinden bir yudum alırken düşünüyordu. Elinin tersiyle ağzını sildi. "Sanırım harika kostümlerimiz çoktan hazır."

Sırıtırken yüzüm bir anda asılmıştı. "Bekle, ne kostümü?" Midem bulanmaya başlayarak utanç duygusu ifademe yayıldığında Lo'nun yüzü aydınlandı. Ah, ondan nefret ediyordum. "Hayır, Comic-Con'da giydiklerimiz olmaz." Minicik X-23 kıyafetim! Ve onun da bir o kadar dar ve eşit derecede dekolte veren Hellion takımı. Duvarına asılı olan fotoğraftaki gibi.

"Dışarı çıkmayı çok fazla istiyorsun, bu da benim şartım."

Ne kadar istediğimi ölçüyordu. Derin bir nefes aldım. Ön tarafımı örtmesi için bir pelerin tarzı absürd bir şey takardım. "Tamam. Anlaştık."

"Bu sevdiğimiz bir şey, değil mi?"

Sanırım öyleydi.

Bölüm 18

"Bu sayıları dikkate al, bunları değil." Özel ders hocam endişeli bir şekilde bana baktı. "Takip ediyor musun?"

Gözlerim irileşmişti. "Dersten kalacağım. Yine."

Kaleminin silgisini kalın ekonomi kitabına vurarak sayılara baktı. Dudakları ince bir çizgi halini almıştı ve nasıl Penn'deki en aptal kıza ders verdiğini anlamaya çalışıyor gibiydi. Umutsuzdum. Gururumu ayaklar altına alıp bana ders çalıştırması için Connor'a mail atmam üç günlük bir eziyetin ardından gerçekleşmişti.

Şimdi de cehennemimde bir yoldaşım vardı.

"Bunu dene, Lily." Kitabı bana iterek uzun bir paragrafı işaret etti. Kelimeler. Sayılarla karışan bir sürü kelime. Ekonomide neden ikisinden biri yoktu ki? Denklemde sayılarla *birlikte* kelimelerin de olması migrenin kafatasıma yayılmasına sebep oluyordu.

Bir beş dakika daha dişimi sıktıktan sonra oflayarak kalemimi bıraktım. "Bunu bilinçli olarak yapmadığıma yemin ederim," dedim hemen. "Senin de keşke başkasını seçseydi diye düşündüğüne eminim."

Külüstür kütüphane sandalyesinde arkasına yaslandı. İçinde bir yazı tahtası, uzun bir masası, aydınlatması ve diğer insanların da var olduğunu bize hatırlatan cam bir duvarı olan küçük bir çalışma odasındaydık. Artısı şuydu, ezik bir şekilde bağırsam da sızlanmalarımı Connor dışında kimse duyamazdı.

Zaman geçerken güneş çoktan batmıştı. Muhtemelen özel ders hocamı akşam yemeğinden de planlarından da alıkoyuyordum. Ara sıra kalın, dalgalı kahverengi saçlarına ve derin mavi gözlerine bakarak ona Becermek-İstediğim-Erkekler tablomda yüksek puan veriyordum. Daha doğrusu tek eşli ilişkiye başlamadan önce kullandığım tablomda...

Lacivert denizci paltosunun yakasını dışarıya doğru kıvırmıştı ki bu da görünüşüne dikkat ettiğinin ilk göstergesiydi. Dürüst olmak gerekirse gözlüklü ve sivilceli bir embesille karşılaşmayı bekliyordum. Beni bu kadar etkilemeyecek birisiyle diyelim...

"Benden nasıl haberdar oldun?" diye sordu merakla. "Öneri mi?"

"Ekonomi departmanının internet sitesinde özel ders ho-

cası olarak ismin geçiyordu. En havalı ismi arıyordum. Sen ve Henry Everclear arasında kaldım." Hiç kız yoktu, eğer olsa ilk tercihim onlardan biri olurdu.

"Sen de Connor Cobalt'ı seçtin," dedi keyifle gülümserken. "Connor benim ilk adım değil. Richard."

"Ah." Kollarım ısınmıştı. "Bu o kadar da havalı değilmiş." Bu cevabıma karşılık kendi kafama bir tane geçirebilirdim. Daha zekice ya da nükteli bir şey söylemeliydim. Bunun yerine *aptalca* bir şey seçmiştim.

"Senin tam adın ne?"

Endişeyle hemen masanın üstünde, kitabımın yanında duran telefonunun saatine baktım.

Bakışlarımı takip etti. "Ekstra ödeme almayacağım."

Daha da kızardım. Bunu *kesinlikle* daha önce de duymuştum. "Seni planlarından alıkoymak istemiyorum."

"Ah, hayır," dedi gülerek. *Starbucks* bardağını elinden bırakmıştı. "Hiç planım yok. Aslında biraz yavaş ilerlediğin için memnunum. Son birkaç aydır notları harika birinci sınıf öğrencilerine ders veriyordum ve hazırladığım problemleri yirmi dakikadan kısa süre içinde çözüyorlardı. Özgeçmişim için ders verdiğim saatleri göstermem gerekiyor. Wharton'daki işletme yüksek lisans programı oldukça rekabetçi ve müfredat dışı her şey işimi görüyor."

Buna alınmam gerekiyordu ama ortadaki gerçeğe karşı çıkamazdım. Zorlanıyordum. "Ümitsiz vaka olabilirim."

"Ben Penn'deki en iyi özel ders hocasıyım. Bin dolara iddiaya varım ki önündeki sınavdan en azından geçmeni sağlayacağım."

İnançsız bir şekilde iç çektim. "İki gün var."

Gözlerini kırpmadı bile. "Sanırım önümüzdeki kırk sekiz saat hızlanmamız gerekecek." Saatini kontrol ederken aynı anda kahvesine uzanarak bir yudum aldı. "Bu arada bana tam adını söylemedin. Connor Cobalt'tan daha kötü olamaz." Hazırlık sınıfındayken sık sık karşılaştığım inci gibi dişlerle gülümsedi.

"Lily Calloway."

Başını şaşkınlıkla geriye çekmişti. "Rose Calloway'le akraba olamazsın değil mi?"

"Ablam."

Tekrar sırıttı. Keşke ona durmasını söyleyebilseydim. Rol yapıp yalan söyleyerek yıllar geçirdikten sonra aşırı istekli gülümsemelerden daha "sahte" hiçbir şey olmuyordu. "Princeton için *Academic Bowl*'a katılıyor, değil mi? Hep onlarla rekabet ediyoruz. Korkunç zeki. Sana ders vermesi için ona gitmemene şaşırdım."

Kuru bir şekilde güldüm. "Rose'dan bir şey öğrenmek için kendine bir zırh bulmalısın. Zorlu bir öğretmendir."

Kahvesini bitirirken kaşları havalanmıştı. "Öyle mi?" Kendi iyiliği için fazla meraklıydı.

Onu kurtarmaya karar vererek kitaplarıma döndüm. "Yani gerçekten bin dolar kaybetmeye hazır mısın?" Kendi özgeçmişi için saat toplamaya hevesli olsa da ben gerçekten bunları öğrenmeliydim.

"Gururum söz konusu. Bu da bin dolardan fazla eder." *Rolex* saatini tekrar kontrol etti. "Evinde *Red Bull* var mı?"

* Akademik bilgi yarışması. (ç.n.)

Bekle? Kendini ders vermek için benim evime mi davet ettiriyordu?

Ders kitaplarını toplarken ifademdeki akıl karışıklığını görmüş olmalıydı. "Kütüphane on dakikaya kapanıyor. Önümüzdeki kırk sekiz saat hızlanmamız gerektiğini söylerken dalga geçmiyordum. Senin evine ya da benimkine geçebiliriz. Ama baştan uyarayım; kedim, kızlardan nefret ediyor ve tırnaklarını birkaç haftada bir kesiyorum. Sadie'nin kıskançlık saldırısına uğramak istemiyorsan senin evini tavsiye ederim."

Ben de Drake'i tercih ederdim. Lo etraftayken aptalca bir şey yapma şansım azalıyordu. Alttaki beynimi dinlemem gibi aptalca bir şeyi.

"Benim evim olur." Kalkarken sırt çantamı omzuma attım. "Ama erkek arkadaşımla yaşıyorum, yani sessiz olmamız gerekiyor."

Islık çaldı. "Yaşın küçük ve şimdiden biriyle yaşıyorsun. Bu her şeyi açıklıyor."

Cam kapıyı benim için açık tutarken kampüsün avlusuna çıkmadan önce donakaldım. "Nasıl yani?" Her şeyi açık mı ediyordum? Yoksa Connor Cobalt kısa bir dersin ardından beni tamamen çözdüğünü düşünecek kadar kibirli miydi?

"Ailesinin parasıyla buraya gelen kızların çoğu-"

"Bekle," dedim devam etmeden onu durdururken. "Param olduğunu nereden biliyorsun?" Üstüme baktım. Üstümdeki hiçbir şey tatsız bir şekilde zengin olduğumu haykırmıyordu. Bir çift *Nike* spor ayakkabı giyiyordum ve üstümde bir eşofman altıyla Penn kazağı vardı. Eğer Rose beni böyle görse baygınlık geçirirdi.

"Calloway." Soyadımı kahkaha atarak söylemişti. "Baban bir gazoz imparatoru."

"Evet ama insanların çoğu-"

"Ben diğer insanlardan değilim ve isimleri hatırlamaya dikkat ederim. Özellikle de önemli olanları."

Ah, *bu* kibirliliğe nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

Beni serin geceye doğru dışarı yönlendirmişti. "Dediğim gibi zengin kızların çoğu aynı şeyi yapıyor. *Ivy League*'de son derece başarılı olacak, erkenden evlenecek, tüm derslerde başarılı ve özgeçmişi hazır, gelecekte kendilerini zora sokmayacak birini buluyorlar. Yargılamıyorum tabii. Ben de kız olsam aynı yoldan ilerlerdim. Lanet olsun ama muhtemelen o tip biriyle evleneceğim."

Ne kadar da korkunç bir genellemeydi bu. Kadınların hepsi bir erkek tarafından bakılmak için kariyerlerini kenara atmazlardı. Ya onu yumruklayacaktım ya da kusacaktım. İkisi de uygun bir davranış değil gibi görünüyordu. Muhtemelen kadınların yalnızca bebek yaptığını da düşünüyordu. Tanrım, Rose bu çocuğu duymuş olsa onun gözlerini yuvalarından çıkarırdı.

Ama ben Rose kadar gözü kara değildim ve başka bir hoca bulmak için de çok geçti. Ben de düşüncelerimi zihnime gömüp bu şerefsizi dışarıya doğru takip ettim.

"Lo!" diye seslendim kapıyı açıp içeri girerken, Connor da arkamdan beni takip ediyordu. "Lo!" Üçüncü kez cevap

alamadığımda evde olmadığını düşünmeye başladım. Ona hızla bir mesaj atarken titreşimi hissetmeyecek kadar sarhoş olmadığını umut ediyordum.

Bar tezgâhına yerleşmiştik. Üç farklı kitap açıp ne kadar ilerleme kaydettiğime baksam da bir başarı sayılacak kadar yeterli değildi. Connor'ın hazırladığı problemlerden yüzde yirmi beşini doğru yapmıştım. Bu oran da sabit değildi.

İki kasa Red Bull ve bir pepperoni pizzanın ardından saat on bir olmuştu ve Lo hâlâ eve dönmemişti. Telefonum ezik gibi tezgâhın üstünde duruyordu ve ben de boş boş bakarak bir cevapsız çağrı var mı diye kontrol ediyordum. Lo'ya bu özel ders durumundan bahsetmiştim ve öğleden sonra vahşileşmiştik. Belki beni doyurduğunu düşündüğü için bu gece beni ekip kendi işini halledebileceğine karar vermişti.

Dudağımı ısırdım. Birkaç dakika sonra içimi endişe kaplamaya başlamıştı ve problemlere odaklanmam artık imkânsızdı.

"Belki zamanın farkında değildir," dedi Connor. Durmaksızın telefonumu kontrol etmemi izliyordu. "Bu gece kampüste birileri fosforlu parti veriyordu sanırım. Ders verdiğim birinci sınıfların çoğu bundan bahsediyordu."

"Üst sınıflar gitmiyor mu?"

"Genelde hayır. Biz daha farklı şeylere odaklanıyoruz."

Gözlerimi devirmemeye çalıştım. Yine bir genelleme. Lo bu çocuktan nefret ederdi. Connor kitaplarımızı kapattığına göre hâlâ kaygılı görünüyor olmalıydım.

"Üzgünüm," dedim. "İddiamızı iptal edebiliriz. Ben konsantre olamıyorum diye para kaybetmene gerek yok."

"Ders verirken sözlerimde hiç yanılmadım. İddia devam ediyor. Sınavını geçeceksin, Lily. Bundan eminim." Kendi adına konuş. "Şimdi, belli ki erkek arkadaşın için endişeleniyorsun. Onu bulana kadar hiçbir şey öğrenmeyeceğin için söyle bakalım nerede olabilir?"

Hah? Erkek arkadaşımı bulmam için bana yardım mı teklif ediyordu? Connor Cobalt'ın garipliğinden dikkatimi çekip Lo'ya odaklanmaya çalıştım. Nerede olabilirdi? Güzel bir soruydu. Üniversitedeki ilk iki yılında sürekli partiliyordu ve son zamanlarda da barlara alışmıştı. Genelde eve makul bir saatte gelip sert içkileri burada içip kendinden geçerdi.

Eğer ben ona şoförlük yapmıyorsam da kampüste bir yerlerde olurdu. "Fosforlu partinin kampüste olduğunu mu söylemiştin?" diye sordum.

"Avlulardan birinin dış tarafında."

"Oradan başlayalım."

Elektronik flaşlar çimenlik alanın karşısından parlıyordu. *House* müziğin hipnotize edici ritmiyle bedenler birlikte dans ediyordu. Uzak mesafeden yaklaşırken insanların çoğunun beyaz kıyafetler giydiğini ve karanlık ışıkların altında üzerlerindeki boya ve işaretlerin parladığını fark etmiştim. Etrafta koşuşturup dururken soğuk geceye karşı birer hayvana benzediklerini dahi söyleyebilirdim.

Bu karışıklığın içinde Lo'yu nasıl bulacaktım?

Yoğun ve terli kalabalığa karışmadan önce küçük kızıl

saçlı bir kız dirseğimi tuttu. "Hey, buna ihtiyacın olacak." Bana beyaz bir tişört uzatmıştı. Ayağının yanındaki kutudan Connor'a da daha büyük bir beden uzattığında suratımı astım. Gömleğinin düğmelerini açıp tişörtü başından geçirdikten sonra kendi gömleğini kıza uzatırken hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Onu geri alamayacağım, değil mi?" diye sordu Connor flörtöz bir gülümsemeyle ya da belki sadece nazik olmaya çalışıyordu. Onun gibi sosyetik biri için bunu söylemek zordu.

Kızın gözleri düzenbaz bir şekilde parlarken Connor'ın bileğine uzandı. Siyah keçeli kalemle karşısındaki çocuğun eline numarasını yazmıştı. "Senin için saklarım." Kollarını gömlekten geçirerek bir ceket misali üstüne geçirdi.

Lanet olsun. Onu takdir etmem gerekiyordu. Bu çok seksiydi.

Connor'sa buna karşılık sadece gülümsemişti ve sanki ders verdiği öğrencilerinden birinin kayıp erkek arkadaşını aramaya gittiği partilerden birinde, kızıl saçlı bir kızın kendine asılması çok normalmiş gibi duruyordu.

Tişörtü kendi kıyafetimin üstüne geçirdikten sonra saçlarımı kurtararak dışarı attım. Sonra da bu çılgınlığa karıştık.

Bir ölüm perisi gibi bağırarak bana doğru koşan neon yeşil peruklu bir çocuk vardı. Elindeki devasa pembe fosforlu kalemle memelerimin hemen üstüne nişan almıştı. Aman ne güzel.

Ardından Connor elimi bularak beni diğer yöne çekti. "Nasıl görünüyor?" diye bağırdı. Sağır edici müziğin titreşimini ayaklarımın altında hissedebiliyordum.

Çıplak koluma hedef alınan mor boyadan kaçarak telefonumdan Lo'nun fotoğraflarını açtım.

"Bu çocuğu tanıyorum!" Ekranı işaret ediyordu. "Yurtdışı İlişkiler sınıfımdan!"

Bunun çok da büyük bir rastlantı olduğunu sanmıyordum. İşletme öğrencilerinin aldığı seçmeli dersler aynıydı. "Bu harika! Ayrılalım mı?" Arkamdaki bir kız çığlık atarak kıçıma sarı kalemiyle nişan aldı. Cidden mi? Beyaz pantolon giymiyordum bile. Leke, kot pantolonumda çirkin bir kahverengine dönüşmüştü.

Connor partiyi süzerken başıyla onayladı. "Ben tuval ve boyaların olduğu taraftayım!" *Buralarda daha fazla boya mı var?* Evet, o bölgeyi alabilirdi. "Sen de fıçının olduğu tarafa bak."

Güzel, eğer Lo bu çılgın partiye katıldıysa muhtemelen olabileceği bir alana beni yönlendirmişti. Bira fıçısından içmenin kedi çişi içmeye benzediğini söylese de buralarda olmalıydı. Fıçının etrafında toplanan insanların ellerinde işaret kalemi yoktu ki bu da bedava bira için gelen üniversite öğrencilerinin de burada olduğu anlamına geliyordu.

Neon mavi boyayla boyanan uzun boylu bir çocuk fıçıdan ters bir şekilde içki içmeye çalışıyordu ve tişörtü başının üstüne düştüğü için göğsündeki kıvırcık kıllar açıkta kalmıştı. Acı içkiyi yutmasını izlerken Lo'nun burada olmadığını anlamam birkaç dakikamı almıştı.

Bilmeliydim. Ucuz alkol ve kulak tırmalayan müzik, on dokuz yaşından beri onun ritüeli değildi. Lo tamamen bir yetişkin olmasa da zevkleri değişmişti.

Tekrardan onu aramayı denedim ama telefonum direkt telesekretere bağlandı.

"Lily?"

Yüzümü asarak duyduğum erkek sesine bakmak için arkamı döndüm. Üstündeki dernek tişörtünü fark edene kadar kim olduğunu anlamamıştım. Kappa Phi Delta. Lo'nun beni aldığı erkek topluluğunun evindeki çocuk.

Sarı saçları rüzgârla dalgalansa da benim vücudum bu rahatsız edici karşılaşmadan ötürü soğuktan etkilenmiyor aksine ısınıyordu. Tek gecelik ilişkinin ardından onu başımdan attığım için buradaki tek pislik ben olmalıydım.

Akıl karışıklığımı fark ederek göğsünü işaret etti. "Kevin." Başıyla fıçıyı göstermişti. "Sana bir içecek alabilir miyim?" Tercümesi: *Tekrar yapmak ister misin?*

Ben reddedemeden Connor araya girdi, birbirine dolanan bedenlerle savaştığı için yüzü kızarmıştı. Beyaz tişörtünde neon boyalar ve kalem izleri vardı. Biri tişörtü ıskalamış olacak ki dirseği açık pembe renginde parlıyordu. "Onu bulamadım," dedi bana.

"Connor Cobalt!" diye haykırdı Kevin.

Aman Tanrım. Birbirlerini mi tanıyorlardı bir de. Neredeyim ben?

Connor dönüp de Kevin'ı görünce sırıtması genişledi. "Selam, adamım!" Tokalaşma, sarılma ve yaslanıp sırtlarını tokuşturmayı içeren bir kanka selamlaşması yaptılar. Bunları hiç anlamıyordum.

"Seni burada gördüğüme şaşırdım," dedi Kevin gülümseyerek. "Fıçı bira servis edilen partilerin Connor Cobalt için

çok aşağı kalacağını düşünmüştüm." Diğer insanların da onun tam adını etkileyici bulduğunu bilmek hoşuma gitmişti.

"Aslında mesai saatim."

"Buna çalışmak mı diyorsun?" Kevin'in bakışları, Connor'ın elinde yazılan numaraya çevrildi. "Lanet olsun, adamım belki ben de senin yöntemlerini uygulamalıyımdır. Çalışma saatlerimde sadece baş ağrısıyla karşı karşıya kalıyorum." Bana döndüğünde varlığımın farkına vardı. "Ah, bu Lily." Connor kısa bir süre önce yanıma gelmişti ve bunu fark etmediğinden Kevin'in besbelli aptal olduğu ortadaydı.

Connor kaşlarını çatarak başını bana doğru eğdi. Gülümsemek istiyordum. *Evet, tüm problemleri çözmemi sağlayamazsın.*

"Evet, biliyorum," dedi Connor. "Ona ders veriyorum. Ekonomi."

Kevin iki parmağıyla dudağına uzanırken keyiflendiğini gizlemeye çalışıyordu. "Yani ona 'ders veriyorsun' öyle mi?" Aşağılık herif eliyle tırnak işareti yaptığı yetmezmiş gibi imalı bir şekilde Connor'ın omuzlarını sarsmıştı.

Burun deliklerim genişlerken tekrar yanmaya başladım. Tam burada dikiliyordum!

Şaşırtıcı şekilde Connor'ın ifadesine de nefret yayılmıştı. Sanki hastalık kapacakmış gibi kendini Kevin'dan kurtardı. "Hayır, ona gerçekten ders veriyorum, Kevin. Erkek arkadaşını bulmaya geldik. Onu elinde tutamamış da." Hafifçe dönerek bedenini... arkadaşına yaklaştırdı. Daha fazla bir şey söyleyemiyordum. Connor bir gizemdi. Kendisi ters şeyler

söylemesine rağmen başka biri gelip de yorum yaptığında hakarete uğramış gibi hissediyordu.

Kevin bundan hoşlanmamıştı. "Evet, kardeşlerim bana o çocuktan bahsetti. Evdeki gecenin sabahı kızı almaya gelmiş."

Connor'ın ağzını açmasını izledim ama konuşmasına izin vermedim.

"Bekardım," diye savundum kendimi bu küçük düşürücü duruma rağmen. Neon kalemlerle de boyanınca ucube gibi göründüğüme emindim. "Bil diye söylüyorum, yatakta çok kötüsün." Gitmek üzere geri çekildiğim an vazgeçerek tekrar arkama döndüm ve elindeki bardağa vurdum. Köpüklü bira çimenlere karışırken Kevin, sanki ilk kez bir kız fıçı birasına saldırmıyormuş gibi gözlerini devirdi.

Gergin bir nefes alarak yürümeye başladım. İnsanları iterken birilerinin yanağıma boya bulaştırması umurumda bile değildi.

Her neyse.

Bu geceyi hiçbir şey daha da kötü yapamazdı.

Connor bana yetiştiğinde bedenlerin arasında duracak bir yer bulmuştuk ama onun aksine ben hızımı kaybetmeden otoparka ilerledim.

"Ona aptalın teki olduğunu söylemek üzereydim ama bence senin yöntemin daha etkili," dedi.

Kahkaha atarken gözlerimden firar eden yaşları sildim. Ne zaman ağlamaya başlamıştım? Tüm gece gergindim ve her şeyin yanı sıra Lo'yu bulamamıştım.

Ya bir barda bayıldıysa? Ya sokaklarda sendeliyorsa ya da bir hastanede midesi yıkanıyorsa?

Sesim kısılmıştı. "Nerede olabileceğini bilmiyorum."

"Muhtemelen iyidir, Lily."

Başımı iki yana sallarken öfkeli yaşlar gözlerimde birikiyordu. "Onu tanımıyorsun." Titremesini önlemek için altdudağımı dişlerimin arasına aldım.

Connor'ın ifadesi anlayışlı bir şekilde değişmişti. "Peki, sizin eve dönsek ve o gelene kadar seninle beklesem?"

"Bunu yapmana gerek yok," dedim burnumu çekerek. "Yeterince vaktini harcadım. Bu iş bana ders vermeyi geçti."

"Evet, öyle oldu," dedi başıyla onaylayarak. "Ama son altı aydır başıma gelen en ilginç şey bu, ki öncesi Sadie'nin çıktığım kızı tırmalamasıydı. Ve..." Bakışları yere inmişti. "Sanırım Lo gibi biri için neden endişelendiğini anlıyorum. Derse neredeyse her geldiğinde içki kokardı."

Kaşlarımı çattım. Derslere sık katılmıyor muydu? Örnek öğrenci olmadığını biliyordum ama Connor'ın anlatma tarzına bakarsak Lo birkaç dersten fazlasını kaçırmış gibi görünüyordu. Koku için de Lo hep ailelerimiz varken ekstra nane, duş almak ya da parfüm sıkmak gibi önlemler alırdı. Okul günlerindeyse bunu daha az önemserdi.

Lo'nun sorunlarıyla daha önce kimse beni yüzleştirmemişti. Yanlış bir şey söylememek için duraksadım. "Genelde telefonlarına cevap verir." Gerçeği birine karşı reddetmiyor olmak iyi gelmişti. Bu biri Connor gibi rasgele bir kişi olsa da...

BMW'me doğru yürüdük. "Keşke Henry Everclear'i seçmiş olsaydı, diye düşünüyorsundur."

"Aslında, hayır." İkimiz de arabaya bindik ve direksiyona

uzandım. "Meydan okumalar hoşuma gidiyor. Sınıfımdaki en iyi yüzde beşlik kısımdanım. Bölümümde de yüzde birlik kısımdanım. İhtiyacım olan tek şey ekstraları zorlamak, sonra Wharton bana karşı koyamayacak."

Arabayı çalıştırarak otoparktan çıktım. "Tahmin edeyim. Ekonomiden kalmak üzere olan bir kızı değiştirmek senin için ekstra bir şey mi?"

"Böyle söylemezdim ama evet."

Kahkaha atmamaya çalıştım. Connor'ın ne kadar açık sözlü olabileceğine dair hiçbir fikri yok gibiydi. Şerit değiştirdim. "Kevin hakkında..." Kendimi daha fazla savunmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ama nedenini bilmiyordum.

"Açıklamak zorunda değilsin," dedi Connor. "İnsanlar eğleniyor. Anlıyorum." Yavaş bir rock şarkısının ritmiyle kapının koluna vurdu. "Lanet olsun, çok uzakta yaşıyorsun."

Kırmızı ışıkta durmuştum. "Trafik olduğu için öyle geliyor." Birkaç sarsıntılı duraksamanın ardından apartman kompleksime ulaşmıştık. Canlı bir şekilde asansöre ilerlerken Connor peşimdeydi. Kollarımı kavuşturarak gerginliğimi gizlemeye çalıştım.

Birkaç kat çıkmıştık, yukarıdaki sayılar yanıp sönüyordu. Connor'a baktım. "Şey senin..." Kulağımı işaret ettim. Onun kulağına açık turuncu renk boya bulaşmıştı.

Silmek yerine sadece gülümsedi. "Boyaya bulandım. Kulağım için endişelenmiyorum."

"Daha önce hiç bu tarz bir fosforlu partiye gitmiş miydin?" Aksi olsa, bu çılgınca çileyi nasıl böyle sakin bir şekil-

de karşılıyor olabilirdi ki? Kızlar kıçına uzanmaya başladıklarında gözlerini kırpmamıştı bile. Bunun kanıtı olarak arka tarafında iki çift pembe el izi vardı.

"Hayır. Ama duymuştum. İlginçti."

Zil çaldığında Connor'ın bu sakin tavrını neyin bozabileceğini düşünüyordum. Belki Wharton'dan kabul *edilmemek* olabilirdi. Aynen, bunu sakinlikle karşılayacağını hiç sanmıyordum.

Anahtarlarımı bularak kapıyı açtım. "Lo!" Oturma odasına doğru bağırıyordum. Connor arkamdaki kapıyı kapatırken Lo'yu mutfakta kendine bir içki hazırlarken bulmayı umut ederek eve dalmıştım.

Mutfak boştu.

Nezaketen tıklatma gereği bile duymadan odasına yaklaştım. Kapıyı açıp içeri girdiğimde midem altüst olmuştu. "Tanrı'ya şükür."

Lo, yatakta yüzüstü yatıyordu ve tamamen giyinikti, yanında da üç kahverengi içki şişesi vardı. Ne zaman eve döndüğünü bilmiyordum ve umurumda da değildi. Burada bulunması ve sokaklarda ölmemiş olması beni rahatlatmak için yeterdi.

Ona yaklaşıp birkaç kez adını söyleyerek bilincinin ne durumda olduğunu ölçmeye çalıştım. İçimde hapsolan hüsranla omzunu sarstım. Hâlâ hareketlenmemişti. Dikkatlice onu diğer tarafına döndürerek elimin tersini ıslak alnına dayadım. Ateşi olacak kadar sıcaktı. Alkol zehirlenmesi. Diğer korkumdu.

"İyi mi?"

Anlık olarak Connor'ı unuttuğum için sesini duyunca yerimden sıçradım. Kalçasını kapının kenarına dayamış, Lo'yla ilgilenmemi kayıtsız bir şekilde izliyordu.

"Yaşayacak," dedim. "Yardımın için teşekkürler."

Gelişigüzel bir şekilde omuz silkti. "Benim için yeterli. Son dört yıldır kütüphanede tıkılıp kaldığım için gerçek problemlerin neye benzediğini unutmuşum."

Doooğru. Bu geceki yüzüncü kaba yorumunu duymazdan geldim. "Yarın görüşürüz o zaman? Yani hâlâ bana ders vermek istiyorsan."

"On beşinci kez, *evet,*" dedi. "Dinleme becerilerin üstüne çalışman gerekiyor. Saat altıda görüşürüz."

Kaşlarımı çattım. "Biraz geç değil mi?"

O çocuksu gülümsemelerden biri dudaklarına yayıldı. "Sabah altıda."

Ah. Masadaki dijital saate baktım. "Beş saat var."

"O zaman yatağına geçsen iyi olur." Hızlı bir şekilde son kez Lo'ya bakarken gizemli görünüyordu. Sonra da kapıdan çekilerek evimizden ayrıldı.

Lo, tamamen sarhoş olduğu için misafir odasında uyumaya karar verdim. Mor örtülerimin arasına kıvrıldığımda, tüm gece Lo'nun güvende olup olmamasına kafa yorduğum için hiç seks düşünmediğimi fark etmiştim.

Bölüm 19

Connor, saat tam altı olduğunda elinde buharı tüten kahve ve bir kutu kruvasanla gelmişti. Benim aksime gözlerinin altında koyu renk halkalar yoktu ve içeride gezinirken oldukça neşeliydi. Beş saat uyumuş olmalıydı.

"Hap mı kullanıyorsun?" diye sordum. "*Adderall** mı?" Üniversiteye giden birçok öğrenci, entelektüel seçkinlerin performansını arttırmaya yarayan bu ilaçları ders çalışmak için kullanıyordu.

"Kesinlikle hayır. Doğuştan bir zekide kusur bulamazsın." Durdu. "Hiç denedin mi? Sende işe yarayabilir."

* Dikkat eksikliği için kullanılan bir ilaç. (ç.n.)

"Az önce beni aşağıladığının farkında mısın?" Sonunda onun bu kabalığından bıkmıştım.

Bir kruvasanı ikiye bölerken gülümseyip, "Özür dilerim," dedi ancak ifadesi hiç *pişman* gibi değildi. "Yardımcı olmaya çalışıyorum. Bazıları *Adderall* alınca daha iyi konsantre oluyor. Benim için olmasa da belki sana yarar?" Garip bir şekilde sorusunu farklı yoldan sorması hakareti hafifletmişti. Bu, Connor Cobalt'ın karmaşık yanlarından biri olmalıydı. Ya da bir hediyeydi.

"Hap yok," dedim. Uyarıcıları, yatıştırıcıları ya da herhangi bir türdeki uyuşturucu maddeyi sevmiyordum. Zaten bir bağımlılığım vardı ve bir yenisine ihtiyacım yoktu. "Doğuştan zeki olmasam da bunu düzgün bir şekilde halletmek istiyorum."

"O zaman kitaplara geçelim."

Birkaç saat daha çalıştığımızda bu sefer öğrendiklerimi aklımda tutabildiğimi fark ettim. Connor kendini hafıza kartlarıyla meşgul tutarken ben de problemleri çözmekle uğraşıyordum. El yazısı benimkinden güzeldi ve bunun çoktan farkına varıp kibirlendiğine emindim.

Son kartları da bitirince fırının üstündeki saate baktı. Ders çalışmak deli gibi vakit alan bir şeydi ve öğlen olmasına şaşırmamıştım. "Hâlâ uyuyor mu?" diye sordu Connor, sesi şaşkındı.

Lo'dan bahsettiğini anlamam biraz vaktimi aldı. Connor elinde harika kokan kahve ve kruvasanlarla içeri girdiğinden beri bu konuyu açmamıştık. Lo'nun iyi olup olmadığını sormuştu ve hepsi buydu.

"Baygın," diye düzelttim onu. "Muhtemelen bir saate uyanır."

"Bunu çok sık yapıyor mu?"

Belirsiz bir şekilde omuz silktim, şu an Lo'dan bahsetmek istemiyordum. Şükürler olsun ki bunu anlamıştı ve çözdüğüm problemleri gözden geçirmek için defterimin kapağını kaldırdı.

Yirmi dakika sonra öğle yemeği için bize Çin yemeği sipariş etmiştim. Telefonu kapattığım sırada yan odadan sifon sesi yükseldi. Ağır ve miskin adım seslerine odaklanmıştım. Ters cevaplar ve iğneleyici sözler duymak istemediğimden Lo'yla konuşmak hiç ilgimi çekmiyordu.

Kitaplara dönerek sanki Lo yataktan kalkmamış gibi davrandım ve Connor'dan dördüncü bölümü tekrar bana açıklamasını istedim. Lo, farklı erkek sesini duymuş olacak ki saniyeler sonra mutfak pencerelerinden gelen gün ışığının önünü kesmişti.

Lo'nun bu garip hareketiyle Connor'ın kelimeleri havada kaldı. Birbirine karışmış saçları farklı yönlere bakıyordu, soluk ve terli görünüyordu. Ayrıca onun etrafından keskin bir viski kokusu yayılıyordu. Eğer bir çizgi film karakteri olsa bedeninden koku bulutları yayılan Pepe Le Pew* olurdu. Dün gece duş almasına ya da en azından kıyafetlerini değiştirmesine yardım etmem gerekiyordu. Aynı şeyi o da benim için yapardı.

Lo bir elini saçlarından geçirerek kahve demliğini salladı. Bakışları kısa bir an oturduğumuz barda gezinmişti. "Seni tanıyorum," dedi kendine bir fincan kahve doldururken.

* Bir Looney Tunes karakteri. (ç.n.)

"Yurtdışı İlişkiler. En arkalarda oturuyorsun. Bense en önlerdeyim."

Lo bakışlarımı yakalamak için başını bana çevirdi, kaşları sanki *ne dediğini duydun mu* dercesine kalkmıştı. Evet, duymuştum. "Doğru." Lo bir kapağı açarak kahvesine eklemek üzere İrlanda likörü çıkardı. "Çan eğrisini belirleyen çocuk sensin." Bunu sanki kötü bir şeymiş gibi söylemişti ama yanımda keyifle oturan Connor'ın ifadesini görmüyordu.

"Lily'e yarınki ekonomi sınavı için ders veriyorum."

Lo dolabı kapattığında ensesinin kızardığını fark ettim. Bize tamamen dönmeden önce duraksadı ve ardından lavaboya yaslandı.

"Sınavdan haberin var, değil mi?" diye sordum Lo'ya. Unuttuğunu görebiliyordum.

"Evet," dedi fincanına doğru. Ardından büyükçe bir yudum aldı.

"Aynı sınıfta mısınız?" Connor fazlasıyla istekli görünüyordu. "Grup dersleri de veriyorum."

"Ben ders çalışma işini hallettim. Sen, Lily'e yardım et." Lo kahvesini aşırı hızlı bir şekilde bitirdi. Buzdolabını açarak bir yumurta kutusu aldı ve akşamdan kalma olduğu için kendine kür hazırlamaya başladı.

Connor omzumu dürtmüştü. "İşimize dönelim. Minimum altmışlardasın. Bu problemlerde seni ortalama seksene çıkarmayı planlıyorum."

"Ama dersten geçmemin yeterli olacağını sanıyordum."

"Gergin olunabileceğinden hep on puan hata payı veririm."

Blender çalıştığında Lo kapağı tutmak için öne doğru eğildi, diğer koluyla ağırlığını tezgâhtan destekliyordu. Eriyip yere karışacak ya da tekrar uyuyakalacakmış gibi görünüyordu.

Beni zar zor kabullendiği ortadaydı. Belki de onu aldattığımı düşünmüştü. Diğer erkeklerin yanında bana ne kadar güvendiğini bilmiyordum bile. Sınırlarımı test etmek için çok nadiren dairemizden çıkıyorduk.

Belki de aramalarıma cevap vermediği için suçluluk duyuyordu. Bu daha mantıklı gelmişti.

Lo, akşamdan kalma kürünü hazırladıktan sonra tekrar odasında kayboldu. Ders çalışmaya konsantre olmaya çalışırken de Çin yemeğimiz gelmişti. Yemek molasının sesini duyunca iç çektim.

"Ne kadar süredir onunla çıkıyorsunuz?" diye sordu Connor. Kaptaki erişteyi almak için *chopstick* kullanıyordu. Harika kullandığını da söylemeden edemeyecektim. Yedi farklı dil konuştuğunu öğrensem şaşırmazdım.

Portakallı tavuğu çatalıma alarak vereceğim cevabı ertelemeye çalıştım. Sahte cevap: *Üç yıl.* Doğrusu: *Üç hafta.*

Connor'a henüz yalan söylemediğim için bu şekilde devam etmeye karar verdim. "Çocukluğumuzdan beri arkadaşız ve üniversiteye başlayınca aynı eve taşındık. Ama çıkmaya birkaç hafta önce başladık."

"Vay be, erkek arkadaşınla yaşamana izin verdiklerine göre anne ve baban baya havalılarmış. Benimkilerin katı bir sadece-ciddi-ilişki kuralı var. Evlenecek kadar ciddi olandan. Par-

mağına bir yüzük takana kadar hiçbir kızın benimle takılmasını istemiyorlar. Bu yüzden Sadie tek dişi dostum."

"O zaman bekarsın?" *Diyet Fizz*'den bir yudum aldım.

"Mutlu bir şekilde," dedi başıyla onaylarken. Connor'ın arayabileceği tarzda bir kızı düşünmeye çalıştım ama bir türlü akıl sır erdiremiyordum. Gözümün önüne sadece beynini gösteren puslu bir kız imajı yansıyordu. Ancak bir sürü seçeneği vardı. Fosforlu partide oldukça çekici ve dışa dönük kızlar onunla ilgilenmişti. İyi görünümlü, cana yakın, şık ve dost canlısı olmasının etkisi büyüktü. Yine de kızların flört ettiklerinin farkında olsa da onlara hiç pas vermemişti.

"Eşcinsel misin?" Düşünmeden sormuştum. Benim sorunum neydi böyle? Aradaki saçma boşluğu doldurmak için ağzıma koca bir lokma portakallı tavuk sokuşturdum.

Başını iki yana sallarken alınmamıştı. Kızmamıştı. "Kızlar. Kesinlikle kızları tercih ediyorum. Ama sen benim tipim değilsin. Entelektüel olarak benimle tartışabilecek birinden hoşlanırım."

Bir içki oyunu oynamamız gerekiyordu. Connor, bana aptal demenin her yeni bir yolunu bulduğunda bir *shot* atabilirdim. Ama gelin görün ki alkol zehirlenmesinden ölürdüm.

Çin yemeklerimizi bitirdikten sonra ortalığı toparladım ve Connor da anlattıklarının oturması için notlarımı temize çekmemi söyledi. Bilgisayarda çalışmak tehlikeliydi. Sessiz dakikalar geçerken Connor'ın hemen yanımda olduğunu unutuyordum. Bilinçaltım beni porno sitelerine girmek için tetiklediğinden parmaklarım karıncalanıyordu.

Daha küçükken bu hislerim, cesaretimi toplayıp yetişkin içerikli sitelere girmek gibi küçük adımlar şeklinde ilerliyordu. Sonunda kendimi kaptırmıştım. Porno siteleri benim için edepsiz sohbet sayfalarına dönüşmüştü. Beş dakikalar saatlere yuvarlanmış ve erkeklerin *Halo* ya da *Call of Duty* oynarken kendilerini kaybetmeleri gibi ben de internette gezerken kaybolmaya başlamıştım. Porno benim zamanımı alıyor, günlerimi çalıyor ve aile buluşmalarına ya da derslere geç kalmama sebep oluyordu. Ablalarım ya da Tanrı korusun ama annem fark edecek diye hız kesmeden geri odama dönüyordum.

Bu tavrıma karşılık uykularım kaçıyordu, hâlâ da buna son veremiyordum.

"Klavye sesi duymuyorum," diyerek Connor beni azarladı.

Onu kışkırtacağımı umut ederek tuşlara sertçe basmaya başladım. Umursamazca benim çözdüğüm problemleri puanlamaya, daha doğrusu kâğıdın her yanına kırmızı işaretler eklemeye döndü.

İzlediğim son videodan favori bir çiftim vardı: Evan Evernight ve Lana Love. Rol yapıyorlardı ve Evan bir polisi canlandırırken Lana ise aşırı hız yapan bir sürücüyü canlandırıyordu. Evan giydiği polis üniformasıyla arabasından çıkarken elini kemerine yerleştiriyordu. Sonra da dolgun elini Lana'nın gümüş rengi *Lexus*'una uzatarak pencere aralanırken arabaya doğru eğiliyordu.

"Lily," diye seslendi Connor.

Yerimden sıçradım. "Evet?" Göz teması kurmaktan kaçı-

nırken resmen cırlamıştım. Aklımı okuyamazdı. Ne düşündüğümü göremezdi. Kendimi bar taburesine bıraktım.

"Tekrar yazmayı bıraktın ve nefes alışverişlerin garip bir hal aldı. Her şey yolunda mı?"

Hayır. Kelimenin tam anlamıyla seksi bir düşman bölüğü beynime istila etmişti. Acelem varmış gibi ayağa kalktım. "Ben...benim Lo'yla konuşmam lazım. Bana on dakika verir misin?"

Öfkelenmesini beklesem de başını salladı. "Acele etme. Odaklanamadığın müddetçe işe yaramıyorsun."

Direkt Lo'nun yatak odasına yöneldiğimde beynim bu hakareti zar zor algılamıştı. Kapıyı tıklatmayı kenara bırakıp içeri dalarak kapıyı arkamdan kapattım. Elim pirinçten kapı kolunun üstünde öylece dururken bir yanım burada olmam konusunda emin değil gibiydi. Korkak tarafım mutfağa dönüp Lo'nun konuşmasını, özür dilemesini ya da alev alev yanan gözbebeklerimle yüzleşmesi için bir şeyler yapmasını beklememi söylüyordu.

Ama buradaydım. İleri gidemiyordum. Kaçamıyordum. Lo bana döndüğünde nemli saçlarını bir havluyla kurulamakla meşguldü. Tekrar hayata dönmüş bir bireye benziyordu. Temiz bir kot pantolon ve siyah renkli, bisiklet yaka bir tişört giymişti. Yanaklarına renk gelmişti ve bakışları donuk değildi.

Kehribar rengi irisleri beni kapana kıstırdığında neden onu soru yağmuruna tutacağımı unuttum. Seks için miydi? Hayır, geçen geceki kayboluşunu tartışmadan olmazdı.

"Çalışman bitti mi?" diye sordu havlusunu deri çalışma sandalyesine atarken. Kasları gergindi.

"Hayır. Mola verdim." Bakışından kaçıp gidemediğim gibi aklımdaki soruları da soramıyordum.

Lo sadece bana bakıyordu. Dişlerini sıktığında boynundaki damarlar belirginleşti ancak öfkeden değildi. Düşünmeden bir dolu kelimenin ağzından çıkmaması için kendini bastırıyordu. Yutkunduktan sonra bakışları duvardaki dolaplara döndü. Dikkatini tekrar bana vermeden önce aklından dolap kapaklarını saydığını neredeyse görebiliyordum.

"Bir şey söyle," dedi.

"Onunla sevişmedim. Başkasıyla da," dedim hemen.

Göğsü yükselirken ifadesi bir milyon parçaya bölündü. Sancılı bir şekilde bedenini dik tutmak için bir elini çalışma sandalyesine uzattı. Konu bu değildi, yanlış tahmin etmiştim.

Burnunun kemerini tutarak duraksadı. "Bunu kafama taktığımı mı düşündün? Özel ders hocanı becerip becermediğini mi merak ediyorum sence?"

"Bilemedim." Tırnaklarımı kemiriyordum. "Yani... onunla seviştiğimi düşünmedin mi?"

Bakışları yere indikten sonra çok, çok yavaş bir şekilde dudaklarını araladı. "Eğer yapsaydın da seni suçlayamazdım."

Ciğerlerim görünmeyen bir ağırlığın altında eziliyordu. Yaşlar gözlerimi yakıyordu. Başka biriyle yatsam önemsemeyecek miydi? Bunu ifade ediyordu.

"Burada olmalıydım," diye açıklama yapmaya başladı Lo. Daha çok kendisiyle konuşuyor gibiydi. Başını iki yana sallarken muhtemelen zamanı geri alıp erken bir vakitte ken-

dinden geçen ve aramalarıma cevap vermeyen o adamı boğmak istiyordu. "Eğer bir şey olduysa bu senin değil, benim suçum."

"Lütfen, yapma," dedim vücudumu kapıya yaslarken. Sandalye onu nasıl ayakta tutuyorsa bu kapı da benim için aynını yapıyordu. "Seni aldatmam için bana hak sunma. Eğer aldatırsam bu gerçek bir şey. Burada olmaman da gerçek bir şey. Bir başkasıyla yatarsam beni suçluluk duygusundan kurtarmak mı istiyorsun? Hayır, yapamazsın."

Gözleri kızarmıştı. "Bu konuda hiç iyi değilim." İlişki konusunda mı hiç iyi değildi? Benimle olmak konusunda mı? Daha az içmek konusunda mı? *Bunun* gerçekten ne anlama geldiği hakkında hiç detay vermiyordu. Ben de tahmin etmeyi kenara bıraktım. Çekmecesinden bir bira çıkararak kapağını açtı. Şaşırtıcı bir şekilde alkol oranı düşük bir içki seçmişti. Garip olsa da bu Loren Hale'in "üzgünüm" deme şekli olarak bir zeytin dalıydı. Yalnızca o, içki üzerinden özür dileyebilirdi.

"Neden aramalarıma cevap vermedin?"

"Telefonumun gece şarjı bitmiş. Uyanana kadar fark etmedim." Telefonunun şarj olduğu çalışma masasını işaret etti ve ardından bana yaklaşarak elimi kapıdan çekti. Parmaklarını parmaklarıma sarmıştı. Birbirine sarılı parmaklarımıza bakarken garip olacak kadar uzun bir zaman harcamıştı.

"Neredeydin?" diye fısıldadım.

Dudaklarında kalan birayı yaladı. "Sokağın birkaç blok ilerisinde bir bardaydım. Yürüdüm." Beni odanın ortasına doğ-

ru yönlendirdiğinde ayaklarım onunkilerle süzülüyor gibiydi. Yanlış olan bir şey vardı. Gözlerindeki soğuk, keskin acıyı görebiliyordum. O kadar derin bakıyordu ki bu sadece bana karşı bir suçluluk duygusundan kaynaklanıyor olamazdı.

Bir pop şarkısı açarak beni kendine çekti. Kollarımı omuzlarına kaldırdıktan sonra elleri kalçalarıma uzanmıştı. Lo ritimle birlikte hareket ederken ben ise onun unutmaya çalıştığı gerçekliğe dönmek istiyordum.

"Ne oldu?"

Direkt gözlerime bakarak, "Hiçbir şey," dedi. Neredeyse ona inanacaktım. Kaşları az da olsa çatılmıştı, aklı karışıktı.

"Belki bana söylersen kendini daha iyi hissedersin," diye fısıldadım.

Hareket etmeyi bıraktığında bakışları donuklaşmıştı. Bir anlığına tavana baktıktan sonra başını iki yana salladığında kelimeler dilinden firar etti. "Annemi aradım." Ben bir şey soramadan devam etti. "Nedenini bilmiyorum. Bilmiyorum..." Bir çığ misali büyüyen hislerini geride tutmaya çalışırken burun delikleri genişlemişti.

Üstüme bir ağırlık çöküp de nefesim hızlandığında devam etmesini bekledim. Sormak istediğim soruyu biliyordu.

Sessizce dudaklarını araladı. "Sen kütüphanedeydin ve aklımı kaçıracak gibiydim. Ben sadece, bilmiyorum. İnternette Sara Hale'i araştırdım ve numarasını buldum." Seviyeli bir şekilde boşanmış olsalar da annesi Jonathan'ın varlığından faydalanabilmek için soyadını kullanmaya devam ediyordu. Jonathan sürekli bundan şikâyetçi olsa da artık yapa-

bileceği hiçbir şey yoktu. Sara bir şirket hissedarı olarak bir milyar dolarlık payıyla çekip gitmişti.

"Doğru numara olduğuna emin misin?" Kesik nefes alışlarına bakılırsa konuşma kötü geçmişti.

Başıyla beni onaylarken bakışları odada geziniyordu. Dalgındı. Elim, elinde olsa da o buradan çok uzaklardaydı. "Ne söylemeyi planladığımı bilmiyorum," dedi. "Belki de açınca 'Hey, babamla evlenip parasını almayı hedefleyerek hamile kaldığın için teşekkürler.' ya da 'Hiçbir şey için teşekkürler.' "

"Lo..."

"Ne dedim biliyor musun?" Kahkaha atarken yaşlar gözlerine doluyordu. "*Selam anne.* Sanki benim için bir anlam ifade ediyormuş gibi." Düşünceli bir şekilde dudaklarına uzandıktan sonra kısa bir kahkaha daha attı. "Onun hakkında bunca yıldır hiçbir şey bilmememe rağmen sonunda onu aradım. Bana dedi ki, 'Kiminle konuşuyorum? Loren? Bu numarayı bir daha *sakın* arama.' Ardından telefonu *yüzüme* kapattı."

Ağzım açık kalmıştı. "Lo, ben..." *Üzgünüm* mü? Ne için? Annesi otlakçının ve servet avcısının tekiydi ve bir milyar dolar uğruna çocuğunu vermeye gönüllü mü olmuştu? "İyi olacaksın. Hiçbir şeyi kaçırmıyorsun. O korkunç bir insan."

Lo başıyla onayladı. "Evet... evet, haklısın." Derin bir nefes aldı. "Onu aramamalıydım. Bu kadar sarhoş olmamalıydım. Sadece onu düşünmeye bir son vermek istedim."

Elini sıktım. "Biliyorum."

"Buraya gel." Beni göğsüne çekerek alnıma bir öpücük

kondurdu. "Daha iyisini yapacağım. Senin için daha çok çabalayacağım." Sırtımı sıvazlarken beni sıcak bir şekilde kucaklamaya biraz daha devam etti. Burada yaşamak istiyordum. Kollarında. Güvenli olduğunu bildiğim yerde. "İyi miyiz?" diye sordu yavaşça.

"Sanırım." Saate kısaca bir bakış attım. Connor bekleyip saniyeleri sayıyor olmalıydı ve her bir tik tak, sınavımdan bir puanımı eksiltiyordu.

Lo elini enseme koyarak beni yakından incelemeye başladı. "Titriyorsun."

"İyiyim." Tedirgin bir şekilde kapıya baktım. Lo'yla bir şeyler yapmak istesem de vaktim yoktu. Özel ders hocam mutfaktayken olmazdı.

Lo tereddüdümü anlamıştı. "Yirmi dakikalığına onun dikkatini dağıtırım sen de burada durup bir şeyler izleyebilirsin. Odandan sana bir DVD getireceğim."

"Gerçekten mi?" Yüzüm aydınlanmıştı.

Bugün ilk kez küçük bir gülümseme dudaklarına yayıldı. Yardımcı olabildiği için içtenlikle seviniyordu. "Gerçekten. Bir tercihin var mı? Rol yapma, oral, BDSM?" Kapıya doğru giderken pornolarımı karıştırmaya hazırlanıyordu.

"Beni şaşırt."

Sırıtması genişledi. Birkaç dakika sonra elinde üç DVD'yle gelmişti. DVD'leri bana uzatırken gözleri haylazlıkla parlıyordu. Başlıklara baktığımda neden keyiflendiğini anlamıştım.

"Anal mı?" dedim plastik CD kabını koluna çarparken.

Beni yavaşça yanağımdan öptükten sonra kıçıma küçük bir şaplak attı. "Bensiz çok eğlenme." Kapıda duraksamıştı. "Ben kafasını şişirmeye başlamadan önce özel ders hocan hakkında bilmem gereken bir şey var mı?"

Kahkaha atmama engel olamamıştım. "Kibarca olsa da hakaret ediyor. Bu gezegendeki herkesten daha zeki olduğunu düşünüyor ve bu abartı değil. Ayrıca Rose'u tanıyor."

Kaşları hızla havalandı. "Rose'u nasıl tanıyormuş?"

"*Academic Bowl* müsabakasında tanışmışlar. Konuştuklarını sanmıyorum o yüzden güvendesin."

"Bildiğim iyi oldu." Odadan çıktıktan sonra beni kendi cihazlarımla baş başa bıraktı.

Ben de tüm sorunları, hatta Lo'nun anlattığı şey de dahil, önceki gece olanları ve dersten kalmak üzere olduğum gerçeğini kafamdan attım. Bu küçük anda sadece iyi hissettim.

Yükselişimin ardından aşağı yukarı yirmi dakika sonra kendimi aptal gibi hissediyordum. Özel ders hocamla ders çalışırken porno arası verdiğim için, evet. Suçlu olmadığıma inanmama ve domates gibi kızarmamama sebep olan tek şey içgüdülerimi bastırmadan çalışmaya devam edemeyecek olduğumun farkında olmamdı.

Ellerimi yıkadıktan sonra Lo'nun dolabından bir *Diyet Fizz* aldım ve kapıyı arkamdan nazikçe kapattım. Koridora adım attığımda Lo ve Connor'ın seslerini duyarak duvarın kenarında duraksamıştım.

"Kesinlikle B," dedi Lo. "A, C ve D hiç mantıklı değil." Ders mi çalışıyordu yoksa meme ölçülerinden mi bahsediyordu?

"Bu doğru." Connor'ın sesi gurur duyuyormuş gibi çıkmıştı. Ondan almak için çaba gösterdiğim tepki buydu işte. *Kesinlikle ders çalışıyorlardı.* "Aferin. Hiç de fena değilsin. Bu kadar tembel olmasan muhtemelen sınıf ortalamasına yetişirdin." *Sınıf ortalamasına yetişirdin mi?* Lo notlarından çok sık bahsetmese de bundan daha iyi olduğunu düşünüyordum. Övgü alacak derecede notu olduğunu...

"Az önce bana salak olduğumu söylediğini fark etmeyecek kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun, yoksa sadece bunu umursamıyor musun?" diye sordu Lo.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Connor. "Umursamıyorum."

"Ha..." diye mırıldandı Lo. Connor Cobalt'ın dobra (ve kimi zaman münasebetsiz) olan dürüstlüğünü fark ederken Lo'nun alnının kırıştığını gözümde canlandırıyordum.

"Geçen gece Lily çok endişelendi. Seni ararken bir sürü çalışma saatimizi harcadık. Nereye gitmiştin?"

"Bekle," dedi Lo inanamıyormuş gibi. "Beni aramasına *sen* mi yardım ettin?"

Lo'yu aramayı teklif ettiğinde ben de aynı tepkiyi vermiştim. Connor, sanki zar zor tanıdığı birinin sarhoş sevgilisini aramak olağandışı bir şeymiş gibi davranmıyordu.

"Evet," dedi Connor. "Kampüsteki fosforlu partide şansımızı denedik ama orada değildin. Bunu yaparken bir pantolonum mahvoldu. Kızlar direkt kıçıma çekiliyorlar. Anlayamıyorum."

"Lily kimseye asılmadı, değil mi?"

Bana tamamen güvenmediği için kırılmış olmam gerekiyordu. Ama sadakatimi sorguluyor olmasına sevinmiştim. Bu, umursadığı anlamına geliyordu. Ki bu da ona sadık olmak için daha fazla çabalamamı sağlıyordu.

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sordu Connor. "Siz ikiniz birliktesiniz, değil mi?"

"Yeni birlikteyiz. Bazı şeyleri çözmeye çalışıyoruz." Vay be, Lo yalan söylemiyordu. Acaba Connor Cobalt'ın insanlar üstünde büyülü bir dürüstlük etkisi mi vardı? Belki de onun acımasız dürüstlüğüne karşı yalan söylemek çok zordu.

"Peki, sen nereye gitmiştin?" diye yineledi Connor.

"Sokağın ilerisindeki bir bardaydım."

Bir yirmi dakika daha kulak misafiri olmak istiyordum ama dersimi de geçmem gerekiyordu. Koridorda ilerleyerek beni fark etmelerini sağladım.

Lo, bar taburesinde dönerken birasını üst kısımdan tutuyordu. Connor döndüğündeyse elinde aynı *Fat Tire*'dan olduğunu fark ettim. Hem içip hem ders çalışabiliyor muydu? Süper kahraman falan mıydı acaba?

"Daha iyi misin?" diye sordu Lo endişeyle. Connor'a söylediği yalanla ilgili bana ipucu vermeye çalışıyordu.

"Muhtemelen kafeindendir," dedi Connor. "Red Bull ve kahveyi birlikte tüketmeye alışık değilsen mideni bozar. Mide ilacı getirmem gerekirdi."

Kulaklarımın ucu kızarmaya başlamıştı, sahte olsun ya

* Bir bira markası. (ç.n.)

da olmasın kimsenin benim hazımsızlık sorunumla ilgili konuştuğunu duymak istemiyordum. Ayrıca Connor'ın ders çalıştırma yöntemi de kafein ve mide ilaçları etrafında evrildiği için bu biraz rahatsız ediciydi.

"Garip bir şekilde kızarıyorsun. Ateşin mi var?" diye sordu Connor, hiçbir şeyden utanmamıştı. Belki de insanların duyarlılığa bağışıklığı olduğunu falan düşünüyordu. Benim için pek öyle sayılmazdı. Tıpkı kabuğuna çekilen bir kaplumbağa gibi omuzlarım öne düşmüştü.

"Bu çok sık oluyor. Onu utandırdın," dedi Lo, dudaklarının kenarı kıvrılmıştı. Küçük düşürülmeme dikkat çektiği için daha da kızarmıştım.

"Biz sadece... çalışmaya dönsek olur mu?" *Diyet Fizz*'imi açtıktan sonra Connor'ın diğer tarafındaki tabureye oturdum.

"Bu fikri sevdim," dedi Connor. Lo'ya döndü. "Katılmak ister misin? Muhtemelen işine yarar. Sana yüksek bir altmış puan lazım. Yüksek olsun ya da olmasın F, F'dir." *Yüksek bir altmış puan mı?* Kaşlarımı çattım. Lo'nun derste pek iyi olmadığını ve diğerlerini de aksattığını fark etmiş olmam gerekiyordu. Oldukça belirgin olmasına rağmen kendi işlerimi kafama o kadar çok takmıştım ki bunu fark etmemiştim bile. Şimdiyse farkında olsam da nasıl yardım edeceğimden habersizdim. Onu teşvik etmemden hoşnut kalıp kalmayacağına emin bile değildim.

"Zaten yapacak daha iyi bir işim yok," dedi Lo.

Hızla gurura dönüşen şaşkınlığımı gizledim. Lo'nun başarmasından daha fazla istediğim bir şey yoktu ve bu da

kendi koşullarıyla çabalaması gerektiği anlamına geliyordu. Bebek adımları atarak.

Akşam olduğunda becerilerim sağlam bir C seviyesindeydi ve Lo da ortalama bir seviyedeydi. Connor artık çözdüğüm problemlere puan verirken halinden memnun bir şekilde gülümsüyordu. Lo on ikinci birasının kapağını açarken içkiye biraz fazla düşkün olduğunu gizleme gereği duymuyordu. Viskiye geçtiğindeyse termosundan içmek yerine bir kadehe doldurmayı tercih etmişti. Connor'ın, Lo'nun içme alışkanlıklarıyla ilgili bir yorum yapmasını beklesem de hiçbir şey söylememişti. İçkiden, yalnızca ikinci bir bira istediğinde bahsetmişti.

Yirmi dakika sonra Connor ders kitaplarını kolunun altına sıkıştırarak hesap makinesini de en üstte dengeledi.

"Sana ne kadar borcum var?" diye sordum. Beceriksizce antredeki sepetin içinde çek defterimi arıyordum.

"Paran kalsın. Bu çalışma saatlerini gönüllü olarak yazmayı tercih ederim. Daha fazla kamu hizmeti yeterliliği kazanmış olurum."

Lo viskisinden bir yudum alırken sinirli olmak yerine keyifliydi. Hatta, yapılan kaba yorumları gayet iyi kaldırmıştı. Belki benim kadar o da Connor'ı sevecen bulmuştu. Belki de kendini beğenmiş bir onur öğrencisinin olabileceği kadar sevecendi gerçekten.

"Yarın Cadılar Bayramı," dedi Lo, Connor'a dönerek. "Bildiğin iyi bir kostümlü parti var mı? Lily bir partiye gitmek istiyor da."

Dışarı çıkmayı mı düşünüyordu? Neredeyse heyecandan

zıplamaya başlayacaktım. "Lo'nun doğum günü," diye ekledim hızlıca. Bunu saklayamayacak kadar heyecanlıydım.

Lo bana ters bir bakış atsa da gülümsedim. Hiçbir şey moralimi bozamazdı. *Sonunda* çift olarak bir partiye gidiyorduk.

Connor inci gibi beyaz dişleriyle gülümsedi. "Doğum günün Cadılar Bayramı mı? Bu çok havalıymış. Parti düzenleyen beş kişiyi tanıyorum." Şaşırmamıştım. Connor, *bir sürü* bağlantısı olduğunu çok net belli etmişti ve her yerde bir tanıdığı çıkıyordu. "Parti verenlerin çoğu varlıklı şerefsizler olduğu için gitmeyi düşünmüyordum ama bir istisna yapıp sizi en az boktan olan partiye götüreceğim."

"Neden bizim için istisna yapıyorsun?" diye sordum. Ardından yüzüm aydınlandı. "En sevdiğin öğrencin miyim?"

Başını iki yana salladı. "Hayır tabii ki. Ama özgeçmişime katkı sağladın bu yüzden gidip başka bir hoca bulma. Ama dürüst olmak gerekirse..." Bakışları Lo ve benim aramda gidip gelirken gülümsemesi büyüyordu. "*Fizzle* ve *Hale Co.* olmanıza rağmen hâlâ kim olduğumu fark etmediniz. Bilseniz de bunu çok ipleyeceğinizi sanmıyorum." Kolundaki kitaplarla kapıya doğru ilerledi. "Yarın için iyi şanslar. Parti için seni ararım, Lily."

Lo bana dönerek başını yana eğdi. "Lanet olasıca Connor Cobalt da kim?"

Bilmem gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Bölüm 20

Bir Google araştırmasının ardından yeni arkadaşımızla ilgili aradığımız bilgiye ulaşmıştık.

Richard Connor Cobalt; boya, mürekkep ve magnet üretimiyle bağlantılı multi milyar dolar değerindeki küçük şirketlerin sahibinin oğluydu. *Hale Co.*'nun aksine, *Cobalt A.Ş.*'ye ait yardımcı ürünlerin marka isimleri *MagNetic* ve *Smith & Keller Boyaları*'ydı. Bu yüzden ailesinin prestijini fark etmediğim için kendimi daha az aptal gibi hissediyordum.

Ayrıca Connor haklıydı. Varlığı ona karşı olan algımı değiştirmemişti. Bizi, Wharton'daki yerini sağlamlaştırmak

için kullanıyor olsa da özel ders işini güzelce tamamlamıştı ve babamdan referans almak için beni sıkıştırmamıştı. Öyle bir şey olsa ona fazlasıyla yardım ederdim. İsmini listenin en başına taşırdı. Kendi bağlantılarının da faydasını görebileceğine emindim ama o, gerçekten çok çalışarak en iyiye ulaşmaya çalışıyordu.

Bir de Connor'ın 48 saatini maddi bir bedel beklemeden *rasgele* bir kızla harcadığına bakarak onun kaç tane yakın arkadaşı olduğunu merak ediyordum. Belki de hiç yoktu.

Sınavımdan sonra okuldaki goygoycu çalışma odasının rahat ve fazlasıyla kullanılmış koltuklarından birine yerleştim. Ardından ablamın numarasını tuşladım.

Telefona cevap almadan önce yalnızca bir kez çalmıştı. "N'aber?" Arka plandaki sesler hoparlöre yansıyordu. "Hey, dikkat et!" Rose birine bağırdı. "Üzgünüm. Kampüste yürüyorum da götün teki bana frizbi attı. Üstümde kürklü bir mont ve topuklu ayakkabı var. *Oynamak istiyorum*, izlenimi vermediğime eminim."

"Muhtemelen hoş olduğunu düşünmüştür," dedim gülümseyerek.

"Evet ama oyuncak görünce zıplayacak bir köpek değilim." Derin bir nefes aldı. "Neden aramıştın? Önemli olmalı."

"Değil," dedim.

"Sen aradığın için öyle tahmin ettim." Sesi biraz dikkati dağılmış gibi geliyordu.

"Uygun bir zaman değilse sonra arayabilirim."

"Hayır, hayır, hayır. Sadece karşıdan karşıya geçiyorum.

Arabalar, kaldırımlarda bile yayalara çarpıyor. Nasıl olduğunu bilirsin." Biliyordum. Umursamaz şoförler ve sokağın diğer tarafına geçmeye çalışan kalabalıktaki bedenler oldukça tehlikeli bir kombinasyon oluşturuyorlardı.

"Ekonomi dersi için özel hoca tutmaya karar verdim."

"Ah, bu harika. Sınavın nasıl geçti?"

"Eh, emin değilim. Umarım geçmişimdir." Ayaklarımı koltuğun kenarına kaldırdım. "Özel ders hocamı sen de tanıyorsun."

"Ne?" dedi cansız bir şekilde. "Kim?"

"Connor Cobalt."

Çığlık attığı için telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kalmıştım. "O şerefsiz-" Sövme faslını bir dizi küfürle tamamlamıştı. "O puşt mu sana ders verdi?"

"Evet."

"Biliyorsun benim ekibim son *Academic Bowl* turnuvasını kazandı ama o, Freud'dan etkilenen 18. yüzyıl İngiliz filozofları olduğu konusuna kafayı takmış durumdaydı. Bu konuda sesini kesmedi." Resmen köpürüyordu. "Çok sinir bozucu ama sen zaten fark etmişsindir."

"Hmm." Bu konuda taraf tutmamam iyi olurdu.

"Onu postalayıp yeni birini bulmalısın." Duraksadı. "Bu muhtemelen egosunu incitir. Ben her zaman müsaitim biliyorsun."

Bununla birlikte arka plandan gelen arama yüzünden olan Rose'la konuşmam bölünmüştü. Ekrana baktığımda büyük harflerle CONNOR COBALT yazdığını gördüm.

Ah... "Şey, Rose seni sonra ararım. Daha çok konuşuruz. Hatta biri bekliyor da."

"Lo mu? Şu an gerçekten onun için yüzüme mi kapatacaksın?"

"Hayır aslında arayan-"

Hayretle iç çekti. "Hayır. Beni, Richard *için* sepetlemiyorsun."

Connor'ın ilk ismini duyunca kahkaha attım. "Seninle sonra konuşuruz. Muhtemelen sınavın nasıl geçtiğini öğrenmek istiyordur."

"*Lily,*" dedi uyarırcasına.

"Görüşürüz, Rose," dedim aceleci bir şekilde ve aramayı değiştirdim. "Selam, Connor."

"Tahmini notun?"

İç çektim. Sınav zordu ve geçtim mi kaldım mı diye tahmin bile yürütemiyordum. "A olabilir," dedim şakalaşarak.

Sesi, aceleyle kampüste yürüyormuş ve görmesi gereken insanlar, gitmesi gereken yerler varmış gibi geliyordu. Rose gibiydi aslında. İçtenlikle gülümsedim. "Ben simli işemeye başladığımda sen de ekonomiden A alırsın ama eğer kendine güveniyorsan önemli olan bu."

"Teşekkürler, Connor."

"Bu gece için de saat on gibi sizin evde olurum ve şoförüm bizi oradan partiye götürür..." Sesi uzaklaşırken dikkati dağılmış gibiydi. "Şey, Lily, ablan beni arıyor." Aman Tanrım, bunu yapıyor olamazdı.

"Seninle konuşmak için onun yüzüne kapattım," dedim hızlıca. "Senin numaranı nereden aldı ki?"

"Muhtemelen bilen birini aramıştır," dedi sesi çok da şaşkın gelmiyordu. "Buna cevap vermem gerekiyor."

"İyi şanslar."

"Ondan korkmuyorum," dedi kahkaha atarak. "Bu gece görüşürüz, Lily." Telefonum küçük bir uyarı verdikten sonra arama kapandı.

Bu sırada Lo, koridorun karşısındaki sınıftan çıkarak bana el salladı. Yerimden kalkarak dışarıya doğru onu takip ettim. Keyfimizin kaçmaması ve Lo'nun da doğum günü olduğu için notlarımız ya da sınavlar hakkında konuşmamak için bilinçli bir çaba sarf ediyorduk.

Drake'e ulaştığımızda misafir odasına saklanarak sakar bir şekilde eski süper kahraman kostümümü üstüme geçirdim. Tüm aynalardan kaçıyordum. Deri, hatırladığımdan da dardı ve tüm diyaframımı insanlara sergiliyordu.

Yatağa oturup tenimi gizlemek için eğildim.

Kapı gıcırdayarak açılırken Lo kafasını içeri uzatmıştı. "Selam." İçeri girdiğinde gururlu bir şekilde siyah çizgileri olan kırmızı taytını, beline oturan büyük kemerini ve göğsündeki büyük X harfini sergiliyordu. Özellikle kol kaslarında kesilen ve kaslarını ortaya çıkaran bu kostümle aşırı havalı görünüyordu.

"Solmuş bir çiçek gibisin," dedi. Ben karşı çıkamadan beni kalçalarımdan tutarak yataktan kaldırdı ve ellerimi açıkta kalan karnımdan uzaklaştırdı. "Seksi görünüyorsun, Lil," diye fısıldadı kulağıma. Ardından şakağımı öptü.

"Pelerinim nerede?" Boynuma uzanan küçük öpücüklere rağmen kıyafetim dışında hiçbir şey düşünemiyordum.

"X-23'ün pelerini yok." Kulak mememi emerken eli, deri kıyafetin üstünden kalçama indi ve sonra...

Nefesim kesildi. "Lo..." Kolunu sıkıca tutarken dudağımı ısırmıştım.

Beni döndürerek boy aynasının karşısına geçirdi. Sinsi. "Eğer rahatsız hissediyorsan değiştirebilirsin. Bunu giymen için seni zorlayamam *ama* güzel görünüyorsun. Bak."

Parmaklarımın arasından uzanan uzun plastik "bıçaklara" baktım. Kaburgalarımı göremiyordum ki bu bir artıydı. Cadılar Bayramı'nda bir de iskeletor şakalarıyla uğraşamazdım. Galiba bu kıyafet göğüslerimi normalde olduğundan daha büyük gösteriyordu. Ama yine de deri taytın sürekli kasığımda toplanmasından hoşlanmıyordum. Buna şu an yapabileceğim bir şey yoktu ve Lo için kendi bedenimle barışmaya çalışacaktım. Ne de olsa bugün doğum günüydü.

"Pelerin takarsam saygısızlık olur diye düşünüyorum," dedim.

Beni tekrar kendine döndürerek arzuyla öpmeye başladı. Parmakları açıkta kalan karnımda alev alan bir yol izliyordu. Lateks pantolonuma doğru inmeye başladığında geri çekildim.

"Lo," dedim nefes nefese. "Kıyafetini giymen tam bir saatini aldı." Lo son birkaç yılda kas yapmıştı ve ben askıdaki kostümüme bakarken gelip kıyafetini daha kolay giyebilmesi için yağım olup olmadığını sormuştu. En sonunda her yerine *Hale Co.* bebe yağı sürmek zorunda kalmıştı ama kıyafetini de giymişti, olayı buydu.

Önceki seferden farklı olan bir diğer şey de alt bölgesinin daha çok dikkat çekiyor olmasıydı. Belki de önceki sefer ben

bakmak istememiştim. Gözlerimi kaçırmak istesem de sık sık oraya bakmaktan kendimi alamıyordum.

Şimdi olduğu gibi.

Sırıttı. "Kaybolacağından mı korkuyorsun?"

Kollarım kızarmıştı. "Imm... hayır," diye mırıldandım. "Sadece eğer şey olursan takımın yırtılır mı diye merak ettim... şey... anlarsın ya."

"Sertleşirsem." Ah Tanrım.

İçimde bir nabız gibi atan arzuyu bastırmak istercesine çaresizlik içinde başımı çevirdiğimde sırıtması genişledi. Şu an üstüne atlamak istiyordum. Gerçekten. Takımını üstünden yırtarcasına çıkartmak istesem de Connor, bir saatten kısa bir süre sonra burada olacaktı ve Lo'nun bedenini zorla bu kumaşa sokmak için yeterli vaktim olmayacaktı.

"Kendimi zapt etmeye çalışacağım," dedi yavaşça gülümseyerek. "Ama kıyafetlerimi *çıkarmadan* da yapabileceğim bir şey var."

Ne? Dizlerinin üstüne çöktüğünde kaşlarımı serbest bırakmıştım. Yerde dururken elleri kalçalarıma uzandı. Hassiktir.

Baştan çıkarıcı bir şekilde bana bakarken dilini altdudağında gezdirdi. Bu kurnaz bakışıyla bedenim elektriklenmişti. Alt tarafıma uzanmak için bir elini kullanarak lateks pantolonumu indirdi, indirdi ve indirdi. Aman... Tanrım...

Bacaklarımı araladığında resmen çarşafların üstüne düşmüştüm. Ayaklarımı genişçe iki yana açtı. Hâlâ yatağımın ucunda diz çökmüş bir şekilde duruyordu. Bense avuç dolusu

saçına tutunmuş başını geriye doğru çekiyordum. Elleri dizlerimde sabitlenmişti ve ikimiz de henüz hareket etmiyorduk.

Ne yapmak üzere olduğunu biliyordum. Bakışlarını benden ayırmayı reddederek bakışlarını kaçıran ben olayım diye bana resmen meydan okuyordu. İstediğini yapmadım. Lo'yla cinsel yakınlaşmalarımı düşününce en keyif aldığım şey buydu. Bakışmak, gözlerin kenetlenmesi, uzuvların birbirine dolanmasının daha da ötesinde bir bağlanma hissi. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım.

Onun dışında kimseyle yaşamamıştım.

"Nefes al," dedi bana.

Tam nefes almaya odaklandığım sırada elleri bacaklarımda ve ardından kalçalarımda gezinmeye başladı. Dokunuşuyla hareketlendim. "Lo..." dedim titrerken. Sızlayan o noktayı öpmek için bakışlarını kaçırdı.

Saçlarına daha da sıkı sarıldım, bu hisler farklıydı.

Bunun nasıl eskiyebileceğini aklım almıyordu.

Bölüm 21

Connor'ın şoförü Gilligan, ünlü bir televizyon karakterine hiç benzemiyordu. İri kemikli ve keldi, kişisel şoförden ziyade bir koruma gibi giyinmişti. Bizi Philly'de gezdiriyor olsa da pek konuşmuyordu.

Connor, ikinci şampanya şişesini açarak kadehimi tazeledi. Her yudum aldığımda plastik bıçağım burnuma çarpıyordu. Lo, daha az köpüklü bir içkiyle doldurduğu matarasından birkaç yudum alırken benim kadar zorlanmıyordu.

Ona verdiğim doğum günü hediyesi Hellion kostümüne uymuyordu. Buna rağmen ucunda bir ok olmasa neredeyse

bir tesbih gibi duran kolyesini boynuna takmıştı. İrlanda'ya seyahat ettiğimizde bulduğum bir şeydi.

Biz sokakta ilerlerken Lo bilinçsizce kolyesine dokunuyordu. Benim için anlamlı olduğu kadar onun için de anlam ifade etmesi beni sevindirmişti, gülümsedim.

Bakışlarımı Connor'a çevirdim. "Hep uzun bir limuzinle mi gezersin?" Ellerimi cilalı siyah deri koltuklarda gezdiriyordum.

"Sen gezmiyor musun?"

Lo belime uzanarak açıkta kalan kalça kemiğimden tutup beni kendine yaklaştırdı ve neşeli bir şekilde araya girdi. "Aynen öyle, *Wal-Mart*'ın otoparkına gidip normal insanlara paranın nasıl bir şey olduğunu gösteriyoruz. Değil mi, hayatım?"

Lo'nun alaycılığına karşı gözlerimi irileştirdim. "*Escalade*'miz var," dedim toparlanmaya çalışırken. Bu beni kahretse de Lo'nun elini kalçamdan uzaklaştırdım. Bu oyunbaz tavrı kesinlikle seksiydi ama muhtemelen Connor için rahatsız edici olmalıydı. Lo, ilk gerçek arkadaşımızı kaçırmak üzereydi.

Connor, gergin koltuğun üst kısmına kolunu koyarken üstünde bir pelerin, yüzünde maske ve elinde de plastik bir kılıç vardı. Zorro. "Çoğu kişi limuzini tasvip etmiyor ama ben, insanları etkilemeye çalışmıyorum. Kaç insan alabildiğini görüyor musunuz? Ayrıca yüzüm size dönük. Sizinle konuşmak için boynumu zorlamama gerek yok. Bu tarz şeyler benim için kıymetli."

"Buna alışabilirim." Lo, haylaz bakışlarını bana çevirdi.

* Amerika'da marketler zinciri (ç.n.)

"Sen ne dersin, aşkım?" İlişkimizi sağlamlaştırdıktan sonra bu sataşmaların son bulacağını düşünmüştüm. Bir nevi alay ediyordu ve bu çok hoşuma gidiyordu, üstelik farkındaydı da. Elini dizime doğru uzattıktan sonra bacağımda gezdirdi. Alenen cinselliği çağrıştıran bu hareketinden etkilenmem çok normaldi. Bana kalırsa ikinci kez dizlerinin üstüne çökebilirdi.

Dudaklarımı oynatarak ona "*dur*" dedim.

Aynı şekilde "*neden?*" diye sordu. Ardından dudaklarına yayılan muhteşem gülümsemeyle bakışlarını Connor'a çevirdi ama bacağımdaki tutuşu sıkılaşmıştı. "Bir hikâyeye var mısın?" *Nereye varacak acaba?*

Connor kadehini kaldırdı. "Dikkatim sende."

Lo'nun bakışları niyetini anlamama yetecek kadar kısa bir süre üstümde gezindi. "*Fizzle* hep şirket turları düzenliyor, sen de biliyorsundur. Gazozun tarihini gösterip ardından da ithal edilen tatları denemene izin veriyorlar."

"Evet, dokuzuncu sınıftayken fabrika turuna katılmıştım."

"O yer, gerçek değil. İçecekleri aslında orada yapmıyorlar."

Connor başıyla onayladı. "Bundan şüphelenmiştim."

"Lily ve ben on iki yaşımızdayken babası bizi müze alanında yalnız bıraktı."

Hatıra tekrar zihnimde su yüzüne çıkıyordu. Gülümseyerek ekledim. "Tüm gazozları denemekle meşgul olacağımızı düşünmüştü."

Lo, Connor'a bakıyordu. "Ama Lily'nin daha iyi bir fikri vardı. Gerçek fabrikanın bir sokak ileride olduğunu söyledi."

Connor kaşlarını kaldırdı. "Asıl fabrikaya kendi başınıza mı gittiniz? Nasıl içeri girebildiniz ki?"

Lo başıyla beni işaret etti. "Sen devam etmek ister misin, aşkım?" Eli bacağımın iç kısmından aşağılara doğru geziniyordu.

Nefesim kesildiği için kelimeleri bir araya getiremiyordum.

"Hayır mı?" Sırıtarak Connor'a döndü. "Onlara soyadını söyledi ve babasının, küçük bir tur yapmasını istediğinden bahsetti. İçeri girdikten sonra farklı yönlere koşmaya başladık." Çok hızlı koşuyordu. Hep öyleydi. Ona yetişmeye çalışırken zorlanıyordum, o da ya yavaşlıyor ya da etrafımda tur atmaya başlıyordu. Güvenlik görevlisi yaklaşmaya başladığında beni sırtına almıştı. Boynuna sıkıca sarılmıştım ve koyu renk bir içecekle dolu devasa bir tekneye doğru hızlanmaya başlamıştı. Orada bir süre saklandıktan sonra adım sesleri uzaklaşınca harika bir plan tezgâhlamıştı.

"Başınız belaya girdi mi?"

Lo başını iki yana salladı. "Hayır, babası çok iyi yürekli. Aslında fabrikayı görmek istediğimiz için gururlandı. Ama ne yaptığımı bilse bence o kadar da nazik olmazdı. Orada biraz içki bulmuştum." Doğrusu: *Matarasını çıkartmıştı.* "Ardından şuruba karıştırdım."

"Hadi canım," dedi Connor. "Gazoza içki mi kattın?"

"Muhtemelen tadını almamışlardır. Şurubun miktarına bakılınca çok içki yoktu ama o günkü olayımızdan dolayı birkaç insanın ekstra bir şeyler içmiş olması beni gururlandırıyor." Bana döndüğünde, belki beni öper diye düşündüm. Gözlerinde o bakış vardı. Dolgun dudaklarımı takip eden ve

beni koltuğa devirip üstüme çıkmasını sağlayan o bakış. Ama sonra telefonu çalmaya başlayınca aramızdaki bağ koptu.

Hayal kırıklığına uğrayarak iç çektim. Telefonunun hep ani bir şekilde çalmaya başlaması bir tesadüf değildi. Bu sabah annem, babam, kardeşim ve ablalarım doğum gününü kutlamak için ona ulaşmaya çalışsalar da Lo onlarla yüzleşmek ya da Rose'la uzunca bir konuşma yapmak istemediğinden telefonunu çalması için kenarda bırakmıştı.

"Cevap ver gitsin," dedim.

Lo ekrana baktığında omzunun üstünden uzanarak ekranda babasının fotoğrafını gördüm.

İfadesi sertleşmişti. Benim ailemin aksine, babasının aramalarını hiç reddetmezdi. Bazen bunun, Jonathan Hale'in öfkesinden korkmaktan farklı bir sebebi olduğunu düşünürdüm. Derinlerde bir yerlerde babasını sevdiğini biliyordum. Sadece ne tür bir sevgi olduğunu ya da nasıl işlediğini bilmiyordum. Lo, telefonu kulağına götürdü. "Selam."

Limuzinin sessizliğinde Jonathan'ın kaba sesinin yükseldiğini duyabiliyordum. "Mutlu yıllar. Hediyemi aldın mı? Anderson, lobideki görevliye bıraktığını söyledi."

"Evet. Seni arayacaktım." Lo temkinli bir şekilde bana bakarken elini bacağımdan çekti. "Ben küçükken onu içtiğini hatırlıyorum. Harika." Babası ona elli yıllık bir İskoç viskisi vermişti. İsmi *Decanter*, *Dalmore* ya da öyle bir şeydi. Lo, bana ne kadar değerli olduğunu açıklamaya çalışsa da bana hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bunun hem çok harika hem de çok yanlış bir hediye olduğunu düşünürken babasının da bunun farkında olduğundan emindim.

"Bir dahaki gelişinde birlikte açabiliriz," dedi babası. "Burada bir kutu da purom var."

"Kulağa güzel geliyor." Lo bir omzunu kaldırarak bana yaklaştı.

"Şimdiye kadar günün nasıl geçti?"

"İyiydi. Ekonomi sınavını atlattım."

Connor'ın kaşlarından biri kuşkuyla havalanmıştı.

"Öyle mi?" Babası da pek ikna olmuş gibi değildi. Lo'nun notlarına inancı olan tek kişi ben olmalıydım.

"Şu an konuşamıyorum," dedi Lo. "Lily yanımda. Bir Cadılar Bayramı partisine gidiyoruz."

"Tamam. Dikkat edin..." Sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi durdu. Uzun bir süre bekledikten sonra ekledi. "Harika bir yirmi birinci yaş olsun, oğlum."

"Teşekkürler."

Babası aramayı sonlandırdıktan sonra Lo, telefonu normal bir şekilde cebine attı. Omzumdaki elini hafifçe sıkarak beni kendine yaklaştırmıştı. Ama kasları gergindi ve sesinden keyfinin kaçtığını anlamak mümkündü. "Sizinkilere teşekkür ettiğimi söylersin. Toplu mesaj falan at."

"Bunu neden sen, kendi telefonundan yapmıyorsun?"

"Çünkü bana cevap verecekler ve benim de onlara cevap vermem gerekecek ki bu da oldukça yorucu."

"Bu konuda haklı," dedi Connor.

Benim tarafımı tutması gerekmiyor muydu? Sonuçta *benim* hocamdı. "Çene çalmayı can sıkıcı bulduğunu *söyleme*. Senin olayın bu."

Connor şampanya kadehine uzandı. "Bu *onun* için yorucu. Ablalarınla konuşmaktan ben keyif alıyorum."

"Bu arada," dedim. "Rose'la konuşmanız nasıldı? Hâlâ tek parça olduğun için iyi geçtiğini varsayıyorum."

Lo matarasından her ne içiyorsa o boğazına kaçtığında sırtına vurdum. "Affedersiniz," dedi Lo. "Rose'la mı konuştun? Tam gelişmiş bir iletişim gibi?"

Connor başıyla onayladı. "Hatta onu bu gece davet ettim."

Lo homurdandı. "Buz kraliçeyi buraya davet etmedin."

"Hey," diye araya girdim. "O *benim* ablam. İyi bir kalbi var." Kısa bir an duraksadım. "Ama önce seni sevmesi gerekiyor."

"Ya da akrabası olman gerekiyor," dedi Lo. Doğruydu.

"Yani geliyor mu?" Merak etmiş, daha doğrusu gerilmiştim. Özellikle de ablam onun içtiği, ilgisiz günlerinden uzaklaştığını düşünürken Lo'nun sarhoşluğunu ona açıklamayı hiç istemiyordum. Bugün doğum günü olmasına rağmen Lo'nun neden benim için iyi olmadığına dair yazdığı sebeplerden oluşan listesine bunu da ekleyecekti.

"Gelmiyor," dedi Connor. Sesindeki hayal kırıklığı mıydı? "Kedimin derisini yüzmeyi tercih ettiğini söyledi." Gülümsüyordu. Buna *gerçekten* gülümsüyordu. Aman Tanrım, telefondan flörtleşiyorlar mıydı?

Lo rahatlayarak, "Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı.

Connor bana doğru başını salladı. "Bu arada sen kim oldun?"

Tüm gece bana bunu mu soracaklardı? Buna hazırlanmam gerekiyordu. Plastik pençelerimi uzattım. "X-23."

Şaşırarak gözlerini kıstı.

"Wolverine'in kız versiyonu, teknik olarak kadın klonu."

"Ah. Tamam, güzel. Bıçakları olan bir fahişeye benziyorsun da." *Ne?* Bu özgüvenime katkı sağlamıyordu. "Lo, kendini bu partiye hazırlamalısın. Bir sürü erkek ona asılacak."

Tam da güvensizliklerimi bastırdığımı düşünürken...

"Güzel, *hayır* demek için pratik yapmış olur," dedi Lo, Connor'a. Ah, bu kabaydı. Onu iterek kollarını kendimden uzaklaştırdım. Bunu umursamadan matarasındaki viskiyi yudumlamaya devam ediyordu. Babasıyla konuşmadan önce içmeye başlamıştı. Yine de şu anda kulağıma ahlaksız şeyler fısıldayıp bana sataşıyor olması gerekiyordu. Ama aklı karışmıştı.

"*Hayır* diyebilirim," diye kendimi savundum inandırıcı olmayan bir mırıltıyla. Çıkmaya başladığımızdan beri bu teoriyi test etmemiştim.

Lo, matarasının kapağını kapatarak Connor'a döndü. "Eğer biriyle flörtleştiğini görürsen onu hızla uzaklaştır."

"Lo," diye uyardım onu. Bakışlarım öfkeliydi. Connor hakkımızda ne düşünecekti? Gerçekten pençeleri olan bir fahişe olduğumu mu? Tüm bedenim ısınırken yüzümü ellerime gömmemek için ciddi çaba sarf ettim.

"Siz ikiniz çok garipsiniz," dedi Connor çok sıradan bir şekilde.

Connor tarafından garip olduğumun söylenmesi bir tek boynuzlu atın büyülü olduğunun söylenmesinden farksızdı. Hiç anlam ifade etmiyordu ve tam da bu yüzden telefon konuşmasından bu yana Lo'nun keyfi kaçmış olsa da o an ikimiz de gülümsemiştik.

Araba yavaşlayarak durdu. Gilligan, "Geldik," diye mırıldandıktan sonra kapıları açmıştı. Burnumu pencereye dayayarak gösterişli kenar mahallenin manzarasına baktım. Dik tepenin üstünde, karanlık gökyüzünde parlayan bir köşk vardı. Connor, tüm partilerin arasında en iyi yemeğin olduğu partiyi seçtiğinden bahsetmişti. Aynı cümlede benim de iyi bir yemek yemem gerektiğini söylemişti üstelik.

Daha fazla araba yaklaşmaya başladığında heyecanımızla yüzleşmek için dışarıya çıktık. Tam merkezde taşın içinden kırmızı, kanlı bir su fışkırıyormuş gibi görünen bir çeşme yükseliyordu. Yeşil araziye zombiler yerleştirilmişti ve kanlı uzuvlarıyla sarkık ağızları o kadar gerçekçi duruyordu ki bunun için oyuncuların tutulduğunu düşündüm. Ancak yakında bakınca silikon, protez ve boyadan ibaret oldukları belliydi.

Connor'ı eğimli taş yolda takip etmemizin ardından elini kaldırarak bronz kapı tokmağını kapıya vurdu. Birinin açmasını beklerken etrafımıza daha çok insan toplanmıştı.

Kapı hızla açılırken içeriden gürültülü bir müzik yayılıyordu. George Washington ya da muhtemelen Mozart, kapı eşiğinde elinde bir şampanya kadehiyle dikiliyordu. Altın rengi içeceğin dibinde beyaz bir hap köpürüyordu.

"Connor Cobalt!" Çocuk sırıtarak ayaklarının üstünde kaydığında beyaz peruğu yerinden oynamıştı.

"Selam." Kanka selamlaşmalarını yaptılar. "Kim oldun sen böyle?"

"Thomas lanet olası Jefferson."

"Tabii ya," dedi Connor alayla gülerken. Thomas Jefferson

bizi bekletirken Connor olmasa onun kim olduğunu fark edip etmeyeceğimi merak ettim. Connor, Lo ve beni işaret ettiğinde Lo'nun arkasına yapışarak açıkta kalan diyaframımı onun arkasına gizlemeye çalıştım. "Bunlar arkadaşlarım. Lily ve Lo."

Thomas Jefferson gözlerini kısarak Lo'ya ve başını uzatarak bana baktı. "Siz ne oldunuz?" dedi merakla. "Bay Tayt mı?"

"Akıllıca," dedi Lo ona bakarken.

"Onlar X-Men'den," diye açıkladı Connor.

Bununla birlikte Lo bileğimden tutarak beni görüş açısına çıkardı. Karşımızdaki çocuk yeni bir mutant çift olduğumuzu anlayacakmış gibi bir elini sımsıkı belime sarmıştı.

Thomas Jefferson uzun pençelerime baktı. "Doğru!" Fark ettiğini an ellerini çırptı. "Wolverine Kız."

"Öyle bir şey yok," diye düzelttim onu. Çocuk bana komik bir şekilde bakarken Connor iç çekti. Sabırsızlığı dışarı yansımaya başlamıştı.

"Eğer kostümlerimizi anladıysan içeri davet edilebilir miyiz?" diye sordu Connor. Boynunu uzatıp ev sahibinin omzundan içeriye bakmıştı. "Sanırım içeride bir Sweeny Todd* yakaladım ve ondan bihaber olduğuna da eminim."

"Hah. Connor Cobalt. Hep haklı olmak zorundasın." Kapıyı açarak alayla bize içeriyi işaret etti. Muhtemelen personeller, şekerleme ve kusmukla kaplanacak bu yerde kalmak istemedikleri için üniversite partisinden gönderilmişlerdi.

Connor sanki hakaretten etkilenmemiş gibi, tavandan

* Film karakteri (ç.n.)

kristal avizelerin sarktığı devasa büyüklükteki antreye adım attı. Partiye gelenler mermer merdivenden yukarı aşağı çıkıp iniyor ve örümcek ağlarıyla süslenen kapıların ardındaki odalara girip çıkıyorlardı. İnsanlar etrafta sendeleyip hipnotize edici müzikle dans ediyorlardı.

Eşikten içeri adım attığımda Thomas Jefferson bizden başka kimseye müsaade etmeden kapının önüne geçti.

"Sizi tanımıyorum," dedi arkamızdaki insanlara. "Sizi de." Kapı kapandı. Salınarak içeri yürürken Connor'ın yanından geçti. "Beleşçiler," dediğini duymuştum. Bunun üstüne Connor da onaylayarak başını salladı. Bir goblinin taşıdığı tepsiden buharı üstünde bir balkabağı kupası almak dışında hiçbir şey yapmamıştı. Bu kıllı *şeylerin* birer oyuncu olduklarına ve siğilli suratlarıyla etrafta gezindiklerine emin olmuştum.

Fosforlu partinin aksine karton bardaklar, şampanya kadehleriyle ve balkabağı kupalarıyla değişmişti. Küçük paketler ve toz poşetleri, gizlice elden ele yayılıyordu. Bu alemlerde büyümüştüm, zengin gençler sonsuz vakitlerini geçirirken tatmin olmak için uyuşturucuya ihtiyaç duyuyorlardı. Sanki Bret Easton Ellis*'in *Sıfırdan Az* kitabının sayfalarından fırlamış gibilerdi.

Uyuşturucu hiçbir zaman benim için sorun olmamıştı. Belki de sahip olduğum dürtünün, damarlarıma sıvı alev enjekte etmekten daha az tehlikeli olmasına sevinmeliydim. Seks, bağımlı olsunlar ya da olmasınlar, herkesin hayatının bir parçasıydı.

* Amerikalı yazar (ç.n.)

Uyuşturucu öyle değildi.

Alkol öyle değildi.

İkisi olmadan da uzun yıllar geçirebilirdiniz ama çoğu insan hayatı boyunca bekar kalmazdı. Sutyenine minik bir poşet sıkıştırmaya çalışan donuk bakışlı bir kız gördüğümde aniden damarlarıma kıskançlık yayılmaya başladı. Neden benim de insanların anlayabileceği bir bağımlılığım yoktu ki? Birçok kişinin ölmesine sebep olan bir bağımlılığı istemek alçakça bir düşünceydi. Hiç bağımlılığım olmamasını tercih ederdim ama bir sebepten dolayı bu seçeneği kendime hiç hak görmüyordum.

Dürtülerimin farkına varmadan önce yatakta uzanıp düşüncelerimin arasında gidip gelmekten duygusal anlamda tükenmiş bir şekilde saatlerimi harcardım. Bundan bir an sonra da yaptığım hareketleri zihnimde hararetli bir şekilde savunmaya başlıyordum. Sorun bedenimdi. Seks daha iyi hissetmemi sağlayarak o yıkıcı yolu izlemek yerine sorunlarıma bir son vermeme yardım ediyordu. Kendime bir sorunum olmadığını söyledim. Değişmeyen cinsel düşüncelerimi temize çıkarmanın yollarını arayan sürtüğün tekiydim. Bazen durmaya çalışıyordum. Pornolarımı çöpe atıyordum ve bedenimi zirveye ulaşma lüksünden uzak tutuyordum.

Ama vazgeçişlerime de dayanamıyordum ve başarısız hedeflerim çabucak son buluyordu. Yine de daima yeniden başlamanın bir yolu karşıma çıkıyordu. Belki de en büyük korkum buydu. Bir bahane bulup Lo'dan vazgeçmekten korkuyordum. Ve buna mecbur kalacaktım.

Lo hızla önümden çekildiğinde ona yetişip arkasına saklanmak için harekete geçtim. Çiçek desenli elbiseler giyen bir grup hippi, Connor'a doğru koşuşturuyordu. Connor başını sallayıp formalite icabı gülümsediğinde etrafa bir grup kıkırtı yayıldı.

Başının çaresine bakması gerekiyordu. Lo'yu, gümüş rengi ocağın yanına sıkışan bedenlere doğru mutfağa kadar takip ettim. Gazı yakarak sigaralarını yakıyorlardı. Sürgülü cam kapı yarı açıktı ve dumanlar serin geceye karışıyordu. Bikinili iki kız, tüyleri ürpermiş ve ıslak halde eve doğru yarış yaparken hem titriyor hem de gürültülü bir şekilde kahkaha atıyorlardı.

Lo'nun yokladığı camdan dolap kapağının ardında, kehribar rengi içkilerle dolu kristal şişeler yedi rafa yayılmıştı. Tüm partiler aynı şekilde başlıyordu. Lo direkt evdeki en pahalı içkiye yöneliyor ve düşüncesizce farklı markaların tadına bakma açlığını hissediyordu.

"Kilitli," dedim. "Bu gecelik kendi viskinle devam edebilir misin?" Matarasını, belindeki kemere sıkıştırmıştı ve onun kırmızı-siyah takımıyla uyumlu görünüyordu.

"Bekle." Bir saniyeliğine köşeyi dönüp kaybolduğunda duvardaki natürmort tablo ilgimi çekmiş gibi yapmaya çalıştım. Yalnız bir ezik gibi görünmektense elmalardan ve armutlardan etkilenmişim gibi görünmek daha iyiydi.

Lo birkaç dakika sonra elinde çengelli iğneyle dönmüştü.

"Lo," diye uyardım onu. Anahtar deliğini kurcalamaya başlamıştı. "Buraya yeni geldik. Kovulalım istemiyorum."

"Dikkatimi dağıtıyorsun," dedi.

Lise partilerindeki görüntüler zihnime doluyordu. Lo'nun, kendi sınıfındaki *herkesi* davet eden bir çocuğun evindeki içki mahzenine sızdığı görüntüler. Bu tip partiler çok sık oluyordu. Lo kaliteli şarapları ve ithal viskileri içtikten sonra öfkeli ev sahibi gömleğinden tutup onu dışarıya sürüklüyordu. Lo dik durmaya çalışırken ben, kızarmış yanaklarımla tuvaletten çıkıp tek arkadaşımın peşinden koşuyordum.

Hataların tekrarlanması hiç hoşuma gitmese de bazen ikimiz de bir döner tepsiye yerleştirilmişiz gibi hissediyordum.

Sigara içenler ocağın yanında takılmaya devam ederken bir *klik* sesi duydum. Cam kapaklar açıldığında Lo'nun gözleri parlamıştı. Onun incelikle ve doyumsuz bir beklentiyle şişelere dokunmasını izlerken kendi arzularım aklıma gelmişti.

Bu yüzden kendimi tutamadım. "Tuvalette yapmak ister misin?" Sesim Lo'nun rüyalarını süsleyecek kendine güvenen ve seksi bir kız yerine kısık ve çekingen çıkmıştı. Lo benim yatıp da bırakıp gideceğim bir zaferden ibaret olmadığı için o kız olmak zordu.

"Ne?" Kendinden geçmiş bir şekilde en iyi içkileri koluna sıkıştırmıştı ve yanımdaki granit tezgâha diziyordu.

"Sen içtikten sonra tuvalete gidip de..." Beni reddetmesinden korktuğum için sözüm havada asılı kaldı.

Şişenin kristal tıpasını çıkarttıktan sonra sıvıyı bir kadehe doldurmaya başladı. "Dünyanı sarstığımı sanıyordum," dedi. "Bunu söylediğini ben kafamda kurmadıysam tabii. Bir sürü farklı ses çıkarttığın için emin olmak zor."

Evden çıkmadan önce yaptığım skandal hareketleri

anımsarken dirseklerim kızarmaya başlamıştı. "Yanlış duymuşsun. Gerçek bir cümle kurabilmemin mümkün olduğunu sanmıyorum."

Gülümseyerek içkisinden ağır bir yudum aldı.

"Ama," diye devam ettim. "Sadece evde ve yatta yaptık."

İçkisinin derinliklerine bakıyordu. "Bu yapmak zorunda olduğun bir şey mi?" diye sordu. "Mekânın lanet olasıca önemli bir nokta olduğunu düşünmemiştim." Kurduğu ters cümlenin ardından içkisinin kalanını kafasına dikti. Kadehini hızla yenilemişti.

Ağzımı açsam da hemen kapattığımda nefes almaya çalışan bir balık gibi göründüğüme emindim. Nerede seviştiğimizin önemi yoktu ama normalden farklı bir yerde yapmak beni baştan çıkarıyordu. Hep böyle olmuştu. "Tamam." Bu tek kelime onun sorusuna ya da kabalığına yeterli bir cevap değildi.

Çenesini ve kadehine sarılı parmaklarını sıkmıştı. "Zaten bu kıyafette sıkışıp kaldım. Eğer bir delik kesmeyi falan düşünmüyorsan-"

"Hayır." Ellerimi kaldırdım. "Haklısın."

"Ve eğer unuttuysan, *Laura,*" X-23'ün gerçek adına atıfta bulunuyordu. "Bu benim lanet olasıca doğum günüm." Kadehini kaldırdı. "Bu, *onu* gölgede bırakır diyorum."

"Julian'a bu kadar benzemen korkunç." *Onun* süper kahramanının gerçek ismini kullanmıştım. İkisi de huysuz, asabi birer asalak gibi davranıp sonra bir anda dünyadaki en tatlı erkeğe dönüşüyorlardı. Sadece onları uygun anda yakalamanız gerekiyordu.

"Yanlış. Benim iki kolum var." Hellion, *X-Men: Second Coming*'deki bir dövüş sırasında kollarını kaybediyordu. Madison Jefferies, Hellion için metal eller yaratıyordu ve bu da imza parçası haline geliyordu. Ancak Lo, matarasını tutamadığı için o elleri takmıyordu.

Bakışlarım gergin bir şekilde mutfakta gezinirken Thomas Jefferson'ın gelip Lo'ya fırça atmasını bekliyor gibiydim.

"Burada dikilmemi istemiyorsan gidip Connor'la takıl."

"Bana güveniyor musun?" Bunu merak ediyordum.

"Gerçekten Connor'ın aseksüel olduğunu düşünüyorum. Sünger gibi. Ona sarksan bile muhtemelen fark etmez."

Connor'ın Rose'dan hoşlandığına dair olan teorimden bahsetmek istiyordum fakat Lo muhtemelen bunu ablama karşı kullanırdı. Burada olmadığı halde ablamı koruduğum için kavga başlatmak istemiyordum.

"Peki diğer insanlar? Onlara karşı da bana güveniyor musun?"

Bana sert bir bakış attı. "Bilmiyorum. Şimdi endişelenmem gerekiyormuş gibi hissettirdin." Kötü bir ruh halindeydi. Böyle olmasına neyin sebep olduğuna emin değildim. Belki bu tanıdık atmosfer kötü anılarını geri getirmişti ve evde kalmış olmayı diliyordu. Ya da belki doğum gününü burada, onun için anlam ifade etmeyen garip insanlarla geçirmek yerine babasıyla içip bir puro yakmayı tercih ederdi.

"Cidden aklımı kaçıracağım," dedim. "Tıpkı senin şerefsizin tekine dönüşmen gibi."

Lo içkisini kafasına diktikten sonra yoğun alkolü tek yu-

dumda yuttu. Koluyla ağzını sildi. Tüm ifadelerini gizlerken parmaklarıyla beni yanına çağırdığında çekinsem de ona doğru sokuldum. Ben ona uzanamadan burnuma bir öpücük kondurdu. Ardından yanağıma. Boynuma.

Küçük bir gülümseme dudaklarıma yayıldı. Kolları vakit kaybetmeden bana sarılarak beni, tamamen kendi bedenine çekiyordu. Hareketleri tüy kadar hafifti. Hiç dengemiz yokmuşçasına ayaklarımızın üstünde sallanıyorduk. Sonunda dudakları benimkileri buldu. Öpüşmemiz uzayıp daha da güzel bir hal alıyordu. Uzun, baş döndürücü bir anın ardından başparmağını altdudağıma yerleştirerek geri çekildi. "Şuna ne dersin?" Boğuk, kısık sesi nefesimi kesmişti. "Başka bir erkeğin üstüne atlamak istiyormuşsun gibi hissettiğinde bunu tekrarla." Dudakları, kulağıma değiyordu. "*Loren Hale beni daha iyi siker.*"

Şaşırmıştım.

"Güzel, ha?" Göz kırparak bir adım çekildi. Hiç vakit kaybetmeden ona dönmek ve elini tutup onu göğsüme çekmek istiyordum. Bunun yerine kadehine uzandı.

Bir bardağı kıskandığıma inanamıyordum. Boğazımı temizleyerek düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. "Bu işe yarar ama farklı bir mantra buldum."

"Neymiş o?" Dudakları alayla kıvrılırken içki şişeleri onu çağırıyor gibiydi. Bakışları benden uzaklaştı.

"Loren Hale'i aldatmayacağım."

Lo dolaba bakıyordu. "Benimkini daha çok sevdim," dedi mesafeli bir şekilde. Raftan üçgen şeklindeki bir şişeyi alıp ka-

pağını açtığında ona karşı olan arzuma ve ruh halinden endişelenmeme rağmen alem yapması için onu yalnız bıraktım.

Loş ışıkların ve Cadılar Bayramı renklerinde flaşların yandığı kalabalık oturma odasına yavaşça girdim. Bu sırada Connor'ı çıtırdayan şöminenin yanında, etrafı birbiriyle sohbet eden büyük bir grupla sarılıyken görmüştüm. Ancak o partiye odaklanmıştı. Birkaç kez muhabbete dahil olsa da onun cevap verme gereksiniminden çok, insanlar *onunla* konuşuyorlardı. Tüm planlarım kafamdan uçup gitmişti. Hatta birinin ilgisini çekmek için rekabet etme fikri bile yorucu ve korkunç geliyordu.

Ben bakışlarımı kaçıramadan Connor beni görerek eliyle yanına çağırdı. Yalın ayaklarıyla sendeleyen hippilere bakarken başımı iki yana salladım. Ben gölgelere ve örümcek ağlarına aittim. Connor belli ki sahne ışığının altında yaşıyordu.

Kaşlarını çattığında alnı kırıştı. Arkadaşlarına aceleyle bir şeyler mırıldandıktan sonra beni şaşırtarak grubundan ayrıldı ve bana doğru yaklaşmaya başladı. Pelerini arkasından onu takip etse de maskesini kalın, kahverengi saçlarının üstüne çekmişti.

"Biliyor musun?" dedi Connor. "Isırmazlar. Korkunç eşlikçiler ama zararsızlar."

"Biliyorum," dedim. "Sadece büyük gruplardan hoşlanmıyorum. Genelde ben... partilere gittiğimde dans ederim." Bu kocaman bir yalandı ama cümleme *seks yaptığımı* eklememeyi tercih etmiştim.

"Belki de bu korsanlardan biri gelecekte cebine atman gereken bir yatırımcı çıkar, bilemezsin."

"Sana engel olmayayım." Geveze grupları işaret ettim. "Gidip gelecekteki milyoneri bul."

Ayakları yere yapışmış gibiydi. "Lo nerede? Onu yine mi kaybettin?"

"Mutfakta, muhtemelen buradan atılmamıza sebep olacak. Atılmadan bir ev turu yaparım diye düşündüm." Neyse ki sesim hissettiğimden daha güçlü çıkmıştı.

"Neden atılmamıza sebep olacak?"

Bizi yargılamasından kaçınmak için başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey. Sorun yok."

Üstsüz bir itfaiyeci yanımızdan geçip gidiyordu. Çıplak göğsünde, sanki yanan bir binadan birilerini kurtarmış gibi ter damlaları parlıyordu. *Loren Hale'i aldatmayacağım.* Hayır, seksi bir itfaiyeciyle de yapmayacaktım.

"Selam, Connor." Batman, bu mekânda nadir rastlanacak bir birayla bize doğru yürüyordu. "Buraya geleceğini düşünmemiştim. Darren Greenberg'ün partisinde bedava helikopter turu varmış."

"Kusmuk içinde uçmak pek ilgimi çekmiyor ve burada yemek olacağını düşündüm."

"Evet, Michael bu sene ucuza kaçtı. *Evil Dead*'ten bir sahneyi ön bahçede sergiler diye düşünmüştüm ama o zombilerden devam etti." Batman bana döndü. "Tanıdık geliyorsun. Seni tanıyor muyum?"

Bu sefer *gerçekten* ona baktım ama bir şey çağrıştırmıyordu. Genelde beni tanıyan ama bana anlam ifade etmeyen insanlar yattıklarım oluyordu.

"Hayır, bence tanışmadık," dedim.

"Bu Lily," dedi Connor beni tanıtırken. "Bir arkadaşım."

Batman, Connor'ın omzuna vurdu. "Aferin sana, adamım." Bu da ne demekti? Aç bir bakışla açıkta kalan karnıma baktı. Ah. Kollarımı kavuşturdum. Hemen ardından kostümümü fark etti. "Hey, Wolverine!"

Onu düzeltmekle uğraşmadım bile.

"Gidip buradaki bütün süper kahramanları bulup lanet olasıca bir kötü adamla dövüşmeyi denemeliyiz."

"Sevgilisi buralarda bir yerlerde. O da X-Men'in bir parçası."

Batman biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. "Sevgilisi, ha?" Gözlerini kıstı. "Bence... Bence seni tanıyorum. Daha önce hiç *The Cloud*'a gittin mi? Şehir merkezinde bir kulüp."

Ben bir şey söyleyemeden o cevabını bulmuştu. İfadesi keyifli bir hal aldığında hiç vakit kaybetmeden içimden geleni yaparak ikisinden de uzaklaşmaya başladım. Connor'ın beni takip edeceğini umut ediyordum. Daha önce seviştiğimizi söyleyen bir erkekle karşılaşmak garip bir tesadüftü. Ama iki erkekle karşılaşınca Connor bende bir sorun olduğunu düşünecekti.

Fred Çakmaktaş'ın eğimli tırabzandan kaymasını izleyen bir grup insan antrede önümü kesmişti.

Connor omzuma dokunduğunda ona döndüm. Yanında Batman *olmadığı* için sevinmiştim. "Aşağılık heriflerden uzak durmak için senin yöntemlerini denemek isterdim ama sanırım kaçarak pek arkadaş edinilmiyor."

Rahatlamıştım. Erkekler topluluğundan ve Kevin ile Batman'dan birer aptal oldukları için kaçtığımı düşünüyordu. Gerçeği söylemem gerekirse bu noktada asıl şerefsizlerin bu adamlar olduğundan şüpheliydim. Benden tam da beklenilen gibi onlarla yatmıştım. Değersiz bir şekilde.

"Çok arkadaş aradığım söylenemez," dedim.

"Fark ettim. Sevgilini bulmalı mıyız? Kimsenin üstüne kusmadığına emin olmak için falan."

"Nadiren kusar."

"Bu güzel. Seni partilerde sepetliyor mu?"

"Beni sepetlemedi. Onu mutfakta bıraktım."

Ellerini kaldırarak sakinleşmemi sağladı. Önden mutfağa doğru ilerleyip de camdan dolaba ulaştığımda üstünde beyaz gömleği ve çorapları hariç hiçbir şey olmayan, şişeleri dizmeye çalışan ve öfkeli bir şekilde kaşlarını çatmış biriyle karşılaştık.

A-ah.

"Ne oldu?" diye sordu Connor. Bana kalırsa olanlar ortadaydı.

Riskli İş filminden Tom Cruise bir anahtar çıkardı. "Şerefsizin tekini, amcamın içkilerini içerken yakaladım. Bu mallar bir arabadan daha pahalı." *Amcası.* Thomas Jefferson'ın kuzeni olmalıydı.

"Onu dışarı mı attın?" Benim nabzım hızlanırken Connor sakinliğini koruyordu. Ya Lo'yu dışarı atıp, onu dövüp aşağılayıp... ya da daha kötüsünü yaptılarsa?

"Yok, kardeşlerim önce onun adını almak istedi. Hepsi

arka taraftalar." Tom Cruise içinde biraz kehribar rengi sıvının kaldığı şişeyi havaya kaldırdı. "Çocuk şaşırtıcı derecede kendinde. Onun kadar içmiş olsaydım kendimden geçerdim."

Başka bir şey söylemesini beklemeden arka kapıya doğru harekete geçtim. Lo'nun ağzını açmamış olduğunu umut ediyordum. Bir kavgayı başlatmak için gereken her şeyi söylemek gibi bir huyu vardı. Çoğunlukla da bunu bilinçli olarak yapıyordu.

Partiye gelmek için ısrar etmemeliydim. Ruh halinin değiştiğini fark edince eve dönmeyi teklif etmeliydim. Burada olmak istemiyordu.

Botlarım ıslak çimenlere batarken koyu turuncu renginde parlayan havuzun yanından geçtim. Yarı çıplak kızlar suya girip çıkıyorlardı. Ellerine içki almış küçük grupların hiçbirinde Lo yoktu.

Connor omzuma dokunarak başıyla evin yan tarafını işaret etti. "O tarafa." Onu görmüş müydü? Yoksa asi misafirlerin nerede sorgulandığını biliyor muydu? Örümcek ağlarını ve siyah bayrakları aşarak köşkün doğu tarafına doğru ilerlemeye başladım.

Burada çok az insan vardı ve gecenin ıslıkları hafif müzikle örtüşüyordu.

"Lanet olasıca yüzüncü kez söylüyorum, dolap açıktı! Belki de parti vermeden önce kilitlerinizi kontrol etmeniz gerekiyordur." Lo. Onu bulmuştuk ama kışkırtıcı kelimeleri kalbime bir korku yayılmasına sebep olmuştu.

"Bahanelerini umursamıyoruz!"

Bir başka çocuk ekledi. "Sen kimsin ve seni buraya hangi şerefsiz davet etti?"

"O şerefsiz ben oluyorum," dedi Connor görüş alanlarına girdiğimizde.

Boğazıma bir yumru oturmuştu. Lo evin taştan yapılma yan hattından doğruldu. Koyu yeşil, uzun kollu *Under Armour* bluzlar ve açık yeşil sporcu atletleri giyen dört çocuğun yüzlerinde kızgın ifadeler vardı. Sırtlarındaki kalın kabuklara bakılırsa Ninja Kaplumbağalar olarak giyinmişlerdi.

Kısık turuncu ışıkta bile Lo'nun yanağına yayılan kırmızılığı fark edebilmiştim.

Biri ona vurmuştu.

Lo'ya doğru koşmaya başladığımda beynimdeki tüm hassasiyet yok olmuş gibiydi.

Thomas Jefferson'ın Ninja Kaplumbağalarından biri, sevgilime ulaşamadan beni belimden tuttu.

"Hey!" Lo ve Connor aynı anda bağırmışlardı.

"Neden bu çöpü, amcamızın evine getirdin?" Mor bandanalı Donatello, ben ondan kurtulmaya çalışırken bu soruyu sormuştu. Tekme attığım için bacaklarım havada uçuşsa da bir kemik yığınından ibaretmişim gibi beni sıkıca tutuyordu.

Connor ileriye doğru bir adım attı. "Siz kimsiniz, arka sokak haydutları mı? Kızı bırak, Matt. Sonra konuşalım."

Bahçedeki bir grup insan da bizi izlemeye başlamışlardı. Mücadele ederken bir Tinker Bell, bir Peter Pan, yeşil kıyafetli bir süper kahraman ve bir ev cini Dobby görmeyi başarmıştım. Yeşil kıyafetli süper kahraman biraz yaklaştığında

eni kurtaracakmış gibi hissetmiştim ama Matt beni bıraktı- ı an Lo'yla aramdaki mesafeyi kapattım.

Hızlıca iki elini yanaklarıma yerleştirip bakışlarıyla bede- nimi süzdü.

"Ben iyiyim," dedim, onun için daha çok endişeleniyor- dum. "Onları kışkırtmayı bırak."

Bakışları sertleşti, dudaklarını sarkıtırken elmacıkkemik- leri keskinleşmişti. "Sadece arkama geç."

"Lo," dedim panikle. Göğsüm kasılıyordu.

"Eğer bir şey olursa," diye fısıldadı Lo beni geriye iterken. "Connor'ın limuzinine koş. Beni bekleme, tamam mı?"

"Hayır." Gözlerim yanıyordu. "Lo, lütfen-"

"Bu çocuğun bize kırk bin borcu var," dedi Matt alayla. İlgisini Connor'dan çekip tekrar Lo'ya vermişti. Connor ne- den bize yardım edecekti ki? Bu onun itibarını düzeltmek yerine mahvederdi.

"Size bir kuruş vermiyorum," dedi Lo sakin bir şekilde. "İçkilerin yasak bölgede olduğunu nereden bilecektim ki? Bir işaret yoktu."

"*Kilitliydi*," dedi mavi bandanalı kuzen.

Lo tekrar ağzını açtığında kolunu çimdikleyerek ona bir bakış attım. Tercihen birlikte gitmemiz gerekiyordu. Çenesi- ni sıktı ama şükürler olsun ki susmuştu.

Matt, ters bakışlarını tekrar Connor'a çevirdi. "Connor Cobalt olduğun için bunu görmezden geleceğimizi mi sa- nıyorsun? Bunu yapan başkası olsa çoktan kara listeye alın- mıştı." *Aah, kara liste.* Lo ve ben muhtemelen Piladelphia'nın

tüm varlıklı çevrelerindeki listelerden adımızı sildirmiştik. Connor olmasa bu kapılardan giremezdik bile.

"Beni kara listeye alın, o zaman," dedi Connor. "Bu çok kötü bir parti. Yemek bile servis etmediniz."

Matt şaşkınlıkla başını çevirdi. "Bize karşı onları mı tercih edeceksin?"

Connor başıyla onaylarken kasları gerilmişti. "Evet. Bakalım elimizde ne varmış. Net değeri muhtemelen..." Arkamdaki köşke baktı. "Yirmi beş milyondur." Lo ve beni işaret etti. "Calloway ve Hale. Evinizdeki tüm gazozlar ve küçük yeğenlerinizin hepsinin kullandığı bezler buradan geliyor. Milyarlar. Yani evet, servetinizi çiğneyip atacak bu iki kişinin tarafını seçiyorum."

Şaşkınlıkla bakakaldım. Bunu beklemediğimden değil ama Connor yalnızca birkaç gündür arkadaşımız olduğundan. İnsan biriktiriyordu ve Lo'yla ben onun kavanozundaki altın biletlerdik. Birileri bizimle takılmayalı o kadar zaman oluyordu ki amacının yüzeyselliğini hiç düşünmemiştim. Bir müttefikimizin olması güzeldi. Kulağa çaresiz gelse de evet, kimse Lo ve benim mükemmel olduğumuzu da söylemiyordu.

Matt ve diğer ninja kaplumbağalar sersem bir şekilde bize bakarken varlığımızı ve soyadlarımızı algılamaya çalışıyor gibilerdi. Ardından çocuk zalimce bir keyifle kahkaha attı. "O zaman *bu* demek oluyor ki emziğini soktuğun yerden çıkartıp da içtiklerinin zararını karşılayabilirsin."

Lo'nun ifadesi sertleşmişti. Elimi onun eline uzatırken kavga ya da tartışma çıkartacak bir şey yapmamasını umut

ediyordum. Lo'nun benimle burada kalacağını biliyordum ama ben ayrıldığım an her şey olabilirdi.

"Siktir git," diye küfretti Lo.

Kuzenlerden biri Lo'ya bedelini *ödetmek* için yumruğunu kaldırmadan önce Connor araya girdi. "Amcanız gerçekten umursayacak mı? Kırk bin hiçbir şey."

"Bir araba parasını içti, Connor," dedi Matt inanamıyormuş gibi. "Bazı insanların bir yıl boyunca kazandığından daha fazlasını! Tabii ki de amcam kızar, ayrıca şuradaki Bebek Bezi Pişiği de bunu kolayca karşılayabilir. Ödesin yoksa lanet olasıca çek defterini alana kadar bir *teminat* almanın bir yolunu buluruz." Bakışları bana döndüğünde soğuk taş duvara doğru geri çekildim. Lo omzunun üstünden baktığında ifadesi gerilmişti, güvende olmadığımı hissettiği an öne doğru bir adım attı.

Hayır! İleri atılarak bileğini tuttum.

"Lily-"

"Ödeyemez," dedim savunurcasına.

"*Lily,*" diye uyardı Lo. "Yapma."

Dudaklarımı mühürledim, Lo'nun kişisel hayatını yabancılara açmayacaktım. Babası ona az bir harçlık veriyordu. Banka hesabını, aylık olarak para biriken bir havuz sistemine bağlamıştı. Babası her bir işlemi takip edip büyük bir satın alma gerçekleştiğinde Lo'yu arıyordu. İtalyan restoranındaki dört bin dolarlık şampanya ve diğer giderleri bu ay onu tüketmişti.

Eğer daha fazla para çekerse de Jonathan Hale aklını kaçıracaktı.

"Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun, tatlım?" dedi Matt. Hayır, inanmazdı.

Connor ilk kez endişeli görünüyordu. Arkamızı kontrol ederek eğer işler çirkinleşirse nereden destek alabileceğimizi bulmaya çalışıyordu.

"Be-ben ödeyebilirim. Ama çek defterim arabadaki çantamda," dedim. Eğer kırk bin dolarlık bir ödeme yapmam gerekiyorsa yapardım. Aldığım diğer elbiseyi lekelediğimi söyleyerek Noel Bağış Gecesi için bir elbise aldığımı bahane edebilirdim. Tek sorun hiç para getirmemiş olmamdı. Hiç cebim yoktu ve çantalardan hoşlanmadığım için evden çıkarken plastik bıçaklarım ve diz hizamdaki botlarım dışında hiçbir şey almamıştım.

"Matt!" Uzun, bronz tenli bir çocuk bize doğru koşuyordu. Üstünde yeşil deri bir ceket vardı ve sırtındaki kılıfta oklarla elinde bir yay taşıyordu. Onun kenarda bekleyen yeşil kıyafetli süper kahraman olduğunu fark ettim. Bir maske misali gözlerinin etrafına yayılan koyu yeşil bir boya sürmüştü ve koyu kahverengi saçlarıyla keskin hatları olan bir çenesi vardı. Çok erkeksi, güçlü ve öfkeli görünüyordu. Muhtemelen kostümünün de etkisi vardı ama ondan bir özgüven alıyordum.

Ninja Kaplumbağalar'ın birkaç adım ötesinde durarak mor bandanalı kuzene odaklandı. Matt'e yumruk sallayıp Lo'nun tam aksine, onu güçlü vücuduyla tehdit etmesine kendimi hazırlamıştım.

Yeşil kıyafetli süper kahraman dudaklarını araladı. "Bir kızla konuştum da. Dedi ki, Michael sizin eve girmenizi is-

tiyormuş. Bodrum katta çıkan bir kavgayı ayırmanız gerekiyormuş. Her yeri mahvediyorlarmış."

Ağzım açık kalmıştı. Yani... bize yardım etmeye gelmemişti. Ben aptalın tekiydim.

Matt, boynunun arkasını ovarken diğer kaplumbağalara başıyla bir işaret yaptı. "Gidin. Bununla ben ilgilenirim." Kuzenler havuzun yanından ilerlemeye başlamışlardı.

"Kız dedi ki Michael, dördünüzü de istemiş."

Matt ofladı. "Bana bir iyilik yapar mısın, Ryke? Bu ikisinin amcama kırk bin borcu var." Beni işaret etti. "Kız çek defterinin arabada olduğunu söylüyor. Onları takip et ve parayı kızdan al."

"Tamam, sıkıntı yok."

Midem birbirine girmişti. Şimdi Matt'in süper kahraman arkadaşı peşimize takılmıştı ve beni yakalayıp yerdeki çimenlere yapıştıracak kadar fit görünüyordu. Belki Lo'ya yapamazdı. Ama bana kesinlikle yapardı. Muhtemelen Connor'a da... Harika.

Şeytani kaplumbağa köşeyi döndüğünde Ryke dikkatini bize çevirdi. "Araba nerede?" Başını çevirdiğinde yüzünü inceledim. Tıraş edilmemiş bir çene, uzun bir burun ve bal rengine karışan kahverengi gözler. Normalde hiç sorgulamadan peşine düşeceğim bir erkekti. Özellikle de o Thomas Jefferson'ın kuzenlerinin arkadaşı olduğu için bu düşünceyi kafamdan attım.

"Bu taraftan." Connor, onu limuzine yönlendiriyordu.

Lo, elini belime dolayarak beni kendine yaklaştırdı. Ryke

önümüzde Connor'la birlikte yürürken Lo resmen bakışlarıyla süper kahramanın sırtında delik açmıştı. Ryke'ın, Matt'in ayak işlerini yapıyor olmasının yanı sıra Lo'nun kendini tehdit altında hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Onu süzdüğümü fark etmiş miydi? Emin değildim. Ryke, Lo'dan daha uzun görünüyordu. Muhtemelen bir doksanın üstündeydi ve kendine güveniyor oluşu etrafa güçlü bir maskülinite saçıyordu. Lo da bunu yapıyordu ama arada küçük bir fark vardı. Bunu zar zor anlayabiliyordum. Lo oldukça keskin görünürken bu çocuk sert görünüyordu. Buza karşı taş gibi.

Ryke'ın yakışıklılığına odaklanmamaya çalışarak gözlerimi kırptım. Böyle bir zamanda olmazdı.

Beş adım atmıştık ki Lo, kemerinden matarasını çıkararak tekrar içmeye başladı.

"Bu senin içkin mi?" diye sordum. Tekrar kendini içkiye boğduğu için sinirlenmiştim. Ama biraz da olsa beni Ryke'ın karın kaslarını hayal etmekten uzaklaştırabilmişti. Bu yüzden onu fazla eleştiremezdim.

Eliyle ağzını sildi. "Olabilir."

Ryke, sık sık dönüp omzunun üstünden bize bakıyordu. Bakışları ikimiz arasında gezinirken ifadesi anlaşılmazdı. Eğer Matt ona güveniyorsa o Ninja Kaplumbağalar'dan çok da farklı biri olamazdı.

Belki ona para vermek yerine ağlamalıydım. Kızlar ağlamaya başladığında erkekler huzursuz olmuyor muydu?

"Sen nesin peki? Robin Hood mu?" diye sordu Connor.

"Green Arrow*," diye düzelttim Ryke'dan hızlı davranarak.

Ryke arkasını dönerek kostümümü inceledi, bakışları vücudumun ısınmasına sebep oluyordu. "Green Arrow'u biliyor musun?" diye sordu sonunda gözlerime odaklanarak.

"Birazcık," diye mırıldandım. "DC çizgi romanları benim olayım değil." Ezilen kişilerin yükseldiği hikâyeleri seviyordum. Ortalama bir insanın süper kahramana dönüştüğü türleri. Peter Parker, mutantlar gibi. Bu konuda fazla bilgili değillerdi.

"Sadece ezikler DC okur," dedi Lo. Tamam, ben *bu* kadar ileri gitmezdim.

"Ben çizgi roman okumuyorum," diye itiraf etti Ryke. "Sadece televizyonda *Smallville* izledim. Bu beni ne yapar?"

"Bir dallama."

Ryke bu düşmanca yaklaşıma şaşırarak kaşlarını kaldırdı. "Anlıyorum."

"Kayıtlara geçmesi için söylüyorum," dedim araya girerek. "Lo'ya katılmıyorum. Ben seçkin bir çizgi romancı değilim." Herkes çizgi roman okuyabilirdi ve eğer okumuyorsanız bile diğer karakterlerin tadını çıkartmanızda hiç sıkıntı yoktu.

Lo bana dönerek gözlerini devirdi.

Ryke bu yorumumu görmezden gelerek sessizliğini koruyan Connor'a döndü. "Neden bu ikisiylesin? Normalde kıçını yalayan bir grup insanla olman gerekmiyor mu?"

"Sosyal bağlarımı genişletiyorum."

Arabaya yaklaştığımızda bir plan yapmam gerektiğinin

* Çizgi roman karakteri. (ç.n.)

farkına vardım. Ama beynim aldığım her nefeste kısa devre yapıyordu. Sokağa adım attığımızda rüzgâr eserek saçlarımı dağıttı. Connor'ın limuzini kaldırımdaydı.

"Lanet olasıca araban nerede?" diye sordu Ryke, bakışları temkinli bir şekilde eve dönmüştü.

"Burada." Connor kapıyı tıklattığında şoförü Gilligan kilidi açtı.

Lo'nun benden önce içeri girmesini işaret ettim. Bir şey söylenemeden rahatça içeri adım attı. Güvenli bir şekilde deri koltuğa yerleştiğinde nedensizce rahatlamaya başlamıştım.

"Çantan nerede?" diye sordu Connor. Ardından gözleri yavaşça irileşti. "Bekle, çanta almadın değil mi?"

"Be-ben..." Ryke'dan çekiniyordum. Bana şantaj mı yapacaktı? Vuracak mıydı? Geniş kasları gerilirken korkuyla geri çekildim.

"Ne yaptın sen?" diye sordu Connor dehşete düşmüş bir şekilde.

Ağzımı açsam da bakışlarımı çevirdiğimde benden bahsetmediğini fark ettim. Ryke'ın ardında, evin kapısını aşıp hareketsiz zombileri iterek doğruca bize doğru gelen... Ninja Kaplumbağalar'a bakıyordu.

Bölüm 22

"Arabaya bin," dedi Ryke süratle.

Kendimi o kadar aceleyle arabaya atmıştım ki başımı arabanın metal kenarına çarpmıştım. Nefesimin arasında küfredip ağrıyan yeri ovarken yerime yerleştim. Lo, en uzun koltukta yatıyordu ve gözlerini kapatıp matarasına bir oyuncak ayıya sarılır gibi sarılıyordu. Yanına oturarak elimi ayak bileklerine yerleştirdim.

Connor içeri girdikten sonra şaşırtıcı bir şekilde Ryke da onu takip etti. Kapıyı kapatıp kilitlemişti. "Sür!" diye bağırdı.

Gilligan, banliyönün sokaklarında hızlanırken Ninja Kap-

lumbağalar da kaçan limuzinimizi takip etmeye çalışıyorlardı. Stop lambalarından yansıyan ışıklarla onları görebiliyorduk. Araya daha da çok mesafe açtığımızda yavaşlayıp durdular ve biz de karanlığa karıştık.

Arkamı dönerek Connor ve Ryke'a baktım.

"Tahmin edeyim. Evde kavga falan yoktu," dedi Connor.

Ryke, Lo'nun bilinçsizce hırıldayarak uyumasını izliyordu. "Uydurdum," diye itiraf etti. "O iyi mi?"

"Bekle." Ellerimi kaldırdım. "Neler oluyor? Neden bize yardım ettin?" Onu ilk gördüğümde sebep olduğumuz dramayı izlemekle meşguldü. Basit bir şekilde orada durup harekete geçmeyebilir, karışmayabilirdi. Bunun yerine Ninja Kaplumbağalar'ın içeri girmesine sebep olacak bir yalan uydurup bizi korumuştu. Rasgele nezaket benim dünyamda var olan bir şey değildi. Bunun tek mantıklı cevabı, Connor'ın da dediği gibi net yirmi beş milyon yerine, milyar dolarlık bizim arkadaşlığımızı seçmiş olmasıydı.

Ryke'ın bakışları ilk kez Lo'dan uzaklaştı. "Orada dikilip Matt'in sarhoş bir şekilde bu kızı almasını mı izleyecektim?"

"Birçok insan öyle yapardı," diye mırıldandım. Kaşları sertçe çatılmıştı ve bu bana, sözlerime daha çok dikkat etmem gerektiğini hissettiriyordu.

"Yani? O zaman insanlar berbat." Tekrar matarasına sarılan Lo'ya dönmüştü. Bir an sonra Ryke aniden öne doğru eğilerek matarayı Lo'nun parmaklarından söküp aldı. Kapağını açarak pencereyi indirmeye başladı.

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordum, deliye dönmüştüm. Diğer koltuğa geçerek matarayı ondan almaya çalıştım. "O

senin değil!" İçkiyi kirli yollara dökmemesi için ona uzanmaya çalışıyordum.

Ryke çaba sarf etmesine gerek kalmadan matarayı benden uzakta tutuyordu ama bedenimi açık pencerenin önüne atarak onu engellemeye çalıştım. Sanki bir anda kertenkeleye dönüşmüşüm gibi bana bakmaya başladı. "Senin sorunun ne?"

"O senin *değil* ki atasın!"

"Öyle mi? Sevgilinden mi aldım?"

Hiçbir şey söylemeden ona bakıyordum.

Connor merakla bizi izlerken yalnızca gözlem yapıyor gibiydi.

Ryke matarayı salladı. "Bu," dedi. "Bugünkü lanet olasıca dramanın sebebi. Ona, sana ve bu lanet olasıca limuzindeki herkese bir iyilik yaparak bunu camdan atıyorum." Tekrar pencereye yöneldiğinde kapıya ilerleyerek onu durdurmak için kollarımı açtım. Benim üstümden elini uzattığında bedeni bana o kadar yakındı ki kaburgalarının göğsümün üstündeki hareketini seçebiliyordum. Aman Tanrım...

Kolunu pencereye doğru uzatarak beni geçmeye çalışsa da mataraya hafifçe vurdum. Kehribar sıvı ikimizin de üstüne sıçramıştı. Matarayı ondan olmak için uğraşırken yalnızca ikimizin de daha çok içkiye bulanmasına sebep oluyordum. Bu mücadeleye son vermek için kollarımı koltukta sabitledi. "Dur," dedi beni zorlarken.

Tutuşuna odaklandım. "Bu nasıl oluyor da Matt'in beni almasından farklı oluyor?"

Çenesi taş kesilmişti. "Sevgiline yardım etmeye çalışıyorum." Bununla birlikte geri çekilerek başını koltuğa yasladı.

Açıktaki karnıma içki bulaşmıştı ve yaptıklarımı anımsadıkça yüzüme bir sıcaklık yayılıyordu. Lo'nun boş matarasını alarak koltuğuma geçtim. Bakışlarım hâlâ güvensiz bir şekilde Ryke'ın üstündeydi. "Sen kimsin?"

Connor'ın kaşları havalandı. "Onu tanımıyor musun?"

Yalnızca baktım. "Tanımalı mıyım?"

"Bu Ryke Meadows, atletizm takımının kaptanı. Michael ve Matt de takımdalar."

Kesik bir nefes aldım. "Yani," dedim, alevlenen bakışlarım tekrar Ryke'a dönmüştü. "Bunlar senin atletizm kankaların mıydı?"

"Evet," dedi Ryke. Tekrar Lo'ya döndükten sonra yerinden kalkıp sevgilimin yanına geçti.

"O iyi," dedim neredeyse bağırarak. Lo'yla nasıl ilgileneceğimi biliyordum. Bu duruma birçok kez düşmüştüm ve ne zaman hastaneye, ne zaman da yıkanıp yatmaya ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Ryke sözüme güvenmemişti. İki parmağını Lo'nun boynuna uzatarak nabzını kontrol etti.

Connor bana doğru başını eğdi. "En başından beri onun evdeki pahalı içkilerini içtiğini biliyordun, değil mi?"

Ryke'ın kaşları çatılınca gözlerinin etrafındaki boyayla ifadesi normalde olduğundan daha karamsar ve öfkeli bir hal almıştı. "Onu durdurmadın mı?" Bunu kınayarak başını iki yana sallıyordu.

Suçluluk duygusu içime dolarken bundan nefret ettim. Bana bu şekilde hissettirilmesinden nefret ediyordum. İki-

yüzlülük etmeden Lo'yu kendinden korumak için her şeyi yapıyordum. "Denedim." Lo'yu bunu yapmaması için uyarmıştım ama onu zorlayarak durduramazdım. En az onun alkolü istediği kadar ben de seksi isterken bunu yapamazdım.

"Hep bu kadar çok içiyor mu?"

Bu sorgulama da nereden çıktı? Dudağımı ısırdım, kelimeleri bir araya toplamakta zorlanıyordum. "Bu yirmi birinci doğum günü." Birçok insan yirmi birinci yaşına sarhoş girerdi sonuçta. Ama Ryke hâlâ az önce olduğu kadar şüpheli görünüyordu. Tıpkı o jigolonun yaptığı gibi aklımı okuyabiliyordu.

"Bu saçmalık," dedi Connor. "Lo, sorunlarını benden saklamaya hiç yeltenmedi. Onu içkisiz *hiç* görmedim."

Onların yargılamasına karşı başımı çevirerek Lo'nun bileğindeki elimi sıktım. "Sadece onu eve götürmem gerekiyor." Lo'ya dönüp "*Uyan!*" diye bağırmak istiyordum. Dağınıklığını toplamam için beni burada yalnız bırakmıştı. Yine.

Connor konuyu kapatınca limuzin sessizliğe gömüldü. Şehrin düzgün asfaltlanmamış yollarında tümsekleri aşarak ilerliyorduk. Ryke'ın hislerinden ötürü bunaldığını hissedebiliyordum, nefesi ağırlaşmıştı ve bir uzlaşmaya varmaya çalışıyor gibiydi. Ona her baktığımda, duvara yumruk atmak istiyormuş gibi görünüyordu. Ya da daha doğrusu *depar atmak istiyormuş* gibi.

Limuzin Drake'in önünde yavaşladığında kollarımı, Lo'nun kollarının altına sokarak ağır bedenini kendime doğru çektim.

"Lo," diye fısıldadım. *Uyan!* Onu zar zor duşa taşıyabiliyordum. Nasıl olacaktı da onu asansöre kadar sürükleyecektim? Birinden yardım istemek bana çok yabancı geldiği için birkaç dakikayı bedenini kaldırıp kapıya sürüklemeye çalışarak geçirdim.

Connor ve Ryke limuzinden indikten sonra kapımı açtılar. Connor başını içeri uzatmıştı. "Lily, çekil. Onu taşırız."

"Hayır, Lo bunu istemez."

Ryke başını eğerek görüş alanıma girdi. "Erkeklerin çoğu sevgilileri tarafından da taşınmak istemez." Düşündüğüm şekilde kastetmemiş olsa da bunu kişisel bir hakaret olarak aldım.

"Umursayacak kadar kendinde değil bile," dedi Connor. Sanki çok önemliymiş gibi. Onlara karşı haklı çıkamayacağımın farkındaydım.

Koltuktan çekilerek kendimi soğuk Philly akşamına bıraktım. Connor limuzinin içine girmişti. "Sen ayağını al."

Ryke kendini dış kapıya göre ayarladıktan sonra Lo'nun kollarını tutarak onu daha rahat taşıyabilecekleri bir pozisyona gelene kadar yer değiştirdiler. Onu tutan kişinin Connor olmasını tercih ederdim. Ryke'da beni tedirgin eden bir şeyler vardı.

Yine de Lo'yu taşıyordu. Lo'nun üstündeki kırmızı ve siyah taytıyla yaralı bir X-Men gibi görünmesi neredeyse komikti. Uyanıp da Green Arrow'un kollarında olduğunu hayal ettim. Aklını kaçırırdı. Ama ona hayran olduğundan değil...

"Başına dikkat et," dedim onlarla döner kapılara ilerlerken.

"Tutuyorum." Ryke bir damla ter dökmeden lobiye ulaşmıştı.

Asansöre ulaştığımızda olanlara üzülerek Lo'ya baktım. Daha önce hiç birinin onu taşıyarak bana yardım etmesine müsaade etmemiştim. Hatırlayamadığım kadar uzun zamandır bu görev bana aitti. Belki bu konuda berbattım ama hâlâ hayattadı ve nefes alıyordu. Buradaydı. Benimleydi.

Kapıya yaklaştığımızda anahtarlarımı bularak onları içeri aldım. Evimin kapısından girdiklerinde muhtemelen burada daha önce hiç bu kadar testosteron bulunmadığı için sinirlerim gerilmişti. Belki de bulunmuştu. Bir keresinde eve iki adam getirmiştim.

"Onu yatağa bırakabilirsin." Ryke'ı, Lo'nun odasındaki şampanya rengi örtülere yönlendirdim. Onu yatağa bıraktı. Ben Lo'nun botlarını çıkarırken o da odadaki dekorasyona bakıyordu. Comic-Con posterleri, fotoğraflar, renkli dolaplar. Bakışında, sanki daha önce bir erkeğin odasını görmemiş gibi bir gariplik vardı.

"Siz birlikte mi yaşıyorsunuz?" Ryke, çalışma masasındaki bir fotoğrafa uzandı.

"O bir Calloway." Connor, kapının eşiğine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Bunun benim için bir anlamı yok," dedi Ryke.

"Babam *Fizzle*'ı üretti," diye açıkladım.

"Biliyorum, bu da Connor'ın neden sizinle takıldığını açıklıyor ama ikinizin neden birlikte olduğunu açıklamıyor." Fotoğrafı elinden bırakmıştı.

Connor bir elini kaldırdı. "Netleştirmek isterim ki aslında bu ikisinden hoşlanıyorum. Sıkıcı tek bir anları yok."

Ryke içkiye bulanan deri ceketini silkti. "Yani Lo'yla ciddi bir ilişkiniz var?"

"Bu senin için önemli mi?"

İfadesi öfkeyle aydınlandı. "Kıçını kurtaran insanlara karşı hep böyle saldırgan mısın?"

Evet. Hatalarımı kabul etmek yerine önceki sorusuna cevap verdim. "O çocukluk arkadaşım. Çıkmaya yeni başladık ama üniversitenin başından beri birlikte yaşıyoruz. Oldu mu?"

"Oldu tabii," dedi bir başka fotoğrafa uzanırken.

"Sence Lo ne zaman uyanır?" diye sordu Connor. "Yarın spor salonuna gideceğimize söz verdi."

İç çektim. "Lo'nun gece 2 civarı barlarda verdiği sözler boştur." Çalışma masasının çekmecesinde üç kutu Advil buldum. Boş olan kutuyu çöpe attıktan sonra ikinci kutudan dört tane hap aldım. Apar topar bir bardağa banyodan su doldurduktan sonra onu haplarla birlikte baş ucuna bıraktım.

"Bunu çok sık yapıyorsun," dedi Ryke.

Işıkları kapatırken gözlerine bakmaktan kaçınıyordum. Onları oturma odasına yönlendirdim. Vücudumu krem rengi pamuk bir battaniyeye sarıp titremeye başlayan ellerimi gizlemiştim. Onlar koltuğa yönelince ben de süet televizyon koltuğuna kıvrıldım.

Ryke oturma odasındaki atmosferi süzerken detayları, kullanılmayan şömineyi ve Warhol* ilhamlı kutup ayısı baskılarını inceliyordu. Eşyalarımızdan bir kişilik oluşturmaya çalışıyor gibiydi. Bu hoşuma gitmemişti.

* Amerika'lı ressam, film yapımcısı ve yayıncı. (ç.n.)

"İkiniz de gidebilirsiniz. Ben yoruldum," dedim yavaşça.

Connor yerinden kalktı. "Tamam ama yarın öğlen gelip Lo'yu spor salonuna götüreceğim. O sözlerini tutmuyor olabilir ama ben, bana verilen sözlerin peşini bırakmam."

Ryke, Connor kapıdan çıkarken yerinden kalkmıştı. Etrafa bakmaya devam ediyordu. Bakışları mutfakta, bar taburelerinde, kitaplıkta geziniyordu...

"Bir şey çalmayı mı planlıyorsun?" diye sordum. "Burada o kadar değerli eşyamız yok. Annemlerin evinde şansını denemelisin."

Ryke yüzünü buruşturmuştu. "Garipsin, biliyorsun değil mi?" Gözlerini kıstı. "Lanet olasıca lambana bakmam onu çalacağım anlamına gelmiyor."

"Daha sonra gelmek için her şeyi aklına kazımıyorsan burada *ne* yapıyorsun?"

Başını yana eğerek sanki aptalmışım gibi bana baktı. "Kim olduğunuzu anlamaya çalışıyorum." Kristal bir vazonun durduğu şömine rafını işaret etti. Poppy'in yeni ev hediyesiydi. "Zengin." Başıyla mutfak tezgâhındaki içki şişelerini işaret etti. "Alkolik." Birkaç şişeden bu sonuca nasıl varmıştı?

Derin bir nefes aldım. "Çık dışarı."

Gözleri kısılmaya devam ediyordu. "Gerçeği duymak canını mı acıttı? Bunu daha önce kimse söylememiş miydi?"

Normalde bu kadar öfkelenmezdim ama göğsüm yabancı ve yoğun bir hırsla yükseliyordu. "*Eşyalara* bakarak bizi anlayamazsın!"

"Öyle mi? Yapabildiğime dair içimde bir his var. Bence gayet de haklıyım."

"Senin sorunun ne?" diye patladım. "Senden yardım istemedik. Kalkıp da davranışlarının böyle tıpkı bir..." Bu noktada cümlemi tamamlayamadığım için homurdandım.

"Bir goril mi?" dedi alayla. "Bir maymun mu? Bir şebek mi?" Bana bir adım yaklaştı. Ona yumruk atabilirdim. Birine karşı daha önce hiç böyle düşmanlık hissetmemiştim.

"Beni yalnız bırak!" diye bağırdım neredeyse ağlayacaktım. Sesimin *bu* tonundan nefret ediyordum.

"Hayır," dedi inatla.

Dişlerimi sıktım. Aptal gibi ayaklarımı yere vurmamak için kendimi zor tutuyordum. "Neden?"

"Çünkü Lo'nun başının ciddi bir belada olduğunu düşünsen bile bir şey yapacağını sanmıyorum. Bu da beni deli ediyor." Beni süzdü. "Kabul et." Kapıya doğru geri çekildi. Bir yanım Ryke'a katılıyordu. Kendimi incitmeden Lo'ya nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Sorunlarına bir çözüm bulmak için de fazla bencildim.

"Seni bir daha asla görmek istemiyorum," dedim dürüstçe.

"Bu senin için kötü olur," dedi Ryke. Kapının koluna uzanmıştı. "Ben kurtulması zor biriyim." Bunu söyledikten sonra gitti. Çığlık atmak istiyordum. Lo'nun iyi olup olmamasından endişelendiği için bizi ikinci kez mi ziyaret edecekti?

Kapı kapandığında onu düşünmemeye çalıştım. Belki de suçluluk duymam için boş tehditler savuruyordu. Kimse kendini başka bir insanın hayatına böyle dahil etmezdi.

Kendiyle alakasız bir kavgayı bölmüştü. Belli ki bu çocuk, burnunu olmaması gereken yerlere sokan bir tipti.

Bölüm 23

Ryke zihnimi meşgul ederken gecenin kalanını porno, oyuncaklar ve doğal yollarla terleyerek geçirmiştim. Eğer isteseydi Lo'nun doğum günü için evde kalabilirdik. Keşke kalmış olsaydık ama aynı hatayı önümüzdeki sene yapmayacaktım.

Uyumak için çarşaflarıma her sarıldığımda gözyaşlarım yükselerek kontrolsüz bir şekilde akmaya başlıyordu. *Gerçek* bir ilişkide olduğumuz için hayatımızdaki tuhaflıkların düzelmiş olması gerekiyordu. Sorunlarımızı daha kolaylaştırmış olmalıydı. Artık rol yapmıyorduk. Kendimiz olabiliyorduk. Bir

yalanımızdan kurtulmuştuk. Bu noktada aşkımızın, bağımlılıklarımızın önüne geçmesi gerekmiyor muydu? Sorunlarımızın bir öpücük ve yeminle sihirli bir şekilde çözülmesi gerekmiyor muydu?

Bunun yerine her şey devam ediyordu. Lo içiyordu. Ben düzüşüyordum. Programlarımız sıklıkla örtüşüp birbirini geçtiği için sağlıklı olmaktan ziyade daha yıkıcı olmuştu.

Birini sevmenize rağmen hâlâ acınası olabileceğinizi bana kimse söylememişti. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi? Yine de Loren Hale'i terk etme düşüncesi ciğerlerimin kasılmasına sebep oluyordu. O kadar uzun zamandır arkadaş ve müttefiktik ki o olmadan nasıl birine dönüşeceğimi bilmiyordum. Hayatlarımız mümkün olan her denklemde kesişiyordu ve ayrılma fikri ölümcül, tamir edilemez bir yara gibi hissettiriyordu.

Ama bir şeyler çok yanlıştı.

Bileğim bu sabah ağrımaya başlasa da yeni bir DVD koydum. Kapı zili çaldığında kendimi çarşafların arasına yeni bırakmıştım. *Hayır.* Connor'ı eğlendirebilecek ruh halinde değildim. Ayrıca üstüne atlayabilirdim. Bedenim gergindi ve çaresiz bir şekilde Lo'ya ihtiyaç duyuyordum. Ama dün geceki davranışının ödüllendirilmemesi gerekiyordu. Kendimi bundan alıkoymak ondan çok kendi canımı yaksa da yakın zamanda ona istediğini *vermeyecektim.*

Zil bir kez daha feryat edercesine çalmıştı. Harika. Lo hâlâ baygındı.

Örtülerimin arasından kalkarak üstüme bir tişört ve eşof-

man altı geçirdim. Ardından başparmağımı hoparlör butonuna bastım. "Merhaba?"

"Bayan Calloway, Bay Cobalt burada."

"Yukarı gönderin."

Kafeinin, Connor'ı üstüne atlanmayacak solgun ve çirkin bir *hobbit* gibi göstermesini umut ederek kendime kahve yaptım. Ama Frodo sevimli sayılırdı.

"Zil mi çaldı?"

Krema neredeyse elimden düşmek üzereydi.

Lo gözlerini ovuşturarak bitkin bir halde dolaplara yaklaştı. Tuzlu kraker ve *bloody mary* karışımını arıyordu. Duş aldığı için saçları ıslaktı ve kalçalarından düşmek üzereymiş gibi duran bir koşu eşofmanı giymişti.

Bedenim gerildi. Gözleri, gözlerime çarptığında arkamı döndüm.

"Hey." Elini çıplak enseme uzatarak saçlarımı geriye itti.

"Dur," dedim boğuluyor gibiydim. Aramızdaki mesafeyi arttırdım.

İfadesine o tanıdık pişmanlığın yayılmasını izliyordum. Terli bacaklarımdan vücuduma yapışan kıyafetlere ve birbirine dolanan nemli saçlarıma kadar beni baştan aşağı süzdü.

Seks yapmışım gibi görünüyor olmalıydım.

Bedenini dik tutmak için bir elini tezgâha yerleştirdi, sanki rüzgâr esse yıkılacaktı. "Lily-"

Kapıya bir yumruk indi. "Loren Hale!" Seslenen Connor'dı. "Uyansan iyi olur. Spor salonuna gideceğimize söz verdin. Spor salonu istiyorum."

Lo gönülsüzce benim yanımdan ayrılarak Connor'ı içeri

aldı. "Tam zamanında geldin," dedi dümdüz bir şekilde, ardından mutfağa döndü.

"Hep öyle yaparım." Lo'nun dolaptan bir şişe votka almasını izliyordu. "Hâlâ öğlen sayılır. Beyin hücreleri bu kadar erken alınan alkole doğru tepki vermez. *Gatorade** daha iyi olabilir."

"Akşamdan kalma olduğu için *bloody mary* yapıyor." Ben kendimi durduramadan bu savunma ağzımdan çıkmıştı.

"Aynen öyle," diye ekledi Lo. Onu koruduğum için kendimi daha iyi hissetmemi sağlamamıştı. *Bunu düşünme.* Bir *V8*** açarak içkisine karıştırmaya başladı. Connor, elektrolitler hakkında bir şeyler söylüyordu.

Boş boş etrafa bakarken tezgâhın üstündeki ellerin iki yanıma uzanıp beni bir kafes içine almasını hayal ediyordum. Yüzü olmayan, isimsiz çocuk sıcak dudaklarını boynuma değdirerek yalıyordu. Parmakları tişörtümün içine sıvışıp terli tenimi aşarak sızlayan-

"Lily, ne dersin?" diye sordu Lo. Endişeli bir şekilde alnını kırıştırmıştı.

Gözlerimi kırptım. "Ha?" Boynumun arkasını ovarken sakinleşmeye çalışıyordum ama düşüncelerim tenimi tutuşturuyordu.

Lo, mavi *Gatorade*'ye uzandı. *Bloody mary* kokteyline ne olmuştu ki? Connor onu gerçekten ikna etmeyi başarmış mıydı? Titreyen ellerimi fark ederek içeceği bıraktı ve bana yaklaştı. "İyi misin?" Yüzüme uzanmıştı ancak başımı çevi-

* Alkolsüz spor içeceği markası. (ç.n.)

** Sebze ve meyve suyu ya da enerji içecekleri üreten bir marka. (ç.n.)

rerek kendimi çektim. Bu tepkime karşı tüm bedeni gerilmişti.

"İyiyim," dedim. "Duş alacağım."

"Bizimle spor salonuna gelecek misin?" Sesi endişeliydi.

"Böyle bir planım yok." Lo'dan uzaklaştığım her adımımda bedenim sızlıyordu. İradem tükenmek üzereydi. Ona ihtiyacım vardı. Onu istiyordum. Parçalara ayrılıp ona sahip olmama saniyeler kalmıştı.

Yer değiştirerek elleriyle iki yanımdan beni tuttu. Kulağıma eğilmişti. "Lütfen gel." Boğuk sesi, aklımın kötü yerlere gitmesine sebep oluyordu. Bu sese tutundum. "Orada sana yardım edeceğim." Bana spor salonunda tam olarak ne yapacağını fısıldadı. Buna hayır diyemezdim. Hiçbir şeye hayır diyemiyordum zaten. Zayıflığımla kendi affını satın alıyordu. Sanki ortalığı batıran benmişim, bir de üstüne ona bir sepet dolusu pahalı viski gönderiyormuşum gibiydi.

Başımla onaylayarak önce duş almam gerektiğine dair bir şeyler mırıldandım. Ayaklarım beni banyoya götürdüğünde kısa zaman içinde saçlarımı ve vücuduma yapışan teri yıkamıştım.

Lo kapıyı tıklattı. "Bana ihtiyacın var mı?"

Evet. Ama sanırım spor salonuna kadar dayanabilirdim. Umarım dayanırdım. "Hayır."

Kapıda duraksadığını hissetmiştim. Her şeyi berbat ettiğini bilse de dün gece için özür dilemeyecekti. Başka biriyle yatıp yatmadığımı sormasını bekledim ama bunu da sormadı. Sonra ayak seslerinden uzaklaştığını anladım. Duştan çıkınca altıma naylon bir eşofman ve bol bir tişört geçirmiştim.

Spor salonuna vardığımızda Connor alt vücut çalışmak için bir dizi düz ekran televizyonun yanındaki makinelere yöneldi. Ayağıyla ağırlık kaldırırken uyluk kaslarını güçlendiriyordu.

Açık odanın karşısındaki *Pec Deck** aletinin yanında yere oturmuştum. Lo aletin iki tarafından tutarak göğsüne doğru çekerken düzeneğe bağlı olan ağırlıklar yükseliyordu.

Lo'nun temasından kaçınmaya çalışıyordum. Arabadayken buna parmak basmak için tüm vaktimi kapıya yapışarak geçirmiştim ama yoldaki çimenlik arazinin koltukları titretmesi beni mahvetmişti. "Şimdi yapabilir miyiz?" diye sordum. Uzun çoraplarımı tuhaf bir şekilde bileklerimden yukarıya doğru çekiştiriyordum.

"Beklemek en eğlenceli kısmı değil mi?"

"Bazen." Dizlerimi göğsüme çekerken Connor'ın televizyonun uzaktan kumandasıyla ilgili bir çocukla tartışmak için antrenmanına ara verdiğini gördüm. "Ondan kurtulmalıyız." Sorunlarımızın en kolay çözümü buydu. İşlerimize burnunu sokuyordu ve sorunlarımızla yüzleşmemiz için bizi zorluyordu. Gerçekten bakıp ne olduğunu görebiliyor gibiydi. Bunu düşünmek bile istemiyordum. Ayrıca suçluluk tohumlarını zihnime eken Ryke'da da suç vardı.

"O sorun değil," dedi Lo, aletin kollarını tekrar göğsüne doğru çekmişti. Derin bir nefes alarak bıraktı. "Muhtemelen tanıştığım en büyük şerefsiz ve o, öyle olduğunu düşünse de mükemmel değil."

* Bir spor aleti. (ç.n.)

"Ve aseksüel."

"O da var."

Geldiğimizde iki dambıl alarak merdivenden bana pis pis bakan kızları görmezden gelmeye çalışmıştım. Muhtemelen sevgilinizle spor salonuna gidip onu izlemek ezikçeydi. Dambılları kollarıma doğru kaldırdım ama bedenimdeki en güçsüz yer kollarımdı. Dakikalar sonra pes edip bırakmıştım.

Başka bir yere geçtim. "Dün gece hakkında konuşacak mıyız?"

Ağırlığı bir kez daha göğsüne getirirken yüzünü buruşturdu. Ardından kollardan parmaklarını ayırarak havluyla alnını sildi. Kafasında dönen çarkları görebiliyordum. "Söylenecek ne var ki?"

"O çocuğun içkilerini içtin."

Lo dramatik bir şekilde gözlerini devirerek daha fazla ağırlık eklemek için banktan kalktı. "Bunu daha önce de yapmıştım. Şimdi ne farkı var, Lil?"

"Artık lisede değilsin," dedim. "Ve...ve benimlesin."

Ağırlıklar birbirine çarparken yerine oturdu. "İçmeyi bırakmamı mı istiyorsun?" diye sordu ciddiyetle. İstiyordum. O kadar korkunç bir hâle gelmesini neden isteyecektim ki? Bunun yüzünden ölebilirdi. Bayılıp bir daha kendine gelmeyebilirdi. Bunları söylemek için cesaretimi topladığım sırada ekledi. "Seks yapmayı bırakmak ister misin?"

Hayır. Koşul olarak neden bunu sunmuştu ki? Muhtemelen o alkolden uzaklaşmak zorunda kalırken benim tüm düşüncelerimi ve enerjimi sekse yönlendirmemin adil olmayacağındandı.

"Bak," dedi cevap vermediğimi fark edince. "Ben çok içtim. Sen de tüm gece mastürbasyon yaptın. Yani beni aldatmadığını varsayıyorum." Tepki vermemi beklediğinde başımı iki yana sallayarak öyle bir şey yapmadığımı söyledim. Başıyla onaylarken biraz rahatlamış görünüyordu. "Kötü bir geceydi. Böyle gecelerle sık sık karşılaşıyoruz. Değil mi?" Aletin kollarına dönmüştü.

Şaşkın şaşkın yere bakıyordum. "Bazen sahte bir çiftken daha iyi olduğumuzu düşünüyorum."

Kaskatı kesilmişti. "Neden böyle düşünüyorsun? Seks kötü mü?"

"Hayır... Sadece daha kolaydı." İşlerin eski haline dönmeliydik. Bu kadar kavga etmiyorduk. Planlarımızı ayrı ayrı oluşturuyorduk ve sadece ara sıra çakışıyorlardı. Ama çoğunlukla bağımlılıklarımız birbirinden ayrıydı ve şimdi olduğu gibi birbirine karışmıyordu.

"İlişki yürütmenin kolay olduğunu söyleyen yok." Bu sefer alete dönmemişti.

Vücudum ağrıyordu. Keşke yerimden kalkıp ona doğru yürüyecek kadar yürekli olsaydım. Ellerimi göğsüne koyup bacağımı beline sarar ve bankın üstüne bacaklarını açarak oturmasını sağlardım. Nefesi kesilirken şaşkın bir şekilde bana dönerdi. "Lily?" Ama beni durdurmazdı. Ona uzanıp kalçalarımı ona yaslamama izin verirdi. Gerginliği çözülürken boynunu öptüğümde homurdanırdı. Altımda heyecanlanırken boğazdan bir sesle bana, onunla soyunma odasında buluşmamı söylerdi.

Islak bir havlu yüzüme çarptığında olduğum ana döndüm. Lo suçlarcasına kaşlarını kaldırmıştı. "Beni mi hayal ediyorsun?"

Kollarım kızardı. "Olabilir." Şükürler olsun ki sadece Lo'ya karşı şeffaftım.

"*Evet,* demen gerekiyordu." Gözleri keyifle parlıyordu.

"Evet," dedim gülümseyerek. "Artık yapabilir miyiz?"

Bacaklarını bankın bir tarafına attıktan sonra *Gatorade*'ine uzandı. İçimde yükselen heyecan yerinden kalkmadığını görünce sönmeye başladı. "Spontane olunca daha iyi olur, Lil."

Kaşlarımı çattım. "Sen... halka açık bir yerde yapmaktan mı korkuyorsun? Yakalanmayız. Bundan emin olurum ve-"

"Korkmuyorum," diye rahatlattı beni. Söylediği şeyi kanıtlamak istercesine saçlarıma uzanarak beni agresif bir şekilde, hevesle ve daha fazlasını vaat ederek öptü. Dili, dudaklarımın arasından uzandığında küçük bir ses boğazımdan firar etti.

Kendinden memnun bir sırıtmayla geri çekilmişti. "Yakında." *Evet.*

Alt vücut aletlerinin yanındaki Connor'a doğru yürümeye başladığında benim olduğum yerde kaldığımı fark edince duraksadı. Öpücüğü beni taşa çevirmişti.

"Geliyor musun?" *Belli ki yakında geleceğim.*

"Erkek zamanı geçirmenize müsaade etmeyeyim mi?" Davetsiz misafirdim, onlarla takılan ilgiye aç bir sevgiliydim. Her zaman birbirimizin tek arkadaşı olduğumuz için bu tarz durumlarda neyin doğru olduğunu bilmek çok zordu.

Lo, yüzünü asmadan iki saniye önce muhtemelen bunu düşünmüştü. "Siktir et. Hadi gel." İki parmağıyla beni yanına çağırdığında bu hareketin cinsellikle alakası olduğunu sanmıyordum ama *Yüce Tanrım,* bana şu an bunu yapamazdı.

Başımı kaldırdığımda yüzünde varla yok arası bir gülümsemeyle arkasını döndü.

Lo, Connor'ın yanındaki alete yerleştiğinde ben de bir yoga matı alıp Lo'yu boğacak kadar yakın olmamaya dikkat ederek yanlarına yerleşmiştim.

Tamamen aptal sayılmazdım. Benimle seks yapma aralığını uzattığının farkındaydım ve bunu yapmasının sebebinin gerilimi arttırmak mı, yoksa beni sınırlandırmak mı olduğunu bilmiyordum. Gün içinde daha az seks yapıp yapamayacağımı görmek mi istiyordu yoksa bağımlılığımla savaşmama yardım etmek için mi yapıyordu? Bunu da bilmiyordum.

Hangisi olduğu konusunda fikrim olmasa da ikinci seçeneğe yakın hissediyordum.

Spor salonundaki erkekler düz ekran televizyondaki futbol maçına odaklanmışlardı. Bense zar zor dikkatimi oraya verirken sıkılmaya başlamıştım. Bakışlarım aletlerden birindeki altın renkli bir tene sahip olan adama çevrildi. Başının üstünde tuttuğu barı bacaklarına getirirken "*crunch*" pozisyonuna geçiyordu.

Yoga matıma yatarak tavanı izledim ve ardından gözlerimi kapattım. Süzülerek bir elini başımın yanına uzatıyordu. Vücut ağırlığını üstümde hissedebiliyordum. Eşofmanımı, iç çamaşırımla *birlikte* çıkarırken bacaklarımın arasında diz

çöküyordu. Elleri kalçalarımda gezindikten sonra tam da orta noktayı...

Vücudum titrerken gözlerim bir anda açıldı. Aman Tanrım.

"EVEEET!" Bağırış ve haykırışlar futbol takımı bir gol daha attığı için olsa da yüzüm kızarmıştı.

Connor'ın bakışları hâlâ *Bloomberg* yayınındaki işletme kanalındaydı. En azından o, bir ucube konumuna düştüğümü fark etmemişti. Ama Lo'nun bakışları benim vücudumdaydı. Ne zamandan beri beni izliyordu acaba? Artık onu hayal etmediğimin farkında mıydı?

Daha fazla bekleyemeyeceğim için hızla yerimden kalktım. Ya beni soyunma odasına kadar takip edecekti ya da ben onu *aldatmadan* kendimi memnun etmemin bir yolunu bulacaktım.

"Hemen dönerim," dedi Lo, Connor'a. Hızla peşimden geliyordu.

Rahatladım. Belki bu kolay değildi ama bir yolunu bulacaktık.

Bölüm 24

Tüm sınıflara genel bilim dersi koymaları çok merhametsizdi. İki yıl sonra öğrendiğim her şeyi unutmuş olacaktım ve planlarım arasında eczalıkla ilgili bir şirket işine girmek yoktu. Mitoz bölünme bilgimi ne zaman kullanacaktım ki? Drozofila, yani meyve sineklerinin tatlı dünyası hakkında bir makale daha okursam gerçekten Mantarlar, Dostları ve Düşmanları dersine geçmeyi düşünebilirdim.

Ama ProfesörümüPuanla.com'da bu dersin korkunç bir puanı vardı. Bir öğrenci yorumunda, hocanın inatçının teki olduğunu ve bahsettikleri *tüm* mantarların bilimsel isim-

lerini ezberlemelerini beklediğinden bahsetmişti. Benim beynimse komşularımın isimlerini bile zor hatırlıyordu. Şimdiyse bambaşka bir cehennemdeydim. Biyoloji Öğrencisi Olmayanlar için Biyoloji 1103, yani bilimsel bir meydan okuma. Bu ders hiç kolay olmadığı gibi daha fazla öğrenci bu sefalete ortak oluyordu.

Zaman geçerken kütüphanenin ışıkları boğuktu ve gözkapaklarım kapanıp duruyordu. Esneyerek Connor'ın çalışma tekniğini denedim ve bir *Red Bull* almaya karar verdim. Belki hafıza kartı da hazırlardım.

Şimdiye kadar yalnızca bir kez dikkatim dağılmıştı ve o da iki masa ötede oturan gözlüklü hoş çocukla ilgili fantezi kurmak içindi. *Meyveli Fizz* vermediği için birkaç öğrenci *Fizzle* makinesini tekmelemişti. Ancak o çocuk, büyük plastik kutunun en azından bir çift Vans'a karşı dayanıklı olduğunu fark edince vazgeçmişti.

Lo, bana iki kez mesaj atmıştı. İlk olarak onu içki dükkanına götürmek için eve dönüp dönmeyeceğimi sormak içindi. İkincisi de prezervatif aldığını haber vermek içindi. Bunu okuyunca neredeyse içtiğim *Diyet Fizz* boğazıma kaçıyordu. Bu konuda böylesine rahat ve sıkı fıkı olmamıza inanamıyordum.

Oturduğum uzun masanın ucundaki koyu mavi Penn kazağı giyen bir kız, arkadaşına doğru eğilerek fısıldadı.

"Onu gördün mü?" diye fısıldadı. "Bu tarafa geliyor. Aman Tanrım."

Küçük, kaslı ve sarışın kız jimnastik kapüşonunun içinden boynunu uzatarak kitap raflarının ardından bakmaya çalışıyordu.

"Bu kadar belli etme Katie," dedi kız derin nefesler alarak. Bu kadar dramaya sebep olacak kadar yakışıklı olan kişi kim olabilirdi? Şimdi ben de merak etmiştim. Kalemimin ucunu ısırarak etrafa bakındım ama onların gördüğünü göremiyordum. Lanet olsun. Sinsice kıçımı rahatsız ahşap sandalyeden kaldırarak kitap raflarının *etrafına* bakmaya çalıştım. Bu çocuk hayalet falan değilse benim süper gücümü alıp bir anda havaya karışmış olmalıydı.

"Kimi arıyorsun?"

Yerimden sıçradığımda sırtımı *pat* diye sandalyeme çarptım. Ah... Arkama yaslanarak üstümde dikilen kişiye baktım. *Ondan* bahsediyor olamazlardı.

Ryke, diğer adıyla Green Arrow bir elini masama koymuş, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle dikiliyordu. Onu gözetlemeye çalıştığımın muhtemelen farkındaydı ama bu, bahsedilen ateşli gizemli çocuğun aslında sevgilimi evimize taşıyan çocuk olduğunu fark etmeden önceydi.

Atletik kızlar burunlarını defterlerine gömmüş oldukça belirgin bir şekilde ona bakıyorlardı. Ryke bakışlarımı takip ederek sandalyelerimizin arasındaki boşluğa geçti ve kızlara sırtını döndü. Kızlar bana, hayal edilebilecek en kötü bakışları atıyorlardı.

"Sanırım arkadaşların seni istiyor," dedim ders kitabıma bakarken.

Beni tatmin etmek için gerçekten arkasını döndü. "Katie, Heather."

Katie şaşırmış görünmeye çalışıyordu. "Ah. Selam, Ryke! Burada olduğunu fark etmemişim."

"Bugün pratik yaptınız mı?"

"Evet, dayanıklılık çalıştık. Spor salonunda olacak mısın?"

Demek, birbirilerini atletizmden tanıyorlardı. Şimdi her şey yerine oturmuştu. Penn'deki hiçbir gruba, özellikle de top atma ve havada takla atma gibi şartlar içeren hiçbirine dahil değildim. Ryke'ın çekiciliği beni etkilemiyordu. Ama belki de bacak kaslarını esnettiği zaman kızların gözlerini kamaştırıyor olabilirdi.

Baldırındaki kaslara bakmaya çalışsam da ne yazık ki kot pantolonunun altına gizlenmişlerdi. *Loren Hale'i aldatmayacağım, özellikle de onunla.* Diğer erkekleri düşünmeye gerçekten son vermem gerekiyordu. Lo benim için yeterli olmadığından diğerlerini düşünmüyordum. Oldukça yeterliydi ama bir süre sonra zihnim istemeden günaha çekiliyordu.

"Bugün dışarıda koşacağım."

"Kötü oldu. Eğer birlikte çalışmak istersen nerede olduğumuzu biliyorsun."

Ryke başıyla onaylayarak bana döndü. *Hayır. Git buradan.* Masanın diğer tarafına ilerlediğinde nedense zihnimden verdiğim emre itaat ediyormuş gibi hissettim. Ancak bir sandalye çekip oturmuştu. Öne doğru eğilerek dirseklerini ahşap masaya dayadı.

Bense onu görmemek için ders kitabımı kaldırmıştım.

Saniyeler sonra kitabıma uzanıp masaya indirdi. "Seninle konuşmam gerekiyor."

"Ben de seninle konuşmak istemiyorum." Bir perde misali tekrar kitabımı kaldırdığımda bu sefer kitabı kendine çekerek rehin aldı.

"Çalışmam gerekiyor," dedim cırtlak bir sesle.

"Hep böyle mızmız mısın?"

Ona baktım. "Bir şey istediğinde hep böyle insanları aşağılar mısın?" Keşke Lo burada olsaydı. Sorun yaratmadan bu çocuğu göndermenin bir yolunu bulurdu. Neden benim kelimelerim de aynı etkiyi yaratmıyordu ki?

"Sadece seni," dedi keyifle. Kitabımı elinde döndürerek kapağını kapattı. "Biyoloji mi? Birinci sınıf falan mısın?"

Kızardım. "Kredi puanım geride kalmıştı." Kitabı yakalamak için uzansam da tekrar benden uzağa çekti.

"Beni dinledikten sonra sana kitabını geri vereceğim."

"İçkiyle mi ilgili?"

"Hayır."

"Lo'yla mı ilgili?"

"Tam olarak değil."

"Kaba olman gerekecek mi?"

Arkasına yaslandığında sandalyesi gıcırdamıştı, kahkaha attı. "Bilmiyorum. Bu konuşmanın nereye gittiğine bağlı olarak kabalaşabilirim. Ne diyorsun?"

Yeterince iyiydi. "Tamam." Devam etmesi için elimle işaret verdikten sonra kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Bu kendini beğenmiş hareketime ukalaca bir yorum yapmamayı başararak direkt konuya girdi. "Sizin evinizdeyken Comic-Con posterlerinizi gördüm. Ben *The Philadelphia Chronicle* için bağımsız yazarlık yapıyorum ve bir konferansa katılmam için bana para veriyorlar. Olay şu ki ne beklemem gerektiğini ya da ne yapacağımı bilmiyorum."

Kalanını ben tamamladım. "Sen de bizim bilebileceğimizi mi düşündün?" Bana *bunu* sormasını beklemiyordum.

"Lo'yla bu konuda konuşabileceğimi umut ediyordum."

Kaşlarım havalandı. "Sevgilimle mi konuşmak istiyorsun? Comic-Con hakkında?" Bu çok garipti. "Bu gerçekten çizgi romanlarla mı ilgili, Ryke?"

"Sence yalan mı söylüyorum?"

"Yani, sayılır."

Gözlerini devirdi. "Bak, ben gazetecilik öğrencisiyim. Vikipedi ya da bloglardan alıntı yapmak yerine Comic-Con'la ilgili ilk elden bir kaynak bulmayı tercih ederim."

"Comic-Con'un gerekliliklerini öğrenmek için yardım istemiştin, alıntı yapmak için değil." Ha! Yalanını yakalamıştım.

Ryke irkilmedi bile. "O da var." Düşünceli bir şekilde dudaklarına uzanmıştı. "Bak, belki birkaç çizgi romanını ödünç alırım ve o da bana karakterler ve anlaşmazlıklar hakkında önemli yerleri vurgular."

Hâlâ şüpheyle ona bakıyordum. "Bunun, Lo'nun sorunuyla ilgili olmadığını söylemiştin, değil mi?"

"Alkol bağımlılığı demek istedin herhalde."

Ona ters ters baktım. Şansını zorluyordu. Gitmek için yerimden kalktım. Lanet biyoloji kitabı onda kalabilirdi. Ryke hızlı bir şekilde ellerini uzatarak beni durdurdu.

"Üzgünüm. Bazen duyarsız davranabiliyorum."

Yerimde oturmuş bekliyordum.

"Bu alkolle ilgili değil."

"Ona âşık falan mı oldun yoksa?"

Ryke şaşkınlıkla geri çekilirken yüzünü buruşturmuştu. "Ne? Neden böyle bir şey düşündün ki?"

"Bilmiyorum," dedim aklım karışmış gibi. "*Onun* çizgi romanlarını sorup duruyorsun. *Onun* Comic-Con tavsiyesini istiyorsun. Farkındaysan benim de çizgi romanlarım var ve *ben* de onunla Comic-Con'a gittim."

Homurdandı. "Neden işimi zorlaştırıyorsun? Yardım istiyorum. Senden, Lo'dan ve senin giydiğin kostümün Wolverine'den farklı olduğunu bilen herhangi birinden."

"Sana yardım edebilecek bir sürü insan var." Ryke'dan şüphe etmeye devam ediyordum. Gerçekten verdiği cevaplar sinirlerimi zıplatıyordu. İçimin çekilmesine sebep olan birinden etkilenmem mümkün değildi.

"Onların yardımını istemiyorum. Sizden istiyorum."

Ben bunu sorgulayamadan masadaki telefonum titredi. Ryke, yazan isme baktı. "Lo," dedi. "Belki ona sorabilirsin."

"Hayır diyecek," dedim hemen.

"Bunu bilemezsin."

"*Sen*, Lo'yu tanımıyorsun," dedim ters bir şekilde. Ardından mesaja tıkladım.

Bu gece seninle porno izleyebilir miyim? Kumandanla benden geçirdiğinden fazla zaman geçiriyorsun. Kıskanıyorum. -Lo

Ryke'ın bakmadığını umut ederek telefonumu göğsüme yasladım. Dirseklerim kızarmaya başlamıştı.

"Kızarıyorsun."

"Burası sıcak," diye mırıldandım. Ardından boğazımı temizledim. "Sana daha ne diyebilirim ki?"

" 'Evet Ryke, Matt kalkıp da sevgilimin canını çıkarmasın diye ona engel olduğun için bu seferlik sana yardım edeceğim,' diyebilirsin."

Gözlerimi kıstım. "Bunu daha ne kadar başıma kakacaksın?"

"Sonsuza kadar."

Derin bir nefes alırken bunun, benim istediğim şekilde sona ermeyeceğinin farkına varmıştım. "Lo sana bağırabilir. Sana sen gidene kadar kaba saba şeyler söyleyebilir."

Ryke bir kez daha kahkaha attı. "Evet, sanırım başa çıkabilirim." Başını yana eğdi. "Sence o, benimle başa çıkabilir mi?"

"Bunun kulağa cinsellikle ilgiliymiş gibi geldiğinin farkında mısın?" dedim birden. Gözlerim pişmanlıkla irileşmişti. Neden bunu söylemiştim ki?

"Belki de senin aklın fesattır."

Buna karşı çıkamazdım ve resmen kavrulmuşum gibi kızarmaya başlamıştım. Bu utancımı göz ardı etmek için önümüzdeki konuya döndüm. "Alkolden bahsetmeye iznin yok. Eğer bahsedersen gidersin."

Başıyla onayladı. "Bence adil."

Belki Lo, Ryke'ı yıldırmanın bir yolunu bulurdu. Eğer evimizden becerikli bir şekilde birilerini kovabilen varsa bu oydu.

Telefonumdaki takvimi açarak aşağı inmeye başladım. "Aklında hangi gün var?"

Yerinden kalkıp *benim* biyoloji kitabımı *kendi* çantasına yerleştirdi. "Şu an."

Şaşırmıştım. "*Ders çalışıyorum*, Ryke."

"Gerçekten öyle mi yapıyordun?" Çenesini ovuşturdu. "İnsanları izleyip kaleminin arkasını kemirdiğine yemin edebilirim."

Ona baktım. "Beni mi gözetliyordun?"

Sırt çantasını omzuna attı. "Seni gözlemliyordum. Buna çok da kızamazsın. Ricamı dinleyebilecek bir ruh halinde olup olmadığını anlamaya çalışıyordum." Başıyla çıkışı işaret etti. "Gidelim mi?"

Oflayarak yerimden kalktıktan sonra defterlerimi toplayıp sırt çantama yerleştirdim. "Neden şu an bunu yapmamız gerektiğini anlamıyorum."

Kalktığı sandalyeyi masaya yaklaştırdı. "Çünkü Lily Calloway, aramalarıma *asla* dönmeyecek türde bir kıza benziyorsun." Sanki ben köpeğiymişim gibi parmaklarıyla onu takip etmemi işaret etti. "Hadi gidelim."

Kesik bir nefes alırken içimden Ryke Meadows'un yüzüne bir sürü ok fırlatıyordum. Kendine güvenen bir kasıntı olması tepemin tasını attırıyordu. Ayrıca tepemin tasını attıracak kişinin o olmamasını tercih ederdim. En azından Lo, onunla ne yapacağını bilirdi. *Bu* umuda tutunmuştum.

Bölüm 25

Farklı arabalarda gittiğimiz için Drake'in lobisinde buluşmak üzere sözleşmiştik. İçeri girdiğimde, onu altın rengi asansörlerin önünde beklerken görünce şaşırmadım. Biyoloji kitabımı kolunun altına sıkıştırmıştı. İlk kez Ryke'ı süzmek için kendime müsaade ettim. Green Arrow kostümü olmadan daha olgun görünüyordu. Özellikle kirli sakalı ve bronz teninin bunda etkisi büyüktü. Beyaz koşu tişörtünün altında oldukça gösterişli ve geniş kasları olduğuna emindim. Kızların dizlerinin üstüne çökmesine sebep olacak bir yüzü vardı, Lo da öyleydi.

İkisinin karşı karşıya geldiğini düşünemiyordum. Buza

karşı taş. Keskinliğe karşı sertlik. Soğuğa karşı sıcak. İkisi de farklıydılar ancak birbirilerine benziyorlardı.

Ryke yaklaştığımı görünce düğmeye bastı. "Kusacakmış gibi duruyorsun."

"Hayır," diye mırıldandım. Aptalca cevabıma karşılık şükürler olsun ki bu anı bölerek asansörün kapıları aralanmıştı. İçeri geçip en üst kata bastım. Kapılar kapandığında Ryke yüzünü bana dönüp sırtını kapılara verdi. Asansör açılır açılmaz dışarı fırlamak istiyordum.

"Yalan söyledim," diye başladı.

Dudaklarım aralandı. "Ne..." Bu kötü bir fikirdi.

"Aslında Comic-Con'a gitmeyeceğim-"

"Biliyordum!" İçimden gelen sese kulak vermem gerekiyordu. "Git buradan."

İnatçı emrime karşılık yüzünü asarak başını eğdi. "Lanet olasıca bir asansördeyiz. Ayrıca..." Acil durum tuşuna bastığında asansör sarsılarak durdu. Aman Tanrım. Beni öldürecekti! Asansörü tekrardan çalıştırmak için düğmelere bassam da kollarını uzatarak beni yavaşça geri itmişti.

"Bırak beni!"

"Beni dinlemen gerekiyor," diye başladı bu sefer. "Ben gazetecilik öğrencisiyim. *The Philadelphia Chronicle* için yazıyorum. Ama Comic-Con'a gitmek gibi bir niyetim yok."

"O zaman neden-"

"Çünkü sevgiline yardım etmek istiyorum. Bana izin ver ki sana kalanını açıklayabileyim."

Savunma mekanizmam on kat artmıştı. "Yardımına ihti-

yacımız yok! Ben, onunla ilgilenirim." Göğsümü işaret ettim. "Tüm hayatım boyunca onunla *ben* ilgilendim."

"Öyle mi?" Ryke öfkeyle gözlerini kısmıştı. "Onun kendinden geçmesini kaç kez izledin? Ona aspirin vermen bir işe yaramıyor, Lily. Lanet olasıca bir sorunu var."

Yanaklarım yanarken söylediklerini dikkatli bir şekilde dinliyordum. Lo'nun gereğinden fazla içmesi canımı yakıyordu. Art arda içtiğini izlemek canımı yaktığı gibi aşırıya kaçmasından sürekli korkarak yaşıyordum. Ama bu endişelerimi cinsel zevklerle yükselerek siliyordum. Sesim yumuşadı. "Onu düzeltmeyi neden bu kadar çok istiyorsun?"

Ryke, sahip olduğunu bilmediğim bir empatiyle bana bakıyordu. "Babam bir alkolik ve Lo'nun onun gibi birine dönüşmesini istemiyorum. Kimsenin dönüşmesini istemem."

Bir süredir aklıma takılan o soruyu sordum. "Lo'nun alkolik olduğunu nereden biliyorsun? Onu tanımıyorsun. Onu sadece yirmi birinci doğum gününde gördün ve çoğunlukla baygındı."

Ryke omuz silkti. "Özellikle sen, termosuna karşı bu kadar sahiplenici yaklaşınca tahmin ettim. Pahalı alkolünü birisi ziyan etse çok sinirlenirdi, değil mi?"

Sinirlenirdi. Tırnaklarımı yemeye başladım. "Benden ne yapmamı istediğini bilmiyorum."

Ryke öne doğru yaklaştı. "Bırak ona yardım edeyim."

Başımı iki yana salladım. "Lo sana izin vermez."

"Bunun farkındayım, bu yüzden sizinle takılıp onu tanımaya çalışıyorum."

Parçalar zihnimde birleşmeye başlıyordu. "Comic-Con. Lo'ya yaklaşıp onu etkilemek için bu yalana devam etmek istiyorsun. *Benim* yalan söylememi mi istiyorsun yani?" Bunun işe yarayacağından emin değildim. Zaten Connor'ın hayatlarımıza girmesine izin vermiştik. Birine daha müsaade etmek ayarı kaçmış dengemizi daha da bozabilirdi.

"Evet," dedi Ryke. "Düzelme şansı olduğu için sevgiline yalan söylemeni istiyorum. Bunu yapabilir misin sence, Lily? Yoksa lanet olasıca bir bencil olup bu yıkıcı yolda devam etmesine izin mi vereceksin? Bir gün uyanmayabilir. Bir gün vücudu tepkisiz kalabilir. O zaman bu ana dönüp teklifimi neden kabul etmediğini, neden sevgiline yardım etmek için başka bir *şey* denemediğini düşüneceksin."

Geriye doğru sendeledim, yumruk yemiş gibiydim "Ölmesini istemiyorum," diye mırıldandım.

"O zaman bu konuda bir şey yap."

Ani bir dürtüyle başımı salladım. Ama bu uzun yolculuğun tam olarak ne anlama geldiğini anlamamıştım. Lo'ya yalan söylemek zorundaydım. Bunu yapabilir miydim? Kaşlarımı düşünceli bir şekilde çattım. Bence yapabilirdim. Eğer denemezsem Lo daha fazla şey kaybedecekti. Cadılar Bayramı'nda olduğu gibi bir bozgunu daha kaldırmamız çok, çok zor geliyordu. İlişkimiz ve *kendi* kusurum yüzünden ona yardım etmekte zorlanıyordum. Daha önce bir başkasından yardım teklifi almamıştık. Eğer Lo'ya, bana yardım etmesi için bir teklif sunulsa kabul eder miydi?

Edeceğini biliyordum.

Tekrar Ryke'a baktım. "Hâlâ senden hoşlanmıyorum."

"Benim de sana bayıldığım söylenemez," diye itiraf etti biyoloji kitabımı uzatırken.

"Sana ne yaptım?" Kaşlarımı çatmıştım. Neden benden hoşlanmıyordu?

Bir düğmeye bastığında asansör tekrardan hareket etti. Yükseliyorduk. "Çok zayıfsın. Çok mızmızlanıyorsun. Bir alkoliğe de izin veriyorsun."

Dudaklarımı birbirine yapıştırmıştım. "Bundan pişman olmaya başladım." Ama eğer Lo'nun daha iyi olmak için bir şansı olacaksa Ryke'ın kaba yorumlarına karşı dişimi sıkardım.

"Benden kurtulmanın kolay olmadığını sana söylemiştim."

Aslında abarttığını düşünmüştüm. Asansörün kapıları açıldığında yolu bilmesine rağmen onu evimize doğru yönlendirdim. Az sonra olacaklar beni endişelendiriyordu. En son buraya geldiğinde Lo, bu dünyayla bağlantısını kesmişti. Birkaç dakika önce Lo'nun, Ryke'ı kovmanın bir yolunu bulmasını umut ederken şimdi onu savunmam gerekecekti. Hayatın can sıkıcı taraflarından biri buydu.

Kapıyı açıp birbirine çarpan anahtarlarımı sepete attım.

Lo yatak odasından bana sesleniyordu. "Lil, birlikte *Sert Vuruş* izleyeceğiz ardından seni becereceğim ve sonra..." O, DVD'nin arkasındaki yazıları okurken gözlerim yaşarmaya başlamıştı, yanımdaki Ryke'a bakamıyordum. "... bir grup kulağı delik suçlu. Hah..."

"Lo!" diye bağırdım.

"Onu ben de beğenmedim," dedi. DVD'lerin birbirine çarpma seslerini duyabiliyordum.

Ryke yanımda boğazını temizlediğinde bir milisaniyeli-

ğine ona baktığımda kaşlarını kaldırarak beni izlediğini fark ettim. Bu daha utanç verici olabilir miydi acaba?

"Yoksa her yerini yalamamı mı tercih edersin, aşkım?"

Aman Tanrım.

Eğer Ryke bundan rahatsız olduğuysa bile belli etmiyordu. İkimizin arasında çekinen kişi *bendim*. Bir saniye sonra Lo yatak odasından çıkıp geldi. Üstünde kot pantolon dışında bir şey yoktu ve pantolonunun köşesinden baksırı görünüyordu. Normal bir günde dümdüz karnını ve daha aşağılardaki günaha davet eden o yolu izleyen kaslarını süzerdim. O davetkâr bakışlarıyla bir otuz dakika daha beni kışkırtırdı. Sonra beni kollarına alıp yatağına taşırdı. Her bir hareketini, bakışını, *her şeyi* sırf benim bedenimi heyecanlandırıp memnun etmek için kullanırdı.

Ancak bunun yerine mutfak ve holün arasındaki boşlukta donakalmıştı. Yüzü keskinleşirken kasları sert birer çizgiye dönüşmüştü.

Ryke'la onu tanıştırmak için ağzımı açsam da Lo beni görmezden gelerek buz gibi bakışlarını yanımdaki çocuğa çevirdi. "Sen de kimsin lan?"

Ryke bu kelimeleri kolaylıkla karşılamıştı. "Green Arrow."

Lo anlam veremediği için yüzünü buruşturdu.

Ne olduğunu hatırlamıyordu bile. Öne doğru ilerleyerek yanına geçtim. "Cadılar Bayramı partisinden," dedim. "Kavgayı durdurmaya yardım etti." *Ve seni eve taşıdı.*

Lo başıyla onayladı. "O zaman teşekkürler." Bana dönerek sırtını Ryke'a verdi. Sesi onun duyamayacağı kadar kısıktı. "Bir planımız var, Lil. Onu eve getirmemeliydin."

Kaşlarımı çattım. "Bana neden burada olduğunu sormayacak mısın?"

Gözleri tereddüt ederek Ryke'a döndü. "Şu an," diye fısıldadı. "Seni tatmin etmekle daha çok ilgileniyorum."

"Ben iyiyim," dedim. "Bu sabah yeterince iyiydi."

"Emin misin?" Kaşlarını kaldırmıştı. "Sadece iki kez içine geldim."

Yutkundum, hassas noktalarım sızlıyordu. Aslında şu an çok da emin sayılmazdım. Ama beklemem gerekiyordu. "Dayanabilirim."

İki parmağını çeneme uzatarak başımı kaldırdı. "Sana inanmalı mıyım bilmiyorum." Bana bir adım yaklaştığında ben de bir adım geri çekildim. Sırtım bar taburesine çarpana kadar buna devam etti. Arkamdaki sandalyeye tutunduğumda Lo beni iki eliyle tezgâha sıkıştırmıştı.

"Misafirimiz var," diye hatırlattım.

"Sikimdeymiş gibi," diye fısıldadı Lo. Beni sertçe, nefesimi keserek öptüğünde sırtım yükselerek onunla buluştu. Eli, kot pantolonumun cebine uzanmıştı.

"Lily," dedi Ryke.

Hızla Lo'nun dudaklarından ayrılarak ondan uzak durmaya çalıştım ve arkamdaki sandalyeye yaslandım.

Lo dişlerini sıkarak başını Ryke'a çevirmişti. "Belli ki sevgilimi becermeye çalışıyorum. Yani git."

"Bak, sonra ona ne istiyorsan yapabilirsin." Destek almak istercesine sert bakışlarını bana çevirmişti. Burada ona katılarak Lo'dan ayrılmam gerekiyordu ama parmakları kot pan-

tolonumun bel kısmından iç çamaşırıma doğru kayıyordu. Bir eli resmen kıçıma yerleşmişti.

"Lo," diye uyardım onu. "Bizden yardım istedi, ona bir iyilik borçluyuz..."

Kıçımı sıktığında neredeyse diz çökecektim. Ağırlığını bana vererek beni ayakta tutuyordu. "Gerçekten bu çocuğu eğlendirmek istiyor musun?"

Cevabım elbette ki hayırdı ama yapılması gereken buydu. Önceden olsa onu diğer odaya kovar kendimizi yabancı bakışlardan uzaklaştırırdık. Yalnız ve birlikte olmak bizim olayımızdı. Aramıza birilerini almak yeni ve henüz çözemediğimiz bir şeydi.

Lo diğer eliyle kot pantolonumun düğmesini açtı.

"Lo!" diye bağırdım. Ryke'ı rahatsız edip buradan sıvışmasını sağlamaya çalışıyordu. Ama bu çocuk hakkında bildiğim bir şey varsa o da tüm saldırıları atlatmanın bir yolunu buluyor olmasıydı. Bir şekilde kendimi Lo'dan kurtarıp pantolonumun düğmesini kapatmanın bir yolunu bulmuştum. Ondan uzaklaşırken ensem kızarmaya başlamıştı.

Mutfaktaki Lo ve antredeki Ryke'ın arasında durdum. Şimdi ne yapmam gerektiğini deli gibi merak ediyordum.

Lo yan dönerek Ryke'a daha rahat bir şekilde baktı. "Hâlâ buradasın."

Ryke dikkatle Lo'ya bakarken bu mesafeden onu anlamaya çalışıyordu. "Lily, ikinizin de bana Comic-Con'la ilgili bir araştırmamda yardım edebileceğinizi söyledi."

Lo bunun üzerine düşündü. "Bunu kabul etti mi?" Bakışları bana dönmüştü. "Bu hiç senlik değil."

"Ona borçluyum."

Lo'nun bakışları Ryke'ın üstünde gezerken çenesi kitlenmişti. "Sonra gelemez misin?"

"Şu an buradayım. Neden sorun ediyorsunuz ki?"

Lo sanki aptalmış gibi somurtarak ona bakıyordu. "Seks yapmama engel oluyorsun, bu ciddi bir sorun."

Yok olmak istiyordum. Tam da şu an.

Ryke bana baktıktan sonra başını yana eğerek Lo'ya döndü. Birazcık bile rahatsız olmamıştı. "Onunla sonra seks yap. Sana engel olmuyorum." Biraz yaklaşmıştı. "Lily, çizgi romanlarını bana gösterir misin, yoksa gidip kendim mi bulayım?"

Lo araya girdi. "Hey, seni tanımıyorum. Onunla yalnız başına içeri geçmen mümkün değil."

"Lo, sorun yok," dedim. Gerçekten Ryke'la cinsel bir şeyler yapmaya ilgim *sıfırdı.* Bu hissiyatın karşılıklı olduğuna da emindim.

Ryke, Lo'yu bir kez daha süzdükten sonra başını salladı. "Ben de senin yerinde olsam aynı şeyi yapardım. Yabancının teki sevgilinle takılıyor, anlıyorum. Garip bir durum."

"Tam da öyle," dedi Lo dümdüz bir şekilde. "Ben sevgilimle yiyişirken orada durdun. Ellerimi pantolonuna uzattığımda orada durdun. Onu becereceğimi söyledim ve sen orada durmaya devam ettin. Bundan ne çıkarmalıyım?"

Kalbim deli gibi çarparken nefes alma yetimi kaybetmiş gibiydim. Rüyada olmalıydım. Evet, bu bir rüyaydı. Yakında uyanacaktım ama belli ki bu çok yakında olmayacaktı.

"Şunu çıkarmalısın, ben kendine güvenen ve istediğini

alan bir adamım ve şu an Comic-Con hakkında bilgi almak istiyorum. Çok basit, değil mi?"

Lo bunu sindirmek için bekledi.

Düşünürken ona destek olmak için dudaklarımı araladım. "Yeni X-Men çizgi romanlarından birkaçını getireceğim. Burada bekleyin." Lo'ya geri çekilme fırsat vermemiştim. Odadan kaybolarak hızla sorunu çözmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Birkaç çizgi roman aldıktan sonra koşarak koridora dönmüştüm.

Lo mutfakta ilerleyerek kadeh almak üzere dolaba yaklaşmıştı ve ben geçerken Ryke lavabonun yanındaydı. Çocuk resmen "*yardım et*" dercesine bana bakıyordu.

Deniyorum, dedim dudaklarımı oynatarak.

Daha çok dene, diye cevap verdi aynı şekilde.

Düşünmeden ona el hareketi çektiğimde gözlerini devirdi. Çizgi romanları yanındaki tezgâha bırakıp mutfakta Lo ve Ryke'ın arasındaki boşluğu doldurdum.

Lo buzdolabını kapatırken viskisine bir buz küpü atmıştı. Tezgâha bir dirseğini yaslayarak "*buraya gel*" dercesine beni süzdü. Muhtemelen bir kolunu belime sarıp bedenimin ona gömülmesine izin verecekti.

Hayır, Lily. Başımı iki yana sallayarak ortada durdum. Kararsız ve rahatsız hissediyordum.

Onu reddetmeme karşılık ifadesi yoğunlaşsa da nefretini direkt Ryke'a yöneltti. "Ne bilmen gerekiyor?"

Omuz silkti. "Her şeyi."

"Google'ı duymuş muydun?"

"İnternet denen o küçük arama motorundan mı bahse-

diyorsun? Hayır, daha önce hiç duymadım. Onu da açıklar mısın?" Ruhsuz bir şekilde gülümsemişti.

Lo dişlerini sıkarken bana döndü. "Neden burada demiştin?"

"Comic-Con'la ilgili bir makale yazıyor ve ona bir iyilik borçluyuz."

Lo derin bir nefes aldı. "Peki." Ezberlediği X-Men karakterlerinden bahsetmeye başlamıştı. Mutantların güçlerinden, Dünya 616'ya nasıl yerleştiklerinden bahsederken *herkesin* anlayabileceğinden biraz hızlı ilerliyordu.

"Bekle, bekle." Ryke ellerini kaldırdı. "Lanet olasıca Dünya 616 da ne?"

Lo şimdiden hayal kırıklığına uğramıştı. O içkisinin yarısını içerken Ryke'ın bedeni gergindi. Lo her yudum aldığında Ryke'ın göğsüne bir kurşun saplanıyor gibiydi. Bu tepkisi, Lo'ya yaklaşıp başka bir şey denememe sebep olmuştu.

Parmaklarımın ucunda kulağına fısıldadım. "Bana sarıl."

Lo nazik bir şekilde içkisini bırakarak kollarını kalçalarıma doğru uzatıp sırtımı göğsüne çekti. İnsanların gözünün önünde olmak beni utandırsa da Ryke bu yakınlığımızı görmezden geldiği için biz de bir şey yapmadan duruyorduk.

Araya girdim. "Dünya 616 bir Marvel evreni."

"Anlaması çok zor değil," dedi Ryke.

Lo'nun ellerinden biri tişörtümün altından karnıma uzandı. Ben çok korkunç bir insandım. Onu kendimden itip muhabbete odaklanmam gerekiyordu. Eğer bu onu içkiden uzak tutacaksa işe yarayabilir bir şey demekti.

"Bütün Marvel çizgi romanları, Dünya 616'da geçmiyor," dedi Lo.

Ryke başını eğmişti. "İşte şimdi aklım karıştı."

Ona açıklamaya çalıştım. "Bu, Marvel'ın temel bağını kavramak için kullanılıyor. Ardışık olarak birbirini takip eden çizgi roman dizileri var..." Belimde soğuk bir şey hissedince şaşkınlıkla nefesim kesildi.

Lo tenimde bir buz küpü gezdiriyor, beni kışkırtıyordu... Bir de muhtemelen Ryke'ın fark edip gitmesini umuyordu. *Odaklan, Lily.*

Boğazımı temizledim. "Bir de başka karakterlerin olduğu ve onlara odaklanan çizgi romanlar var. Bu çizgi romanlar Dünya 616'da *geçmiyor*." Lo, buzu omurgam boyunca gezdirirken tenim üşümüş ve karıncalanmaya başlamıştı. Ah Tanrım... "*Ultimate X-Men** gibi... o..."

Buz eridiğinde Lo parmaklarıyla aynı ıslak yolu takip etmeye başladı. Önüme düşen saçımı kulağımın arkasına ittim. "...Diğer X-Men çizgi romanlarıyla birbirine uymuyor. Aynı şekilde *The Ultimates* serisi de yakın olmalarına rağmen *Yenilmezler* serisine uymuyor."

Lo içkisinden küçük bir yudum aldığında çabalarımın işe yaramadığını düşünmeye başlamıştım. Ardından ağzına bir buz küpü aldı. Ne yaptığını Ryke'dan gizleme gereği bile duymamıştı. Bir eliyle gözlerimi kapatarak beni herhangi bir yargılanma ya da utanmaya karşı gölgelemeye çalıştı. "Alternatif evrenler var," dedi Lo, Ryke'a.

"Hangisi daha iyi, temel seriler mi alternatif evrenler mi?"

"Sadece farklılar."

* Bir çizgi roman dizisi (ç.n.)

Buz beni şok ettiğinde irkilerek Lo'ya döndüm ve ellerimi göğsüne koydum. *Dur,* dedim dudaklarımı oynatarak.

Dudakları kulağımı bulduğunda bana fısıldarken Ryke'a bakıyormuş gibi hissediyordum. "Sana o kadar sert sahip olacağım ki her hareketimde boşalacaksın. Şişip sırılsıklam olduğunda da tek yaptığın beni içine almak olacak. İnlemen için hareket etmeme bile gerek kalmayacak." *Evet.*

Hayır! Bacaklarım arzuyla titremeye başlasa da odaklanmaya çalıştım. Avuçlarımı göğsüne uzatmış onu tezgâhtan ve kendimden itiyordum.

Bileklerimi tutarak gözleriyle beni yiyip bitirmeye başladı. Şimdiye kadar elimi omzuna atıp diz çökmesini sağlamam gerekiyordu. Buna karşın dünden razı bir şekilde kalçalarıma uzanıp bacaklarımı ikiye ayırırdı. *Odaklan.*

Ryke buzdolabına ilerledi. "Siz hangisini okuyorsunuz?"

Onu görmezden gel, dedi Lo dudaklarını oynatarak.

Başımı iki yana sallayarak bileklerimi ondan kurtardım. "İkimiz de Dünya 616'yı okuduk."

Ryke elinde bir *Diyet Fizz*'le geldiğinde Lo tekrar kadehine uzandı. Artık kollarında olmadığıma göre içmek için özgürdü. Harika. Eğer ona bunu yapmamasını söylersem o da bana *"belki sen de seks yapmayı bırakmalısın"* diyen bakışını atacaktı. Şu anda bu bir eziyetten farksızmış gibi geliyordu.

"O çizgi romanları alabilirsin," dedim Ryke'a. Hızla yeni bir çözüm üretmiştim. "Bitirdiğinde de uğrayıp bırakırsın."

Ryke, tekrar buraya gelmesi için bulduğum yalandan etkilenmiş gibi görünüyordu.

Lo bana bakarken kadehteki parmakları gerilmişti. "Çizgi romanları almasına gerek olduğunu sanmıyorum. Online abonelik başvurusu yapabilir." Ryke'ın büyük planı tamamen Lo'yla arkadaş olmayı kapsıyordu. Ona göre kurdukları ilişki Lo'nun içmesine engel olacaktı. Bunu tam olarak anlamasam da eğer alkolizmden anlıyorsa benden daha iyi çözüm bulabileceğine inanmam gerekiyordu.

"Kabalaşma, Lo," dedim.

İçkisinin kalanını kafasına dikti. *Hayır, hayır, hayır.* Bir içki daha hazırlamasına müsaade etmeden bileklerini tuttum.

Kaşları çatılmıştı. "Lily..." Daha önce bağımlılığı hakkında ne hissettiğimden ona hiç bahsetmemiştim ve şimdiyse kafasında dönen çarkların farkındaydım. Tıkırında çalışan bu sistemimizi mahvedip etmeyeceğimi merak ediyordu.

Etmeyecektim. Ellerini göğüslerime yerleştirdiğimde dudaklarına çarpık bir gülümseme yayıldı. İki elinin de yerini değiştirmişti. Biri tişörtümün altına diğeri de omzuma uzanırken beni kendine çekti. Sırtım Ryke'a dönükken Lo, memelerimi yoğuruyordu. İradem bir anda tuzla buz oldu.

"Bunları yarın getiririm," dedi Ryke. "Size iyi becermeler." Aman Tanrım.

"Onlar sende kalsın," dedi Lo. "Partide bize yardım ettiğin için bir hediye." Tercümesi: *Eşitiz.*

"Geri getirirsem daha iyi hissederim. Davetin için teşekkürler, Lily." *Suçu bir de benim üstüme atmıştı.* Kapıyı kapatarak gitti.

Bir anlığına Lo'nun, *sırf* Ryke'ı göndermek için benimle

uğraştığını düşünmüştüm. Şimdi Ryke gittiği için kendi işine dönüp beni doyurmaya son vereceğini düşündüm. Ama bu korkum kısa bir an sürdü. Lo sözünü tutmaya başlayarak sırtımı buzdolabına yapıştırdı. Bana sertçe sahip olacaktı.

Bileklerimi başımın üstünde sabitlediğinde onun bedeniyle buluşmak için hareket etmeye çalıştım ama aramıza hatırı sayılır bir mesafe koymuştu.

"Lo," diye inledim. Derin nefesler alıyordum.

"Seni becermemi mi istiyorsun?"

"Evet," dedim inleyerek. Ellerimi kurtarmaya çalışıyordum. *Bana dokun!*

Daha da yaklaşarak bedenini bana bastırdı. Ancak kollarımı daha da yukarı doğru germişti.

"Lo." Pantolonunu açmak istiyordum. Tişörtümü yırtarak çıkarmasını istiyordum. Bunun yerine beni sabitlediği bu pozisyonda benimle uğraşmaya devam ediyordu.

"Bu çocuğa borçluymuşsun gibi hissetmeni anlıyorum ama bu andan sonra ona hiçbir şey borçlu değiliz, tamam mı?"

Nazik birisi olduğuna dair bahaneler sunup onu vazgeçirmek istiyorum. Ama değildi. *Yalnız biri.* O da değildi. "İyi niyetli." Gerçeği söylerken altında kıvranıyordum. "Lo, lütfen." Ona ihtiyacım vardı. Şimdi.

"Onu hayal ettin mi?"

Geri çekildim. "Ne? Hayır." Ondan hoşlanmış olmamdan mı endişeleniyordu? "Ağzından çıkan her kelime içimi kurutup duruyor." Hoşlanmadığımı daha nasıl söylerdim?

"O zaman neden, Lily?" Bir eliyle bileklerimi başımın

üstünde tutarken diğer eliyle kot pantolonumun düğmesini açtı.

"O... Ah..." Odaklanamıyordum! "Bana çizgi romanları sordu... ve..."

Lo kot pantolonumu aşağı ittiğinde hızla pantolondan kurtuldum. Soğuk tenime çarparken Lo'nun sıcaklığına muhtaçtım. "Konu gerçekten çizgi romanlar mı?" İnanmadığı için sorgulamaya devam ediyordu.

"Ben... ah... unuttuk... prezervatifleri," dedim. Zihnim tekrar sekse dönmüştü.

"Eğer hap kullanıyorsan ve başka kimseyi becermiyorsan sorun olmaz."

Hemen başımı salladım. "Ellerimi alabilir miyim?"

"Hayır." Parmaklarını iç çamaşırımın üstünden gezdirirken içeri itmiyordu. Altında titredim. "Çocuk geri geldiğinde," dedi Lo. "Onu kovacak mısın?"

"Ne?" Bacaklarımın arasını okşamayı bırakmıştı. *Hayır, hayır, hayır.* "Lo..."

"Gerçekten çizgi romanlar için mi buraya geldiğini bilmek istiyorum, Lily. Bu onu son görüşümüz müydü?"

Dudağımı ısırdım, beni çok iyi tanıyordu.

"Ne yaptın?" dedi nefes nefese. Bileklerimdeki eli sıkılaşmıştı. Bu baskı olması gerekenden daha iyi hissettiriyordu.

Gerçeği söylemem bir yenilgi olacağı için şu an bunu kabul etmek istemiyordum. Beklemeden cevap verdim. "Bizim hakkımızda bir makale yazmak istiyor... tüketici sektörün imparatorlarının çocukları olmanın nasıl olduğuyla ilgili. Ben

de ona borçlu olduğum için kabul ettim ve biliyordum... Bizimle takılması gerektiği için kabul etmeyeceğini biliyordum. Ben de onunla seni tanıştırmak için Comic-Con yalanını uydurdum..."

Lo kıstığı soğuk bakışlarıyla bana bakıyordu. Ellerimi bırakarak dört adım geri çekildi. "Bizimle takılması mı gerekiyor?"

Başımla onayladım. "Üzgünüm. Sana sormam gerekiyordu-"

"Neden hayır derdim biliyor musun?" Göğsünü işaret etti. "Alkolü gizlemek zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Bunu anlamıyorsun çünkü seks gizli yaptığımız bir şey."

Kaşlarımı çattım. "Beni Ryke'ın önünde sertçe okşaman gibi mi? Bu mu gizli?"

Lo başını iki yana salladı. "En fazla benim azgın olduğumu düşünür, Lil. Senin seks bağımlısı olmanla bağlantı kuramaz. Ayrıca babamın görebileceği bir makalede bizim lanet olasıca sorunlarımızı yazmasına ihtiyacım yok."

"Bu ders notu için," diye yalan söyledim. Makale yoktu bile! Ama Ryke'ın bizimle takılması için uydurabileceğim en iyi yalan buydu. "Bir yerde yayınlamayacak."

"Bunu söyleyince de ona inandın mı? Saçmalık."

"Değil!" diye karşı çıktım. Yaşlar, gözlerime doluyordu. Onu iyiye yönlendirmek için daha önce hiç bu kadar çaba sarf etmemiştim ve bu beni kahrediyordu. "Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm," dedim duraksamadan.

İfadesi paramparça olmuştu, aramızdaki boşluğu kapattı. "Hey..." Sesi yumuşamıştı. Yanaklarıma uzanarak başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. "Ona artık bununla ilgilenmediğimizi söyleyebiliriz."

Bir hıçkırıkla başımı iki yana salladım. "Hayır..." Neden hiç kolay değildi? Lo'ya durmasını söylemek istiyordum ama bunu yapmayacaktı. Ne dersem diyeyim içmeye devam edecekti. Bu tek seçeneğimmiş gibi hissediyordum.

"Neden olmaz?"

"Söz verdim," dedim. "Lütfen... izin ver... sözümü tutayım." Bu duygusallığın bitmesi gerekiyordu. Duyguların arasında boğulurken bana hep iyi hissettiren şeylere odaklandım. Dudaklarını yavaşça öptüm.

Öpücüğüme karşılık verdi. Ardından dudakları benden ayrılmıştı. Eli, başımın arkasına uzandığında sanki daha fazla konuşmamız gerekiyormuş ama ben başka şeyler yapmayı tercih ediyormuşum gibi bakıyordu.

Kot pantolonunun düğmesini açtım.

"Lily..." dedi çok yavaş bir şekilde.

Fermuarını indirerek pantolonu sıyırdım. "Konuşma." Dizlerimin üstüne çökmek üzereyken dirseğimden beni yakaladı.

"Lily..." Kehribar rengi gözleri ifadesizdi. Durmamı mı söyleyecekti?

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Ne?"

Uzun bir süre bekledikten sonra, "Bir şey yok," diye fısıldadı. Beni bıraktığında yanaklarının yine buz gibi keskin bir hâl almasını izledim. Dizlerim zemine çarptığında baksırını da indirdim. Eli hâlâ başımın arkasındaydı. Sessiz gözyaşlarına benzeyen o ifadesindeki üzüntüyü unutmaya çalışıyordum.

Tutkuyu, ateşi ve bu anı hatırlamaya çalışarak onu zevke boğacağımdan emin oluyordum.

Bölüm 26

İlişkimiz kopmak üzere olan ince iplere bağlıydı. Hissediyordum. Lo'nun da hissettiğine emindim. En büyük endişesi beni memnun edebilmekti ve bunun pek de sorun yarattığını söyleyemezdik. Bencilliklerimiz bizi birbirimizden ayırıyordu. İkimiz de birbirimiz için sevdiğimiz şeylerden vazgeçmiyorduk. Henüz. Bağımlılıklarımızı bırakmamızın da bize neye mal olacağı konusunda emin değildim.

Pazar günü geldiğinde dışarıdaki fırtına yüzünden evde kalmıştık. Connor, Lo'yla bir bira içmek için habersizce kapımızı çaldı. Bizimle takılmaktan hoşlanmaya başladığını düşünüyordum. Satrançta kimin kazanacağını tartıştıktan

sonra Lo ve Connor tahtayı çıkartmış sohbet edip bira içerken satranç oynamaya başlamışlardı.

Sandalyeye oturmuş, Cosmo dergisinde yeni seks pozisyonlarıyla ilgili bir makale okuyordum. Benim önem verdiğim şeyleri diğer kızların önemsemediğini fark etmiştim. Bu benim için sorun değildi. Seks sahiden sevdiğim bir şeydi. Benim açımdan bakacak olursak muhtemelen fazla seviyordum.

Yağmur pencerelere vururken kaçırdığım öğle yemeğiyle ilgili ablalarımın ve kardeşimin attığı mesajları görmezden geliyordum. Bir de Ryke'ı *Facebook*'tan bulup ona yeni yalanımızla ilgili hızlıca bir mesaj atmıştım. Telefonumda gezerken cevap verdiğini gördüm.

Yedi mi? -***Ryke***

Cevap yazdım. *Evet. Sanırım.*

"O hamleyi yapmamalıydın," dedi Connor, Lo'ya. Kalesini işaret ediyordu. "Daha iyi bir hamle var."

Lo elini kaleden çekerek sehpanın üstündeki satranç tahtasını incelemeye başladı. Yeni bir mesaj gelmişti.

Şu an içiyor mu? -***Ryke***

Bira.

Connor koltuğun karşısındaki sandalyesinden eğilerek satranç taşlarına bakmaya başladı. Fili işaret etti. "Bu daha iyi bir hamle."

"Sen kendin oynasan ben kendim oynasam nasıl olur?" Lo, kaleyi hareket ettirmişti.

Başımı eğerek Ryke'ın sohbet kutucuğuna baktım.

Geliyorum. -***Ryke***

Midem kasılmıştı. Lo, Ryke'ın etrafımızda olması fikrini ben

ağlamamış olsam asla kabul etmeyecekti. Sadece benim için kabul etmişti. Her şey karmakarışık ve dağılmış durumdaydı.

Tekrar mesaj gönderdim. *Şimdi mi?*

Yirmiye kadar görüşürüz. ***-Ryke***

İçten içe homurdandım.

Connor değersiz piyonunu oynattı. "Şah."

"Ne?" dedi Lo şaşkınlıkla. "Ama o... Ah." Gözlerini devirdi. "Kazanmamın hiçbir yolu yok, değil mi?"

Connor gülümseyerek birasına uzandı. "Bir dahakine kazanacağını söylemek isterdim ama kazanmayacaksın."

Lo, şahı devrildiğinde kaybetmişti.

Ardından zil çaldı. Gerildim. Bu kadar çabuk gelmiş olabilir miydi? Hayır. Gelmesinin yirmi dakika süreceğini söylemişti yirmi *saniye* değil. Öyle değil mi? Mesajlara baktığımda özellikle dakika mı saniye mi olduğunu belirtmediğini fark ettim. Ah, buna hiç hazır değildim.

Üstümdeki bu gerginliği atarak antreye ilerledim. Lo'nun bakışlarının üstümde olduğunu hissediyordum.

"Bir bira daha ister misin?" diye sordu Lo, Connor'a.

"Tabii."

Lo yerinden kalkıp mutfaktaki dolaba ilerlerken oldukça normal davranıyordu.

Hoparlör tuşuna bastım. "Merhaba?"

"Bayan Calloway, Rose sizi görmek için gelmiş."

Rahatlayarak tekrar tuşa batım. "Yukarı gönderin."

"Rose mu?" Connor güvenlik görevlisinin sesini duymuştu.

Gözlerim irileşti. Rose'un, Connor'dan hoşlanmadığını

unutmuştum. "Ah... evet."

Connor'ın açık mavi gözlerine keyifli bir ifade yayılıyordu. "Beni gördüğüne memnun olmayacak."

Lo, birayı ona uzatırken koltuktaki yerine yerleşti. "Lanet olasıca kulübe hoş geldin. Benden de nefret etmesine rağmen buraya gelip kendine eziyet etmeye son vermiyor."

"Kabalaşmayın," diye uyardım ikisini de. Günün sonunda o benim ablamdı ve erkekler ne söylerse söylesin onu seviyordum.

Lo viskisine doğru bir şeyler... mırıldandı. İçkisini değiştirmiş olmalıydı. Ryke'ın söylediği gibi yeterince çaba sarf etmediğimden endişeleniyordum ama onu içmekten alıkoymak için yapabileceğim tek şey ona muhtaç bir sevgili olup benim bağımlılığıma odaklanmasını sağlamaktı. Bu da yalnızca ilişkimizin gerilmesine sebep oluyordu.

Keyif aldığı bir şeyle arasına girdiğimi düşünmeye başlamasından korkuyordum.

Öfkeli bir şekilde kapı çaldığında viskisini içmesine müsaade ettim. İki derin motivasyon nefesi aldıktan sonra kapı kolunu aşağı çekmiştim. "Selam."

Rose, sırılsıklam şemsiyesiyle karşımdaydı. Kürk montunu çıkarttı, altında ince vücuduna oturan yüksek yakalı siyah beyaz bir elbise vardı. Normalde düz olan saçları kıvrılmıştı ve garip duruyordu.

"Dolu yağıyor," dedi suratını asarak.

"Öyle mi? Ben sadece yağmur sanmıştım."

"Ben arabadan dışarı adım atana kadar öyleydi." İçeri gir-

dikten sonra şemsiyesini köşeye bırakarak montunu askıya astı. Connor'la kaçınılmaz karşılaşmasını ertelemek için onu daha ne kadar antrede tutabileceğimi merak ediyordum.

Parmaklarını saçlarından geçirdi. "Kahven var mı?"

"Evet, bir fincan vereyim." Onu mutfağa yönlendirsem de yarı yoldayken başını çevirerek yandaki oturma odasına döndü.

"Ne?" diye bağırdı. "Lily Calloway, öncesinde bana söylemeden *onu* buraya çağırmış olamazsın."

Lo araya girmişti. "Son baktığımda senin adın kira kontratımızda yazmıyordu, Rose."

Rose sırtını çocuklara dönmüştü. "*Richard* burada ne yapıyor?" dedi tıslarcasına.

"Kendi geldi." Buharı tüten bir fincanı ona uzatarak elimi sırtına yerleştirdim ve onu oturma odasına yönlendirdim.

Lo ruhsuz bir şekilde gülümsemişti. "Sana birini hatırlattı mı?"

"Kes sesini," dedi Rose. "Beni *onunla* kıyaslama."

Connor iyi bir öğrenci gibi yerinden kalktığında Rose da benim dergimi alıp Lo'nun yanına kaymamı bekliyordu. Şaplak At Bana, Görevimiz Kontrol ve Vahşi Biniş gibi denemek istediğim birkaç pozisyonu kırmızı kalemle daire içine almıştım. Lo içlerinden en uysal olanı işaret etti. Bir erkek, üstünde sırtı dönük bir şekilde oturan kızın atkuyruğundan çekiyordu. "Sonraya," diye fısıldadı.

Tabii bugün Ryke çıkıp *gelmezse.*

Lo viskisinden bir yudum aldı.

Belki de bu çok kötü sayılmazdı.

Connor ve Rose'a döndüğümde oldukça sessiz olduklarını fark ettim. Sanki bakışlarıyla konuşuyorlarmış gibi gerçekten çok, çok uzun süre boyunca birbirilerine baktılar.

"Zeki insanlar böyle mi yapıyor?" diye fısıldadı Lo.

"Süper insanlara özgü, bizim sahip olmadığımız bir telepatik güçleri olmalı." Başımı, göğsünün sertliğine yaslayabilmem için yerinde kıpırdandığında sıcaklığı beni sardı. Şu an gerçekten gitmelerini istiyordum, böylece Lo beni içeri götürüp şaşırtabilirdi.

"Hâlâ geçen sene yüzünden mi böylesin?" diye sordu Connor büyüyen gülümsemesiyle. "Williams'ın *Etik ve Felsefenin Sınırları* ile *Benliğin Sorunları*'nı yazdığını bilmemek seni aptal bir insan yapmaz. Birçok insan onu tanımıyor."

Rose'un göğsü kabarırken Lo'nun onu öfkelendirdiğinde olduğundan daha sert görünüyordu. "Freud'u biliyorum, *Connor.* Williams'ın ondan etkilendiğini biliyorum. Ekibimden biri hapşırmamış olsa dikkatim dağılmayacaktı."

"Hapşırmamış olsa mı? Kaybettiğin için alerjilere mi suç atacaksın?"

Rose, tartışmaya son vermek istercesine bir elini ona doğru kaldırdı ve buz gibi bakışlarını bize çevirdi. "Siz ikiniz bu şerefsizle gerçekten arkadaş olamazsınız. Aslında," Lo'yu işaret etti. "*Senin* olabileceğini düşünüyorum ama peki ya sen Lily?"

Lo sırıttı. "Devam et, Rose. Böyle yapınca Connor'ı daha çok seviyorum." Ah olamaz. İşlerin daha da karmaşık hâl almasına sebep olan şey de Connor'ın bu saçmalıktan keyif alıyormuş gibi görünmesiydi. Huzurlu bir şekilde ellerini

ceplerine sokmuştu.

"Charlie ve Stacey'e ne oldu?" diye sordu Rose. *Onlar hiç var olmadı.*

"Taşındılar," diye yalan söyledi Lo kolaylıkla. "Bir ay önce Brown*'a transfer oldular. Veda ettiğini söylerdim ama umursamazlar. Senden çok hoşlanmıyorlardı." İşte uğruna günah keçisi olduğumuz yeni bir yalan.

Rose, Lo'ya bakıyordu. "Özellikle beni tanımadıkları düşünülürse bu çok hoş, Loren."

"Durun, Charlie kim?" diye sordu Connor.

"Onları tanımazsın," dedim.

Buna alınmış gibi görünüyordu. *Gerçekten mi?* "Ben herkesi tanırım."

Ağzımı açsam da *buna* nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

Rose alayla güldü. "Hiç değişmiyorsun, Connor, hep olağanüstü olduğunu düşünüyorsun. Eminim en büyük hayalin Bill Gates'in kıçını öpmektir."

Ben Rose'un söylediğini sindirmeye çalışırken Connor'ın serinkanlı, sakin, her şeyi bilirim havasıyla oldukça çekici olan gülümsemesi genişledi. İleriye doğru yaklaşarak Rose'un güvenli bölgesini tehdit etmişti.

Lo yavaşça fısıldadı. "Taşaklarına dikkat et, Connor."

Buna katılıyordum ama Connor olduğu yerde duruyordu. Başını Rose'a doğru eğdi. "Dedi, *Saks*'ın gerisinde kalan bir kıyafet markasının sahibi olan kız." Özel dikim elbisesine bakıyordu. "Bu parça satışta mı? Yoksa *iki* müşterin gidip

* Amerika'da bir üniversite. (ç.n.)

bunu *Plato's Closet*'ten alabilirler mi?"

Lo kahkahalara boğulurken ben kollarına gömülmüştüm. Bu hiç iyi değildi. Hem de hiç. Rose'un pençeleri benimkilerden uzun ve keskin olduğundan çaba sarf etmeden kendini savunabilirdi.

"Kes sesini, *Loren*," dedi Rose önce. Sonra elini kalçasına yerleştirdi. "Demek gazete okuyorsun, Connor. Pennysylvania'nın aydın vatandaşlarından biri olduğun için tebrik ederim. Geçit düzenleyip konfeti atmalıyız."

"Ya da bu gece benimle dışarı çıkarsın."

Ne? İçkisi Lo'nun boğazına kaçmıştı. Şaşkınlıkla ağzım açık kaldı. Rose. Bunu Rose'a sormuştu, ablama. Bunu tahmin etmiştim ama değil mi? "Ha?" dedim Lo'ya kolunu çimdiklerken.

Omzumu ısırarak mırıldandı. "Henüz kabul etmedi."

Ah. Rose'un Connor'a bir şans vermesini isterdim. Eğer sözel olarak ona yetişebilecek birisi varsa bu Connor'dı. Ama ben erkekleri ne kadar çok kabul ediyorsam o da bir o kadar itiyordu.

Vücut dili kapalı ve ifadesi önceden olduğu gibi soğuktu. "Bu gerçekten komik. Güzel şaka." *Ah hayır, Rose, şaka yapmıyor.* Bunun onunla alay etmek için yapılan acımasız bir şaka olmadığını söylemek istedim. Zarar görmemek için kalkanlarını kuşanmıştı. Hayal kırıklığının acısını yaşamaktansa soğuk olmak daha iyiydi.

"Şaka değil," dedi Connor bir adım daha yaklaşarak. Ro-

* İkinci el kıyafet satışı yapan bir mağaza. (ç.n.)

se'un ayakları hâlâ olduğu yerdeydi ve bu iyiye işaretti. "*Fırtına*'ya iki biletim var."

Araya girdim. "Rose, Shakespeare'e bayılırsın."

Buna karışmamam için bana bir bakış attı. Dudaklarımı birbirine bastırsam da bu teklifi aklında değerlendirdiğini görebiliyordum. Rose, Connor'ı süzdü. "*Bu gece* için iki biletin var demek? Oldukça acınası bir davet."

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye karşı çıktı Connor. "En azından sana acımıyorum. Eğer bana eşlik etmezsen kullanılmayacak olan iki biletim olduğu için seni davet ediyorum. Annem için almıştım ama işi çıktığı için gidemiyor."

"Neden beni götürüyorsun?" diye sordu. "*Herkesi* tanıyorsun. Dedikodu yapabileceğin yaşlı bir adam bulabileceğine eminim."

"Doğru ama söylediğin bu gece paylaşmak istediğim türden bir arkadaşlık olmaz. Ben Princeton'dan güzel ve akıllı bir kız olan seni tercih ederim."

Rose, boncuk gibi gözleriyle dikkatlice Connor'a bakıyordu. "Ve bu da acınası bir davet değil mi?"

"Olmadığını zaten söyledim. Belki de kulaklarına bir baktırmalısın. *Bowl* geldiğinde seni adaletsiz bir şekilde yenmek istemem."

Rose gözlerini devirdi. "Lütfen, kopya hazırlayıp gelsen bile Princeton'ı yenemezsin."

"Dedi, birilerinin burnunun hassasiyeti yüzünden dikkati dağılan kız."

"Çok tuhafsın," dedi Rose. Elini kalçasından indirdiğinde

sonunda biraz gevşemiş görünüyordu. *Evet!* Connor bir adım daha attığında resmen aralarında santimler vardı. Rose'un çok ama çok uzun zamandır ilk kez bir adama ya da bir çocuğa bu kadar yakın olduğunu görüyordum.

"Alternatif bir evrende miyiz?" diye fısıldadı Lo.

Başımla onayladım. "Evet, kesinlikle Dünya 616'yı terk ettik." *Ve buna bayıldım.*

"Benim de o zaman," diye devam etti Connor. "Ön sıradaki biletlerim çöp olmak-"

"Bekle, ilk sıradan hiçbir şey göremezsin. Sahne görüşe engel oluyor. Herkes bunu bilir."

"İlk sıra dedim mi ki? Bence demedim." Connor başını yana eğdi. "Gerçekten kulaklarınızı kontrol ettirmelisiniz, Bayan Calloway." Ah, bu seksiydi. Bunu kabul edecek ilk kişi ben olacaktım. Cüzdanını çıkartarak ilk sırada değil de önden üçüncü ya da dördüncü sıradan olduğunu tahmin ettiğim biletleri Rose'a uzattı.

Connor kendi güvenli alanına sızdığında Rose biletlere zar zor bakmıştı. Nefesi ağırlaşmış ve yanakları kızarmaya başlamıştı. Ah, ablam bu çocuktan gerçekten etkileniyordu. İki aseksüel insanın birbirine bağlanması hayatınızda yalnızca bir kez karşılaşabileceğiniz bir şeydi.

Bir bileti Connor'a geri verdi. "Beni yedide al. Geç kalma."

"Asla gecikmem."

Rose gözlerini devirdikten sonra bana döndü. "Poppy'e uğramam gerekiyor, gelip sana bir bakayım demiştim."

"Tamam," dedim. "Ekonomi sonucumu daha almadım, yani henüz ne çıkacağını bilmiyorum."

Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra masaya bıraktı. "Benim yardımımla bir dahakinden daha iyi puan alacaksın."

"Ben hâlâ onun özel ders hocasıyım," dedi Connor.

"Hayır değilsin," dedi Rose. "Bu öğrenci için ailevi haklarım var." Lo'yu işaret etti. "Şu kemirgeni alabilirsin."

Lo ona el hareketi çekti.

"Çok olgunsun," dedi Rose dümdüz bir şekilde. İnci rengi saatine bakıyordu. "Gitmem gerekiyor. Anneme ve babama onları özlediğini söylerim ama pazar günkü öğle yemeğine katılsan iyi edersin. Cevap veremeyeceğim sorular sormaya başlıyorlar." Yanağımı öptükten sonra şaşırtıcı bir şekilde Lo'ya döndü. "Sen de orada ol." Ardından tam Rose'luk bir şekilde havalı bir şekilde yanımızdan ayrıldı.

Sevilecek biriydi.

"Sen manyaksın," dedi Lo, Connor'a. "Lily ve benimle takılmak istediğin için biraz deli olduğunu düşünmüştüm ama şimdi bunu doğruladın."

Zil çaldı.

Ortama çöken sessizlik ağır ve katlanılmazdı. Eğer Rose gittiyse lobide bekleyen tek bir kişi olabilirdi.

"Bir şeyini mi unuttu?" diye sordu Connor.

Sanmam. Kapıya giderek Ryke'ı içeri kabul ettim. Aynı zamanda evin kapısını açık bırakarak direkt girmesi için ona bir mesaj göndermiştim. Kendimi Lo'nun yanına bıraktığımda aramıza giren bir şey vardı. Ne tanımlanabilir ne de

elle tutulur bir şeydi. Lo, Ryke'ı ve makalesini kabul ettiğim için bu konuyu onayladığımın farkındaydı. Hatta ilk kez, iki farklı taraf olmuştuk.

Ryke'ın hayatımıza girmesine müsaade ederek işleri zorlaştırdığımı biliyordum. Sorgulanmadan ortadan kaybolmam zorlaşmıştı. Lo'nun da bir çocuk gibi azarlanmadan içmesi zorlaşmıştı. Ama geri dönmek için çok geçti ve bunu yapmayı istemiyordum.

"Kimmiş?" diye sordu Connor.

"Ryke." Birkaç detayla makale olayından bahsettiğim sırada kapı açılınca konuyu kapattım. Ryke içeri girerek hepimizi tek tek süzdü. Çizgi romanları yağmurdan korumak için kilitli bir buzdolabı poşetine koymuş olsa da *kendisinin* de fırtınadan korunması gerekiyordu. Islak bir köpek gibi halıyı ıslatıyordu. Beyaz tişörtü geniş göğsüyle bütünleşmiş ve kot pantolonu baldırlarına yapışmıştı. Bir elini ıslak saçlarından geçirerek kahverengi tutamları geriye yatırdı.

"Kurutma makinenizi kullanabilir miyim?" diye sordu. Tişörtünü çıkartmaya başlamıştı bile.

Aman Tanrım. Bakışlarımı kaçırdığımda Lo, *Cosmo* dergisini kapatarak utancımın önüne geçmek için yüzüme doğru uzattı. Ardından yerinden kalkmıştı. "Sana makineyi göstereyim."

Lo çamaşır odasına giderken Ryke kaşlarını kaldırarak "*Gördün mü? O nazik, ilerleme kaydediyoruz,*" dercesine bana baktı. Evet, ben o kadar iyimser değildim. Ryke, Connor'a başıyla selam verdi. "Nasıl gidiyor?"

"Gidiyor," dedi Connor.

Ardından Ryke, Lo'yu takip ederek yanımızdan ayrıldı.

Connor, *iPhone*'unda gezinirken aklım ablamla olanlara kaymıştı. "Rose hakkında..."

"Evet?"

"Seni severim, Connor. Gerçekten ama aynı zamanda sosyeteye girmeye çalıştığının da farkındayım. Uzaktan küçük gibi ve eğer sözlü bir münakaşa başlarsa çok müdahale edemeyebilirmişim gibi görünebilirim ama eğer onu incitirsen, seni incitmenin bir yolunu bulurum. Bu, bir erkek için maaş çeki ve soy isimden çok daha fazlası eder."

Connor telefonunu cebine koydu. "Lily," dedi yavaşça. "Eğer soy isim için bir kızla çıkacak olsam, kolumda her gün bir kız olurdu. Hiç bekar kalmazdım." Öne eğildi. "Yemin ederim niyetim iyi. Bence Rose'u koruman da çok hoş ama o, kendini savunabilecek bir kız. Onun peşinde olmamın sebeplerinden biri bu."

"Diğer sebepler ne?" Onu deniyordum.

Gülümsedi. "Gerçek bir Fransız restoranına gittiğimizde ona menüdekileri açıklama zahmetine girmeyecek olmam." Rose'un akıcı konuştuğunu biliyor muydu? "Mali tabloları ya da kâr paylarını ona açıklamama gerek yok. Dünyada var olan her şeyi onunla tartışabilirim ve buna bir cevabı olur."

"Peki, zengin kızlarla ilgili felsefen? Hepimiz aynı değil miyiz? *Ivy League*'den bir çocuk bulup evlenerek hayatlarımızda hiçbir şey yapmamak istemiyor muyuz?"

Connor gülümsemesini bastırırken dudağı seğirmişti. "Aynı zamanda evlenilecek tiplerle ilgili de bir şey söylemiştim."

Nereye varmaya çalıştığını anlamıyordum. "Rose o tür bir kız *değil*. Yetenekli, hırslı ve azimli-"

"*Muhtemelen* o tipte biriyle evleneceğimi söyledim, öyle istediğimi değil."

Ah. Bir onur öğrencisini sorgulamanın dezavantajı olarak, görünüşe göre Connor Cobalt tüm sınavlarımdan başarılı bir şekilde geçecekti.

Ryke ve Lo döndüklerinde, Lo'nun siyah tişörtlerinden birinin Ryke'a mükemmel şekilde oturduğunu görünce şaşırmıştım. Aynı zamanda Lo'nun kot pantolonlarından birini giymişti. Kalça kısmı biraz dar gibi dursa da güzel olmuştu. İkisi de bir şey söylemediği gibi, sert duruşlarından gerginlik yayılıyordu. Connor sandalyesini Ryke'a teklif ederken Lo tekrar yanıma yerleşmişti.

Ryke teşekkür ederek sandalyeye yerleşti. Connor ise kırmızı televizyon koltuğunu küçük grubumuzun yakınına çekerken kurutma makinelerinin kısa ömürlü olmasıyla ilgili bir şeylerden bahsediyordu.

Connor dikkatini Ryke'a verdi. "Demek zengin iş insanlarının çocukları hakkında makale yazıyorsun. Sanırım bana sormayı unuttun."

Ryke, sandalyenin iki ayağının üstünde geriye yaslandı. "Aklımdan çıkmış." Hafifçe gülümserken benimle göz teması kurmaktan kaçınıyordu.

"O zaman kabul ediyorum."

Ryke'ın kaşları havalandı. "Kabul mü ediyorsun?"

Lo hemen araya girdi. "Kulağa harika geliyor. Connor

hakkında yazabilirsin. Gönüllü oldu ve hikâyen mutlu bir sonla bitecek. Herkesin işine gelir." Omzumu sıktığı sırada Ryke'ı bu durumdan nasıl kurtaracağımı bilmediğim için gerilmiştim.

"Hayır, hoşuma gitmedi." Yalanı *bu* muydu? Gözlerimi devirdim. Ondan daha iyisini beklememeliydim.

Lo dudaklarını ovuşturuyordu. "Yani Connor'ı da takip etmeyecek misin?"

Ryke, ayak bileğini diğer dizinin üstüne yerleştirmiş olan Connor'a döndü. O kadar tarz bir şekilde oturuyordu ki bir fotoğrafını çekip bir *J.Crew** katologuna koyabilirdiniz. "Alınma Connor ama lanet olasıca tüm gün boyunca bir yalakayla takılmamayı tercih ederim. Eğer Lo ve Lily'leysen senin hakkında da yazabilirim. Hepsi bu."

"Çoktan kabul ettim," dedi Connor.

Lo etmemişti. Parmaklarını benimkilere doladı. "Bana soru soracak mısın?"

"Buna karşı bir olayın mı var?" diye sordu Ryke. "Soru-fobik misin?"

Lo ona bakıyordu. "Sadece her şeye burnunu sokan insanları kalbimde tutmuyorum."

"Öyle mi? Bu benim mesleğime biraz aykırı." Kendi göğsünü işaret etmişti. "Gazetecilik öğrencisiyim. Rahatsız edici sorular sormak benim işim." Buna inanırdım.

Lo ters ters tavana baktı. "O zaman sana kişisel her şeyi sorabilecek ayrıcalığım var. Bu koşula ne dersin?"

* Erkek giyim markası. (ç.n.)

"Kulağa adil geliyor."

Lo'nun bu durumdan nefret ettiğini bana söylemesine gerek yoktu. Buz gibi duruşundan her şeyi anlıyordum. Tereddüt ettiğinin farkındaydım. Etrafımız diğer insanlarla çevriliyken alttan alttan yargılandığımızı hissediyorduk. Art niyetli bakışlarla ve "sürtük, ayyaş, ezik" gibi nefret dolu kelimelerle uzun zaman önce bağımızı kopardığımız için Lo tekrar o zamanlara dönmekten korkuyordu. Babasının, oğlunun neden tüm gece dışarıda içip işleri batırdığını merak ederken kafasına vurduğu o zamanlara... Hazırlık okulundaki kızların bana hastalıklı, aptal ve beyinsiz gibi lakaplar taktığı o zamanlara...

Ne kadar güçlü olduğumu ölçemiyordum. Sadece Lo'ya yardım etmek için eleştirileri kaldırabilecek kadar dayanıklı olduğumu umut ediyordum.

"Sadece birkaç ay sürer," dedim Lo'ya. "Dönem neredeyse bitmek üzere.

"Tamam." Kadehindeki viskiyi bitirdikten sonra bir tane daha yapmak için yerinden kalktı.

Ryke bana sert bakışlar atsa da hemen yanında Connor oturduğu için cevap veremiyordum. Ama en azından Connor telefonuyla meşguldü. Derken aniden yerinden kalkıp telefonunu ceketinin cebine attı. "Sonra görüşürüz gençler."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Lo mutfaktan.

"Bu akşam ne giyeceğime karar vermem gerekiyor."

"Ciddi misin?" dedi Lo. "Şeytanla buluşacaksın. Yalnızca biber gazıyla yangın söndürücüye ihtiyacın var."

Ryke bana dönmüştü. "Kimden bahsediyor?"

"Ablam, Rose."

"Hah." Antreye ilerleyen Connor'a baktı.

"O bir moda tasarımcısı," dedi Connor bize dönerek. "Ne giydiğime göre beni değerlendirecek." Ardından bize el salladıktan sonra kapıdan dışarı çıktı.

Şişelerin birbirine çarptığını duysam da ne yapacağımı bilmiyordum. "Seksle mi onun dikkatini dağıtıyorsun?" diye fısıldadı Ryke.

Kızarmıştım. "Kötü mü?"

"Hayır," dedi. "Ama çok işe yarıyormuş gibi görünmüyor. Kendine," diyerek sandalyenin bacaklarını geriye doğru yaslayıp mutfağa baktı. "Sek viski alıyor." Ryke'ın düşmesini umut ediyordum.

Tam da o anda Ryke'ın altındaki tahta bacaklar kaydı ve sırtı halıya yapıştı.

O kadar çok kahkaha atıyordum ki göğsüm acıyordu.

"Bu komik falan değil," dedi yerden kalkıp kollarını esnetirken.

"Evet öyle."

Lo dolu bir kadeh viskiyle yanımıza dönmüştü. "Ne oldu?" Koltuğun diğer tarafına oturduğunda aramızda koca bir yastık vardı.

"Sandalyeden düştü," dedim.

Ryke televizyon koltuğuna geçerek daha güvenli bir tercih yaptı. Ardından başıyla Lo'yu işaret etti. "Viskinin olayı ne?"

Lo'nun, onu bu duruma düşürdüğüm için *bana* bakmak

istediğini hissediyordum ama buna karşı koydu. "Bu sorunun makalenle bağlantısını anlayamadım." Koyu kehribar rengi içkisinden bir yudum aldı.

"Arka plan," diye kaçamak bir cevap verdi Ryke. "Bana cevap vermedin."

"Planlamıyorum da." Büyük bir yudum daha aldığında sert içki boğazından geçerken irkilmemişti bile.

Ryke dudaklarını ovuşturdu. "Baban nasıl biri?"

"Şimdi mi başlıyoruz gerçekten?" dedi Lo.

"Şimdiden uygun zaman yoktur."

Lo içkisini gereğinden hızlı bir şekilde kafasına dikerek yerinden kalktı. "Bira falan ister misin?"

"Ben bir bira alırım," dedim Lo mutfağa ilerlerken.

Ryke yaptığımın yanlış olduğunu söylercesine başını iki yana salladı.

"Benim siparişim iptal," diye seslendim Lo'ya.

"Ryke?" diye sordu Lo. "Son şansın."

"Sağ ol."

"Onu o kadar sinir ediyorsun ki daha *fazla* içiyor," diye fısıldadım yavaşça Ryke'a.

"Farkındayım. Bırak halledeyim."

Ona güvenmeye çalışsam da Lo'nun güçlü savunmasını aşmaya çalışırken feci bir iş çıkarıyordu. Lo, oturma odasına döndüğünde ikimiz de elindeki yeniden dolmuş kadehe baktık. İçki neredeyse siyahtı.

Lo yerine geçmişti. Benden uzağa. Bu hiç hoşuma gitmiyordu.

İçkisini yudumlarken Ryke'ı izledi. "Viskimle korkunç derecede ilgili görünüyorsun. Bir kadeh istemediğine emin misin?" diye sordu dudaklarını yaladıktan sonra.

"Hayır, içmiyorum."

Lo'nun çenesindeki kaslar seğirdi. "İçmiyorsun demek? Bira bile mi?"

"Evet. Lisedeyken zorlu bir dönem geçirdim. Sarhoştum ve araba sürüyordum ki bu da arabayı hurdaya çıkartıp bir posta kutusu kırmam ve komşularımı sinirlendirmemle sonuçlandı. O zamandan beri içki içmiyorum."

"İlk hatan araba sürmekmiş," dedi Lo.

"Katılmıyorum." Ryke başıyla Lo'nun elindeki içkiyi işaret etti. "Oydu."

"Ben, sen değilim ama değil mi?" dedi Lo ters bir şekilde. "*Seninkine* benzer bir hikâye falan anlatmamı bekliyorsan hayal kırıklığına uğrarsın. Muhtemelen benim hakkımda ne düşünüyorsan doğru. *Her şeyi* olan zengin bir şerefsizim. Ve bunu seviyorum." Sesinde babasını duyuyordum ve bu, beni korkutuyordu. Belki de bu yaptığımız çok iyi bir fikir değildi.

Ryke'ın ifadesi taş kesilmişti. Lo'nun hiç hoşuna gitmeyecek bir anlayışla gözlerini kıstı. "O zaman daha kolay bir soruyla başlayalım. Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

"Çocukluk arkadaşıyız," dedi Lo. "Bekaretini alıp almadığımı da merak ediyor musun? Almadım. Şerefsizin teki hızlı davrandı."

"Lo!" Bir yastık alarak arkasına gizlenmiştim.

Ryke, meydan okuyan bakışlarıyla Lo'ya bakmaya devam

ediyordu. "Bu ilginçmiş." Bekaretimi kaybetmemi ilginç buluyordu demek, harika. "Sen, bekaretini ona mı verdin?"

Lo buna karşılık yalnızca içti.

Ryke gözlerini devirmişti. "Bunu, evet olarak kabul ediyorum. Birlikte olduğun tek kız o mu?"

Araya girdim. "Bunun *neye* yarayacağını anlayamadım."

"Hayır." Lo beni duymazdan gelmişti. "Başka kızlarla da yattım."

"Seksten bahsetmiyorum."

Lo, Ryke'a bakmaya devam ediyordu. "Uzun süreli, evet. Onun için de aynısı."

Ryke tüm bu zamanı düşünüp bağımlılığına karşı onca zamandır Lo'yu rahatlatıp rahatlatmadığımı mı tartıyordu merak ediyordum. Bakışları aşağılarcasına bana döndüğünde öyle olduğunu fark ettim. Bunu artık değiştirebilirdim. Belki ilişkimize zarar verecekti ama bir yolunu bulmuştum.

Lo'ya doğru emekleyerek omzumu onunkine dayadım. İçkisini bitirip yerinden kalkmadan önce beline dolanarak onu tutmuştum.

Soğuk bakışları bana döndüğünde yavaşça fısıldadı. "Havamda *değilim*." Etrafına sardığım kollarımdan kurtularak mutfağa ilerledi. Sanki bana yumruk atmış gibi geri çekilmiştim.

"İyi misin?" diye fısıldadı Ryke.

Gözyaşlarım yükseliyordu. "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Eğer oraya gelirsem benden rahatsız olur mu?"

Gözlerim yanıyordu. "Artık bilmiyorum bile."

Ryke kıçını yanımdaki minderlere yerleştirdiğine nabız yokluyordu. "Harika bir iş çıkartıyorsun, Lily. Sadece neden daha önceden denemediğini anlamıyorum." *Çünkü bozamayacağımız bir sistemimiz vardı.*

"Kimseyi incitmiyor," diye korudum onu küçük bir fısıltıyla. "*Hiç* kimseyi incitmedi, Ryke."

"Seni incitiyormuş gibi görünüyor."

Başımı iki yana salladım. "*Beni mi?* Hayır, ben iyiyim."

"O zaman neden ağlıyorsun, Lily?"

Hain gözyaşlarımı silerken Lo elinde bir içki yerine Ryke'ın kuruyan kıyafetleriyle birlikte içeri girdi ve kıyafetleri Ryke'ın kucağına attı.

"Gitme vaktin geldi." Lo, bana bakmıyordu bile.

Ryke gergin bir şekilde kıyafetlerini alarak yerinden kalktı. "Sevgilin üzgün, Lo. Görmüyor musun?" diye fısıldadı Lo'nun yanından geçerken. Ayık kalması için ona suçluluk duygusu hissettirmeye çalışıyordu. Bunun işe yarayacağından şüpheliydim.

"Onu tanıyormuş gibi davranma."

"Onu yeterince tanıyorum," dedi Ryke.

"Bir *bok* bildiğin yok. Bilsen arkanı dönüp giderdin." Ryke'ın giydiği tişörtü işaret etti. "Kıyafetlerim kalsın. Onlara ihtiyacım yok."

"Tamam. Yakında görüşürüz." Bunu söyledikten sonra Ryke evden çıkarak kapıyı arkasından çarptı.

Lo ağzını silerek ekledi. "Odamda olacağım."

Göğsüm sıkışıyordu. Konuşmamız gerekiyordu ama ne diyecektim ki? *Lo, umarım içmeyi bırakırsın.* O da şöyle der-

di; *Lily, umarım bu kadar seks yapmayı bırakırsın.* Sonra birbirimize bakıp şunu söylemeyi beklerdik; *Tamam, senin için değişeceğim.* Ama kendimi paramparça ve çırılçıplak hissetmeme sebep olan çok derin bir sessizlik olurdu. Bundan geri dönüş de olmazdı.

Bana anlamlı gelen tek şekilde cevap verdim. "Seni bu duruma soktuğum için özür dilerim. Gerçekten, gerçekten üzgünüm, Lo."

Kasları gerilirken bir elini saçına uzattı. "Şu an yalnız kalmak istiyorum. Sabah seks yaparız, tamam mı?" Beni yalnız bıraktı. Koltuğa gömülerek kitaplıktaki eski ve pahalı saatin tik taklarını dinlemeye başladım.

Bir battaniyeye sarılırken bomboş hissediyordum.

Dakikalar geçerken gerçekten ağlamaya başladım. Sümüklerimin akmasına sebep olacak kadar fazla yaş gözlerimden boşalıyordu.

En azından kimse beni göremiyor olsa da bu acınası durumda yalnız olmadığımı biliyordum.

Sabah seksi sert ve kaba olmasına rağmen fazla duygusaldı ve başımı döndürmüştü. Sonuna geldiğimizde o kadar sersemlemiştim ki tuvalete koşup kustum.

"Lily," diye seslendi Lo. Baksırını çekerek hızla tuvalete girmişti. Yanımda diz çökerek sırtımı ovmaya başladı. "İyisin. İyisin." Bunu sanki kendini ikna etmek istiyormuş gibi söylüyordu.

Sakinleşmeden önce titreyen ellerimle tuvaletin kenarını tutarken bir dakika boyunca kuru kuru öğürdüm.

"Ne oldu?"

Sırtım ona dönüktü. "Başım döndü."

"Neden bir şey söylemedin?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. Sesim oldukça hassas ve kesik çıkmıştı. Dişlerimi fırçalamak için yerimden kalkarak titreyen ellerimle diş fırçamı buldum ve üstüne biraz macun sürdüm.

"Lily, konuş benimle," dedi arkamdan. Nazikçe bir elini kalçama yerleştirdiğinde lavaboya tükürdüm.

İşimi bitirdiğimde yüzümü ona dönerek arkamı tezgâha dayamıştım. "Ayrılmak mı istiyorsun?" diye sordum dobra bir şekilde.

Nefesi kesilmişti. "Hayır. Seni seviyorum, Lil." Elimi tuttu. "Bak, daha çok çabalayacağım. İkimiz de çabalayacağız." Aniden bu cümleyi kurması beni şaşırtmıştı. Bir kavga edip bir barışıyorduk. Bu kadar uzun süredir birlikte olmamızı sağlayan şey buydu. Bana kalırsa, birbirimizi kaybetmenin korkusu her zaman sebep olduğumuz acıdan daha ağır basıyordu.

"Ne konuda daha çok çabalayacaksın?" Bahsettiğimiz konuyu netleştirmek istiyordum.

"Daha çok bira içeceğim. Ryke dün beni sinirlendirdiği için sert içki içtim." Duraksadı ve çekinerek bana baktı, durumu tersine çevirmek üzereydi. "Lily... Seninle seks yapmayı seviyorum ama son iki haftadır delirmiş gibiydin. Düşünemedim bile."

"Biliyorum. Üzgünüm." Ama bunu, içmesine engel olmak için yapıyordum. Taviz verdiğimiz şeyler üstünde çalışmamız gerekiyordu ki bu da onun dikkatini dağıtarak ayık kalmasını sağlama konusunu kapatmam anlamına geliyordu.

Ryke hayal kırıklığına uğrayacaktı ama bu Lo'yu itmeden yapabileceğim tek şeydi. Benim ona, onun bana ihtiyacı olduğundan çok ihtiyacım vardı. Onun kusuru bir şişe viskiydi. Benimkisiyse onun bedeni. Bu yüzde kavga ettiğimizde kaybeden ben oluyordum.

"*Sen* ayrılmak ister misin?" diye sordu bana aynı şekilde.

Onu bırakmam ve gündelik alışkanlıklarımıza dönmemiz en kolay yoldu ama şimdi ona sahiptim. Onun kollarından ayrılıp da dolu dizgin tatmin olmadan ne yapacağımı hayal bile edemiyordum. O benim, memnuniyetle kullandığım uyuşturucumdu ve muhtemelen bundan korkuyordu. Bağımlılığımı tetiklemekten. Hep öyleydi. Birlikte olduğumuz müddetçe de olmaya devam edecekti.

"Hayır," diye fısıldadım. "Hayır, seninle olmak istiyorum."

Beni yakınına çekerek alnımı öptü. "Daha iyisini yapacağız." Dudakları kulağıma değiyordu. "Bir dahakine kendini kötü hissedince lütfen bana söyle."

"Söylerim."

Çenemi kaldırdığında öptüğü dudaklarımı araladım. Dili hiç vakit kaybetmeden içeri uzanmıştı. "Bu sefer doğru bir şekilde yapalım," dedi. Beni kollarına aldığında boynuna sarıldım. Umut ediyordum ki tüm kötü anları silip yerlerini iyi olanlarla dolduracaktık.

Bölüm 27

"Fermuarımı kapatabilir misin?"

Lo kravatını düzelttikten sonra bir elini kalçama uzattı. Parmaklarının bana nasıl baskı yaptığına odaklanmamaya çalışıyordum. Daha *yeni* seks yapıp duş almıştık. Rose'un defilesine dağılmış saçlarım ve kızarmış yanaklarımla gitmek istemiyordum.

Elbisemin fermuarını yaka kısmına kadar çektiğinde dokunuşu tenime yayılıyordu. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Omuzlarıma uzanan saçlarımı düzelterek karnımdaki gergin hissiyatı bastırmaya çalıştım. Kendi isteğimle arkadaşlarımı ailemle tanıştırdığım ortaokuldan zamanından

beri böyle bir durumu düşünmek beni geriyordu. Bunun bir diğer sebebi uzun zamandır yanımda yalnızca Lo'nun olması da olabilirdi.

İçime gömdüğüm o alçak yanım Rose ve Connor'ın hiç tanışmamış olmalarını diliyordu ya da ilk önce benim onunla arkadaşlık kurmamış olmamı. Ailem ve üniversite hayatımdan oluşan bu iki dünya hiç çakışmamıştı. Connor bir şeyler biliyordu. Rose'dan daha fazlasını biliyordu ve yeni arkadaşımıza yalan söylemediğimiz için korkuyordum. Ama o kadar insanın içinden Rose'un kalkıp da Connor Cobalt'ın kişiliğini çekici bulacağını nereden bilebilirdim ki? Çok şanslıydım.

En azından ilişkileri başlamadan onları ayıracak kadar bencil değildim. Bunu yapmam hiç hoş olmazdı.

Ryke'ın bizim peşimizde olması da stresimi ikiye katlıyordu. Connor ve Ryke her an ailemizin yanında ağızlarından bir şey kaçırıp her şeyi mahvedebilirlerdi. Bu da yetmezmiş gibi ailem, hayatımın farklı bir parçasını görecekleri için bunalmaya başlamıştım. Bir sebeple her şeyi parçalara ayırmıştım ve şimdi her biri dağılıp karışmış gibi görünüyordu. Lo aynı şekilde hissediyorsa bile belli etmiyordu. Cüzdanını cebine atmadan önce kartlarını kontrol etmesini izledim.

Ardından biri kapıyı tıklattı.

"Müsait misiniz?" diğer taraftan Connor'ın boğuk sesi geliyordu.

Lo kapıyı açtığında Connor karşımızda bin dolarlık takım elbisesi ve bir o kadar şık gülümsemesiyle duruyordu. "Çıkmamız gerekiyor. Geç kalmak istemiyorum."

"Bir saat erken gideceğiz," diye mızmızlandı Lo. "Biraz takılabiliriz."

Onları, Ryke'ın bar taburesinde oturduğu mutfağa doğru takip ettim. Telefonuna bir şeyler yazıyordu.

"Gösteri başlamadan Rose'u görmek istiyorum," diye itiraf etti Connor. "Bu sabah sesi gergin geliyordu."

"Öyle," dedim. "Kimsenin gelmeyeceğinden endişeleniyor." Onu aramıştım. Çoğunlukla Connor hakkında konuşmuştu ama tiyatrodaki buluşmaları hakkında, onun tam da beklediği gibi davranmasının dışında hiç detay vermemişti. Artık bu ne demekse... Hâlâ takıldıkları için iyi gittiğini varsayıyordum. Lo ve benim hakkımda çok konuşmadıkları için halimden memnundum. Müsait bir vakit bulup Connor'a, Rose'un hayatımızla ilgili bazı detaylara çok hâkim olmadığını söylemem gerekiyordu. Lo'nun sürekli içiyor olması gibi mesela.

"Ona bu işi hallettiğimi söylemiştim ama bana inanmamayı tercih ediyor," dedi Connor. Hoşnutsuzlukla gözlerinin kenarları kırışmıştı. Connor Cobalt'ta ilk kez gördüğüm bir ifadeydi.

"Kimi aradın?" diye sordu Lo, bardaki Ryke'ı süzerken. Ryke'ın ona sorular sorduğu günlerde bile aralarındaki mesafeyi koruyarak alayla ya da kibirle cevap veriyordu. Şimdi de Lo'nun dikkatini alkolden uzaklaştıran bir destekçi olmadığım için Ryke ters ters bana bakmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Şu an yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"*Macy's, Nordstrom, H&M*'in sahiplerini aradım ve bazı

az bilinen markalar da defileye katılacak. Tıklım tıklım olacak." Connor bana döndü. "Kimlerin geleceğini sakın ona söyleme. Onu daha fazla germenin anlamı yok."

"Söylemem."

Ryke bardan kalkarak telefonunu takım elbisesinin cebine attı. Onun dolabı da Connor ve Lo'nunki kadar pahalıydı. Nedense takım elbisesi dikkatimi çekmişti. Atletizm bursu aldığını düşünüyordum ama vücuduna oturan kaliteli kumaşa bakacak olursak takımı markaydı. *Armani* ya da *Gucci* olması muhtemeldi. Bu da pahalı demekti. Hem de çok.

Ryke'a kişisel hayatı hakkında hiçbir şey sormadığımı fark ettim. Lo bunu denemişti ama o rahatsız olup konuyu kapatmıştı.

Ryke bana ürkütücü bir bakış atmadan güzel bir soru bulmuştum. "Ailen ne iş yapıyor?"

Connor bir elini omzuma uzattı. "Yürürken konuşun. Geç kalıyoruz." Aslında kalmıyorduk ama Connor Cobalt'ın *geç kalma* tanımı benimkinden farklıydı. Connor arkamızdan resmen bizi iteklerken evden çıktık.

Ryke bana yaklaşırken Lo diğer tarafımdaydı. "Annem çalışmıyor. Ailemden para alıyorum."

Connor kuruntulu bir şekilde tekrar saatine baktığında asansörde lobi tuşuna bastım. "Babandan mı?"

"Evet," dedi Ryke. "Onunla yaşamıyorum. Sadece ben ve annem varız."

Bunu duyunca göğsüm kabarmıştı ama bunun Lo'yu etkileyip etkilemeyeceğini hiç bilmiyordum. Bunu duyunca bomboş bakmaya başlamıştı.

"Boşanmışlar mı?" diye sordum. Lo elini belime attığında göğsüne doğru yaslandım. Kalbinin atışını ve sıcaklığını hissederken gözlerimi kapattım. Beni öne doğru eğip... *Hayır, Lily.*

"Evet," dedi Ryke. "Baya bir karışık aslında. Benim velayetimi paylaşmaları gerekirken annem nafakayla velayet hakkı kazanmış."

"Babanla hiç tanıştın mı?"

"Tanıştım," dedi Ryke. Bu durumla sanki daha önce karşı karşıya kalıp işin içinden çıkmayı başarmış gibi görünüyordu. "Bana hep hediyeler gönderiyordu ama annem hepsini çöpe atıyordu. Ama onu her pazartesi görmeme izin verdiğini hatırlıyorum. İyi birine benziyordu ama yıllar geçtikçe annem... onun hakkında korkunç bazı şeyler anlattı. O kadar küçük birine anlatılmayacak şeyler. Bir süre sonra onunla görüşmeyi de onu sevmeyi de bıraktım." Ryke, Lo'ya bakıyordu. "Peki ya sen?"

"Ben ne?"

"Senin ebeveynlerin de boşanmamış mı?"

"Babamla yaşıyorum," dedi Lo. "Bu lanet olasıca dünyadaki en harika baba. Seninki daha iyi olmadığı için üzgünüm."

Ryke'ın ifadesi sertleşmişti. "Onunla iyi bir ilişkiniz var mı?"

"Mükemmel."

Lo yere bakarken sesindeki sert ton midemin bulanmasına sebep olmuştu.

"Sevgilin çok katılmıyor sanki."

"Onun hareketlerine psikoanaliz yapmayı bırak," diye cevap verdi Lo. *Evet, lütfen bırak.* Özellikle de ben şu an bacaklarımı kıstırıp seks dışında bir şeye odaklanmaya çalışırken.

Asansörün zili çaldığında zihnim asıl mevzuya dönerek aniden beni kaygıya boğmaya başladı. Connor ve Ryke'ı defileye getirmek kıyametin gelmesi gibiydi. Bu bunaltıcı şeyleri düşünmek yerine fantezilerime ve cinsel dürtülerime odaklanacaktım. Can sıkıcı kaygı hissinden daha iyi bir seçenekti.

Limuzine ilerleyip de mekâna ulaştığımızda kafamda Lo'yla arka koltukta yapabileceğim şeylere dair farklı senaryolar kurmuştum ama bunu yaparken beş kez dikkatim dağılmıştı. Lo, mükemmel değişimimin farkında olsa da diğerlerinin fark etmediğine emindim.

Bacaklarımın arasındaki o nokta rahatlamak için nabız gibi atıyordu ama kendimi rahatlatmak yerine bunları düşünmeye devam ederek eziyet çekiyordum. Lo'nun üstümde olduğunu. Lo'nun içimde olduğunu. Bana sahip olurken fısıldadığını. Çok aptalcaydı.

Buraya Rose için gelmiştim.

Yine de kendime engel olamıyordum.

Ellerimi yumruk yaparak bulunduğumuz ana odaklanmaya çalıştım.

Buradaydım.

Başka bir yerde değil.

Odanın hemen ortasında yüksek bir podyum vardı ve iki yanında beyaz plastik sandalyeler uzanıyordu. Fotoğrafçılar, gazeteciler, modeller ve stilistler dışında kimse yoktu. Çoğu

kişinin, Rose'un modelleri giydirdiği arka taraftaki odaya akın ettiklerini düşünüyordum. Daisy muhtemelen normal bir kız gibi günlük ipek elbisesini giymiş arkada oturuyordu. Gidip onlara bakmam gerekse de başka bir şeyi, şu an için çok yanlış olan bir şeyi yapmak istiyordum.

"Lo," diye fısıldadım kol kasını sıkarken. Kesik nefesim ve davetkâr bakışlarımla ona bakıyordum. *Lütfen benimle gel. Lütfen...*

"Eve gidene kadar bekleyebilir misin?"

Connor, Rose'u ararken yanımızdan uzaklaştığı sırada Ryke, Lo'nun söylediğini duymuştu. "Sorun ne?" diye sordu bana.

"Bir şey yok," dedim uyarırcasına Lo'ya bakarken. "Hemen dönerim." Tuvalete gitmek üzere yanlarından tam ayrılmıştım ki Lo bileğimi yakaladı.

"Denemen lazım," dedi.

"Senin denediğin gibi mi?"

Lo, dudaklarını kulağıma yaklaştırarak fısıldadı. "*Ben* deniyorum. Bugün sadece bira içtim. Biliyorsun."

Bu ihtiyacı şu an karşılamamayı hayal dahi edemiyordum. Çok canımı yakıyordu. Düşünebildiğim tek şey buydu. Eğer Lo bana yardım etmeyecekse ben kendim hallederdim. Aldatmadan. Bileğimi ondan kurtardım. "Gösteri boyunca böyle oturmak istemiyorum. Vaktimiz var."

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu Ryke. Bana sanki Lo'nun stresten gebermesine sebep oluyormuşum da eline bir içki verip içmesini izliyormuşum gibi hissettiren ses tonu hoşuma gitmemişti.

Ona baktım. "Seni ilgilendirmez."

"Hey," dedi Ryke. "Yardım edebileceğim bir şey var mı diye soracaktım."

Yanaklarım ısınmaya başlamıştı. "*Sen* edemezsin."

"Yüce İsa, bugün biri yatağın ters tarafından kalkmış anlaşılan."

"Beni ve yatağı aynı cümlede *kullanma*," diye cevap verdim. Mantıksız ve saçma sapan konuşuyordum.

Lo bileğime uzandı. "Lily, dur."

"*Onu* mu koruyorsun?" dedim şaşkınlıkla. "Yok artık, Lo!"

Lo öfkeli bir şekilde kulağıma fısıldadı. "Şu an ne dediğinin farkında mısın? Düzgün düşünemiyorsun."

Lo'yu kendimden uzaklaştırdım. "İkiniz de şerefsizsiniz," dedim yan yana duran ikisine de bakarken. Çevik, yakışıklı, buz ve taş. Onlardan nefret ediyordum. *Kendimden* nefret ediyordum. "Bunların hepsini niye kabul ettiğimi bile bilmiyorum." Lo'yla birlikte olmayı. Ryke'ın peşimize takılmasını kabul etmeyi. Durup iki saniyeliğine *düşünsem*, defileyle ilgili tüm gerginliğimi onlardan çıkardığımı fark edebilirdim. Bu hiç adil ve olgunca olmadığı gibi tam olarak zalimlikti. Ama düşünmek istemiyordum. Sadece *yapmak* istiyordum.

Kesik kesik nefesler alıyordum. Gitmem gerekiyordu. Hemen. Lo'dan çok daha hızlı bir şekilde tuvalete doğru koşmaya başladım. Kadınlar tuvaleti yerine direkt erkekler tuvaletine yönelmiştim. Otuzlarında bir adam işediği sırada beni aynadan görmüştü. Küfrederek fermuarını çekti ve ortadan kayboldu. Bedenim özgüvenle dolmuştu. Bunu yapma ihti-

yacım diğer her şeyi bastırıyordu. Tek bir kelime etmeden bölmelerden birine girdim.

Lo diğer adama bakmadan içeri girmişti. Bakışları yalnız benim üstümdeydi ve beni parçalamak ya da boğmak istiyormuş gibi bakıyordu. *Evet.*

Arkamızdaki kapıyı kapatarak kabaca bileklerime uzandı. Vücudumu arkaya çevirerek ellerimi fayanslara dayamış ve kendini bana bastırmaya başlamıştı. Sırtım ona doğru yükselirken ayaklarım tuvaletin hemen yanındaydı.

"Bunu mu istiyorsun?" diye homurdandı Lo. Elini elbisemin içine sokup en ıslak olan noktayı bulmuştu.

İç çekerken gözlerim devrildi. *Lütfen.*

Bir elini ağzıma kapatarak parmakları içime girip çıkarken iniltilerimi bastırıyordu. Duvardaki elim kaydığında neredeyse başımı sert duvara çarpmak üzereydim ama Lo beni sıkıca ayaklarımın üstünde tutuyordu.

İçime girdiğinde zevkten, mutluluktan, onun sertliğinden kendimi kaybettim. Boğazımdaki nefesim şiddetlenirken hiç yavaşlamadı. Sanki yanlış bir şey yaptığımı söylercesine bedeni bana çarpıyordu. Yorgun nefesim ve dönen başımla bunu kabul ettim.

İşimiz bittiğinde pantolonu çekip düğmesini iliklemiş ve kemerini bağlamıştı. Bense o sırada bileklerimdeki iç çamaşırımı aramakla meşguldüm.

"İyi misin?" diye sordu Lo terli saçımı yüzümden iterken.

"Sanırım." Neden burada seks yapmıştım ki? Olan her şey zihnime ve kalbime dolmaya başlarken ağır nefesler almaya başladım. Bunu neden yapmıştım? Benim sorunum neydi?

Kabinden çıktığımızda ellerini yıkayarak beni dışarı yönlendirdi. Şansımıza gösteri henüz başlamamıştı ama mekân ağzına kadar doluydu.

Ryke'a bakmaktan kaçınarak Connor'ın yanındaki ve en ön sıradaki yerime geçtim.

"Gidip Rose'a bakayım," dedim.

"Vakit yok." Connor, *Rolex*'ine baktı. "Gösteri on beş dakikaya başlayacak."

"Ah."

Suçluluk duygusu midemi düğümlerken gözlerimi kırpıştırdım. Ellerim titremeye başladığında Lo uzanarak ellerimi tuttu. Gözlerindeki endişeye fark etsem de ona tutunmamaya çalıştım. İyiydim. Her şey iyi olacaktı.

Başımı kaldırdığımda Poppy'nin kocaman bir gülümsemeyle ve Sam'le kol kola bize doğru yürüdüğünü gördüm. Midem resmen karnımda taklalar atıyordu. Yanımıza yerleşirken ablam beni selamladıktan sonra eğilerek sonra yanağımdan öptü. "Burada bir sürü insan var!" dedi. "Rose çok gurur duyacak."

"Annem nerede?" diye sordum. Kalbim, hızlı tempolu müziğe uyacak şekilde atıyordu.

"Geliyor. Babam telefonla konuştuğu için biraz dışarıda bekliyorlar." Poppy, Connor ve Ryke'a baktı. "Arkadaşların kim? Ah, Charlie mi?" Aklı karışmış bir şekilde bakan Ryke'a odaklanmıştı.

"Hayır, Charlie taşındı," diye yalan söyledim. "Bu Ryke. Penn'den bir arkadaşım ve o da Connor Cobalt."

Connor önce onunla ardından da Sam'le tokalaşmak için

ayağa kalktığında Poppy bir anlığına Ryke'ı unutmuştu. "İkinizle de tanıştığıma memnun oldum." Connor'ın şık görünüşü ve kelimeleri Poppy'i resmen hipnotize etmişti. Connor, Sam'le *Fizzle* hakkında tanıdık bir muhabbet başlattığında Poppy başını salladı. Bu onun normal sohbet etme şekli miydi yoksa Rose'da iyi bir izlenim bırakmak için fazladan çaba mı sarf ediyordu bilmiyordum.

Poppy, Connor Cobalt'ın çekiminden kurtulduğunda bana doğru fısıldadı. "Rose'un görüştüğü çocuk bu mu?"

"Evet."

Poppy gülümsedi. "İyi bulmuş."

"Evet ama muhtemelen daha iyisini yapabileceğini düşünüyordur."

Poppy kahkaha atarken koluma uzandı. "Sizin biraz ilerinizde oturuyoruz. Gösteriden sonra görüşürüz." Duraksamıştı. "Lily, sonunda arkadaşlarınla tanıştığıma sevindim."

Gülümsedim ama bu canımı yakmıştı. Çünkü derinlerde bu arkadaşlar da satın alınmıştı.

Poppy ve Sam yerlerine geçtiklerinde ben de göğsümdeki ağırlıkla sandalyeme oturdum. Aklımdakileri dağıtan tek şey seksti. Fotoğrafçılara, özellikle de köşedeki sakallı olana odaklanmaya başladığımda bedenim tekrar harekete geçmeye başladı.

Kendimi o kadar uzun zamandır seksle tedavi ediyordum ki buna son vermem, duvara doğru son hız ilerleyen trenden çarpışma yaşanmadan kurtulmam kadar imkânsızdı. Bir çarpışma da ben yaşamıştım. Paramparçaydım, kırılmıştım.

Ama öncesinde üç yüz yirmi kilometre hızla ilerlemek feci güzel hissettirmişti.

Odaklanabildiğim tek şey buydu. Bir başka bedenle hareket ederken salgılanan endorfin, yükselmek, o heyecan. O beden. Tercihen Lo. Başka bir düşünceye gerek kalmadan dizlerim açlıkla titremeye başladı.

Zaman geçtikçe insanlar yerlerine yerleşmeye başlamışlardı ve Ryke'ın, Lo'ya modellik hakkında bir şeyler sorduğunu zar zor duyuyordum. Cevabı duymamıştım bile çünkü kameranı tutan fotoğrafçıya odaklanmıştım. Kasları kasılırken beni tuttuğunu düşündüm. *Dur.*

İçten içe homurdanarak terleyen avuçlarımı elbiseme sildim. Bir keş misali devamını istiyordum ve tuvalette yaptığımız hızlı seksin bana yetmemiş olması canımı sıkıyordu. Zaten batırmıştım. Sahne arkasına gitmediğim için Rose bana ne kadar kızmıştı acaba? *Kes şunu.*

Bunu düşünmek istemiyordum.

Işıklar loştu. "Lo," diye fısıldadım. "Lo, benim..." Cümleyi tamamlayamasam da sesimden her şey anlaşılıyordu.

"Gösteri başlamak üzere, Lil," diye fısıldadı. "Tutmak zorundasın."

Yapabilir miydim bilmiyordum. Yerimde kıvranırken en sevdiğim doğal yükselişin açlığıyla savaşıyordum.

Ardından anne ve babam içeri girdi. Ryke yerinden kalkıp kollarını esnetmişti. "Gösteri başlamadan ben bir tuvalete gideceğim." *Benim* gitmek istediğim tuvalete gidiyordu. Lo kaşlarını çatarak Ryke'ın ortadan kaybolmasını izledi.

Bacak bacak üstüne attığımda terlemeye başlamıştım.

Bunu yapamazdım. Birine ihtiyacım vardı... Bundan kurtulmalıydım... Yerimden kalktım.

"Lily," diye karşı çıktı Lo benimle ayağa kalkarken. "Lily, *abla*. Rose'u düşün."

"Yapamam," diye fısıldadım hızla çıkışa yönelirken. Connor'ı üç boş sandalyeyle yalnız bırakmıştık. Her zamanki sakin ifadesi değişmişti. Öfkeli görünüyordu.

"Sonrasını düşün, Lily. *Lütfen.*" Korkunç hissedecektim. Evet. Ama bu bana engel olmadı, nefesim kesiliyordu. Çok derinlerimde bastırmam gereken bir dürtü vardı. Buna ihtiyacım vardı. Daha fazla nefes almaya, daha fazla havaya ve hayatın kendisinden daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Bu aptalca bir düşünceydi. Neredeyse hiçbir anlamı yoktu. Ama beni tetikleyen buydu.

Akılları karışmış bir şekilde bakan anne ve babamın yanından geçtim. Lo geride durup birkaç bahane sıralarken dışarı çıkmıştım. Şehrin özgürlüğündeydim. Siyah birer nokta gibi arabaların sıralandığı otoparktaydım.

Anne ve babamın buraya geldiğini tahmin etiğim Nola'nın *Escalade*'sini açtım. Şükürler olsun ki içeride değildi. Arka koltuğa geçerek elbisemi sıyırdım. Ancak ben bir şey yapamadan kapı açılıp Lo içeri girmişti. Kabaca ayak bileğimden beni tutarak kendine doğru çekti. Bu hislerde kaybolmuştum.

Onda kaybolmuştum.

Yüksekten alçalıp da harekete geçen hormonlarım sakinleşirken her şeyi algılamaya başlamıştım ve yaşlar gözlerimi yakıyordu. "Benim sorunum ne?" dedim resmen boğuluyordum. Hızlıca giyinmeye başlayarak *Escalade*'nin zeminindeki sutyenime uzandım. Lo daha ağırkanlı hareket ederken midesi bulanıyormuş gibi görünüyordu.

"Lil," dedi yavaşça elime uzanırken. Kendimi hemen geri çektim. Beni rahatlatmasını istemeyecek kadar utanç içinde ve ümitsizdim.

"Hayır, bitmeden önce dönmemiz gerekiyor. Belki fark etmez..." Arabanın kapısını açtığımda insanlar çoktan karanlık park alanına doğru ellerindeki hediye paketlerini sallayarak akın ediyorlardı. Ne? Bitmiş miydi? Tüm olayı kaçırmış mıydım?

"Lily..." Lo, takım elbisesinin ceketini koluna asmıştı. Bir anlığına tereddüt etse de elini omzuma koydu.

"Saatin farkında mıydın?" diye sordum. "Neden beni durdurmadın?"

"Denedim," dedi Lo. Zorlukla yutkunurken acı çekiyormuş gibiydi. "Lil, beş kez denedim."

"Ne?" Başımı iki yana salladım. "Hatırlamıyorum. Ben..."

"Hey, hey, sorun yok..." Beni göğsüne çekerek bir kozadaymışım gibi kollarıyla beni sardı. "Şşşt, Lil sorun yok."

Hayır sorun vardı.

En başta durmam gerekiyordu. Neden buna değeceğine kendimi ikna etmiştim ki? Lo'yu kendimden iterken suçluluk duygusu beni neredeyse boğuyordu. "Hayır, hayır, özür dilemem gerekiyor." Ayaklarımı topuklu ayakkabılarıma so-

karken odaklanmaya çalışıyordum. Düzelecekti. Gıda zehirlenmesiyle ilgili bir yalan uydururdum ve sonra her şeyin geçmesini sağlayacak birkaç *özür* dilerdim.

Düzelecekti.

Kalbim, camdan kapılardan dışarıya akın eden kalabalık gibi dolu dolu atıyordu. Anne ve babamı bulmak için çok fazla ilerlememe gerek kalmamıştı. Onlar çoktan yanlarında Poppy ve Sam'le arabalarına doğru ilerliyorlardı.

Poppy, *Blackberry*'sinde anneme bir fotoğraf gösterirken kahkaha atıyorlardı. Poppy beni fark ettiğinde yüzü düştü ve bu ifade dördüne de yayıldı. Varlığım, ifadelerindeki tüm neşeyi söküp almıştı.

"Be-ben." Kekeliyordum. "İyi hissetmiyordum. Mideme kramplar giriyordu ve halsizdim. Yemek yememiştim. Belki arabada yiyecek vardır diye düşündük."

Babam beni tamamen görmezden gelerek Sam'e döndü. "Görmen gereken bir *Fizzle* raporu var." Poppy'nin kocasını alıp götürürken yanından geçtiği Lo'ya uzun uzun baktı.

Muhtemelen bir bakışıyla Florida'yı dondurabilecek olan annem gözlerini benden ayırmadığı için ondan kaçarak Poppy'e döndüm.

"Gerçekten, iyi hissetmiyordum. Yoksa Rose'un defilesini asla kaçırmazdım." Yalanım, boğazımı yakıyordu.

Poppy'nin bakışları vahşi saçlarımda gezinmeye başlamıştı. Lo yavaşça sırtıma dokunduğunda hızla geri çekildim.

"Elbisen kırışmış," dedi annem soğuk bakışlarını Lo'ya çevirmeden önce. "Belki de aile etkinliklerinde hormonlarını kontrol etmeyi denemelisin." *Ne? Hayır.*

"Lo yapmadı-"

"Evet, haklısınız," diye araya girdi Lo. Aptal bir şekilde ona bakıyordum. "Üzgünüm. Yanlış bir zamandı. Bir daha olmayacak, Samantha."

Annem hafifçe başını sallamadan önce kısa bir an Lo'nun söylediklerini sindirdi. Birbirine bastırdığı dudaklarıyla yanımızdan geçerek arabaya ilerlemişti. Poppy'se gözlerine yerleşen hayal kırıklığıyla bekliyordu. "Rose içeride ama şu an seninle konuşmak istediğini sanmıyorum. Sakinleşmesi için ona biraz vakit ver."

Ben başka bir şey söyleyemeden Poppy de yanımızdan ayrıldı. Zaten elimde acınası özürlerim dışında hiçbir şey yoktu.

Yarına kadar bekleyemezdim. Onunla yüzleşmemek canımı çok yakıyordu. Binaya doğru ilerlemeye başladığımda Lo bileğimi tuttu.

"Ne yapıyorsun?"

"Onunla konuşmam gerekiyor."

"Poppy'i duymadın mı?" dedi Lo irileşen bakışlarıyla. "Bırak Rose sakinleşsin. Yoksa kalbin paramparça olacak." Belki olmalıydı. Belki bunu hak ediyordum.

Connor omzuyla cam kapıları ittiğinde mesaj yazmakla meşguldü. Ona doğru ilerledim ama başını kaldırdığında ifadesi sertleşmişti.

"O nasıl?" diye sordum. Arkasından bakmaya çalışıyordum.

Önüme geçerek hem bakmama hem de girmeme engel oldu. "Mutlu değil," dedi, sesi gergindi.

"Ryke nerede?" Lo kaşlarını çatmış etrafa bakıyordu.

"Gitti. Hastalandı."

"Sanırım yediğimiz bir şeyden," dedim.

Connor hayretle kaşlarını kaldırmıştı. "Arabada düzüşmeden önce mi sonra mı yemiştiniz?"

Mideme yumruk yemişim gibi geriye sendeledim. Omuzlarım, Lo'nun göğsüne çarpmıştı ve bu sefer kolunu, belime sarmasına müsaade ettim.

"Hey sakin ol, Connor," dedi Lo uyarırcasına.

Connor gözünü bile kırpmıyordu. "Tuvalet molalarınızın senkronize işeme atakları olmadığını bilecek kadar uzun süredir sizinle takılıyorum. Ki bu sorun değil. Seks hayatınız beni gram ilgilendirmiyor." Binaya döndükten sonra tekrar bana baktı. "Gitmelisin," diye bir öneri sundu.

"Önce özür dilemek istiyorum."

"Neden?" Connor'ın ses tonu dümdüz ve keskindi. Bir şekilde onu bezdirmiştim. Beni geri çevirmeyeceğini düşündüğüm tek kişiydi.

"Üzgün olduğumu bilmesi gerekiyor."

"O mutlu," dedi Connor. "Serisini Macy'e sattı ve H&M'den öneri aldı. Kendini daha iyi hissetmek için onun moralini bozma. Sadece git, Lily."

Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Ben de bu tavsiyeye uyarak ortadan kayboldum.

Sonraki gün Rose'u neredeyse her saat başı aramama rağmen hiç şansım yoktu. Onunla onuncu barışma denemem-

den sonra telefonumu yere fırlatarak yastığıma doğru çığlık attım. Bu yüzden aile olaylarını sevmiyordum. Bu yüzden hiç arkadaşım yoktu. *Herkesi* hayal kırıklığına uğratıyordum.

Kapım açıldığında içeri giren Lo'ya sırtımı döndüm. "Seni affedecek, Lil. Belki beni etmez... ama seni kesin eder."

Utanıyordum. Annem, Lo'nun hormonları yüzünden gecenin mahvolduğunu düşünüyordu ama benim yüzümdendi. Bu sefer suçu üstüne almış olmasından nefret etmiştim.

Lo yatağın ucuna oturdu ve çekinerek elini ayak bileğime uzattı. Aniden kendimi çekerek doğruldum ve yatak başlığına yaslandım. "Ben yapamam..." diye mırıldandım.

Kaşlarını endişeyle çatmıştı. "Bırakmak mı istiyorsun?" Sonra ne olacaktı? Bekar mı kalacaktım? Seksi bırakmanın ne demek olduğunu bile bilmiyordum. İnsan doğasına oturmuş bir şeyi nasıl bırakabilirdiniz ki?

"Belki. Hayır. Bilmiyorum." Pornolarımdan kurtulmam mı gerekiyordu? Ama bir hafta sonra bunun işe yaramadığını anladığımda ne olacaktı? Tüm zulamı tekrardan satın almam gerekecekti. Değmezdi.

"Neye karar verirsen ver, sana destek olacağım," dedi Lo.

Suçluluk duygusu seks yapmama engel oluyordu. Tüm hormonlarımı gerçekten ebedi bir namusa sürüklemiş gibiydi. Başımı, dizlerime gömdüm. Bir karar vermem gerekiyordu ama seçeneklerim arasında gidip geliyordum. Ailemin etrafında olmaya başlamam bir hataydı. Kendimi tekrar ayırmam gerekiyordu. Uzağa. Rose'dan özür diledikten sonra geri çekilirdim ve her şey normale dönerdi. Tertemiz ve apayrı.

"Gidip Rose'la konuşacağım," dedim. "Sonra seks yaparız."

Alnımı öptü. "Burada olacağım, aşkım." Kulağımı dişlerinin arasına almıştı.

Bir yastık alarak şakayla karışık göğsüne vurdum. Gülümsese de isteklerime saygı duyup benimle seksi bir şekilde güreşmeye son vermişti. Hatta biraz rahatlamış görünüyordu. Ona çok iyi eşlik etmediğimin farkındaydım ve bu oldukça karamsar ve bencilceydi.

Yataktan kalktım. Şansım varken Rose'la yüzleşecektim. Yarın, Princeton'a dönmüş olacaktı ve onu görmek için yola çıkarsam derslerimden kalırdım. "Sence beni içeri alır mı?"

"Zor bir soru. Sonunda biriyle yatıp yatmadığına bağlı," dedi Lo.

Ona ters bir şekilde baktığımda elleriyle barış işareti yaptı. Ablamın, bekaretini öylesine birine vermemiş olmasıyla gurur duyuyordum.

Hızlıca saçlarımı tarayıp montumu aldım ve Lo'yu kendine hafif bir öğleden sonra içeceği hazırladığı mutfakta bırakarak dışarı çıktım. Villanova'ya giderken söyleyeceklerimi toparlamaya çalışıyordum ama eve ulaştığımda her şey aklımdan uçup gitmişti.

Köşkün etrafında dolanan çalışanları aşarak ana merdivene ulaştım ve burayı ziyarete geldiğinde Rose'un kaldığı eski odasına yöneldim. Kapı geriye doğru açılmadan önce birkaç kez çalmam gerekmişti. Sarımsı yeşil gözleri bana çarptığında dudaklarını birbirine bastırdı. Sanki İngiltere Kraliçesi'nin muhafızı olmaya hazırlanıyormuş gibi tüm bedeni kaskatı kesilmişti.

"Konuşmamız gerekiyor," dedim. Hâlâ kapı yüzüme kapanmadığı için mutluydum, bu da bir şeydi.

Odasının girişinde durup geçmeme müsaade etmiyordu. Anlaşılan burada istenmiyordum. Bu sefer gerçekten sıçmıştım. "Konuşacak ne var ki? Benim defilem sırasında sen, Lo'yla seviştin. Artık şaşırmıyor, incinmiyor, şok olmuyorum Lily," dedi. Tüm dramayı kenara bırakmıştı.

"Ben *üzgünüm*." Göğsüme dokundum. "Ne kadar üzgün olduğumu tahmin edemezsin. Daha iyi bir kardeş olacağıma söz veriyorum."

Rose başını iki yana sallarken kaşların çatmıştı. "Dur artık, Lily. Senin sözlerinden bıktım. Hep Lo'yu seçiyorsun. Ve siz ikiniz başka hiç kimseyi iplemiyorsunuz. Bencilsin ve sürekli hayal kırıklığına uğramak yerine senin karakterini kabullendim. Sen de aynını yapmalısın."

Arkadan telefonu çalmaya başlayınca başını çevirdi, hâlâ beni içeri almıyordu. "Gitmem gerekiyor. *Macy's*'den arıyorlar." Ben daha "*tebrik ederim*" diyemeden kapı yüzüme kapandı. Belki de önce bunu söyleyerek başlamalıydım.

Eve dönüş yolumda onun söylediklerini kafamda tartıp haklı olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Eğer bencil olduğumu ve değişemeyeceğimi kabul edersem suçluluk duygumdan kurtulabilirdim.

Yapamasam da belki seks yapardı.

Bölüm 28

Rose'u daha sık aramaya çaba gösteriyordum. Genelde telefona cevap verip bana, Calloway Modaevi'yle ilgili gelişmelerden bahsediyordu. Bazen aramaları kısa tutsa da yüzüme kapı çarpmasından daha iyiydi. Rose'la ilişkimi düzeltmeye çalışırken ailemin kalanını görmezden geliyordum. Lo ise Connor'la spor salonunda vakit geçiriyordu.

Ryke bizi takip etmeye devam ediyordu ama defiledeki garip bir andan sonra Lo ve Ryke daha fazla takılmaya başlamışlardı, samimi oluyorlardı. Ryke yalandan makalesi için not alıyormuş gibi yaparken genelde Lo'yu anlamaya çalışıyordu. Geçen gece, dadılarıyla deneyimlerinden bahsetme-

ye başlamışlardı. Lo, çilekli margaritasını içip öğlene kadar sarhoş olduğu dadısından bahsetmişti. Görünüşe göre Ryke da benzer bir olay yaşamıştı ama onun dadısı mimozasından ve *bloody mary* kokteyllerinden birer yudum almasına kendi müsaade ediyordu. Hem de daha dokuz yaşındayken.

Lo bir havluyla kendi saçlarını kurularken ben de saçlarımı tarıyordum. Duşta seks. Klasik.

Yaşam tarzım hakkımda neden bu kadar endişelendiğimi hatırlamıyordum bile. Her şeyi yoluna koyabiliyordum.

Bugün profesör, ekonomi notlarını internetten açıklamıştı. Her zamanki gibi Lo puanını söylemeyi reddetse de ben C+ almıştım ki Connor'a göre bu benim için A+ sayılırdı. Kutlamamız için ısrar dahi etmişti. Sadece Connor Cobalt başarılarla geçmişe sünger çekebilirdi. Lo'da bir şekilde onun iyi tavrından etkilenmişti. Defilede olan olaydan sonra Connor'la herhangi bir şey yapabilmemiz için kara listeye alındığımızı düşünmüştüm. Ama sanırım bu Rose'a bağlıydı. Connor'ın tek zayıf noktası benim ablamdı. O beni affettiyse muhtemelen Connor'a da aynını yapmasını söylemişti.

Connor ve Ryke geldiğinde ben hâlâ saçlarımı açmaya çalışıyordum. Lo kapıya bakmak için yanımdan ayrıldığında tarağımın dişlerinden biri koptu. *Sahiden mi?* Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Sonunda bir süper gücüm olmuştu işte, yok edilemez saçlar. Süper ezik.

Başka bir tarak aradığım sırada kapım açıktı. Bu düğümleri açabilecek gerçek bir tarak arıyordum. Diğer yandan da çocukların oturma odasındaki konuşmalarını duyabiliyordum

ancak onlar bunun farkında değillerdi. Çünkü konuştukları konu, Philly'deki pizzacılardan *bana* geldi.

"Defileden çıkmak kimin fikriydi?" diye sordu Ryke.

"Makalen için mi soruyorsun?" dedi Lo.

"Hayır, sadece merak ettim."

"Onu becermek istedim. Ve yaptım. Sen de çıkmamış mıydın hem? Senin bahanen ne?"

"Becermek istediğim seksi bir sevgilim vardı," dedi alayla. "Hayır, hayır, köşedeki *taco* standında zehirlendim."

"Hep oradan yiyoruz," dedi Lo. "Hiç midem bile bulanmadı." Ryke'ın yalan söylediğini mi düşünüyordu? Bunu düşünmek için hiçbir sebebi yoktu. Muhtemelen benim olayıma şahit olacak kadar uzun kalmayı *isterdi.*

"Belki de mısır gevreğime kattığım süt bozuktur. Lanet olsun bilmiyorum," dedi kızgın bir şekilde.

Connor araya girdi. "Gerçekten senin fikrin miydi, Lo?"

Gözlerimi kapattım, Lo'nu bu suçlamayı reddetmesini umut ediyordum.

"Lily de hayır demedi." *Tamam, bunun daha iyi hissettireceğini düşünmüştüm.*

"Sevişmek için iki kişi gerekir ama hatayı biri yapar." Connor muhtemelen Ryke'a dönmüş olmalıydı çünkü, "Bunu da yaz," dedi.

"Hepsi burada." Ryke'ın başını gösterdiğini gözümün önüne getirdim.

"Hiç arkadaşın var mı?" Lo bunu basit bir şekilde sormuştu. "Şimdiye kadar sana ciddi şekilde gıcık olmamız gerekiyordu."

"Lily, kesinlikle. Connor, belki. Sen de varsın."

"Sen pek de benim arkadaş tipim değilsin, Meadow," dedi Connor, alınmamıştı.

"Bunu kesinlikle makaleme yazacağım."

"Söylediğim her şeyi alıntılaman gerekiyor, başlıkta ismimi görmeyi bekliyorum. Şey gibi 'İmparatorların Evlatları, aradığınız yeni girişimci Connor Cobalt'ın desteğiyle.'"

"Bunu düşüneceğim ama profesörüm bu cümle yapısını kabul etmeyebilir. Belki de şöyle yaparım, 'Connor Cobalt'ın desteğiyle: Kıçını öpmek isteyeceksiniz.'"

"Harika," dedi Connor.

Sonunda çorap çekmecemdeki tarağı bularak düğümlerle savaşma işini bitirmiştim. Mutfağa ilerlediğimde Lo kendine bir kadeh İskoç viskisi doldurmakla meşguldü. Yanına geçerek kolumu, beline doladım.

Ryke dudağını oynatarak *Dikkatini dağıt*, dedi.

Başımı iki yana salladım. Lo'yu bir şey yapmaya zorlamaktan bıkmıştım, ilişkimize iyi gelmiyordu.

Ryke bana el hareketi çektiğinde Connor, bunu fark edemeyecek kadar telefonuna dalmıştı. Çok olgun bir hareket yaparak ona dil çıkardım.

Lo çeneme uzandı ve başımı kendine çevirdi. "Sen az önce ona dil mi çıkardın?" Yüzünde keyifli bir sırıtış vardı.

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Çıkardı," dedi Ryke beni yüzüstü bırakarak.

"Bana el hareketi çekti!" diye kendimi savundum.

Lo dudaklarıma uzanıp öperek beni susturmuştu. Ah...

Benden ayrıldığında sıcak nefesi kulağıma çarpıyordu. "Seni seviyorum."

Kalbim bu iki kelimeyle titredi. Ben karşılık veremeden tezgâhtaki telefonu titremeye başladı.

Ekrana baktığımda midem altüst oldu. "Belki cevap vermemelisindir."

Lo telefonu alarak kulağına yaklaştırdı. "Selam baba." Biraz mahremiyet için yatak odasına doğru ilerlemeye başladı.

Zihnimi meşgul tutmak için buzdolabından bir *Meyveli Fizz* buldum ve kapağını açtım. Ekonomi sınavından geçtiğim için Connor'a bin dolar borcum olduğunu hatırlamıştım. Şu an çek defterimi arayacak halde olmasam da sonra göz atacaktım. Belki yatağımın altından ya da rasgele bir çantadan çıkardı.

"Connor," dedim. "İddiamızın parasını sana sonra ödesem olur mu?"

Ryke'ın kaşlarından biri havalandı. "Ne iddiası?"

Connor dikkati dağınık bir şekilde cevap verirken diğer yandan mesaj yazıyordu. "Ekonomi sınavından geçip geçmeyeceğine dair bin dolarlık bir iddia. Ve Lily, paranı istemiyorum."

"Ah..."

"Bunun yerine bir iyilik istiyorum." Hâlâ bana bakmamıştı.

Ryke kısaca kahkaha attı. "Nakde karşılık iyilik *seçiyorsun* demek."

Connor bir şey söylemedi.

"Ne tür bir iyilik?" diye sordum.

"Kendini hazır hissettiğinde gidip ablan için çalışabilirsin. Şimdi olmak zorunda değil. Belki ilkbaharda falan. Calloway Modaevi için bir asistan tutmak istiyor ve senin dahil olman onu çok mutlu eder."

Midem kasılmıştı. "Ablamla çalışmayı ne kadar istesem de modayla ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

"Bu yüzden şirketi yönetmiyorsun da *asistanlık* yapıyorsun zaten."

"Kulağa eğlenceli gelmiyor." *Ayrıca nasıl seks molası verecektim?* Düşündüğüm tek şeyin bu olmasına aklım ermiyordu. Pornoyu hangi araya sokacaktım, Lo'yu ofise nasıl alacaktım, zevklerime nasıl vakit ayıracaktım?

"İddiayı kaybettin, bana borçlusun."

"Parayla ödesem olmaz mı?"

"Hayır, çok basit."

İç çekerken hayatımın ilerleyen kısmında bu anlaşmadan kaçabilecek miydim merak ediyordum. Muhtemelen kaçamayacaktım ama belki vakti geldiğinde bu kararım benim için sorun yaratmazdı. Bu yüzden başımla onayladım. "Tamam. Gelecekte ona asistanlık yapacağım."

"Yakın gelecekte." Telefonunda bir şeyler daha yazdıktan sonra yerinden kalktı. "Buna cevap vermem gerekiyor." Telefonu açıp cevap verirken oturma odasına ilerledi. Ryke ve beni yalnız bırakmıştı.

Tezgâha zıplayarak ona döndüm.

Ryke, omzunun üstünden Lo'nun gittiği koridora bakıyordu. "Babasını seviyor mu? Anlayamıyorum."

Omuz silktim. "Günden güne değişiyor."

Tekrar bana döndü. "Nasıl biri?"

"Jonathan Hale mi?"

Ryke başıyla onayladı.

"Lo seninle, onun hakkında konuşmuyor mu?" Geçen hafta Rose'la kahvaltı ederek onların erkek gezisinden sıyrılmayı başarmıştım. Belli etmesem de bundan keyif alıyordum.

"Pek değil," dedi Ryke. "Bazen babasına küfrediyor ve bazen de adam bir tanrıymış gibi anlatıyor."

Kulağa doğru geliyordu. "Karışık mevzu."

"Nasıl yani?"

"Bak." Sesimi alçalttım. "Gerçekten bir makale yazmadığını biliyorum, bunları sormana gerek yok."

Ryke gözlerini devirdi. "Bu lanet olasıca gerçeği biliyorum, Lily. Soruyorum çünkü cidden merak ettim. Alınma ama sevgilini, seni önemsediğimden daha çok önemsiyorum."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ona âşık olmadığına emin misin?"

Homurdandı. "Cidden mi, Lily?"

"Ne? Bu dürüst bir soru. Lo'ya takıntılısın."

"*Takıntılı* değilim. O kelimeyi kullanma. Sadece merak ediyorum. Onu tanımak istiyorum. Bunun için neden ona *âşık* olmam gereksin ki?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Garip." Bu gariplik hiçbir anlam ifade etmiyordu. Çözmek üzereymişim gibi hissetsem de bağlantı kuramıyordum. "Daha fazlası olmadığına emin misin?"

"Hayır. Yok. Sadece ilk soruma dönelim. Jonathan Hale nasıl karışık bir mevzu?"

Buna odaklanarak dudaklarımı araladım, bu esrarengiz adamı nasıl ifade edeceğimi düşünüyordum. Lo'ya fiziksel olarak vurmasa da Yılın En İyi Babası ödülünü de kazanmazdı. Bir bakmışsınız Jonathan oğluna sarılıp onun harika bir evlat olduğundan bahsederdi. Sonra bir bakmışsınız ona hakaret dolu sözler yağdırmaya başlardı. Lo'nun ruh hali babasının öfkesiyle bağlantılıydı ve ne zaman iletişim kursalar değiştiğini fark ediyordum. Ryke'ın da endişesinin bundan kaynaklandığını düşünüyordum.

Jonathan'ı sesli bir şekilde tanımla işini beceremediğim için Ryke sorusunu değiştirdi. "Onunla çok konuşuyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Lo'nun kötü notları için suçlayacak birini aramadığı müddetçe beni görmezden gelmeye çalışıyor. Zaten Hale malikânesinden de uzak duruyorum."

"Tekrar evlendi mi?"

"Hayır. Geceleri bir sürü kız getiriyor." Lo'nun annesi onu bebekken terk ettikten sonra Jonathan bir bakıcı tutup birileriyle takılmaya başlamıştı. Yıllar geçtikçe önceki gece giydiği elbiseyle evinden çıkan kadınların sayısı katlanarak artmıştı.

On altı yaşımızdayken ağzıma yağda yumurta doldurduğum sırada Lo'nun, babasının içki dolabını açmaya çalıştığını hatırlıyordum. Jonathan kendi çapkınlığının ardından uyuyakalmıştı. Kırmızı ayakkabılarıyla siyah ince bir elbise giyen bir kadın mutfak kapısından çıkıp gitmişti. Bize bakmak yerine bakışlarını sanki yarış çizgisine ulaşacakmış gibi

kapıdan ayırmamıştı. Bir anda sandalyemden kalkıp onu yakalamak istemiştim. Ona, tek gecelik ilişkilerin heyecanını benim kadar sevip sevmediğini soracaktım. Bedenlerinin kontrolünü eline almış iki kız olarak sohbet edip dedikodu yapardık. Ama aynı zamanda içten içe bir sürtük gibi kendimi gizlemem gerekiyormuş gibi hissetmiştim. Yerimde oturup kızın gitmesine izin verirken bana neler söyleyebileceğini hayalimde canlandırıyordum.

Tek gecelik ilişkiyi, babasının sayısız kaçamağından öğrendiğimin Lo belki de farkına varmıştı. Varmadığını umuyordum. Bunu ona asla söylemeyecektim.

Dikkatimi tekrar beni yakından izleyen Ryke'a verdim. Sanki cevap alabilmek için ifademi okumaya çalışıyor gibiydi.

Lo çenesini sıkarak mutfağa girdiğinde telefonunu cebine attı. Ah, hayır.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Ryke.

"Yolunda," dedi Lo ama hiç ikna edici değildi. Sandalyeden ceketini ve tezgâhtaki burbon şişesini aldı. "Hadi gidelim."

Ryke ve ben endişeyle birbirimize baksak da ikimiz de Lo'yu takip etmeye başlamıştık.

Lo benimle dans ederken ona aldığım kolye göğsüne çarpıyordu. Kolyenin ucundaki oka uzandığımda ellerini ellerime doladı. Kendini tekrar uzaklaştırmadan önce yanağıma hafif bir öpücük kondurmuştu. Ona uzandığımda çoktan kendini kralı ilan ettiği bar sandalyesine yerleşmişti bile.

Boynum terlemeye başladığında Lo bir sürü içki sipariş ediyordu. Dans pistinde tek başıma dans ederken hipnotize edici müzikle tüm güvensizliklerimden sıyrıldım. Bara bakıp duruyordum. Her seferinde Lo'nun elinde yeni bir içki oluyordu. Connor ve Ryke her an yanında olduğu için onların önünde telefonda ne konuştuğuyla ilgili mevzudan kaçınıyordum.

Üç tekila *shot* sonrası Connor ve Ryke tuvalete gitmişlerdi. Ben de Lo'yu yalnız yakalayınca onunla konuşma şansımı kaçırmadım.

"Hey." Yanındaki tabureye yerleşirken omzunu dürtmüştüm. Dikkati dağılmış bir şekilde kadehindeki kehribar rengi sıvıya bakarken aklı buralarda değildi. "Baban ne istiyormuş?"

Lo başını iki yana sallayarak kadehini daha sıkı tuttu. "Hiçbir şey."

Kaşlarımı çatarak paylaşmaya gönüllü olmadığı için incinmemeye çalıştım. Konuşmayı reddetmiş olması canımı yaksa da belki uygun zaman değildi. Umutsuzluğumu hissederek başını çevirdi ve tuvaletlere doğru, Ryke ve Connor'ın yakın zamanda dönmeyeceğine emin olmak için baktı. Ardından bedenini bana çevirdi. Dizlerimiz birbirine çarparken aniden ona daha da yaklaşıp bacaklarımızı birbirine dolamayı ve kaslarını tenimde hissetmeyi istedim. *Bu ciddi bir şey*, diye hatırlattım kendime. Bencil düşünceleri geriye itiyordum.

"Annemle ilgili," diye itiraf etti Lo. Tüm kirli düşünceler

zihnimden silinirken yerini kaygı sarmıştı. "Bir şekilde ona ulaştığımı öğrenmiş." Lo duraksayarak derin düşüncelere dalmış bir şekilde dudakların ovuşturdu. "Bana annemin beni düşünmeyi, hatta sesimi duymayı bile hak etmediğini söyledi." Kısa ve acı bir kahkaha atmıştı. "Onun lanet olasıca bir sürtük olduğunu söyledi."

Onun adına utanmıştım.

Bir elini saçlarından geçirdi. "Lil, bence... Bence babam haklı." Hisleriyle savaş verirken zorlandığı için bu akıl karışıklığı alnının kırışmasına sebep olmuştu.

"Annen seni bıraktı," dedim. "Ona kızgın olman normal. Bu seni baban yapmaz."

Söylediklerimi sindirirken dudaklarını birbirine bastırıyordu keşke daha fazlasını söyleyebilseydim. Lo öne doğru eğilerek hafife alnımı öptü. Küçük bir *teşekkür ederim* niteliğinde olan bu öpücüğün ardından taburesine dönerek yeni bir içki için barmene işaret yaptı.

Kız *Riedel* marka kadehe burbon doldurduktan sonra Lo'ya uzattı.

"Tuvalete gitmeden ne kadar dayanabiliyorsun?" diye sordum.

"Bilmem. Mesanem baya geniş. Birkaç saat daha bekleyebilirim," dedi Lo. Bardağına doğru gülümserken acı bir şekilde ona bakıyordum.

Ayağını benim taburemin altına uzattıktan sonra beni kendine doğru çekti. Ah vay be. Kalçam onunkine çarptığında bir kolunu belime dolayarak beni kendine yaklaştırdı.

Bu aslında sevimliydi. Elinin, tişörtümün altından yumuşak sırtımı okşamaya başladığını hissediyordum.

Tam da *burada* seks yaptığımızı hayal etmeye başlamıştım. Lo beni şehvetle bar tezgâhına çekiyordu. Bir barda düzüşmek.

Bağımlılıklarımızın sevişmesi gibi bir şeydi.

Dudakları kulağımı gıdıkladığında gerçekliğe döndüm. "Ne düşünüyorsun?"

Gülümseyip kulağımı dişlerinin arasına almasına bakılırsa ne düşündüğümü biliyordu.

"Bir oda bulun," dedi Connor yanıma yerleşirken. Ryke da Lo'nun yanına geçmişti.

"Ya da daha iyisi," dedi Ryke. "Bir araba bulun."

"Connor'ın limuzinine ne dersin?" diye sordu Lo gülümseyerek. "Şoförün sorun eder mi?"

"Ben sorun ederim," dedi Connor. "Çok tatlısın Lo ama şeyine oturmak isteyeceğim kadar da-"

"Kesin şunu." Utanarak kulaklarımı kapattım. İğrenç. Erkek muhabbeti. Hayır.

Üçü de kahkaha attığında barmene el salladım. "Ne istiyorsun?" diye sordu Lo.

"Sadece bira."

Başını sallayarak kendi adıma sipariş vermeme müsaade etti. Sahte kimliğimi barmene gösterdiğimde bana bir *Blue Moon* uzattı.

"O tuvaletlere girmek istemezsin," dedi Connor, Lo'ya. "İğrençti. Buradan çıkınca hastalık kontrol merkezine gitmem

gerekebilir. Oraya girmeden tehlikeli madde tulumu giymek gerek."

Lo bana sırıtırken bir kaşını kaldırmıştı. Hayır! Connor olayı dramatize ediyordu.

"Nadiren dumanı tüten kulüplere geliyorsun," dedim Connor'a. "Görevlisi olmayan ve çişini yaptıktan sonra sana hizmet edilmeyen bir yerin tuvaletine girmediğinden eminim."

"Daha önce bu standartlara inmiştim ama insanların bulunmaması gereken bazı yerler var."

Lo gülümseyerek içkisinden büyük bir yudum daha aldı. Konuyu kapatsam da kendi sonucuma varmak için daha sonra tuvaletlere sıvışmayı planlıyordum.

Birkaç içkiden sonra Lo, Ryke'a sorular sormaya başlamıştı. Sarhoş üniversite öğrencileri, yeni patlatan müzik ve ablamla konuşurken telefona doğru resmen bağıran Connor'ın yarattığı gürültü arasında onları duymakta zorlanıyordum.

"Evet! Denizci montu giyerdim!"

Ne? Rose ondan moda tavsiyesi mi alıyordu? Dünya cidden tersine dönmüştü.

Yüzünü buruşturdu. "Seni duyamıyorum! Bekle!" Avucunu hoparlöre kapattı. "Lily, yerimi tutar mısın?" Ben daha kabul etmeden bar taburesinden atlayıp kapılara doğru ilerlemeye başlamıştı. Connor Cobalt, insanları yararak ilerlemek yerine kalabalığa karışıyor ve sabırsız bir ifadeyle insanların ayrılarak ona el yapımı yollar açmasını bekliyordu. Keyifle gülümseyerek ceketimi koymak üzere tabureye döndüm.

Ama bir sarışın benden hızlı davranarak yeri tutmuştu. Ups.

"Hiç kardeşim yok." Ryke'ın bunu söylediğini duymuştum. "Çocukluğumdan beri sadece annem ve ben varız."

Lo, özellikle babasıyla konuşmasının hemen ardından *annelerden* bahsetmekten rahatsız olmuş olacak ki konuyu değiştirdi. Yeni bir muhabbet başlatmıştı. "Koşmaya nasıl başladın?"

Normalde olduğu gibi kaçmak yerine Lo'nun sorular sormasına şaşırmıştım.

"Küçükken annem beni yarışlara sokardı. Bana ya tenis ya da koşu seçeceğimi söylemişti, koşuyu seçtim." Kendi kendine kahkaha atıyordu. "Bitiş çizgisine doğru koşmaya karşı bir zaafım var." Buna inanırdım.

"Komikmiş," dedi Lo acı bir ifadeyle. "Babam bana her zaman her şeye sırtımı dönüp koştuğumu söyler."

"Öyle mi yaparsın?"

Lo'nun yanakları keskinleşmiş, dudakları sarkmıştı.

"Unut gitsin," dedi Ryke hızla. "Cevap vermek zorunda değilsin."

"Sana söylediklerimin ne kadarını kullanacaksın?" diye sordu Lo.

Ryke kaşlarını çattı. "Neyden bahsediyorsun sen?"

"Makale," diye hatırlattı Lo. "Dönemin sonunda gazetelere düşmeyi bekliyorum."

"Seni satmam."

"Hep öyle söylemezler mi?" Lo tekrar bara dönerek bir içki daha sipariş etti. Bana dönerek. "Bir bira daha ister misin?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Aslında barda olmayı bile istemiyordum ama Lo bencil bir şekilde kendini içkiye verdiği o tavşan deliğinden atlamıştı. Parmaklarının arasındaki viskiyi ondan alamazdım. Benim sorunlarımı unutacak kadar fazla içki içmişti.

"Kadeh kaldırmalıyız," dedi bize içkisini kaldırırken. "Sara Hale'e. Lanet olası bir kaltak olduğu için." Bir *shot* daha attığında bakışlarım Ryke'a çevrildi.

Gözlerini kısmış sert bir şekilde bakıyordu. "Belki suya geçmelisin."

"Seni rahatsız ediyorsam her zaman kapıya *koşabilirsin*." Diğer *shot* bardağına uzandı.

Ryke gergin bir şekilde arkasına yaslanırken irileşen gözleriyle *Bir şey yap*, dercesine bana bakıyordu.

Hayır, dedim dudaklarımı oynatarak. Yapabileceğim bir şey yoktu. Gecenin sonunu görebiliyordum. Lo, kendinden geçmek istiyordu. Kendi hislerine boğulabileceği o noktaya ulaşmak istiyordu. Ne söylersem söyleyeyim buna devam edecekti. Yalvarsam da yakarsam da bağırsam da işe yaramayacaktı.

Biliyordum.

Kendi kendine gelmesi gerekiyordu. Eğer Lo'yu azarlarsam onu kendimden itmiş olurdum. İstediğim ya da ihtiyaç duyduğum şey bu değildi.

Ryke başını iki yana sallayarak beni kınarken Lo'nun duygusuz bir şekilde kadeh kaldırıp tekrar annesine küfretmesini izliyordu.

"Yapmasan olmaz mı?" dedi Ryke tükürürcesine.

"Sana ne oluyor?" Lo, barmenin diğer tarafta birine yardımcı olmasını izlerken kendi yanına gelmesini bekliyordu.

"Genelde *kaltaklara* ve *sürtüklere* kadeh kaldırmaktan hoşlanmam."

"Kimse seni zorlamıyor," diye karşı çıktı Lo.

Ryke, üzgün bir şekilde bana bakarken bir eli kahverengi saçlarında geziniyordu. "Annenden nefret ettiğini biliyorum-"

"Öyle mi?" Lo ona dönmüştü.

"Kalkıp dans edelim," dedim Lo'nun kolunu çekerken. Benden kurtularak diğer tarafındaki Ryke'a döndü.

"Beni tanımıyorsun," dedi Lo alayla. "Ne yaşadığımı anlıyormuşsun gibi davranmandan bıktım. Benim evimde yaşadın mı?"

"Hayır."

"Annem kendine ait olduğunu söylediği için polislerin yatağımı götürmesini izledin mi?"

Ryke çenesini ovdu. "Lo-"

"Babam seni boynundan tutup," Lo bir elini Ryke'ın ensesine uzatarak onu kendine yaklaştırmıştı. "Sana şunu söyledi mi? 'Oğlum...' " Duraksadı. Yüzlerinin arasında santimler vardı ve ortama her ne yayıldıysa yoğunlaşan gerginlikten zorlukla nefes alıyordum. "...'*Oğlum*, büyü artık.' "

Ryke geri çekilmiyordu. Lo'nun meydan okumasını kabul ederek onun şiddetli bakışlarından kaçmıyordu. Hatta bir adım yaklaşarak nazikçe elini Lo'nun ensesine uzatmıştı. "Üzgünüm," dedi Ryke. Sesinde o kadar kırgınlık vardı ki şa-

şırmıştım. "Çok fazla üzgünüm, Lo. Artık senin için buradayım. Benim karşı karşıya kalmadığım şeyler yaşamış olabilirsin ama buradayım."

O an Lo elini Ryke'dan çektiğinde etraftaki boğuk hava dağılmaya başlamıştı. Lo nasıl bir cevap bekliyordu ki? Kavga mı? Yeni bir münakaşa mı? Belli ki merhametsiz bir şeyler bekliyordu.

Lo, hiçbir şey olmamış gibi barmene işaret yaptı. Sanki Ryke, ölçülemez bir şekilde ona devasa bir yardım teklif etmemiş gibiydi.

"Gidip dans edelim," dedim tekrar.

Bakışlarımdan kaçıyordu. "Meşgulüm. Connor'la dans et."

Barmen bir başka küçük bardak uzatmıştı. Onu yalnız bırakmalı mıydım? Ryke bir şişeden su içerken dikkatle onu izliyordu. Burada Lo'yla kalacaktı. Ben... gidebilirdim. Belki beni hatırlayıp peşimden gelirdi.

Connor döndüğünde onu erdemli bir şekilde benimle dostça dans etmeye ikna ettim. Bedenlerimizin arasında neredeyse elli santim vardı. Ara ara Lo'ya baksam da sessizce içip barın arkasında dizilen şişelere bakmaya devam ediyordu. Tek fark elinde bir burger vardı ve bu içimi rahatlatıyordu. En azından yedikleri alkolü biraz hafifletecekti.

Rahatlayıp çalan müziğe odaklanmak istesem de aklım Lo'ya ve endişelerine kayıyordu. Enstrümanların sesi beni uzaklaştırıyordu.

Yukarı ve aşağı doğru hareket eden bedenlerin arasında etrafta gezinen bir çift göze odaklanmıştım. Bir anlığına

başka bir çocukla bağ kurdum. Gizli kapaklı bakışlar kanımı kaynatsa da bu bakışları bilinçli olarak takip edecek enerjim yoktu.

Altıncı şarkıdan sonra Connor bara döndüğünde arkamdan yaklaşan biri bana dans etmeyi teklif ediyordu. Elleri kalçalarımda gezinmeye başladı. Yüzünü göremesem de zihnim onun Lo ya da Yakışıklı Prens olduğunu hayal ediyordu. Bay Gerçek dışında biri olduğunu...

Gözlerimi kapatarak kendimi bu fikre bıraktım. El, karnıma doğru ilerleyip tişörtümün içine girdi. Yumuşak karın kaslarımı aşarak dolgulu sutyenime uzaklaşmıştı. Nefeslerim kesik kesik dudaklarımdan dökülürken kendimi bedenine yasladım.

Bir elin sertçe bileğimi tutup beni öne çektiğini hissetmiştim. O el bir abi gibi omzuma sarıldığında sendeledim. "Git başkalarını elle," dedi Connor çocuğa sakince. Ama dirseğimi sıkıyordu. Bu gerçek miydi? Hayal değil miydi?

Bedenim ısınmaya başladığında dans ettiğim kişiye bakmaktan kaçınıyordum. Bir şeyler geveleyerek yanımızdan uzaklaştı. Bara baktığımda Lo'nun, Ryke'la hararetli bir sohbete daldığını fark etmiştim. Elindeki burgeri o kadar sertçe sallıyordu ki ekmeğin arasından bir parça marul düşmüştü.

Connor ellerini omuzlarıma yerleştirerek beni kendine döndürdü. "Lily," dedi. Dilinin ucunda nadiren sahip olduğu endişe vardı. "Neler oluyor böyle?"

Küçülüp yok olmak istedim. Ama bu gerçekleşmeyecekti. Lo kendini kaptırmışken olmazdı. Boğazım şişmeye başla-

dığında dünyadaki en aptalca yalanı söylemek üzereydim ki Ryke beni kurtardı.

Elinde bir şişe suyla bize yaklaştığında gözlerini kısacak kadar yüzünü asmıştı. "Lily," dedi. "Yardımın gerekiyor." Barı işaret etti. "Lo beş dakika sonra içki işemeye başlayacak. Ona su içmesini söylemelisin. Her ağzımı açtığımda bana inat bir viski *shot* daha atıyor."

"Hamburgerini yiyor." Lo'yu savunmak benim DNA'ma mı kazınmıştı?

Ryke şaşkına dönmüş bir şekilde bana bakıyordu. "Bunu şu an yapma. Lanet olasıca sevgilisine ihtiyacı *var*. Cadılar Bayramı'ndaki gibi olmayacak, tamam mı? Onu bilinci kapalıyken evinize taşımayacağım." Titreyen eliyle ensesini ovuyordu.

Kesik bir nefes aldım. "Gidip deneyeceğim." İnsanları yararak Lo'nun yanındaki boş bar taburesine ulaşmıştım.

Beni zar zor fark etmişti. "O lanet olasıca şerefsizi tam da sevmeye başlamıştım."

"Ne yaptı?"

"Laftan anlamıyor. Anne babam hakkında konuşmak istemiyorum. Benim annem yokken onunkinden bahsetmek istemiyorum. İçkiyle ilgili kafamı ütülemesini istemiyorum." Bir *shot* daha attı. "Bu makale de neyin nesi zaten? Şanslı doğan iki zengin çocuğuyla mı ilgili? Yoksa her şeyi mahveden iki şımarık çocukla mı ilgili?" Lo'nun söyledikleri net ve anlaşılırdı. Neredeyse hiç kekelemiyor olsa da çok fazla içtiği için sesinin çatladığı noktalar oluyordu. Bunları fark ediyordum.

"Bunları makale için sorduğunu sanmıyorum," dedim yavaşça. "Belki sadece seni tanımak istiyordur."

"Neden?" Lo bunu sorarken birinin kendisiyle arkadaş olmak istemesine yabancı olduğu için kaşlarını çatmıştı.

"Seni önemsiyor."

"Önemsememeli ama." Lo bir içki daha sipariş ederken ağzına bir patates kızartması attı.

"Belki de gitmeliyiz."

"Hayır. Buranın içkisi de yemekleri de güzel."

Seksi bir gülümseme ya da flörtöz bir şaka yapması için bekledim ama karşısındaki şeyler onu çoktan tüketmişti. Öylece yanında oturuyordum. Tişörtümü çıkartıp sutyenimi sallasam bile elindeki kadehi bırakmayacaktı. Her şey tükenene kadar içecekti. Ben de kıyafetlerimi çıkartmadım. Elimdeki tek taktik de işe yaramazdı.

"Ryke seni eve taşıdı," dedim gerçeği söyleyerek. "Cadılar Bayramı partisinde kendinden geçmiştin ve seni evimize taşıdı."

İfadesine yüzlerce farklı duygu yayılırken en son boş ve yabancı bir histe karar kıldı.

"Gerçekten seni tekrar eve taşımasını mı istiyorsun?"

"Sarhoş değilim," diye karşı çıktı Lo. Sonunda bana bakmıştı. Gözleri buz gibiydi. "Hiç değilim. Hatta bu konuşma için fazla ayığım."

Bar taburesine kök salmışım gibi hissediyordum. Sanki sürünüp içine göçecektim. "Beni korkutuyorsun," diye mırıldandım.

Bakışları yumuşadı. "İyiyim, Lily. Gerçekten." Ellerini içkisinden ve patates kızartmasından ayırmıyordu. Rahatlatmak için bile bana uzanmamıştı. "Gitmek istediğimde sana haber veririm ve bunu kendimden geçmeden yaparım."

Göğsüm kasıldı. "Gidip Connor'la dans edeceğim."

Lo başıyla onaylarken gitmeme engel olmak için bir şey yapmadı.

Connor ve Ryke'ı dans pistinin yanındaki bir masada bulmuştum. "Ve?" diye sordu Ryke hızla.

"Sarhoş olmadığını söylüyor."

Ryke bıkmış gibi bana bakıyordu. "Yani? Yok artık, Lily. Bir sorunu var! Tabii ki sana ayığım diyecek."

"Seni uzman yapan ne?" diye bağırdım. "İçmeyi bırakmış olman Lo'yu da düzelteceğin anlamına gelmiyor!"

"Haklısın," dedi Ryke. "Bu beni aşar. Profesyonel yardıma ihtiyacı var."

Gözyaşlarımı hissediyordum. "Keş sunu." Lo'nun yardım almasını istiyordum ama hayatımdan koparıldığı bir dünyayı hayal dahi edemiyordum. Ben neye dönüşecektim?

"Kalbi olan herkes umursar, Lily," dedi Ryke. "Asıl soru senin neden umursamadığın."

Karnıma yediğim yumrukla geriye doğru sendeledim. Nefes almak canımı çok yakıyordu ve en zor kısmı da kendimi *kendime* karşı korumak zorundaydım. Umursuyordum. Lo'nun direksiyon başına geçmesine engel oluyordum. Eve tek parça döndüğüne emin oluyordum. Onu koruyordum. Kendi hariç herkesten.

Doğru kelimeleri zihnimdeki harabede bulmaya çalışırken Connor'a baktım ama ilk kez o bile sessizdi. Bira şişesinin etiketini soyarken bakışlarını benden kaçırdı. Ryke'a katılıyor muydu?

Beni boğulmanın sınırına getiren küçük bir kahkaha attım. "Sanırım korkunç bir sevgiliyim." Buna inanıyordum. Birçok açıdan.

Bedenlerden oluşan denizi yarmaya başladığımda, Ryke ve Connor'ın tepkilerini izleyebileceğim kalbim de midem de yoktu. Ellerim bir keş gibi titremeye başlamıştı ve tüm ışıklar başımı döndürüyordu. Tuvalete giderken plastik bardaklara takılıp sendelediğimde birine sürtünmüştüm.

Tuvalet için tek bir sıra vardı ve kapılar açık, boştu. Tahta kalemiyle her yerine yazılar yazılan lavaboya eğildim. *Temizlen. Tina buradaydı! Sabun kullan seni kirli orospu! Patlat beni.*

Kapı gıcırdadığında başımı o tarafa çevirdim. Yüzü kurda benzeyen, sakallı çenesi ve karanlık gözleriyle isimsiz bir adam içeri giriyordu. Yanlışlıkla sürtündüğüm adam bu muydu? Bakışlarımı ayırmadığımda bu daveti kabul etti.

Elleri sorgularcasına kalçalarıma uzanmıştı, cevap olarak porselen lavaboya tutundum. Boynumu sertçe öpmeye başladığında bir anlığına kendimi daha iyi hissetmiştim. Tekrar normale dönebilirmiş gibi. Kot pantolonum aşağı inip soğuk hava tenimi gıdıklarken kendime geldim.

"Hayır." *Loren Hale'i aldatmayacağım.* Birileri ne kadar kötü bir insan olduğumu söylese de aldatmayacaktım.

Beni duymadığı için anlamamıştı. Elleri kıçıma uzandığında onun ve benim aramda sadece ince bir kumaş vardı. Siktir.

"Hayır," dedim daha yüksek sesle. Hep kaçındığım o tek kelimeyi sahiplenmiştim.

Elleri iç çamaşırıma uzandığında arkamı dönüp ondan uzaklaşmayı denedim. Ama beni sertçe ittiğinde karnım lavaboya çarpmış, neredeyse nefesim kesilmişti. "Dur!" Ona karşı koymaya ve vurmaya çalışsam da bir deri bir kemikten ibarettim ve o ise oldukça kaslı ve açtı.

Çığlık atmaya çalışırken gözyaşları yanaklarımdan dökülüyordu ama müziğin gürültüsü tuvalete sızarak tüm yakarışlarımı boğuyordu.

Ne yapacaktım? Lanet olasıca ne yapacaktım?

Belki kabul etmeliydim. Hemen bitirmesini beklemeliydim. İstiyormuş gibi yapmalıydım. Bedenimi bunun farklı bir uğraş olduğuna ikna etmeliydim. Sorun yapmamalıydım. Bunun bir tür fantezi olduğuna kendimi inandırmalıydım.

Gözyaşlarım kururken son bir kez karşı çıkmaya çalıştığımda beni lavaboya yapıştırdı. Boğuk bir öksürük dudaklarımdan döküldü.

Rol yapma zamanı, Lily. Hayal et. Bu iyi olduğun bir şey.

Gözlerimi kapattığım an kapı bir anda açıldı.

"Ondan uzaklaş lan!" Bağırışlar. Korkunç bağırışlar. Ardından arkamdaki baskı yok oldu. Sersem gibiydim, refleks olarak kot pantolonumu çekerek diğer geceler olduğu gibi kendimi gizledim.

Soluma baktığımda Ryke, adamı kollarından tutup sarhoş, düşmanca tavırlarına karşı korumaya çalışıyordu. Adam bir yumruk savurdu. Ryke kenara çekilerek adamı bir kabine doğru yapıştırmıştı. Adam o kadar sertçe düştü ki alnını kabindeki tuvaletin porselen kapağına çarptı, bacakları kapının dışına yayılmıştı.

Ryke adamı tişörtünden tutarak kaldırdı. "Senin sorunun ne lan?" diye bağırdı. Ama bu soru bana sorulmuş gibi hissediyordum.

Connor benim donmuş bakışlarımın karşısına geçtiğinde gözlerinin ardına bakıyormuşum gibiydi.

"Lo nerede?" Sesim kısık ve bana ait değil gibiydi.

"Hâlâ barda," dedi Connor yavaşça. "Lily." Yüzümün önündeki elini yavaşça salladı. "Lily, bana bak."

Bakıyordum ama bakmıyordum. Birini benimle seks yapması için çağırdıktan sonra hiç fikrimi değiştirmemiştim. Bağımlılığımdan hiç zarar görmemiştim. Bu şekilde değil.

Ryke adamın kasığını tekmeledikten sonra kabinin kapısını üstüne kapattı.

Bu çok yanlıştı. Lo burada olmalıydı, Connor ve Ryke değil.

"Eve gitmek istiyorum," diye mırıldandım.

Ryke bir elini omzuma koyarak beni tuvaletten ve bana saldıran, bir *hayır*dan bile anlamayan o adamdan uzaklaştırmaya başladı. Yüzü asılmıştı. "Gidip Lo'yu bulmalıyım. Connor sen..."

"Ben, Lily'nin yanındayım."

Ryke'ın eli benden ayrıldığında Connor bana uzandı. Beni yönlendirip barın uzağına, dışarıya, limuzininin arka

koltuğuna yönlendirdi. Dolaptan bir şişe su bularak avucuma bırakmıştı.

"Neden tuvalete geldiniz?" diye sordum. Öfkeyle yanlarından ayrıldığımda kendi kaderimi çizmiştim.

"Tüm gece garip davranıyordun, Lily. Endişelendim. Ben de Ryke'a seni kontrol etmemiz gerektiğini söyledim."

Arabanın kapısı açıldığında Ryke, sallanın Lo'yla birlikte içeri girdi. Sendelese de başını arabaya çarpmadan önce eğmeyi başarmıştı. Hemen karşımdaki koltuğa yığıldığında ağırlaşan gözleri hızla kapanarak karmaşık düşüncelerinin karanlık, sessiz ve bomboş denizinde boğulmuştu.

Ryke yanına geçtikten sonra kapıyı kapattı ve Connor'ın şoförüne gideceğimizi söyledi. Şu an Lo'nun huzurlu, güzel uykusunu o kadar çok kıskanıyordum ki. Bir geceliğine de olsa bir kalkan misali onu dünyanın dertlerinden koruyordu.

Ryke, Lo'nun nabzını kontrol ettikten sonra bana döndü. "Sen iyi misin?" Diğer adam ona vurmuş gibi elmacıkkemiğinde bir çizgi oluşmaya başlamıştı.

Yaşlar akan gözlerimi kırpıştırdım. "Ben istedim."

Ryke sanki fiziksel olarak canını yakmışım gibi yüzünü buruşturdu. "Ne? Neden bunu söyledin?"

Connor, tepkisini görmemem için bir eliyle yüzünü gizledi. Ryke bile bana olan bu kötü şeyin ardından o kadar incinmiş görünüyordu ki bu hiç iyi değildi.

"Bana dokunmasına izin verdim," dedim. "...ama sonra... fikrimi değiştirdim. Sanırım çok geç kalmıştım." Ellerim titriyordu. Keşke Lo ellerimi tutsaydı. Dizlerim titremeye başladı.

Keşke uyanık olsaydı. Keşke ona bu kadar ihtiyacım olmasaydı ama onu seviyordum. Gözyaşlarım dökülürken burnumu çektim. "Benim hatam. Ona yanlış izlenim verdim."

Ryke iç çekti. "Hayır, hayırdır. Bunu ne zaman söylediğin umurumda değil, Lily. İstemiyorsan, istemiyorsundur. Azıcık bile düzgün bir herif olsa geri çekilirdi."

Kalbim sıkışıyordu. Eğer Lo, bardayken bunların olduğunu öğrenseydi onu mahvederdi. Lo'ya bu kadar acı yaşatamazdım. "Ona söylemeyin."

"Bilmesi gerekiyor," dedi Ryke.

Ne kadar yanlış düşündüğünü, bunun Lo'yu nasıl mahvedeceğini ve onu güçlendirmeyeceğini haykırmak istedim. Ama zihnimde hâlâ mantıklı düşünen bir kısım bana onu dinlememi söyledi. Bunu asla yapmazdım.

"Bu onu öldürür," dedim. "Yardım etmiyorsunuz!"

"Bunu ondan saklayamazsın, Lily. O hariç *herkesin* bunu bildiğini öğrendiğinde ne kadar canının yanacağını düşündün mü? Ve öğrenir de. Kendini kandırma."

Belki haklıydı. Koltuğumda parçalara ayrılırken Ryke'ın bir gram pişmanlık duymayan bakışları beni sarmıştı. Kalan gözyaşlarımı hızlıca silerek pencereden dışarıya baktım. Yolculuğumuzun kalanında limuzin sessizdi. Kimse konuşmuyordu. Ryke bile, Lo'yu bilinçsiz haliyle taşırken hiçbir şey söylememişti. Yatak odasının kapısını çekip de geceyi sonlandırdığımda da kimse bir şey söylememişti.

Sadece üçümüz kaldığımızda sessizliği bozan Connor oldu. "Ben biraz kahve yapacağım. Eğer yatmak istersen anlarım ama konuşmak istiyorum."

Arkadaşları hak etmiyordum ama eğer kendimi bırakırsam beni bekleyen karanlık ve boşlukla karşılaşmaktan korkuyordum.

"Bana sıcak çikolata yapabilir misin?" dedim.

"Daha iyi olur. Biraz kalori alman fena olmaz."

Televizyon koltuğunda sıcak bir battaniyeyle gömülerek Connor'ın sanki kendi mutfağıymış gibi hareket etmesini izliyordum. Connor'ın bir abim olsaydı bana harika bir örnek olabileceğini düşünüyordum. Biraz kibirli ama derinlerde, hatta insan toplama alışkanlığının da derinlerinde iyi bir kalbi vardı.

Ryke kendini koltuğa bıraktı. "Ablalarını aramalı mıyım?"

"Hayır. Endişelenirler."

Connor elinde bir kahve tepsisiyle döndükten sonra sıcak çikolatayı bana uzattı. "Çok geç. Çoktan Rose'a mesaj attım."

"Ne?" diye bağırdım.

"Buraya geliyor."

Bölüm 29

Rose geliyordu.

Söylenenleri hâlâ tamamen idrak edememiştim. Yolunu şaşıran düşüncelerimin yanında yer eden kelimeler, anlamsız ve yabancı bir şekilde bana çevriliyor gibiydi. Elimdeki buharı tüten sıcak çikolatadan yudumlar alırken sessizdim.

Connor bir şey söylemedi. Ryke bir şey söylemedi. Ben olduğum yerde kıvrılırken onlar koltukta oturan iki heykel gibilerdi.

İçimdeki iğrenç bir yanım Rose'a nasıl yalan söyleyeceğimi düşünüyordu. Lo'nun bilincinin kapalı olmasını ve benim uğradığım sözde saldırıyı gizlemek için nasıl bir tezgâh

kurabilirdim? Bu geceye kefil olabilecek iki şahit varken bir şeyler uydurmam zordu. Soğuk, sert bir farkındalık zihnime otururken korku hissetmiyordum. Bunca yıldır Rose'a yalan söyledikten sonra beklediğim gibi bir kaybetmişlik hissetmiyordum.

Sadece bomboştum.

Zil çaldığında Connor yerinden kalkarak Rose'u içeri almak için yerinden kalktı. Bu hareketle bakışlarımı ona çevirirken Ryke'ı gördüm. Bir ayağını dizine atmıştı. Uzaktaki lambaya bakarken dudaklarıyla oynuyordu. Kahverengi saçlarına ve kahverengi gözlerindeki noktalara yansıyan ışık altın gibi parlıyordu. Büyüleyici olsa da şu an hiçbir adam beni hipnotize edemezdi.

Başını bana çevirdiğinde onu izlediğimi fark etti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Onun yerinde olmak," dedi duraksayarak. "Nasıl olurdu acaba?"

Başımı çevirirken gözlerim yanıyordu. "Ve?" Sesim titredi. Akan bir damla yaşı silerken derin bir nefes alarak diğer yaşları tutmaya çalıştım.

Cevap vermediği için tekrar ona dönmüştüm. Düşünceli bir şekilde yere bakarken sanki alternatif bir gerçekliği düşünüyor gibiydi. Gerçekten işler bu kadar kötü müydü? Kapı kapandığında ikimiz de daldığımız hayallerden sıçrayarak kendimize geldik.

Yün battaniyeyi daha sıkı bir şekilde bedenime çekerken kendimi yumuşak kumaşın altına sakladım. Ablamın gözle-

rine bakacak cesaretim yoktu. Topuklu ayakkabılarının ahşap döşemede çıkardığı tanıdık sesi dinledim. Oturma odasındaki halıya ulaştığında ses kesilmişti.

"Onu neden hastaneye götürmediniz?" dedi Rose.

"Bu karışık," dedi Connor.

"Bu karışık değil, *Richard,*" dedi Rose sertçe. "Kardeşim saldırıya uğradı. Muayene edilmesi gerekiyor."

Küçük bir nefesle ona bakma riskini aldım. Kürk bir mont giyiyordu ve dışarıdaki soğuk yüzünden dudakları çatlamıştı. Her zamanki soğuk tavrı inkâr edilemeyecek bir şekilde daha insancıl bir hal almıştı. Umursuyordu. Bunu hep biliyordum ama diğerlerinin fark etmesi vakit alıyordu.

"Ben iyiyim," dedim. Buna inanıyordum da. "Adam, o kadar ileriye gitmedi."

Hislerini kontrol etek için dişlerini sertçe sıktı. Sanki perişan haldeymişim gibi bana bakıyordu. Beni nasıl gördüğünü bilmiyordum. İyiydim. Gerçekten

"İyiyim," dedim tekrar beni anlaması için.

Rose beni susturmak için bir parmağını kaldı. Connor'a dönmüştü. "Lo nerede?" Boğazını temizledi.

Otomatik bir şekilde araya girdim. "Uyuyor."

"Bilinci kapalı," diye düzeltti Connor.

Ryke yerinden kalktı. "Lily'i Connor ve ben bulduk. Lo..." *Bayılana kadar içmekle meşguldü.* Başını iki yana sallarken bunu düşünmek muhtemelen onu daha çok üzmüştü. "Gidip ona bakayım." Ryke yanımızdan ayrıldığında üçümüz kaldık.

Rose tekrar Connor'a döndü. "Lo ne yapıyordu?"

"Hiçbir şey," diye araya girdim. "Gerçekten sorun yok. Ben iyiyim. O iyi. Burada olmanıza gerek yok." Bunu halledebilirdik. Bir sürü şeyi halletmiştik. Bunun ne farkı vardı ki?

Rose beni görmezden gelerek Connor'ın cevap vermesini bekliyordu.

"Barda içip sarhoş oluyordu."

Rose hızla buna inanmadığı için başını iki yana salladı. "Hayır. Artık o kadar çok içmiyor ve Lily'i yalnız bırakmaz. Onlar *hep* birlikteler."

Connor kaşlarını çattı. "Aynı Loren Hale'den mi bahsediyoruz?"

Hızla nefes aldım. "Durun," dedim. "Lütfen! Sorun yok." Ama sanki beni sessize almış gibilerdi. Başım dönüyordu. Serbest düşüş böyle bir şey miydi?

"Bence onu senden daha iyi tanıyorum," dedi Rose. "Üç yıldır kardeşimle çıkıyor."

Sandalyemde parçalara ayrılırken hayatıma çarpmak üzere olan gülleyi izliyordum.

"O zaman ikimizden birine yanlış bilgi verilmiş. Benim tanıdığım Lo ve Lily iki aydır çıkıyorlar."

Suçlayan bakışları bedenime döndüğünde battaniyeme daha çok gömüldüm.

"Lily," dedi Rose tiz bir sesle. Ondan korkuyordum. "Açıkla."

Ağlama. Yutkundum. "Üzgünüm," diye başladım. "Üzgünüm." Dizlerimi göğsüme çekerek alnımı dizlerime dayar-

ken gözyaşlarımı gizliyordum. Ben onun güvenini kazanmaya çalışırken şimdi onun bana kınayarak, nefretle baktığını hissediyordum. Beni kayıtsız şartsız sevmek dışında hiçbir şey yapmıyordu.

"Lily," derken sesi yumuşak ve yakınımdan geliyordu. Elini yanağıma uzatarak saçlarımı geriye itti. Ona baktığımda karşımda dizlerinin üstüne çökmüş bir şekilde bekliyordu. Düşündüğüm kadar ihanete uğramış gibi görünmüyordu. "Neler oluyor?

Onun zihninde bir resim canlandırmak istiyordum. Üç yıllık bir süreye uzanan, yakıcı ve huzursuz bir resim. Doğruları söylemek, yalanlar inşa etmekten çok daha zordu. Gerçeklere odaklandım. Daha entelektüel olduğu için belki Rose bunları kabul edebilirdi.

Çenemi dizlerime yaslayarak onun arkasına odaklandım. Böyle daha kolaydı. "Üç yıl önce Lo'yla birlikte ilişkideymişiz gibi rol yapmak için anlaştık. Herkesin iyi birer insan olduğumuza inanmasını istiyorduk ama değiliz." Bakışlarımı kaçırdım. "Bahamalar'a gittiğimizde çıkmaya başladık."

Rose gerilse de kelimelerini dikkatli bir şekilde seçiyordu. "Lily, iyi birer insan olmadığınızı söylerken neyi kastediyorsun?"

Delirmiş gibi kısa bir kahkaha attım. Bu neden komikti ki? Değildi. Hiçbiri doğru değildi. "Biz bencil ve acınasıyız." Başımı geriye yasladım. Gerçek bir ilişkide olursak her şeyin düzeleceğini düşünmüştük. Aşkımız tüm kalp kırıklıklarını onarmalıydı. Bunun yerine daha fazla karışıklık, daha fazla

kötü sonuç, daha fazla asık surat ve çatılmış kaşla karşılaşmıştık.

"Yani herkesten uzaklaştın?" diye sordu. "Bizden saklanmak için mi sahte bir ilişki kurdunuz?" Ses tonu sertleşmişti. İncinmenin ardında ona baktığımda korku, acıma ve şefkat gördüm. Bunları hak etmiyordum. "Bu hiç mantıklı değil, Lily. Bizi bir kenara atıp çocukluk arkadaşınla evcilik oynaman seni kötü biri yapmaya yetmez."

Bunların hepsi utanmama sebep oluyordu. "Kim olduğumu bilmiyorsun."

Rose omzunun üstünden arkasına baktı. "Bizi yalnız bırak," dedi Connor'a. Connor koridora doğru uzaklaşırken duraksamamıştı bile. Rose hemen bana dönerek ellerimi ellerine aldı. Geri çekilmeye çalıştım.

"Yapma," dedim.

Daha da sıkı tuttu. "Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Yaşlar gözlerimden boşalıyordu. Gitmeliydi. Ona yeterince eziyet etmiştim.

"Bana bak," diye yalvardı.

Sıcak gözyaşlarım öfkeli birer çizgi bırakarak yanaklarımdan yavaşça dökülüyordu. Ona bakamazdım.

"Benden kurtulamazsın, Lily. Yaptığın ya da söylediğin hiçbir şey seni bırakmama sebep olamaz. Eğer bana şimdi söylemezsen bir yıl beklerim..."

"Dur," dedim ağlarken.

"...üç yıl, beş yıl, on yıl beklerim. Bana söylemeni beklerim." Hiç ağlamayan, bir bebeğin ağladığını görünce irkilen

o kız ağlıyordu. "Seni seviyorum. Sen, benim kardeşimsin. Bu *asla* değişmeyecek." Ellerimi sıktı. "Tamam mı?"

Her şey gün yüzüne çıkıyordu. Hıçkırıklara boğulduğumda beni hızla kollarına alarak sıkıca sarıldı. Üzgün olduğumu söylemeden. Herkese yetecek kadar boş özür dilemiştim zaten. Bunun artık anlamı yoktu.

Ondan ilk ayrılan ben olsam da televizyon koltuğunda yan yana oturuyorduk. Elimi tutmaya devam ederken kelimelerimi toparlamamı bekliyordu. "Ben... Bende her zaman bir sorun olduğunu düşünüyordum." Yutkundum. "Durmak için çok çabaladım ama yapamadım. Lo'yla olursam da her şeyin kolaylaşacağını düşündüm. Daha fazla kötü geceyle karşılaşmayacağımı düşündüm ama farklı bir kötülükle karşılaştım."

Nefesi kesilmişti. "Uyuşturucu mu?"

Gözyaşlarım akarken küçük bir kahkaha daha attım. "Keşke, öyle olsa daha mantıklı olurdu." Derin bir nefes aldım. "Gülme, tamam mı?"

"Lil," dedi. "Bunu asla yapmam."

"Başkaları olsa gülerdi." Gözlerine baktım. "On üç yaşımdayken seks yapmaya başladım." Bir parça saçımı geriye iterken her şey çok ani gerçekleşiyor gibiydi. "Doğum günlerimin sayısından çok tek gecelik ilişkim oldu..." Ağzımı açsam da diğer gerçekleri söylemeye hazırlanıyordum.

"Bu yaptığının sürtükçe olduğunu mu düşünüyorsun?" Kaşlarını çatmıştı. "Bekaretini bu kadar erken yaşta kaybettin diye seni yargılamam." Parmağını uzatarak çenemi kaldırdı.

"Tek gecelik ilişkiler de seni sürtük *yapmaz*. Cinsellik, insan doğasının bir parçası. Hiçbir kadın bunu deniyor diye kötü görülemez."

"Fazlası var, Rose." Yine de yıllar önce kendimi yatağa atıp mastürbasyonun erkeklere özgü olduğunu düşünerek kendime dokunurken bu cesaretlendirmesi işime yarayabilirdi. Tüm genç kızlar aynı şeyi söylüyordu. O kelimeden kaçınıyor ve söylemeye çekiniyorlardı. Sanki sadece erkeklerin, kızlara dokunmaya hakkı vardı. Şimdi bakınca bu çok saçma geliyordu.

"Bana açıkla," dedi.

"Yüzlerce kez aile buluşmalarımız yerine seksi tercih ettim. Yanlış olduğunu bilsem de devam ediyorum. Lo'yla olmadan önce sürekli artık durmam gerektiği konusunda kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Ama diğer sabah uyandığımda yeni bir porno sitesine girip en baştan başlıyordum." Kollarım titriyordu. "Bu kulağa nasıl geliyor?"

Bunu düşünürken gözleri genişlemişti. "Sen bağımlısın."

Kahkaha atması ya da bunları uydurduğumu söylemesini bekledim.

"Lily," dedi çok ama çok yavaşça. "Bunun ne zaman başladığını biliyor musun, neden böyle olduğunu?" Yanaklarını içe çekmişti. Düşüncelerini okuyabiliyordum. *Biri sana saldırdı mı? Suistimal mi edildin? Uzaktan bir akrabamız falan sana dokundu mu?* Oturup saatlerce travmatik bir olay yaşayıp yaşamadığımı düşünmüştüm ama hiçbir şey yoktu.

"Bana hiçbir şey olmadı. Sadece başladım. İyi hissettirdi. Sonra da duramadım." Bağımlılıkların çoğu böyle başlamıyor muydu?

"Ah Lily." Gözleri tekrar yaşla dolmuştu. "Saldırıya uğradın... bunun bağımlılığınla bir ilgisi var mı? Daha önce böyle bir şey yaşandı mı?"

"Hayır, hayır," dedim aceleyle. Gözyaşlarına engel olmak istiyordum. Ancak benim de gözlerim tekrar yanmaya başlamıştı. "Bu ilk kez oldu ve benim de hatam var. Ben... Ben ona yanlış izlenim verdim. Daha önce hiç tek eşli olmamıştım ve bu ilk denememde hata yaptım."

Rose beni sıkıca tutuyordu. "Hayır," dedi ellerimi ellerinin arasına alarak. "Çok yanılıyorsun, Lily."

"Anlamıyorsun-"

"Haklısın. Bağımlılığını henüz anlamıyorum. Benim için çok yeni ve hâlâ sindirmeye çalışıyorum ama adama durması için herhangi bir tepki verdiysen bunu dinlemesi gerekirdi."

Ryke da aynı şeyi söylemişti. "Bunun beni üzmesi gerekiyor," dedim. "Üstümde büyük bir etkisi olacak değil mi?" Peki neden uyuşmuşum gibi hissediyordum?

"Sanırım şoktasın," diye mırıldandı Rose. "Biriyle görüşmek ister misin? İyi bir terapistim var." Çantasını bulmak için odaya baktı.

"Hayır, deli doktoruna gitmek istemiyorum."

"Böyle mi yaşamak istiyorsun? Bir şans verip bağımlılığını kontrol altına almak istemiyor musun?"

Omuz silktim. "Ben iyiyim." Ya da en azından kendimi buna ikna etmiştim. "Lo burada. O olduğu müddetçe de..."

Bakışları bir anda karardığında kafasında dönen çarkları görebiliyordum. Bunun gibi büyük bir şeyi fark etmemek

için fazla zekiydi. "İkinizin de kötü insanlar olduğunuzu söyledin. Birbirinizin sırlarını saklıyorsunuz, değil mi?" O an farkına vardı. "Aman Tanrım, Lily. İçmeyi hiç bırakmadı, değil mi?" Cevap vermediğimde arkasına yaslanarak dudaklarına uzandı. "Nasıl fark etmedim? Partilemeyi senin için bıraktığını söylemişti. Hepsi yalanmış."

"Biz iyiyiz," dedim bir milyonuncu kez.

"Hayır, değilsiniz!" diye bağırdı. "İyi değilsiniz. O bir barda sarhoş olup bayılmış ve bir adam sana saldırmış!"

Yüzüm düşmüştü. "İyiyiz," diye fısıldadım. Artık yaşlar son sürat gözlerimden boşalıyordu. Ellerime bakarken yüzüm sırılsıklamdı. "Bu sistem işe yarıyor. Fark etmediğini biliyorum ama gerçekten yarıyor." Gözlerimi silsem de yaşlar akmaya devam ediyordu. "Ve... herkes böyle iyi. Lo ve benim bağımlılıklarımız sadece birbirimizi etkiliyor. Bununla başa çıkmayı öğrendik."

Ağzı açık kalmıştı. "Aileni kendinden itmek sence daha iyi bir seçenek mi? Bu bizi etkiliyor. Neyi seçtiğinin önemi yok, Lily. Neden biliyor musun? Çünkü hepimiz seni *seviyoruz.* Babam aramalarına cevap vermeyeceğini bildiği için bana her gün seni soruyor. Annemin dolabında kişisel gelişim kitapları yığılı. Ne hakkındalar biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. Bilmiyordum. Ama canımı yakacaktı.

"Kızına nasıl tekrardan bağlanacağın hakkında. Çocuğunla nasıl ilişki kuracağın hakkında. Onları etkiliyorsun. Senin bağımlılığın onları etkiliyor. Hayatlarımızı kaçırıyor olman çözüm değil, sorun."

Ne söylediğini anlıyordum. Söyledikleri çok büyük anlam ifade ediyordu. Ama bu bağımlılığı doyurmak için ne gibi bir seçeneğim olabilirdi ki? Yardım almak mı? Bundan kurtulmak mı? Hayatınızın bir parçasını nasıl söküp atabilirdiniz? Ayık olmayı anlardım ama seksten uzak kalmak? Doğal değildi.

Rose bunları sindirmeye çalıştığımı fark etmiş olacak ki dudakları aralandı. "Bununla daha önce karşılaşmış birinden destek alacaksın."

"Lo'yla konuşmayı beklemek istiyorum," dedim. Bu koltuk değneklerinden kurtulmaya hazır mıydım bilmiyordum ama herkesin mutlu olacağına emindim. Bunun için kendimden nefret etsem de içimden bir ses durmamı söylüyordu. "Gidip yatacağım." Bir robot gibi koltuktan kalktım.

Beni takip ediyordu. "Geceyi burada geçireceğim. Biraz yalnız kalman için koltukta olacağım."

"Kalmak zorunda değilsin. Gerçekten, ben..." Bana sert bir bakış attığında verdiğim otomatik cevabı yeniledim. "... iyi olacağım."

Başıyla beni onayladığında kulağımın arkasından firar eden saçı tekrar yerine ittim. "Bunu biliyorum. Sabah görüşürüz, Lily." Geri çekilmeden önce kollarını beni sararak sıkıca bana sarıldı. "Seni seviyorum."

Tekrar ağlamak üzereydim ancak kendime hâkim oldum. *Ben de seni seviyorum.* "İyi olacağım," diye mırıldandım. Ardından ondan ayrılarak odama ilerledim. Sonunda kendimle baş başa kalmıştım.

Bölüm 30

Zihnimi susturup uykuya dalmam saatlerimi almıştı. Sonsuz bir döngünün içindeymişim gibi sürekli davranışlarımı haklı çıkartmaya çalışmak ve onları kınamak arasında gidip geliyordum. Belki de Rose, terapinin bana iyi geleceği konusunda haklıydı. Ama medikal psikologların çok azı seks bağımlılığını ciddiye alarak değerlendiriyordu. Ya bana suratını asıp kendimi daha da değersiz hissetmeme sebep olacak bir deli doktorunun eline düşersem ne olacaktı?

Bir sürü diğer ihtimali düşünürken yıkıcı bir döngünün içine düşmüştüm. Sonunda uyandığımda dijital saatimde değişen kırmızı parlak sayıları izlemeye başladım. Üstüme

büyük bir ağırlık çökmüş gibiydi. Bedenimi yataktan kaldıramayacak kadar yorgun hissediyordum.

Rose'un kapımı aralayıp sık sık beni kontrol ettiğini duymuştum ama uyuma numarası yapıyordum ve o da hızlıca kapıyı çekiyordu. Son yirmi dört saatte o kadar çok şey değişmişti ki bir şeylere tutunmak konusunda zorlanıyordum. Aklım, Lo'nun dün gece olanları öğrenecek olduğundaydı mesela. Keşke benden dinleseydi ama çoktan öğlen olmuştu ve kendimi örtülerden ayıramıyordum.

Perdeler odamı tamamen karanlığa gömerek bir parça bile ışığın sızmasına müsaade etmiyordu. Tek ışık kaynağım *Tumblr*'da müstehcen fotoğraflar aradığım telefonumdu ama bu bile midemin bulanmasına sebep oluyordu. Yine de kapı açılana kadar durmadım. Hızlıca ekranı kitleyerek gözlerimi kapattım ve uyuma numarası yaptım.

Adım seslerine odaklanarak Rose'un yine gitmesin bekliyordum. Kapı kapandığında fotoğraflara dönmeden önce bir nefes verdim.

"Korkunç bir yalancısın."

Bu boğuk, alaylı ses duyduğum an yerimden sıçrayarak hızla lambama uzandım. Oda aydınlandığında Lo'nun karanlıkta bana baktığını gördüm. Gözleri kızarmış ve şişmişti, sanki sıkıntıyla saçlarını çekiştirmiş gibi saçları da birbirine karışmıştı. Ona olanları anlatmış olmalılardı. Yani öyle düşünüyordum.

Kıyafet dolabımın yanındaki duvara yaslanmış dururken ikimizin arasında ciddi bir mesafe bırakmıştı. Bunun ne anlama geldiğini düşünmemeye çalışsam da canım sıkıldı.

"Bu kadar zamandır herkesi kandırmayı başardım," diye fısıldadım. "Beni ne ele verdi?"

Altdudağını yaladıktan sonra ekledi. "Rose'a televizyonunun açık olup olmadığını sordum. Odanın kapkaranlık olduğunu söyledi. Çoktan uyanıp pornonu kapatmış olabileceğini düşündüm." Neredeyse her gece arka planda video açarak uyuyakalırdım. Çoğunda da sessizde olurdu.

"Bu beni kötü bir yalancı yapmaz," dedim usulca. "Sadece senin beni herkesten daha iyi tanıdığın anlamına gelir." Doğrulup yatak başlığına yaslanırken dizlerimi göğsüme çektim. "Rose'a her şeyi anlatmak zorundaydım."

"Biliyorum." Ses tonundan bunun onu rahatsız edip etmediğini anlayamıyordum. Ben de kendim bir sonuca vardım.

"Bence hallederiz. Başkalarını söyleyecekmiş gibi durmuyor. Bir de bana istediğim kadar vakit tanıyacağını söyledi." Bunu ifade etmeye çalışmıştı, değil mi? "Sonsuza kadar Rose'la aramızda kalır. Önceki gece olanları atlattıktan sonra da her şeyi normale çevirirız." Söylediklerimi mühürlemek istercesine halimden memnun bir şekilde başımı salladım.

Ama Lo, kendime güvenime karşılık vermemişti. Çenesini sıkarken dolmaya başlayan gözleri tekrardan kızarmıştı. "Sence ben bunu aşabilir miyim?" Sesi boğuluyor gibiydi. "Lanet olasıca diğer günler gibi boş verebilir miyim?"

Ah... "Denememiz gerekiyor," dedim sessizce.

Üzüntülü bir kahkaha atsa da sesi çatlayarak hızla kesilmişti. Ağzını silip derin bir nefes aldı. "Sor bana."

"Ne?"

Bakışları bana döndüğünde soğuk ve sert görünüyordu. "Bana neden içtiğimi sor."

Bir yumru boğazıma oturdu. Bağımlılıklarımızdan bahsetmezdik. Açık açık değil. Bağımlılıklarımızı içkiye ve sekse gömsek de kaybolmuş hissettiğimizde çizgi romanlarımızın verdiği o nostaljiye dönerdik.

Korkudan kelimeleri bir araya getirebilme yetimi kaybetmiştim. Sanırım cevabı biliyordum ama kurduğumuz bu düzeni bozacağım diye aklım çıkıyordu. Benim değişmezim. Benim Lo'm. Bencilce olsa da bunun bitmesini istemiyordum.

"Lanet olsun, Lily," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Lanet soruyu sor bana!"

"Neden?" Kelime bir bıçak misali göğsüme saplanmıştı.

Bir damla yaş gözünden firar ettiğinde dudaklarını araladı. "Çünkü yapabiliyorum. Çünkü ilk viskimi on bir yaşındayken tattım ve bunun beni babama daha çok yakınlaştıracağını düşündüm. Çünkü güçlü hissettim." Göğsüne dokundu. "Çünkü kimseye vurmadım. Hiç araba sürmedim. Hiç önem verdiğim bir işi ya da arkadaşı kaybetmedim. Çünkü ne zaman içsem kendim dışında kimseye zarar vermediğimi düşünüyordum."

Kesik bir nefes alarak titreyen elini saçlarından geçirdi. "Dün geceye kadar. Belki iki ay öncesine kadar. Belki de en başından beri. Artık bilmiyorum."

Nefes almayı kendime hatırlatmaya çalışırken yumruklarım çarşaflara sarılmıştı. "Ben iyiyim." Kendi adıma utandım. "İyi olacağım, Lo. Bana zarar vermedin. Sadece bir hataydı. Kötü bir gece."

Kendini duvardan iterek yatağımın ucuna oturacak güveni kendi içinde buldu. Yine de benden uzaktı. Bakışlarıyla beni delip geçerken ekledi. "Tüm oyunlarını bildiğimi unutuyorsun, Lil. Bu kelimelerin gerçekleşmesini beklerken kaç kez kendi kendine tekrarladın? Her boktan gecenin ardından ben de aynı şeyi yapıyordum." Öne doğru kaydığında taş kesmiştim, hiç hareket etmiyordum. Parmakları çıplak dizime uzandığında bana dokunduğu için yüzüne acı dolu bir ifade yerleşti. "Ama artık seninle kötü gecelerimiz olsun istemiyorum."

"Rose mu seni zorladı?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. Eziyet çekiyormuş gibi görünmeden nazikçe elini bacağıma uzattığında kesik bir nefes daha aldım. "Orada olmalıydım. O adamı durdurmalıydım. Seni kollarıma alıp öyle olmasa dahi her şeyin yoluna gireceğini söylemeliydim. Bu benim işim, başkasının değil."

"Bu bizim için ne anlama geliyor?" diye sordum. *Lütfen beni bırakma*, diye düşünüyordum bencilce. En korkunç düşüncelerimden biri buydu. Gözyaşlarım çığ gibi dökülmeye başladığında başımı kollarıma gömdüm. Beni bıraktığını hissedebiliyordum ellerimden kayıp gidiyordu.

"Hey, bana bak." Koluma dokunarak bana ulaşmaya çalıştı. Başarılı olduğunda çenemi kaldırdım. Kollarımı kavuşturarak dirseklerimi tuttuğu sırada göğsü benimkine çok yakındı.

Gözleri tekrar yaşarmaya başladığında söyleyeceği şeyden bir anda korkmaya başladım.

"Ben bir alkoliğim."

Bunu daha önce hiç sesli dile getirmemişti. Hiç bu şekilde kabul etmemişti.

"Babam bir alkolik," diye devam etti. Gözlerinden akan yaşlar kollarıma damlıyordu. "Bunu bir peri masalıymış gibi anlatamam. Bu benim bir parçam." Başparmağıyla gözlerimden akan yaşları sildi. "Seni seviyorum ama seni, alkole tercih edecek kadar fazla *sevmedim*. Bir an bile. Hak ettiğin gibi biri olmak istiyorum. Seni kötü yola sevk etmek yerine destek olacak biri olmak istiyorum ama kendim için yardım almadan bunu yapamam."

Tek bir şeyi anlamıştım. *Rehabilitasyon.* Rehabilitasyona gidecekti. Benden uzağa. Gurur duyuyordum. Derinlerde bir yerlerde gurur duyduğumu biliyordum. Ama bu korkumun arkasına gizlenmişti. Beni bırakacaktı. Bu zamana kadar beni tutan iki şey vardı. Seks ve Lo. Hiç birbirlerine karışmamaları gerekiyordu ama şimdi ikisini de kaybediyor olmak sanki birileri beni makineye bağlamadan hayati bir organımı söküp alıyormuş gibi hissetmeme sebep oluyordu.

"Lily!" Lo beni birkaç kez sarsarken sesi ümitsizdi. Dudakları benimkilere değene kadar hiçbir şey idrak edemedim. Beni öperken tekrar ve tekrar nefes almamı söylüyordu.

Derin bir nefes aldığımda sanki denizin dibinde boğuluyormuşum gibi başım dönmeye başladı.

"Nefes al," diye tekrarlıyordu. Elini diyaframıma yerleştirdiğinde kendimi kucağında buldum.

Tişörtüne tutunmuş, kalmasını sağlayabilir miyim diye

düşünüyordum. Hayır, bu yanlıştı. Yanlış olduğunu biliyordum. Zorlukla yutkundum.

"Benimle konuş, Lil. Aklın nerede?"

"Ne zaman gidiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Gitmiyorum."

Gözyaşlarım hızla akmaya başladı. "Ne? Ben-ben..." Anlayamıyordum. Demişti ki...

"Burada detoks yapacağım."

Başımı iki yana salladığımı fark ettim. "Hayır, Lo. Burada kalma... lütfen." Göğsünü ittim.

Ellerime uzanmıştı. "Dur," dedi beni zorlayarak. "Ablanla bunu çoktan konuştum. Burada kalıyorum. Bir deneyeceğim, eğer olmazsa o zaman gideceğim. Ama senin için ve kendim için burada kalabiliyor muyum diye deneyeceğim."

"Burada detoks yapman tehlikeli değil mi?"

Elini çeneme uzattı. "Connor bir hemşire çağırdı. İyi olacağım." Sesindeki korkuyu duyabiliyordum. Alkolü hayatından komple çıkaracaktı. Dibine vuracaktı.

Ben de bunu yapacak mıydım?

Lo'nun detoksuna yardım ederken kendim devam edemezdim. Ona odaklanacaktım ve o, iyi olmaya başladığı zaman kendim için endişelenecektim.

Böylesi daha iyiydi.

Bölüm 31

Lo tam bir haftadır ayıktı. En kötüsü ilk birkaç günüydü. Hemşire, vücudunda olması gereken sıvı miktarını yenilemek için ona bir damar yolu açmıştı. Alkol yüzünden kaybettiği besin değerleri için vitamin kullanması ve vücudundaki toksinlerden kurtulması için de düzenli bir diyet yapması gerekiyordu. Bu süreçte kahveye bağımlı olmaması için kahve makinesini gizlemiştim. Sürekli olarak kusuyor, terliyor, şoka giriyor ve Ryke ağzını bantlamakla onu tehdit edene kadar kızgın şekilde bağırıyordu. Bu onu güldürüyordu.

Bugünse Lo, BMW'mi sürerek Şükran Günü için *Lucky's*'e gelmek istemişti. Her yıl bugünü ailemle geçirirdim ve Lo da

babasının yanına giderdi. Ama öncesinde küçük bir restorana uğrayarak akşam yemeği öncesi hindi yerdik. Çok da güzel olmasa da geleneksel yemekleri küçük porsiyonlarda ve ebeveynlerimizin şeflerinden yemekten daha iyi bir seçenekti.

Aramızdaki panelin üstünden elimi tutarken araba kalabalık Philly sokaklarına girmişti, diğer eli direksiyondaydı. Parmakları titrese de elini sallayarak tekrar direksiyona yerleştirdi.

"Bisiklet sürmek gibi mi?" diye sordum sürüşünden bahsederek.

"Daha kolay," dedi. "Arabanda vites kolu yok. Bilmem gereken tek şey işaret lambalarını açmak." Alayla işaret lambasının tuşuna dokunduğunda bir klik sesi yükseldi. Elini benden ayırıp bacağıma uzatmıştı.

Bana vakit ayırıyor ve kendi bağımlılığını unutmak için benimkini bir kaçış olarak görüyordu. Çoğu zaman işe yarıyordu da ama bazen gözlerindeki özlemi ve benim gibi kendi rutinine dönme isteğini görebiliyordum.

Lo arabayı park ettiğinde ben de parkmetreye para attım. *Lucky's*'e girdiğimizde küçük çan çalıştı. Lo geçmem için başımın üstünden kolunu uzatarak kapıyı tutuyordu. İçeride her şey geçen sene olduğu gibiydi. Turuncu ve sarı flamalar tavandan sarkıyordu ve küçük mekânın tam ortasında bir fan uyuşuk şekilde çalışıyordu. Gıcırdayan kırmızı sandalyelerin olduğu oturma alanları pencerenin solunda yer alıyordu. Birisi silinebilir boyayla camın üstüne tüylü bir hindi resmi çizmiş ve renkli harflerle *Şükran Günü Kutlu Olsun*

yazmıştı. Tanıdık kızılcık ve sarımsaklı patates püresi kokusu havaya yayılmıştı. Masalarda oturan yaşlı çiftler kahve içerken gülümsüyorlardı.

Bir çifte uzun süre bakmaktan kendimi alamadım. İkisinin beyaz saçları aynı kısalıktaydı. Adam tişörtüne kahve döktüğü için tartışıyorlardı ve kadın da ona doğru eğilip temizlemesine yardım ediyordu. Böyle olalım istiyordum. Yaşlanıp Lo'yu kahve döktüğü için azarlamak istiyordum. *Benim* sonsuzum olsun istiyordum. Belki de ilk kez buna ulaşmak için doğru yola girmişti. Ben de ona katılabileceğimi umuyordum.

Geleneğimizde dikkat çekecek bir fark vardı. *Onlar*, pencerenin yanındaki masalarından bize el sallıyorlardı.

Connor, Rose ve Ryke sol tarafa geçtiği için biz de sağ tarafa yerleştik. Ablam yüksek bel eteği, krem rengi şifon bluzu ve yakasına oturan su damlası şeklindeki elmas kolyesiyle mükemmel görünüyordu.

"Bu yeni mi?" diye sordum.

Mücevhere dokunduğunda yanakları tıpkı benimkiler gibi kızardı. Gülümsemekten kendimi alamadım.

"Onun için aldım," dedi Connor. Kolunu Rose'un arkasına uzatmıştı.

Şaşırdım. "Neden?"

"Nedeni yok," dedi Connor. "Gördüm ve beğeneceğini düşündüm."

Rose gülümsememek için gerçekten çok çaba sarf ediyordu ve bunu saklayamıyordu bile.

Lo homurdandı. "Beni kötü duruma düşürüyorsun." Elini bacağıma yerleştirerek iç kısma doğru uzattı. Lo bana, elmaslar ve çiçeklerden daha çok mutlu olacağım şeyler veriyordu.

Ryke pipetinin kağıdını açarken Lo'ya döndü. "Lily'e hiç böyle bir hediye vermedin mi?"

"Hayır, kolye dışında bir şey vermemi tercih ederdi."

"Ne gibi Loren?" Rose, Lo'ya boğazını parçalayabilecekmiş gibi bakıyordu.

Lo bu meydan okumaya karşılık vermek üzereydi. "Mesela dilimi onun-"

"Aman Tanrım!" diye bağırdım. Lo'dan uzaklaşarak duvara doğru yaklaşmıştım. Menüye uzandım ve yüzümü herkesten gizledim.

Ryke buna kahkahalarla gülse de bence ablam tüm erkeklere kurulup tırnaklarını çıkarmaya hazırlanıyor olmalıydı.

"Sadece seninle uğraşıyor," diye fısıldadı Connor, ablamın kulağına.

"O bir seks bağımlısı," diye cevap verdi ablam sertçe. "Bu konu hakkında şaka yapmaması gerekiyor."

"Seni duyabiliyorum," dedi Lo.

Bağımlılığım Rose'dan, Connor'a ve Lo'dan da Ryke'a yayılmıştı, bu sırada yüzleşmediğim tek kişi olan Ryke'a gizlice baktım. Evet, Lo Ryke'a söylemişti. Bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki ayık kalmasıyla ilgili itiraflarda bulunurken bunu da söylemişti. Bağımlılıklarımız o kadar birbirine karışmıştı ki Lo'nun benim sekse bağlılığımı dile getirmeden kendininki hakkında konuşması çok zordu.

Ryke bana bakmıyordu bile. Lo'ya dudaklarını oynatarak bir şey söyledi. Ne söylediğini okumuştum. *Onlara söyleyeceğim.*

Lo'ya baktığımda başıyla Ryke'ı onayladı.

Kaşlarımı çattım. "Neyi söyleyecek?" diye sordum Lo'ya.

"Hiçbir şey," dedi yanına dönmemi işaret ederek. Menüyü bırakarak tekrar kollarına döndüğümde bir garson gelerek ablamın Connor'la ettiği fısıltılı kavgayı böldü.

Hindi ve sularımızı sipariş ettikten sonra sadece Lo ve Ryke'ın neyi söyleyeceğini merak ediyordum. Her şey olabilirdi. Garson mutfağa dönerken Rose Ryke'a döndü ve beyaz bir zarf uzattı. "Adresini hiçbir yerde bulamadığım için evine gönderemedim." Noel Bağış Gecesi davetiyesini uzatıyordu. "Ryke bir lakap falan mı? Rehberlerde bulamadım da."

"İkinci ad," dedi Ryke mesafeli bir şekilde. Altın rengi el yazısıyla süslenen krem rengi kartı çıkartmıştı. "Gelemem." Bir şans bile vermedi.

"Nedenmiş?" Lo belli ki bundan rahatsız olmuştu. Ayık kalması için yanında en başından beri güçlü duran biri varsa o da Ryke'dı. Bir nevi resmi olmayan sponsoru haline gelmişti. Özellikle babası da geleceği için Ryke'ın davete katılmasını çok istediğini biliyordum. "Makaleyle mi ilgili? Yakında bitirmen lazım değil mi?"

"Hayır, makaleyi haftalar önce verdim." Kolaylıkla yalanından kurtulmuştu. "Profesör A verdi."

"Bana bir kopyasını yolla," dedi Connor. "Okumayı çok isterim."

"Tabii." Muhtemelen önümüzdeki birkaç hafta boyunca Connor sormaktan vazgeçene kadar mail atmayı "unutacaktı".

"Planların falan mı var?" diye sordu Lo. "Noel Arifesi'nden bir gün önce. Gelirsen annenle geçirmek için vaktin kalır." Onu hiç böyle bir başkası için düpedüz ısrar ederken görmemiştim.

Ryke başını salladı. "Tamam. Evet, halletmeye çalışacağım. Teşekkürler, Rose." Zarfı dörde katlayarak arka cebine yerleştirdi.

Lo rahatladıktan sonra bakışları tuvaletlerin olduğu tarafa çevrilmişti. Gidip seks yapmak mı istiyordu? Sanki zihnimi okumuş gibi bana dönerek yavaşça fısıldadı. "Gerçekten tuvalete gitmem gerekiyor. Yemeğim gelirse Ryke sakın yemesin." Ardından yanağımı öperek mavi kapıların ardında kayboldu.

Yerime çökmüş, üç çift göz bana odaklandığı için utançla kızarmaya başlamıştım.

"Lily," diye başladı Rose öne yaklaşarak. Ellerini kavuşturmuştu. "Lily, son zamanlarda düşünüyorum da dönem sona erdikten sonra gelip benimle yaşamanı gerçekten çok isterim. Evimde bir sürü oda var ve-"

"Lo'ya ne olacak?" Kaşlarımı çatarak başımı iki yana salladım. "Onu bu halde bırakamam. Ayrıca Penn'e gidiyorum."

"Kaydını aldırabilirsin," diye hatırlattı bana.

Ryke ona döndü. "Lo, kendini kontrol ediyor."

Ablamın sarımsı yeşil gözleri ona dönmüştü. "Lo hasta, Ryke. Kendine odaklanması gerekiyor ve Lily'nin durumu

için endişelenirken bunu yapamaz. Onun daha iyi olmasını istiyorum *ama* önce Lily'nin daha iyi olmasını istiyorum. Yani kardeşimin iyiliğini düşündüğüm için kusuruma bakma."

"Ben de Lo'nunkini düşünüyorum. Önce bu yolu denemek istedi. Bak. Geçtiğimiz birkaç haftada işe yaradı-"

"Evet, ayıktı ama Lily değişti mi? Terapiye gitmeye ya da seksi azaltmaya başladı mı?"

"Siz ikiniz lütfen susun," dedim. Sesim, onların hararetli sesleri arasında kaybolmuştu. *Lucky's*'de benim seks hayatımı konuşmamalılardı. Bir daha buraya gelecek cesareti kendimde bulamayacaktım.

"Bir planı var," diye karşı çıktı Ryke. "Lo'nun, Lily'i sevdiğine inanman gerekiyor."

Bir planı mı vardı? Bahsettikleri şey bu muydu?

"Ne tür bir plan?" diye sordu Rose. *Evet, ne tür bir plandı bu? Ve neden kimse bana söylememişti?*

"Ona yavaşça sınırlar koyup porno izlemesini zamanla azaltacak."

Ablam başıyla onaylarken ben şaşkınlıkla iç çekmiştim.

"Ne?" diye bağırdım. Tüm bu insanların içinde Lo'nun seks hayatımızı Ryke'la konuşması beni çok rahatsız etmişti. "Bunu Lo'yla tartışmadığınızı söyle." Cevabımı çoktan almıştım. Ryke, kütüphanede hayatıma girdiği anda bana Lo'ya yardım edeceğini söylemişti ve ben de bu fırsatı değerlendirmek istemiştim. Ona Lo'nun bağımlılığından bahsetmiştim. Belki de şimdi aynı teklifi Lo'ya yapmıştı ve o da kabul etmişti.

Ryke küstah bir şekilde bana baktı. "Kirli sırlarının çoğunu bana söyledi."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. Deli gibi "*Ne yapacağım?*" dercesine Rose'a bakıyordum.

Benim yerime Ryke'a döndü. "Bu kişisel bir şey."

"Öyle mi? Erkekler, kızlar ne yaparsa anlatır. Belki birilerine kapılmadan önce bunu öğrensen iyi olur."

Connor araya girdi. "Tamam, herkesin şu an sakinleşmesi gerekiyor. İnsanlar bakmaya başladı. Hadi, Rose." Ablamı kolundan tutarak kaldırmıştı. "Çıkıp biraz hava alalım."

Rose gergin bir şekilde yerinden kalksa da parmağıyla Ryke'ı işaret etti. "Lo için burada olmana minnettarım ama yemin ederim ki eğer kardeşime bir zarar verirsen-"

"Rose." Connor, onu hızla masadan uzaklaştırdı.

"Bilinçli olarak kimseye zarar vermem," dedi Ryke.

Connor ona döndü. "Sadece sus."

Rose ilerlemeye başladığında Connor her zamanki gibi doğru cevabı vererek onu nefes almak için dışarı yönlendirdi. En azından bu yıl Bağış Gecesi için gey olmayan bir kavalye bulabilmişti.

Yemeklerimiz neredeyse hemen geldiğinde masada sadece Ryke ve ben kalmıştık. İkimiz de tabaklarımıza dokunmuyorduk.

"Sınırlandırılmak istemiyorum," dedim ona. "Şu an konu benimle alakalı değil."

"Her zaman seninle alakalıydı," dedi Ryke. "Eğer en başında nasıl bir anlaşma yaptığınızı ve hayatlarınızı nasıl ya-

şadığınızı bana anlatmış olsan, Lo'ya yardım etmeyi bıraktığında bu kadar üzülmezdim. Bunun için özür dilerim."

"Kendine odaklanması gerekiyor," diye hatırlattım Ryke'a.

"Lily..." Dirseklerini masaya yerleştirerek öne doğru eğildi. "Siz ikiniz her şeyi birlikte yaptınız. Hayatlarınızda attığınız her adımda yan yanaydınız. Bunun işe yaraması için o ileri giderken sen geriye gidemezsin."

Kaşlarım daha çok çatılmıştı. Bunu sanki Lo tamamen değişecekmiş gibi söylemişti. Sanki yeni birine dönüşüp artık hayatımda olmayacakmış gibi. Belki benim alışkanlıklarımı aşarak kendi alışkanlıklarına uyan birini bulurdu. Bu ihtimal hoşuma gitmese de Lo'nun daha iyi olduğu ihtimalin gerçekleşmesini istiyordum.

"Ne dediğimi anlıyor musun?" diye sordu.

"Tamam," diyerek başımı salladım. "Tamam, deneyeceğim."

Hâlâ gergindi. "Bana inanmıyorsun, değil mi?" dedim.

"Hayır ama bunu duymam iyi oldu."

Ona baktım. "Savaşabilirim."

"Ne kadar savaşacağını galiba göreceğiz." Arkasına yaslandı. "Ve Lily... Çok içten söylüyorum ki umarım beni şaşırtırsın."

Şaşırtacaktım da.

Lo, beni yavaş yavaş sınırlandırmak konusunda nazik davranıyordu. Geçen hafta hiç sertçe seks yapmamıştık. Dün

pornolarımın *yarısını* atmıştım ama arzum hâlâ varlığını koruyordu. Ama bu dürtüyü doyurmak yerine seksle ilgili düşünmeye başlamadan önce birkaç uyku ilacı alıyordum. En kötüsü geceleriydi. Endorfin oranım arttığı için tek yapmak istediğim haince Lo'nun üstüne binmekti.

Ama deniyordum. Denemek zorundaydım.

Yalnız kalmaktan korkuyordum. Kendime dokunmaya başlayacağımdan ya da ani bir dürtüyle jigolo çağıracağımdan endişeleniyordum. O kadar paranoyaklaşmıştım ki derslerimin çoğunu kaçırmıştım. Programımdaki beş dersten üçünü tekrar almak zorunda kalabilirdim. Bu, Lo'yu ve kendimi aldatmamdan daha iyi sayılırdı.

Lo zorlukla uyuyordu. Gecenin bir yarısı yatakta dönüp durduğu için benim ilaç etkisindeki uykumu bile bölüyordu. Bu tepkilerinin sakinleşmesini, kolaylaşmasını bekliyordum ama hiç de öyle olmuyordu. Bazen acaba bununla sonsuza kadar savaşacak mı diye merak ediyordum hatta. Sonra benim de bununla uzun bir zaman boyunca savaşmam gerektiğini fark ediyordum.

Lo ve Ryke sahadayken onlara eşlik ediyordum. Hem yalnız kalmaktan nefret ettiğim için hem de Rose'un final sınavları bu hafta olduğu için... Benim sınavlarımsa dün bitmişti. Yani, bitmiş sayılırdı. Biyoloji ve Yönetim Ekonomisi derslerine hiç girmemiştim bile. Bu yüzden F almayı bekliyordum ama en azından dersi tekrarlama şansım vardı. Sadece üniversitemi bir dönem uzatmış oluyordum.

Tribünde uzanarak Rose'un bana yeni aldığı kamerayla

oynamaya başladım. Seks dışında hiç hobim olmamıştı ama bilinçsizce fotoğraf çekmek içimdeki küçük boşluğu doldu-ruyordu. Çimlerin üstünde germe hareketleri yapan iki kişinin birkaç fotoğrafını çektim. İkisi de uzun kollu üstler ve eşofman altı giymişlerdi. Kahkaha atıp şakalaştıkları sırada ikisinin de gülerken bir fotoğraflarını yakalamıştım.

Birbirlerine benziyorlardı. İkisinin de saçları kahverengi olsa da Ryke'ın saçı daha koyu renkti. İkisinin de kahverengi gözleri vardı ama Lo'nunkiler biraz kehribara kaçıyordu. Ryke'ın bronzluğu kış geldikçe kaybolmaya başlamıştı ve ten rengi, Lo'nun İrlandalı rengine benziyordu. Kardeş bile olabilirlerdi ama Ryke'ın omuzları daha geniş, çenesi daha sert ve dudakları daha inceydi.

Koşmaya başladıklarında Ryke hızla öne atıldı ve Lo da onun peşinden harekete geçti. Saniyeler içinde yetişmişti. Onlar hızlı ve sert bir şekilde yarışırken bacakları hızla hareket ediyor ve spor ayakkabıları siyah yolu dövüyordu. Ryke, Lo'dan iki adım öndeydi ve o eğitimli olmasına rağmen Lo pes etmiyordu.

Hiçbir şey onları durduramazmış gibi koşuyorlardı. Lo'yu izlerken yeni bir ihtimal hayal ettim. Biraz bulanık olsa da daha parlak ve daha iyi görünüyordu.

Acaba buna hâlâ ben de dahil miyim diye merak etmekten kendimi alamadım.

Bölüm 32

Bazı günler iyiydi. Noel Bağış Gecesi için otele gitmemize saatler kala bugünün kötü olacağından şüphelenmeye başlamıştım.

Lo dün gece belki de otuz dakika uyumuştu ve Ryke'ı arayıp da onunla birkaç saat konuşana kadar odada volta atıp durmuştu. Hiçbir şey onu sakinleştirebilirmiş gibi görünmüyordu ve bence bu babasına ayık olduğunu itiraf etmek istemesinden kaynaklanıyordu. Ama ben başka şeylerin olmasından da endişeleniyordum.

Mutfağa gitmeden önce üniversite konusunu açtığım için iki kere bana patlamıştı. Benim kesin olarak kaldığım Yö-

netim Ekonomisi'nde ne yaptığını sormuştum. O da bana baharda bu dersi tekrar almak zorunda olduğum için endişelenmemi ve bu kadar meraklı olmamamı söylemişti. Eğer bir sorun olmasa bu kadar kaba davranmazdı.

Rose, makyajımı yapmıştı. Üstüme erik rengi uzun dantel kollu elbisemi giymiştim. Rose da gerçekten denediği mavi kadife elbiseyi almıştı ve şimdi üstünde on kat daha iyi duruyordu. Gece iki kısımdan oluşacaktı.

Birincisinde hepimiz yuvarlak bir masanın etrafında oturup akşam yemeğini yiyecektik ve beş çeşit servis edilecekti. İş insanları podyuma çıkıp herkese bu geceki cömertlikleri için teşekkür edeceklerdi. Sonra insanların kokteyl içip büyük balo salonunda gezerek sohbet edecekleri karşılama faslı olacaktı.

Lo'yla buraya gittiğimizde genelde barın yanında durarak garsona en utanç verici soruları sorup ne tepki vereceğine bakardık. Bu iğrenç ve kaba olsa da zaman geçirmemizi sağlıyordu. Bu yıl amaçsızca gezinmeyi planlıyordum. Ki kulağa çok da iyi gelmiyordu.

Connor Cobalt sağ olsun tam bir saat erken gelmiştik. Ryke kravatını düzelterek gergin bir şekilde boş salona baktı. Etrafta masaların ortasına kırmızı güller yerleştiren ve buz sarkıtı şeklindeki ışıkları asan garsonlar vardı.

"Daha önce böyle bir davete katıldın mı?" diye sordum.

"Evet," dedi Ryke. "Tabii böyle bir sosyal çevrede değil."

Lo normalden daha huzursuzdu. Titreyen elini saçlarından geçirdi. "Bir içeceğe ihtiyacım var." Eliyle gözlerini ovuşturarak homurdandı.

"İyisin," diye rahatlattı Ryke. "Seni rahatsız eden ne?"

"Hiçbir şey." Lo inkâr ediyordu. "Şu an gerçekten konuşmak istemiyorum. Alınma ama bunun tüm gün yardımı dokunmadı. Bir de migrenim tuttu."

Eline uzandığımda bakışları bana döndü. İçime kötü bir his doğmuştu. "Şey ister misin...?"

"Hayır," dedi Ryke ikimize de. "Hayır."

Ona baktım. "Bu seni hiç ilgilendirmiyor. Tüm gün porno izlemedim." Öğleden sonramın tamamını Lo'yla yatakta geçirdiğim kısmı atlamıştım. Ve uyumuyorduk da.

"Tebrik ederim," dedi Ryke ruhsuz bir şekilde. Lo'ya buz gibi bir bakış atmıştı. "Kaçıyorsun."

"Ona yardım ediyorum."

"Hayır etmiyorsun."

Ona yardım ediyorum, diye araya girmek istedim. Ama Lo çoktan kararını vermişti. Eli sırtıma uzanarak beni salondan dışarıya, otel lobisine doğru yönlendirdi.

Cebinden cüzdanını çıkartmıştı. "Bir oda," dedi resepsiyondaki çalışana. Şans ayağıma gelmişti. *Evet.*

Artık yüksekte olmadığım için tüm bedenimin ağrıdığını hissedebiliyordum. Bana arkadan ve normalden daha sert bir şekilde sahip olmuştu ve bunu sevmiştim. Yaparken tabii. Sonrasında bu pozisyondan da, gerginliğinden de, ona burada birlikte olabileceğimiz fikrini vermemden de pişman olmuştum.

"Saat kaç?" diye sordu Lo komodindeki saate uzanırken. "Siktir." Hızla yataktan kalktığında örtü yere düşmüştü ve çarşaflar birbirine karışmıştı. "Kalk, Lil."

Başımı yastığa yaslamış uzanıyordum ve hareket edemiyordum. Belki de çarşaflara karışmıştım.

Lo yatağa eğilerek başını direkt bana çevirdi. "Artık. Kalk." Elbisemi yüzüme fırlatmıştı.

Kumaş parçasını yakalayarak oturur pozisyona geçmiştim. Elbiseyi başımdan geçirmeye çalışırken ağrıyan kollarımdan mümkün olduğunca yardım alıyordum.

Lo pantolonunu giydikten sonra beyaz gömleğini buldu.

Keşke burada kalabilseydik ama bunu ancak eski Lily ve Lo yapardı. Artık değişmiştik. Zorlanarak başımı kumaşın arasından uzatarak elbiseyi başımdan geçirebilmiştim. Ardından mini buzdolabının açıldığını gördüm. *Belki o kadar değişmemişizdir.*

"Lo..." Sesim kısıktı.

Cebine küçük bir tekila şişesi attı. Bunu neden yapıyordu? Her şey yolundaydı. Değil mi? Bu sabah, bu öğlen ve şu an hariç...

"Lo, sen içiyor muydun?"

Bakışlarımdan kaçıyordu. "Sorun yok. Yarın içmeyeceğim bile. Sadece biraz-"

"Lo!" diye bağırdım iç çamaşırımı giymeden yataktan fırlarken. Cebindeki içkiye uzanmaya çalışsam bileklerimi sıkıca tuttu.

"Lily, dur!"

"Sen dur!"

Yatağa devrilene kadar mücadele etmeye devam etti. Kollarımı, bedenimin iki yanında sabitlemişti.

"Lo!" diye bağırdım. "Öylece pes edemezsin!" Benim hatamdı. Derinlerde biliyordum ki onu buraya ben yönlendirmiştim. Benim yüzümdendi. Gecenin de gerginliğiyle gözyaşlarına boğuldum. Yavaşça beni bırakmıştı.

"Lütfen dur," dedi. Boğuluyor gibiydi. "Lily..." Yavaşça dudaklarımı, yanağımı, burnumu, gözümü ve çenemi öptü. "Lütfen, sorun yok. İyiyim."

"Bunu ben yaptım," dedim ağlarken.

Dudakları benimkilere döndüğünde zihnimi canımı yakan düşüncelerden uzaklaştırıp öpücüğüne odaklanmamı istiyordu. Eğer aklım başımda olsaydı belki onu iterdim. Belki durmasını söylerdim. Belki de yıkıcı düzenimize devam etmek yerine ikimize de iyi gelecek bir şey yapardım.

Parmaklarını içime uzattığında çarşafları kavrayarak bir kolumu gözlerimin üstüne kapattım. İyi ve kötü şeyler arasında gidip geliyordum.

Parmağının yerini aletiyle değiştirdiğinde bu ani dolulukla nefesim kesildi. Dudakları tekrar benimkileri bulmuştu ve yavaşça hareket ederken bana her şeyin doğru ve yolunda olduğunu söylüyor gibiydi. Buradaydı. Buradaydım.

İhtiyacımız olan tek şey buydu.

En büyük yalanımız.

Asansör aşağı doğru birinci kata ve balo salonuna doğru inerken sersem gibi dikiliyordum. Bu geceki akşam yemeği faslını kaçırmıştık ve karşılama kısmını da atlayıp direkt

Drake'e dönmeyi ve yatağıma uzanmayı istiyordum. Ama Rose'u bulmayı tercih ederdim. Ona ihtiyacım vardı.

Lo boynundaki kravatı gevşetirken sayıları takip ediyorduk. Aramızda geniş bir mesafe, duygusal seks ve içme olayı vardı. O küçük tekila şişesini kafasına dikmesine ve diğerini cebine atmasına engel olamamıştım. Eğer alkol onu rahatlattıysa da belli olmuyordu. Kasları gergindi ve boynunu hiç oynatmadan direkt karşıya bakıyordu.

"İndiğimizde nereye gideceksin?" diye sordum.

"Babamla konuşmam gerekiyor." Parlayan numaraların üstündeki gözlerini kısmıştı.

"Belki önce Ryke'ı bulursun."

"Gerek yok."

Zorlukla yutkunduğumda asansör küçük bir zil sesiyle açıldı. Lo çabucak balo salonuna doğru ilerlemeye başladığında uzun bacaklarıyla ona yetişmem çok zordu. Kapının yanına gelip de durduğumda parlak, ışıldayan avizeler ve *her yeri* insanla dolup taşan kalabalık salondan gözlerimi alamadım. Tam ortada bir yılbaşı ağacı yükseliyordu, altın rengi simler ve elmalarla süslenmişti. Sahnenin iki yanındaki ekranlar bunun bir bağış etkinliği olduğunu herkese hatırlıyordu. *Hale Co.* ve *Fizzle.* Pembe şampanyalarla dolu bir tepsi taşıyan garsonun yanından geçtim.

Lo bir kadehe uzanıp tek yudumda içtikten sonra yerine bırakmıştı. Onu yalnız bırakamazdım. Böyle olmazdı. Bedenlerin arasından geçerken yüzlerce kez özür dileyerek Lo'yu takip etmeye çalışıyordum. Tek bir amaç ve azimle

ilerlemeye devam ederken kehribar rengi gözlerine buz kristalleri yansıyor gibiydi.

"Lo," dedim ona uzanırken. Ama eli hızla benden uzaklaştı.

Lo'yu kaybederim diye kalabalığın içinde Rose'u ya da Ryke'ı aramaya bile korkuyordum. Omzumun üstünden hızlıca baktığımda bile aramıza ciddi bir mesafe koymuştu. Ona yetişmeye çalışırken bir smokin giyip sert ifadesini yüzüne yerleştiren babasının karşısında durdu.

Onlardan bir kol mesafesi uzakta dahi olsam her kelimelerini duyacak kadar yakındım.

"Benden kaçıyor muydun?" diye sordu Jonathan. "Genelde pazartesileri gelirdin."

"Bazı şeyler yaşadım."

Jonathan oğlunu süzdü. "İyi görünüyorsun."

"İyi değilim," diye itiraf etti Lo. Başını durmaksızın iki yana sallarken gözleri boş bakıyordu. "İyi değilim, baba."

Jonathan etrafına baktıktan sonra ona, "Burası yeri değil, Loren. Sonra konuşuruz," dedi.

"Bende bir şeyler var," dedi Lo ona. "Beni duyuyor musun? Sana iyi olmadığımı söylüyorum."

Jonathan viskisinin kalanını kafasına diktikten sonra kadehi en yakındaki masaya bıraktı. Dudaklarını silerken oğluna daha da yaklaşmıştı. Nefesim kesilirken olduğum yerde kaldım. "Beni utandırmaya mı çalışıyorsun?"

Lo'nun titreyen elleri yumruk oldu. "İçtiğimi bildiğin halde hiç umursamadın."

"Konumuz bu mu?" Jonathan'ın yüzü asılmıştı. "Lo, sen yirmi bir yaşında bir adamsın. Tabii ki içeceksin."

"Bayıldım," dedi Lo. Jonathan için Lo'nun bir sorunu olduğunu kabul etmek neden bu kadar zordu? Kafama yeni dank etmişti. Belki de Jonathan kendi sorunlarını çözmemişti.

"Önünde çok yol var. Senin yaşındaki çocukların alkolü suistimal etmeleri doğal bir şey."

"İçmeden bir gün geçiremiyorum."

Jonathan'ın dudakları kıvrıldı. "Hatalarına kılıf uydurmayı bırak ve lanet olasıca bir adam gibi kabullen." Alkolü suistimal etmek ve özgür olmak arasında fark vardı. Eğer Jonathan bunun farkındaysa Lo'yu da anlaması gerekirdi.

Öne doğru ilerleyerek Lo'nun eline uzandım ama benden uzaklaştı.

Jonathan geçen bir garsondan bir kadeh viski daha almıştı. İçkisini yudumlarken başını bana doğru salladı. "Oğlumun kafasına bu düşünceleri sen mi sokuyorsun?"

Ters bakışları irkilmeme sebep olmuştu.

"Bunun çocukluğumdan beri farkındayım," dedi Lo. "Bana hiçbir şey söylemesine gerek yok."

"Bundan şüphe ediyordum."

Bir kol belime dolandığında yerimden sıçradım ancak Rose'un tedirgin bakışlarıyla karşılaşmıştım. Ona sarıldığımda ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Ryke nefessiz kalmış bir şekilde buraya doğru koşarak Lo'nun yanına geçti ve elini, koluna uzattı. Jonathan'a bakmamıştı bile. "Hadi, Lo."

Rose beni çekmeye çalışsa da başımı iki yana sallayarak olduğum yerden ayrılmadım. Bir sorun vardı. Jonathan'ın ifadesini görmüştüm. Doğal İrlandalı teni daha da solgunlaşmıştı ve viskisini düşürmek üzereydi. "Sen burada ne yapıyorsun?" dedi Ryke'a.

Lo kaşlarını çattı. "Siz birbirinizi tanıyor muşunu?"

Jonathan somurtmaya başlamıştı. "Ona söylemedin mi?" dedi Ryke'a. Bakışları, onları izlemeye başlayan kalabalığa dönmüştü. Başını sıkıntıyla iki yana sallayarak viskisini bitirdi.

Lo ağırlığını diğer ayağına vermişti. "Neyi söylemedi mi?"

"Hiçbir şey," dedi Jonathan. Dudaklarına acı bir gülümseme yayılmıştı. Bardağını bırakırken bir kez daha Loren'a baktı. "Bana söylemek istediğin bu muydu? Sorunların için beni suçlayıp çocuk gibi ayaklarını yere mi vuracaksın?"

Ryke elini Lo'nun omzundan çekmeyerek benim yapamadığımı yaparak ona destek oluyordu.

"Hayır," dedi Lo yavaşça "Belki bu gençlik yıllarımda yaşanmış olabilir, bunu daha önce yaptım. Sadece sana içmeyi bırakacağımı söylemek istemiştim." Gözleri yaşardığında tek bir damla yanağına döküldü. "Rehabilitasyona gideceğim. Döndüğümde seni bu kadar çok görmeyebilirim."

Rehabilitasyona gidecekti. Alkolden kurtulmaya çalışırken bunun, yani bizim ve birlikteliğimizin işe yaramadığını biliyordu. Zar zor nefes alıyordum. Gidiyordu. Ne kadar süreliğine peki?

Jonathan sertçe bir nefes alarak Ryke'a baktı. "Bunu aklına sen mi soktun?"

"Hayır," dedi. "Ben de yeni öğrendim."

Jonathan, Lo'ya dönmüştü. "Rehabilitasyona gitmene gerek yok. Bu tamamen saçmalık," diye mırıldandı. Başını iki yana salladı. "Seni yarın ararım, tamam mı?"

"Hayır, aramayacaksın," dedi Lo. Daha fazla gözyaşı dökülüyordu. "Cevap vermeyeceğim, gitmiş olacağım."

"Sen iyisin!" diye bağırdı Jonathan balo salonunun yarısını susturarak. Omzunun üstünden baktığında bu ani patlamasının yeni farkına varmış gibiydi. Birkaç adım yaklaşarak yavaşça ekledi. "Sen iyisin, Loren. Buna son ver."

"O iyi değil," diye araya girdi Ryke. "Sana iyi olmadığını söylüyor." Tüm göğsüm alevler içinde kalmıştı ve başım dönüyordu. Ayakta durmamı sağlayan tek şey Rose'un elime dolanan eliydi ve eğer düşersem onu da düşürmek istemiyordum.

Jonathan, Ryke'ı duymazdan geldi. "Neden ağlıyorsun?" dedi Lo'ya. Ona tiksinerek hiç insancıl olmayan bir şekilde bakıyordu.

"Bilmiyorum," dedi Lo. Sessiz gözyaşlarını bastırmaya çalışırken burun delikleri genişlemişti.

Jonathan, Lo'nun ensesini tutarak yüzüne yaklaştı. "Bunu düşün," dedi onu sertçe sarsarken.

İnsanlar artık kesinlikle bakıyorlardı. Lo, onun tutuşundan kurtulmaya çalışarak kolunu babasına uzattı ama Jonathan o kadar sıkı tutuyordu ki parmakları Lo'nun hassas tenine saplanmıştı.

"Dur," dedim ileriye doğru atılmaya çalışarak ancak Rose beni geri çekmişti.

Ryke, Jonathan'ın kolunu tutarak şaşkın bir şekilde sendeleyen Lo'dan uzaklaştırdı. "Senin derdin ne?" diye bağırdı Ryke, Jonathan'a. "Hayır, aslında biliyor musun? Ne sorunun olduğunun farkındayım. Asla lanet olasıca kendini değiştirmiyorsun. Harika bir adam olduğuna inanmaya dönebilirsin ama Lo'nun hayatını mahvetmene izin vermeyeceğim."

Neden onu tanıyormuş gibi konuşuyordu?

"Bunları Sara mı yaptırıyor?" diye sordu Jonathan. "Nerede o?" Bakışları Lo'nun kayıp annesini balo salonunda aramaya başlamıştı.

Lo, Jonathan ve Ryke'dan uzaklaşmış aralarında nasıl bir ilişki olduğunu anlamaya çalışırken onlara bakıyordu. Belli ki düşündüğümüzden daha fazlası vardı.

"O burada değil. Lo'yla konuştuğumu bilmiyor bile," diye açıkladı Ryke.

Jonathan'ın ifadesine acı yayıldı. "Ailemi parçalama fikrine kendin mi vardın? Senin için o kadar çabalamama rağmen?" Bakışları resmen yanıyordu. "Senden uzak durabilirdim ama bir baban olmasına izin verdim." *Dur, dur, dur...*

"İstemiyordum ki," dedi Ryke.

Jonathan dişlerini sıktı. "Oğlumu bana karşı dolduramayacaksın, duydun mu beni?"

"Neler oluyor?" diye sordu Lo. "Neler oluyor lan burada?"

Jonathan'ın arkasından Connor yaklaşarak kulağına bir şeyler fısıldadı. Jonathan başını salladıktan sonra Lo'ya döndü. "Şimdi sırası değil. Sonra konuşacağız." Bu kısa vedanın ardından Connor, Jonathan'ı uzaklaştırarak daha büyük bir olay çıkmasının önüne geçti.

"Benimle holde buluş," dedi Lo, Ryke'a. Ona bakmamıştı bile.

Rose'u takip ettim. Kafamda odaklanmama engel olan bir sürü şey vardı. Nedenini bilmediğim bir şekilde yaşlar gözlerimden boşalıyordu. Belki Jonathan'ın sert sözlerinden. Belki Lo'nun rehabilitasyona gideceğini söylemesinden. Ya da Ryke ve Jonathan'ın arasındaki tuhaflıktan.

Otelin, elmas desenli rüküş halısının üstünde durmuştuk. Duvar kâğıtları parlak altın rengiydi ve bu ikisi de başımı döndürüyordu.

"Sen kimsin?" diye bağırdı Lo, Ryke'a. "Bana artık yalan söylemeyi bırak!"

"Sakin ol," dedi Ryke. "Bana açıklama şansı ver, lütfen. Tüm cevapları almaya hakkın var."

"Babamı nereden tanıyorsun?" diye sordu Lo. "Seni nereden tanıyor?"

Ryke avucu yere bakacak şekilde bir ellini kaldırdı. Ortamı sakinleştirmeye çalışıyordu. "Sara Hale benim annem."

Hadi canım... Jonathan, Ryke'ın babası olmakla ilgili bir şeyler söylemişti. Bu yüzden mi boşanmışlardı? Sara onu aldatıp Ryke'a hamile mi kalmıştı?

Bu Lo ve Ryke'ı üvey kardeş yapardı.

Lo geriye doğru sendelerken düşüncelerini oturtmak için bir elini kaldırarak tartışmaya son verdi. Ardından kaşlarını çatarak ona dönmüştü. "Sen piç misin?"

Ryke incinmiş bir şekilde başını bir kez yana doğru salladı. O kadar saf bir şekilde incinmişti ki bir damla yaş gözünden akmaya başladı.

Lo titreyen eliyle kendi göğsünü işaret etti. "Ben mi piçim?"

Ryke başıyla onayladı.

Lo boğulurmuş gibi bir ses çıkardığında ona bir adım yaklaştım ama Rose beni geriye çekmişti. Lo, koluyla gözlerini sildikten sonra derin bir nefes aldı. "Bana kimliğini ver," diye emretti Lo vakit kaybetmeden.

Ryke cüzdanını arka cebinden çıkartarak kimliğini aldı. "Hâlâ benim kardeşimsin. Burada yazmaması hiçbir şeyi değiştirmez," dedi kimliği Lo'ya uzatırken.

"Ver şunu."

Ryke kimliği verdiğinde Lo ismine baktı. Çenesi kitlenmiş, elmacıkkemikleri bir buz gibi keskinleşmişti. Kimliğe bakarken eli titriyordu. "*Jonathan Ryke Meadows.*" Lo çıldırmış gibi kahkaha atarken kimliği Ryke'a doğru attı. Ryke, kimliği yerde bırakmıştı. "Annem ne yaptı demiştin?" Lo aklı karışmış gibi yapıyordu. "Ah, evet. Babanın geliriyle geçiniyordu." Lo altdudağını ısırarak başını salladı.

"Lo..."

Lo ellerini başına uzattı. "Siktir git," dedi alayla. "Neden kimse bana söylemedi? Sen Jonathan'ın *oğlusun.* Sara Hale senin annen ama benim değil, öyle mi?"

"Jonathan başka bir kadını sana hamile bırakınca annem boşanma davası açmış. Ben daha yeni doğmuştum."

Babasının ona söylediği her şey yalandı. Sara'nın neden Lo'dan nefret edip telefonda ona kötü şeyler söylediğini şimdi anlıyordum. Lo, bir zinanın meyvesiydi ve Sara'nın evliliğinin sonuydu. Bir kez daha ona yaklaşmaya çalışsam da Rose beni geriye çekmeye devam ediyordu.

Lo şiddetli bir şekilde ağlamaya başladı. "Sara benim yatağımı sana vermek için aldı, değil mi?"

"Senin olduğunu bilmiyordum."

"Gardırobum, lanet olasıca kıyafetlerim hepsini *sana* vermek için aldı." Lo parmaklarıyla gözlerini kapattı. "Bunu benden neden sakladınız?"

"Hukuki sorunlar vardı..." Lo'ya birkaç adım yaklaştı. "On beş yaşıma kadar senden haberim bile yoktu. Annem öfkeyle ağzından kaçırdı. Jonathan'la golf kulüplerinde buluşuyordum. Ama babamı görmeyi bıraktığım yalan değildi. Özellikle ayık gezmeye başladıktan sonra ona karşı garip hissediyordum. Sanki onun her şeyini görüyor gibiydim." Burnunu çekerken hislerini geri planda tutmaya çalışıyordu ama Lo mahvolmuşken bu çok zordu. Ryke'ın gözleri de kızarıp şişmeye başlamıştı.

"*Yedi* yıldır beni biliyorsun? Benimle tanışmayı hiç düşünmedin mi?" Lo incinmiş bir şekilde kaşlarını çattı. "Ben senin kardeşinim."

"Aynı zamanda anne ve babamı ayran şeydin," dedi Ryke, sesi titriyordu. "Yıllar boyunca sana öfkeliydim. Annem senden nefret ediyordu ve ben de onu seviyordum. Neye inanacaktım ki? Sonra üniversiteye başlayınca annemle arama biraz mesafe koydum. İşleri düşündükçe seni içten içe affettim. Seni yalnız bırakmıştım. Jonathan Hale'in yetiştirdiği zengin puştun tekine dönüşmüş olmalıydın. Sonra seni gördüm." Ryke başını sallarken gözlerinden yaşlar boşalıyordu. "Seni, Cadılar Bayramı partisinde gördüm ve hemen tanıdım. Varlığını öğrendiğimde Jonathan bana senin resimlerini göste-

riyordu, hep seninle tanışmak istemiştim. Ama hiç yapamamıştım."

Lo acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Neden?"

"Eğer beni o yetiştirseydi neye dönüşeceğimi gördüm. Ve *her şeyden* pişman oldum. Sen boktan kartlarla uğraşan küçük bir çocukken seni suçlamıştım. Ama sana yardım etmek istedim... aradan geçen onca yılın ardından. Onun nasıl biri olduğunu fark etmiştim. *Annem*, kendisine söylediği o korkunç, iğrenç şeyleri ve bazen onun yüzüne vurduğundan bana bahsetti. O zaman senin de bu şekilde yetiştirildiğini anladım. Ve lanet olası hiçbir şey yapmamıştım." Ryke'ın sesi çatladı. Başını iki yana sallıyordu.

"Yani beni gördün," dedi Lo. "Hayal ettiğin kadar acınası mıyım?"

"Hayır. Şerefsizin tekisin ama ben de öyleyim. Gerçekten kardeş olduğumuz belli."

Lo küçük bir kahkaha attı. "Neden herkes bunu benden sakladı?" Geriye doğru bir adım attığında Ryke'ın eli omzundan düşmüştü. "Hukuki sorunlar ne?"

Ryke yutkundu. "Davada annem, senin annenin adını söylememek şartıyla Hale soyadını kullanmaya devam edecek ve kaybettiği her şeyi boşanmayla geri alacaktı." Ryke, Sara'nın kızlık soyadını kullanıyor olmalıydı. Meadows.

"Neden?"

"Baban hapse girmesin diye. Annen on yedi yaşındaymış. Reşit olmadığı için annem bunu gizleyerek gerçeğin sansürlendiği belgeleri imzaladı. Eğer fikrini değiştirirse de aldığı tüm para bağışlanacak ve her şeyi kaybedecekti."

Lo'nun suratı asılmıştı. "Ona tecavüz mü etmiş?"

"Hayır," dedi Ryke hızla. "Hayır. Annem, Jonathan hakkında bir sürü kötü şey söyledi ama bundan hiç bahsetmedi. Jonathan'ın, anneni sevdiğini sanmıyorum yoksa onun hayatında olmasının bir yolunu bulurdu. Bence bu... tek seferlik bir şeydi." Bir elini saçlarından geçirdi. "Bence annen seni..." Gerçeği bir türlü söyleyemiyordu. "Bence annen seni bırakıp gitti. Neden seni doğurdu bilmiyorum ama bunu yapmış. Ama sonrasında seni istemediğini biliyorum."

Kimse Lo'yu istemezken Jonathan onu büyütmüştü.

Söylenenleri idrak ederken Lo'nun elleri titriyordu, göğsü varla yok arası inip kalkıyordu. "Bilmemem herkes için daha kolaydı, değil mi?"

"Jonathan sana tüm gerçeği anlattı mı emin değildim," diye itiraf etti Ryke. "Ama tanıştığımızda anlatmadığını anladım. Kim olduğuma dair hiçbir şey bilmiyordun."

"Neden bana direkt söylemedin?" diye sordu Lo. Göğsünü işaret ediyordu. "Bilmeyi hak ediyordum."

"Evet. Haklısın," dedi Ryke. "Ama iyi değildin, Lo. Sana yardım etmek istedim. Sana yakın olmak için birkaç yalan söyledim. Hatta Lily'nin babası geldiği için Rose'un defilesinden kaçmak zorunda kaldım. Onunla tanışmıştım. Beni biliyordu ve bence gerçeği öğrenmeye sen henüz hazır değildin."

Babam biliyor muydu? Tüm cevaplar bunca zamandır onda vardı demek. Bunu zorlukla sindirecektim.

Ryke ona yaklaştı. "Eğer öğrenirsen karanlığa hapsolmandan korktum. Bunu anlıyor musun?" Bakışları bana dönmüştü. "Bence sen anlıyorsun."

Lo tekrar gözlerini sildi. Ağlamasına engel olamıyordu. Keskin gelgitler yaşarken bu üzüntünün yayılıp ve nefesini

kestiğini ve odaklanmasının önüne geçtiğini görebiliyordum. Eline doğru öfkeyle, incinmiş ve kızgın bir şekilde bağırdı.

Yavaşça dizlerinin üstüne çöküp avucunu yere bastırmıştı.

"Lo," dedi Ryke, ona doğru eğilirken. Yardım etmeye çalışıyordu ama Lo vahşi, yaşlarla dolu gözlerini ona çevirdi.

"Lily nerede?" diye sordu umutsuzca. "Lily!" Başını çevirdi. "Lily!" Beni arıyordu.

Sonunda Rose beni bıraktığında Lo'nun kollarına koştum. Bana sıkıca sarılıp omzumda ağlarken bedeni sarsılıyordu. "Buradayım," diye fısıldadım. "Geçti." Yukarı baktığımda Ryke ve Rose'un tereddüt ettiklerini gördüm.

Şimdi anlıyordum. Yakınlığımızdan korkuyorlardı. Birlikte iyi değildik.

Henüz değildik.

Lo elbiseme tutundu ve akıtabileceği tek bir damla gözyaşı daha kalmayana kadar ağladı. Onun yanında güçlü olmam gerekiyordu. Kendi gözyaşlarımı tutmaya çalışırken bir yandan da dua ediyordum. "Ölüyormuş gibi hissediyorum," diye fısıldadı soğuk bir ses tonuyla.

"Ölmüyorsun." Yanağını öptüm. "Seni seviyorum."

Birkaç dakikanın ardından yerimizden kalkıp dışarıda bekleyen valeye doğru ilerlemeye başladık. Rose ve Ryke hemen arkamızdaydı. Bizi arabalardan birinde yalnız bırakmaları için onları ikna etmeyi başarmıştım ama sonrasında bizimle Drake'de buluşacaklardı.

Escalade'ye önce Lo bindi. Ardından da ben.

"Drake," dedim, ön koltuğa bakmamıştım bile. Araba hareket etmeye başladığımda eliyle gözlerini gizleyen Lo'ya döndüm.

"Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Rehabilitasyona gideceksin," dedim bu göğsüme bir ağırlık oturmasına sebep olsa da. Bunun doğru olduğunun farkındaydım. İkimiz için de.

"Seni bırakamam." Elini indirdi. "Aylar sürebilir, Lily. Başka bir adamla olmanı istemiyorum..."

"Güçlü olacağım," dedim eline uzanarak. Yavaşça sıktım. "Terapiye gideceğim."

"Lily..." Acı dolu sesi kalbime hançer saplanıyormuş gibi hissetmeme sebep oluyordu.

"Rose'un yanına taşınacağım."

Gözlerini kapattığında yanaklarına daha fazla yaş dökülmeye başladı.

Ben de ağlıyordum. Yutkundum. "Princeton'a kaydımı aldırıp senin dönmeni bekleyeceğim."

Lo başını sallarken duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. "Eğer istediğin buysa..."

"İstediğim bu."

Lo dudaklarını yalayarak omzunu bana yasladı. "Bugün için üzgünüm. Otel odasında öyle yapmamalıydım. Ben... Üzgündüm ve seninle hiçbir alakası yoktu. Ben..."

"Ne oldu?" Kaşlarımı çattım. Kendisi için, benim için, arkadaşlarımız için ve... abisi için bu kadar önemli olan ayıklığını bölüp de içkileri kafasına dikmesine sebep olacak ne olmuş olabilirdi.

"Penn bu sabah bana bir mektup gönderdi." Durdu. "Beni attılar."

"Ne? Seni atamazlar. Yanlış bir şey yapmadın. Dekana gidip-"

"Lily, derslerimin yarısına girmedim. Neredeyse hepsin-

den kaldım. Bir nokta bilmem kaç ortalamam var. Akademik standartlarına uymayan insanları atabilirler. Beni geçen sene uyardılar ama umursamadım."

"Ne?" diye bağırdım. Bir sorun olduğunu biliyordum ama en azından notlarının *benden* daha iyi olduğunu düşünüyordum. "Yani... yani benimle Princeton'a mı gideceksin? Kaydını aldırabilirsin. Soyadınla seni alırlar."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Hayır, üniversiteye dönmeyeceğim. Bana göre değil, Lil."

Bunu anlamaya çalıştım. "Ne yapacaksın peki?"

"Bilmiyorum," dedi Lo. "Önce sağlıklı olsam?"

"Olur," diye mırıldandım. "Peki ya baban? Lo, eğer bunu öğrenirse güven fonunu elinden alır."

"Öğrenmeyecek. Müdürü arayıp ona haber vermemelerini söyledim."

Rahatlayarak nefes verdim.

Araba kaldırımın kenarında durmuştu. "Geldik, Bay Hale."

Doğruldum. Bu ses, Nola'ya ait değildi.

Sürücü yavaşça döndüğünde gri bıyıklarını, tel tel saçlarını ve eğri burnundaki gözlüğün fark ettim.

"Anderson," dedi Lo gergin bir şekilde. Anderson, Jonathan Hale'in şoförü, her şeyi yetiştiren adam. "Lütfen babama söyleme..."

"İyi geceler," dedi Anderson sahte bir gülümsemeyle. Önüne döndükten sonra inmemizi bekledi.

İndiğimizde biliyordum ki her şey değişmek üzereydi.

Bölüm 33

Kısa bir konuşmanın ardından geceyi ayrı geçirmeye karar vermiştik. Ben Rose'la Drake'te kalacaktım, Ryke da Lo'yu kampüsteki evine götürecekti. Rose bana, sabah babasının Lo'yu aradığını söylemişti.

Ona tüm hayatımız boyunca korktuğumuz şeyi söylemişti. Üniversiteye dön, hayatını yoluna koy yoksa güven fonunu unut. Aylar önce olsa Lo'nun seçimi farklı olurdu. Üniversiteyi tercih edip Princeton'a ya da Penn State'e kaydını aldırmayı düşünürdü ve yeni düzenimizde alıştığımız rutine dönerdik. Ama ikimiz de artık bazı şeylerin süslü hayatlardan ve dolu cüzdanlardan daha değerli olduğunu biliyorduk.

Kahvaltı için kendime bir kâse yulaf alarak oturma odasına ilerledim. Rose bana Lo'nun paradan çekildiğini söylediğinde şaşırmamıştım. Hayatı boyunca yaptığı en kahramanca şey olduğunu söylemişti. Ancak ironiye bakın ki ne saraydan bir kız kurtarmış ne de yanan binadaki ağlayan bebeği oradan çıkarmıştı, sadece kendine yardım ediyordu. Belki biraz ilişkimizi kurtarmış olabilirdi ama çoğunluk kendisi içindi. Buradaki en iyi sebep zaten buydu. Korkumun yanı sıra onunla çok gurur duyuyordum.

Birkaç güne aynı cesareti benim de göstermem gerekecekti.

Ablam omzuma uzandı. "Eşyalarının bir kısmını almak için buraya geliyor. Öğlen gidecekler."

Göğsümde ağır bir baskı olsa da başımı salladım. Mümkün olduğunca çabuk rehabilitasyona başlaması gerektiğine karar vermiştik. Fikrimizin değişmesinden, birbirimizi birlikte başarabileceğimiz düşüncesiyle kandırmaktan korkmuştuk. Yapamazdık. Denemiştik ama sonucunda Lo bir otel odasında tekila içerken ben de onu kendime çekmiştim.

Rose yanıma oturduğunda ona koltukta yer açtım. "Sen nasılsın?" diye sordu kısa saçlarımı bir araya getirip örmeye başlarken.

Başımı iki yana salladım. Söyleyecek sözüm yoktu. Bir gece içinde Lo güven fonunu kaybetmişti, babasının kendine yalan söylediğini ve bir abisi olduğunu öğrenmişti. Birbirimize o kadar bağlıydık ki sanki aldatılan benmişim gibi canım yanıyordu.

Jonathan bu kadar uzun süre Lo'ya nasıl yalan söylemişti? Gerçeği sakladığı için ona kızmak istesem de yapamıyordum. Lo'yu seviyordu. Diğer herkesten çok. Onu terk etmek yerine tek başına yetiştirecek kadar çok seviyordu. Lo'nun rehabilitasyona gitmesinden korkuyordu çünkü oğlunu yetiştirmek konusunda başarısız olduğunu fark etmişti. Oğlu, o olmadan devam edecekti. Bence Jonathan, Lo döndükten sonra çalışmanın zorluğunu fark edince para için Lo'nun eve döneceğini düşünüyordu. Belki dönerdi; ama belki de babasına sonunda veda edip arkasına bile bakmazdı.

"Başta zor olacak," dedi Rose örgüyü bağlarken. "Ondan uzak kaldığın en uzak süre ne kadardı?"

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum... belki, bir hafta." Bu çok olağandışı gelse de gerçekti. Sanki tüm hayatımız boyunca evliymişiz de şimdi ayrılıyormuşuz gibiydi. Bunun en iyisi olduğunu bilsem de yeni açılan bir yara gibi canımı yakıyordu.

Rose sırtımı ovarken yüzümü tamamen ona dönmüştüm. Bana mümkün olacağını tahmin bile edemeyeceğim kadar çok endişeyle bakıyordu. Sonunda bana yardım eden kişi bir erkek değildi.

Ablamdı.

Ona sarılarak, "Teşekkür ederim," dedim. Yaşlar akmaya başlamıştı. "Sen olmasan bunu yapabilir miydim bilmiyorum." Rose'la, bağımlılığımı anne babamdan ve kızlardan saklayacağımıza dair anlaşma yapmıştık. İnsanların kolaylıkla kabul edip anlayacağı bir şey değildi ve günlerimi yargılanma

baskısı altında geçirmek istemiyordum. Rose da bunun daha iyi olduğunu düşündüğüne göre yerinde bir karar vermiştim.

"O noktaya geleceksin. Şimdi olmasa da bir gün geleceksin."

"Korkuyorum." Boğazım acıyordu. Kesik bir nefes aldım. "Ya onu aldatırsam? Ya bekleyemezsem?"

Elimi sıktı. "Bekleyeceksin. Bunu atlatacaksın ve ben, bu yoldaki her adımında yanında olacağım."

Yanaklarımı silerek kollarımı ona sardım ve ona uzun bir süre sarıldım. Teşekkür etmek ve özür dilemek için, "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Saçlarımı okşadı. "Ben de seni seviyorum."

Drake'in önündeki kaldırımda dikiliyordum. Lo'yu beklerken hafifçe yağan kar, yanaklarıma konuyordu. İnsanlar kilise kıyafetlerini giymiş halde Noel Arifesi'ni kutlamaya gidiyorlardı. Lambalara küçük ışıklandırmalar sarılmıştı ve apartman kompleksimizin dışında süetten kırmızı kurdeleler asılıydı. Kalbim her bir atışında kasılırken şehir kutlama moduna girmişti.

Ryke'ın siyah *Infinity*'si kaldırımın yanındaydı. Lo'nun kaba çantasını atarak bagajı kapattı.

Yanımda dikilen Lo'nun yorgun gözlerinin etrafında siyah halkalar vardı, bitkin ve yorgun görünüyordu. Bedenlerimizi ayıran üç adımlık bir mesafe vardı. Biri bu mesafeyi kapatacaksa önce hangimizin kapatacağını merak ettim.

"Ne diyoruz?" diye fısıldadım. "Elveda mı?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Bu bir veda değil, Lily. Görüşeceğiz." Hangi rehabilitasyon merkezine gittiğini bile bilmiyordum. Ryke bana adresi vermeyecekti, bu yüzden güvenli bir yerde olduğuna ve çok uzakta olmadığına inanmam gerekiyordu.

Ona hafifçe gülümserken çaresizce ağlamamaya çalışıyordum. Ama bir gözyaşının yanağında yol aldığını görünce kendimi bıraktım. Burnumu çektim. "Çok değişme," dedim. Döndüğünde artık benim hayatımda olmamasından korkuyordum. Ben sönük ve yalnızken o beni aşacaktı.

"Sadece kötü yanlarım," dedi. İlk adımı atan o oldu. Ardından bir adım daha. Bir adım daha. Ayakkabılarımız birbirine değene, başparmağı yanağıma uzanana kadar yaklaştı. "Hep seninle olacağım. Aramıza giren hiçbir mesafe ve zaman bunu değiştiremez, Lily. Buna inanman gerekiyor."

Ellerimi sert göğsüne yerleştirdiğimde parmaklarım ucunda ok olan kolyesine yönelmişti.

"Seni burada bırakmayı hiç istemiyorum," Avuçlarımın altındaki göğsü kasılıyordu. "Seni üzmek de istemiyorum, Lil. Bunu bilmen gerekiyor... bu hayatım boyunca yaptığım en zor şey." Dudaklarını yaladı. "Babama hayır demekten, güven fonunu reddetmekten daha zor. Bu, şu an beni *öldürüyor.*"

"İyi olacağım," diye fısıldadım. Bu kelimelere inanmak zordu.

"Olacak mısın?" dedi şüpheyle. "Çünkü seni ağlarken ve yatağında bitkin halde gördüm. Birilerine bağırıp bu acının dinmesi için Tanrıya yalvarırken gördüm. Üstelik bundan ben sorumluyum."

"Kes şunu," diye fısıldadım, gözlerine bakamıyordum. "Lütfen böyle düşünme."

Ağzını açtığında beni serbest bırakacağını düşündüm.

Bana onu aldatmakta özgür olduğumu söyleyeceğini düşündüm. Bunun yerine gözyaşları akarken, "Beni bekle," dedi. Bu kelimeler acıyla dolu bir şekilde dudaklarından dökülmüştü. "Beni beklemene ihtiyacım var."

Bunu biri ona söyletmiş olmalıydı. Omzumun üstünden baktığımda Rose irileşen bakışlarıyla bizi izlerken elini ağzına kapatmıştı. Ryke'a baktım, sert bakışları hiçbir şey söylemiyordu.

Bu Lo'nun fikriydi.

Gerçekten savaşmamın tek yolunun kaybedecek bir şeye sahip olmamdan geçtiğini biliyordu.

Bir cevap vermeye çalışsam da boğazım tıkanmış gibiydi.

Lo beni kendine çekerek kollarını omuzlarıma sardı. "Seni seviyorum." Alnımı öpüp benden uzaklaştığında, kaldırımda sessiz ve kırgın bir şekilde dikiliyordum. Rose'a başını eğdi. "Ona dikkat et."

"Kendine dikkat et," dedi Rose.

Tekrar başını eğdiğinde bana bakmasını bekledim.

Bakmadı.

"Lo," diye seslendim.

Bir eli arabanın kapısına uzanmıştı. Bana doğru bakmadan önce duraksadı.

Ağzımı açarken tüm hislerimi bir anda dile getirmek istiyordum. *Seni seviyorum. Seni bekleyeceğim! Sen benim en*

yakın arkadaşım, ruh eşim, sevgilimsin. Seninle gurur duyuyorum. Lütfen... bana dön.

Dudaklarına umutla dolu bir gülümseme yayıldı. "Biliyorum."

Ardından arabaya binip kapıyı kapattı. *Infinity* sokaktan uzaklaşmıştı.

Artık görüş açımda değildi.

Teşekkür

İlk olarak *Sana Bağımlı*'yı yazma yolculuğumuzda bizi destekleyen herkese teşekkür etmek istiyoruz. Ailemiz, arkadaşlarımız; kalplerimizde içtenlikle sevdiğimiz, saygı duyduğumuz, kıymet verdiğimiz bloggerlar ve kitap topluluğumuz. En büyük teşekkürü ve kocaman kucaklaşmaları size borçluyuz. Sanal ya da gerçek olmanız bizim için hiç fark etmez, ikisi de eş değer.

Bir bağımlılıkla mücadele eden ya da bağımlılığı olan kişiler, ilk adım sorunu fark etmek ve ikinci adım da biriyle konuşmaktır. Kadınlar ve kadın okurlar olarak birbirimizi destekliyoruz. Kadınlar için seks bağımlılığı önemli bir konu. Lily'de olduğu gibi yıkıcı bir seks bağımlısı olmak ve cinselliğinizi keşfetmek arasında ince bir çizgi var. Bu çizginin farkında olarak birbirimizin cinselliklerine destek olmalı, ayıplamamalıyız. Hepimiz birer kız kardeşiz ve tabiatımız gereği paylaştığımız bu bağı yüceltmemiz gerek. Bu kitabı okuyan erkekler, sizleri de seviyoruz!

Herkese teşekkürler!